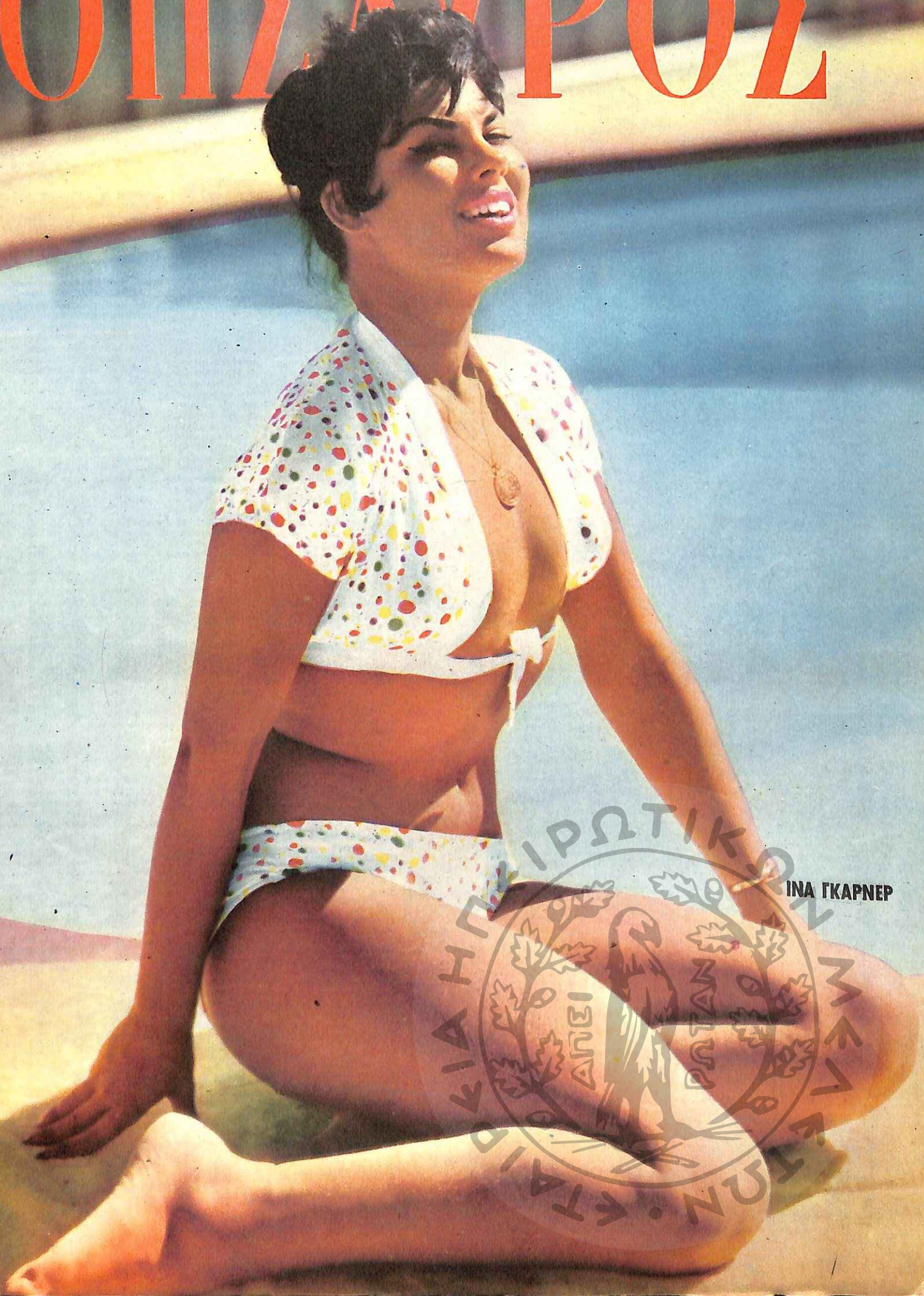
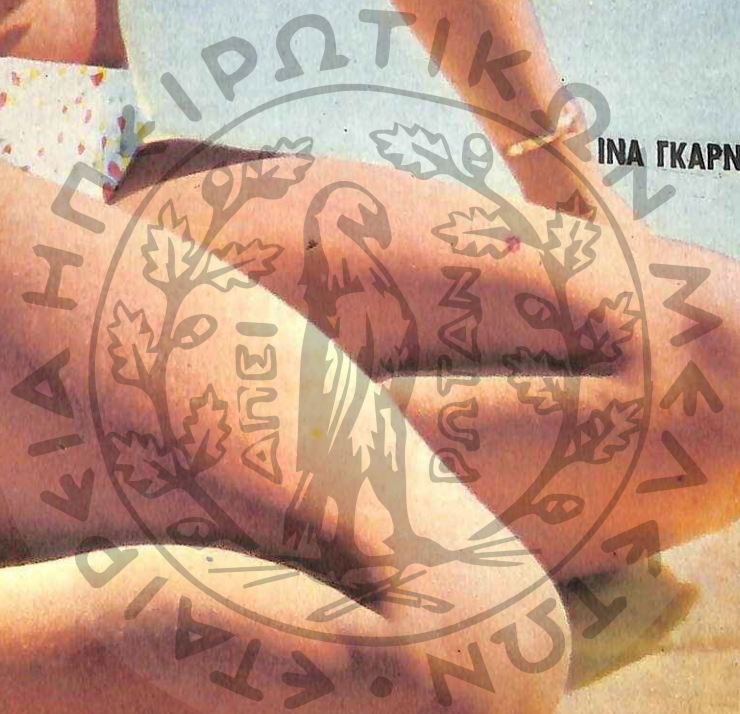
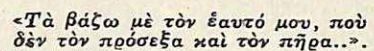

ΘΗΛΑΝΔΡΟΣ

ΙΝΑ ΓΚΑΡΝΕΡ

τας και καταπίνει σὸ σπῆτι του, εἰναί
σὰ νὰ μπαίνει ὁ ὕψους.
Ὑπάρχουν εἰσοδοὶ θριαμβευτικές,
ὑπάρχουν εἰσοδοὶ θυελλώδεις. Μπο-
ρεῖ ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὸ σπῆτι φορτίζεται,
ἀποκτὰ νευρὸ, κίνησι, ζωὴ. Είναι ἀλ-
λοι ποὺ μπαίνουν μὲ τὸ ζωνάρ' αὐ-
τὸ πλωμένο γιὰ καυγά. Ἐν αὐτὸ ὅραμα
τοῦ παραμυθιᾶς, ὅταν τοῦ μωριᾶ ἐν-
θρῶν ὁ θρόνος, ὡς ἄνθρωπος γὰ ὁδὸν αὐ-
τοῦ φορῶν γιὰ νὰ τσακωθῶν' ἐν δαί-
μονε, τὴν δημιουργοῦν. Τὸ σπῆτι
πεδίο μάχης, ποὺ ἐξελέσεται ἀνά-
λογα μὲ τὴν διαθεσίαν καὶ τὸ χαρα-
κτῆρα τῆς γυναικῆς.

Σύμφωνα εὐχάριστοι, πὺς ἀπορί-
ζουν τὴν χάρὰ στὸ μικρὸ τους κόσμιο.
Σύμφωνα κοινωνικοὶ ἢ ἀκοινωνητικοί,
εὐκόλοι ἢ δυσκόλοι, βερμιοὶ ἢ ψυ-
χοί... «Τὸ ταῖρι ὅμως τοῦ δικοῦ μου
ἀντρά δὲν θὰ τὸ συναντήσητε. Σὰ νὰ
δὲν ἔχουν κάνει ἐνεστὶ μὲ χυμῶς ἀδρα-
νειάς. Τὸν ἐρίζετε καὶ δὲν μιλᾷ. Τὸ
πολὺ νὰ μοῦ πῇ: «Ποῦ τὰ ἐρίηκες
προϊντάκια τέτοια κέφια, δὲν γυναι-
κα;» Τὸν ταρκανοῦν καὶ δὲν παύει.
Σημειώστε δὲ ὅτι ἐγὼ εἶμαι μὴ
γυναικα μὲ μεγάλη ζωτικότητα...»

Τὸ ἀντίθετο ἐντέλεξεν ἐκεῖνος. Δι-
κατορίασσα σὸς σπῖτι ἡ γυναικα, ε-
χει τῆ διεύθυνσι, παίρνει ἀποφάσεις,
κάνει τὴν θέλει. "Ἄν τὸς πῆ γὰ μεί-
νουν, μόνον, ἂν τὸς πῆ γὰ θοῦναι,
θαῖνουν. Ἀνυπαρκτος ὁ ἄντρας. "Ὅ-
πως ἐκείνη ὀρίζει. Στῇ δικῇ τῇ πρῶ-
τοβουλία οἱ ἐπισκέψεις, οἱ περπα-
τοι, τὰ κέντρα. Δὲν ὑπάρχει προη-
γούμενον, πού γὰ τῇς εἶπε γὰ κάνουν
τὸ ἔνα ἡ τὸ ἄλλο. Τὰ λεφτά τὸς σὸς
χέρια τῇς, γὰ γὰ μὴ θαράνι καμμιὰ
ἐξορία τὸν ἴδιο.

Τὸ μόνο πού ψωνίζει μόνος, εἶναι τὰ τσιγάρα καὶ τὰ σπέρτα. Δὲν εἶναι σπουδαῖος καπνιστής, ἕνα πακέτο σὲ τέσσερις μέρες. Ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα, ἀκόμη καὶ τὸ ὕψος γιὰ και-

σέξ. Και άλλα πού, δίχως νά τò πα-
ραελέπουν κι' αὐτό, δίνουν μεγαλύ-
τερη σημασία στò χαρακτήρα, στὰ
αίσθήματα, στὴν ἀγωγή, στὴν πνευ-
ματικότητα, στὴν ψυχικὴ σύνθεσι-

Τὸ ἴδιον παρεπόμενον διαπιστώνεται συχνά καὶ ἀπὸ ἀντρες. Εἴπαμε ἄντρες πού αἰσθάνονται δυσάρεστα, ὅταν οἱ γυναῖκες εἶναι ὅπλα νούμερα πλεονό του, χωρὶς θέλπει, στέ γνῶμη δική του, χωρὶς καμινῇ θωαία, δίχως ἄε, δίχως ἄε.

Πόσες φορές που οι αξιώσεις γίνονται ή κινητήρια δύναμη, και τότε νωθούν το σύγχο ή και το φίλο στην προσπάθεια του ν' αναδειχθεί πλούτο, για ν' αποκτήση δόξα και της γυναίκας που τον ενδιαφέρει. Μια γυναίκα με υγιή...

σεις ὁδηγεῖ θέβαια σὺν μεγάλῃ ἀπαιτη-
φί, ἀλλὰ ὁδηγεῖ καὶ σὺν καταστρο-
φῇ ἀναστράφας γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ
ναὶ ἡ γυναικα πού δέν ἔχει ἄλλες κα-
κοσμικές ἀπαιτήσεις, δέν εἶναι ἡ χω-
ρίστος χροσταπὸ φανάσιν, ἀλλὰ διαθετέ-
τος ἰσχυρὴ προσωπικότητα καὶ ἐπι-
δρα τόσο πάνω σὸν ἄνθρωπο καὶ ἐπι-
στε, χωρὶς νὰ τοῦ καταλαβαίνει, ὡς
διος, νὰ τοῦ ἐμπνέη ἰδέες καὶ νὰ τοῦ
ὠθή πρὸ ἐνέργειας πού τὸν ὁδηγοῦν
σὲν ἐπιτυχία.

Δεν έχουν όμως όλες τέτοιο χάρισμα. Υπάρχουν γυναίκες, που δαμάσκονται το αντίστροφο του σημερινού συζύγου. Ή «βούλη κυρίου», που όταν παλιό καιρούς, χωρίς δουλειά, που όταν δέχεται την διαμαρτυρία πιθαρχική όταν κακομεταχειρίζεται κι' ας είναι άνθρωπε με θωπίες κείνη για τέτοια εκδήλωση της Πολυ καλή. που η

— Θέλεις νά πάμε στο σινεμά;

ΑΝΤΡΑΣ

— “Αν τὸ θέλης...
— Θέλεις νὰ πάμε
— “Αν τὸ θέλης... γιὰ μπάνιο;
— Θέλεις νὰ κοιμηθοῦμε;
— Νὰ κοιμηθοῦμε.
— Θέλεις νὰ φάμε;
— Τρῶμε.

Ποτέ καμμία πρωτοβουλία, για επίθυμια, καμμία γκωστή, καμμία ρουή της. "Ολοκληπρες γκωστής, καμμία μείνουν κλεισμένες στο σπίτι, δεν θ' άνοιξουν το στόμα να μιλήσουν, δεν θ' άνα σημεία της ακολουσίας επιστρέφουν. Με τις μεταμεσολαχίες όρες ο σύζυγος. Με κι' άντι να του κάνει σκηνή, τον συλλέγει και καφεδάκι για να συνέλθω... "Αφροσμήνη στο ναυαγίο... ρίς όρα ήλιο..."

[illegible]

Ἡ εὐτυχία, θὰ πῆτε. Ὁ πρῶτος
λαχὸν. Καὶ ὁμῶς δὲν εἶναι ὁ χω-
ρὸς θέλῃσι, οἱ χωρὶς ἀξιώσεις, οἱ βο-
λικές, οἱ ὑποχωρητικές, πού
τὴν καλύπτει μοῖρα. ἔχοντα

...με, και γυναίκες θέλουμε να
οιούμε ε 2 ένας τόν άλλον πώς κά
σους είναι. Μην δέν άγαν, έλεγαν νά
ρχαίσι. Κάθε υπερβολή κάκη. 'Ο
μα και η υπερβολή καλώςσιν. 'Α
περβολική ταπεινοφροσύνη. 'Ενοχλεί
σαν τοποθετεί τόν έαυτό σου στό
επιθώριο, όταν γίνεσαι τό θήραμα
τό κυνηγώ. Τι γούστο μπορεί νά
α τέτοιο κυνήγι; 'Όσο φιλικό κι
είναι τό συζύγιό μάς, χρειάζε
κι 'αυτό κάποια δυσκολία, χρειάζε
της την ικανοποίηση τής νίκης,
ν ικανοποιήσι αυτή δέν χαιρέται
αυτή που μάς γράφει σήμερα. Δυ
ρεστο, φυσικά. 'Όχι όμως και νά
άση σέ διαζύγιο...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδρυτής : Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236-781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

ΕΠΙΣΗΜΑ στατιστικά στοιχεία, που δόθηκαν έδω και λίγο καιρό στη δημοσιότητα, συνθέτουν μία κά-
θε άλλο παρά κολακευτική για τον
πολιτισμό μας εικόνα για τις συνθήκες
της στέγης στην Ελλάδα.

Πάνω από τρία εκατομμύρια "Ελληνες" - αποκαλούνται επί αυτό τα στοιχεία - ζουν στηριγμένοι τρεις ή και περισσότεροι στο ίδιο δωμάτιο. Τριακόσιες χιλιάδες νοικοκυριά, άσχετα μεταξύ τους, συστεάζονται στα ίδια σπίτια. 30% των Ελλήνων σπιτιών δεν έχουν κουζίνα. 89% δεν έχουν λουτρό ή ντους. 46% δεν έχουν ηλεκτρικό φως. 85% δεν έχουν αποχωρητήριο με υδραυλική εγκατάσταση. 21% δεν έχουν καθόλου αποχωρητήριο. 71% δεν έχουν δικτύο ύδρευσης μέσα στο σπίτι. 60% δεν έχουν καθόλου δίκτυο ύδρευσης, ούτε στην αυλή.

Σ ἐ δέκα ἑλληνικὲς οἰκογένειες, εἶναι τὸ συμπέρασμα, ἢ μιὰ μονόχχα διαθέτει σπιτί, ἢ διαμέρισμα, μὲ τις «ἀνάσεις» ἐκείνης, ποῦ θεωροῦνται στὸν αἰῶνα μας, σὰν στοιχειώδεις. Ἐνὼ παραπάνω ἀπ' τὴς μισὲς ζοῦν

σ'ε συνθήκες κυριολεκτικά αβύσσας.
 Ν° 2. Αποδώσω με το φαινόμενο αυτό άποκλειστικά στη φτώχεια, που αποτελεί ένδοξη κατάσταση στην 'Ελλάδα, δά ήτανε λάθος. Κανένας, θέλω να είμαι φτωχός, ποτέ δεν είναι εξαιρετικά άρρωστος, αν δεν έχει κακή ποτε νύκτα. "Η διαφορά του "ήπια κεφαλήν" με εισδοχικούς ανάμεσα στον "Ελληνα" και στον κάποιο μίση άναπτυγμένης Ευρωπαϊκής χώρας εξακολουθεί πάντα να είναι σημαντική, παρά τη σταθερή άνοδο που σημείωσε κι η κατάσταση με σημειώνει τα μεταπολεμικά χρόνια. Όμως, παρά' όλο που κάθε άλλο παρά σάν πλούσια η ευημερούσα χώρα δά μπορούσε να χαρακτηριστεί η 'Ελλάδα, το βιοτικό επίπεδο των κατοίκων της δέν είναι σήμερα τόσο χαμηλό, ώστε ν' ανταποκρίνεται στο όθλο επίπεδο των συνθηκών στεγασίας.

Δέν είναι μόνο η πρωτεύουσα και τα μεγάλα αστικά κέντρα, που παρουσιάζουν όλα τα φαινόμενα μιας ά-νετης και, για ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού τους, πολυδυσχερούς διαβίωσης. Ακόμη και σε μικρές πόλεις και σε χωριά, διαπιστώνει κανείς σήμερ ακόμη ζωής αίσθητά διαφορετικά από άλλους. Ύνακαλλάττει η ύπαρξη κινηματογράφου σε μέρη που ώρη πριν από λίγο καιρό θα φαίνονταν σαν άδωνιαστη πολυτέλεια. Βλέπει σάν άδωνιαστη και άντρες με ντύσιμο περι-γυμναϊκές και άντρες άρκετά σποτία, άπ-πομπή. Και σε άρκετά σποτία, άπ-πομπή λείπουν οι στοιχειώδεις άνέ-σεις, που προαναφέραμε, δέ λείπει, ώστόσο, το ραδιόφωνο, για την τέρψι-ση άνω ένοικων τους και την καταπόσι-ση τους στα καθημερινά νέα.

Τι σημαίνουν αυτά; Σημαίνουν ότι, όταν στεγάζονται σε τόσο άθλιες συνθήκες ένα μεγάλο ποσοστό νεοελλήνων, οι μόνος λόγος δεν είναι η έλλειψη των οικονομικών δυνατοτήτων, αλλά η έλλειψη της προσηκόντων διανομής των εμποδίων την πρόσληψη ενός δωρεάν παρπαχάκι την εξασφάλιση του εισοδήματος παραπάνω από την εξασφάλιση του εισοδήματος. Για το λόγο αυτό, πρέπει συχνά η έλλειψη οργάνωσης, η πρακτική φροντίδα, για να είναι λ.χ. δεν υπάρχει καθόλου δικό τους όργανο, σ' ένα χωριό ή σε μια κομμάτι, δε μπορεί να μεμφθώ αν είναι γι' αυτό τους κατοίκους τους. Όμως, εκείνο, κυρίως, που πρέπει, είναι η νοτορία του «δε θαρρώ, να είσαι, να είσαι κι' έτσι».

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι πολλά
οικοκυριά, κόβοντας δαπάνες από
λλοι, θά μπορούσαν να εξασφαλι-

συν άνδρων, γυναικών, θρόνους διαδίδουν μέσα στο ίδιο το σπίτι τους. Δεν το κάνουν, γιατί κυρίως έδω εκδηλώνεται η περιήγηση επαγγελματική «αυτότητα» που δεν είναι σε άρκετα περιπτώσεις, παρά υποτίμησι στοιχειωδών αναγκών του ανθρώπου. Από τις ανάγκες αυτές, το πιο υποτιμημένη, ως σημαντικό τμήμα του πληθυσμού, όχι μόνο στην ύπαιθρο, αλλά και στις πόλεις, είναι – γιατί να το κρύψουμε; – η ανάγκη της καθαριότητας. Το γεγονός, ότι μόνο 11% από τις ελληνικές κατοικίες έχουν υδράς ή λουτρό ή, ότι μόνο στο 29% υπάρχει θρόνος μέσα στο σπίτι αποτελεί την άμευδότερη απόδειξη, ότι η φροντίδα για τη σωμωτική καθαριότητα δεν άνηκε στις κυριότερες άρετες του λαού μας.

Φυσικά, σήμερα δεν υπάρχουν πιά αυτές οι αντίληψεις. 'Αλλ' απ' το σημείο να πάψη να θεωρητάι «αμαρτία», ή «έστω», υπερβολική πολυτέλεια ή φροντίδα για τη σωματική καθαριότητα, ως το ν' αναγνωρίσησάν Ικανοποίησι έσθιακές ανάγκες, υπάρχει κάποια απόσταση, που δεν καλύπτει ο καθ' ύλην αρμόδιος.

Στο κάτω - κάτω μπορεί να μάς παρηγορήσει το γεγονός, ότι χωρίς πολύ πιο αναπτυγμένες απ' τη δική μας και πού δεν ανακόψαμε την πολιτιστική τους εξέλιξη τετρακόσια χρόνια δουλειάς, φημιζονται πολύ περισσότερο από μάς για την απέχθεια των κατοίκων τους στο νερό και στο σπούνι.

★

Στον παράγοντα της φτώχειας, ἀποκλειστικά, δὲν ὀφείλονται οἱ πέντε εἴδη, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ πρόσφατα στατιστικὰ στοιχεία, πάνω ἀπὸ τρία ἐκατομμύρια Ἕλληνες — δηλαδή, ὁ μισός σχεδόν πληθυσμός της Ελλάδας — ζοῦν στριγγιγμένοι τρεῖς ή περισσότεροι στὸ ἴδιο δωμάτιο. Υπάρχει κακάκι ἐννοούμενη «ἀντίστασις», ποὺ κάνει πολλὰ ἐργαζόμενους, κυρίως στὴν υπαίθριο, νὰ φέρουν ἐν ὄψει τὰ παιδιά, τὸ ἐνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλοις νὰ λογαριάζονται, οὔτε ἂν ἔχουν τὰ μέσα νὰ τ' ἀναβήσουν, οὔτε ἂν ἐπαρκή, γιὰ ἐνα τόσο πολυμελές νοικοκυριό, ὁ χῶρος ποὺ διαθέτουν. Ἀν τὸ ἴδιο πνεῦμα ἀδιαφορίας κυριαρχεῖ καὶ στὸν ἀστικό πληθυσμό, τότε τὰ πράγματα θά γίνουν ἀκόμη περισσότερο ἐκείνους, ποὺ δὲ ζοῦσαν στριγγιγμένοι τρεῖς ή περισσότεροι στὸ ἴδιο δωμάτιο.

Στην διάσπαρση αυτή για τις συνθήκες διαβίωσης μέσα στο σπίτι συντελεί, αναμφισβήτητα, και το ελληνικό κλίμα, που επιφέρει στον Έλληνα να περνάει το μεγαλύτερο μέρος του εικοσιτετραώρου του έξω από τους περισσότερους τοίχους της κατοικίας του. Το σπίτι, το έλεει μόνο σαν σημείο απεχθυνας για την πρώτη έξοδό του και σαν σημείο τερατισμού για την επιστροφή του τ' οράσει. Κι' είναι χαρακτηριστικό της νοοτροπίας αυτής το επιχειρήμα, που χρησιμοποιούν πολλές σπιτονοικοκυρές, να να κάνουν τις επιφυλάξεις ύπουλως ενώ είναι, που έρριχναν «κάπως μικρό» το διαμέρισμα που διαπραγματεύονται να νοικιάσουν.

—Τί νὰ τὸ κάνετε τὸ μεγαλύτερο;
Μήπως μέσα θὰ μένετε;

Και δεν έχουν πολύ έσθιο οι σπιτονοικοκύρες, όταν τα λένε αυτά. Οι Έλληνες κοιμούνται στο σπιτί τους, γράνε – και όχι πάντα – στο σπιτί τους, αλλά δε μένουν στο σπιτί τους. Έτσι, αφού ξεαφαιλίσουν το κάρπαιτο: «ένα κεραμίδι για να βάλουν από κάτω» το κεφάλι τους – δεν πολυκατοικούνται για τόν χώρο και την αερίσι, που περιέχονται κάτω από το «κεραμίδι». Κι ίσως αυτή να είναι η κυριώτερη αίτια, που οι σύγχρονοι στεγασίως παρουσιάζουν τόσο υπανάπτυκτη την Έλλάδα.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ἡ Σουηδία ἔχει δώσει στὸν κινηματογράφου πολλές ὥρες καὶ
ταλαντοὺς καλλιτέχνες. Γκερά Γκάρμπο, Ίνγκεντ Μπέργκ
ἀπὸ τὸν βορρά, σκαρφιστὴς κ. ἄ. Τώρα μὲ νέα γένεση, προσηλυτῶν
ἴα. Προκίπειται γιὰ τὴν Μαργὰ Κονστάν, ἡ ὁποία, παρὰ τὴ βορρῇ
καταγωγὴ τῆς, ὑπάρχει μὲ φλογερὴ γυναικία τῆς Σουηδίας στὸ
πρῶτο τῆς φιλμ, ποὺ γυρίει τώρα στὴν Ταορμιν.

Γ' ὄνειρο τοῦ πελάου καὶ τ' οὐρανό. Πρωτὸν ψάσμα στὸν μαγνητικὸ κόσμῳ τοῦ ἑσπ. Μῆτε ποὺ
οὐτιδῶνε τὸ λουλακὶ ἀτλάει τοῦ κόλπου ποὺ καθρεφτίζει τὰ χαμηλά θούρα καὶ τὸ μαλακισμένο με-
δίσμα τοῦ Αἰθιοπικοῦ οὐρανοῦ. Ἀριστέρα ἡ κλωνοποιητὴ ἄλλη πιεῖ τὸν ἀνεπαίσθητον ἡχο-σπασμὸ
καὶ παρὰ ποιο τῆς ἀρχαίας Αἰολίδης ὁδοῦσας.

ME TON ΣΟΡΝΤΙ»

ΤΟ "ΧΡΥΣΟ
ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΗΚΑΡΟ,"
ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ
ΣΕ... ΕΡΩΤΙΚΗ
ΠΑΓΙΔΑ

‘Αλμπέρτο Σόρντι, σάς βοήθησε πολύ;

—Ναί, είναι αλήθεια! Με βοήθησε, με καθοδήγησε με μεγάλη ευγένεια, με πολλή υπομονή. Φάνηκε για μένα ένας θαυμάσιος φίλος. Είναι τόσο γεμάτος από πείρα, και όμως δεν έδειξε να εκνευρίζεται, ούτε να δυσκολεύεται από τη δική μου απειρία. Μερικές φορές, κάνει και τόν αυστηρό, όπως ο πατέρας μου, και μου δίνει αδιάκοπα συμβουλές.

—Τί είδους συμβουλές σάς δίνει; την ρώτησα.

—Φυσικά, η ερώτησή μας είναι σκόπιμη. Έχει γίνει τόσο λόγος, αυτό τον καιρό, για ένα πιθανό έρωτα, ή ακόμα περισσότερο για έναν πιθανό γάμο, ανάμεσα στο Σόρντι και τη Νικολέττα, που ελπίζουμε να της αποσπάσουμε κάποια ενδιαφέρουσα πληροφορία. Μά εκείνη δεν φαίνεται να το καταλαβαίνει, τουλάχιστον για την ώρα.

—Τί είδους συμβουλές μου δίνει; απαντάει με αφέλεια. Μά κάθε είδους. Μου έχει πη π.χ. πώς ο κόσμος του κινηματογράφου είναι πολύ δύσκολος και επικίνδυνος για μια κοπέλλα απειρη σαν κι εμένα. Μου υποσχέθηκε ακόμα, πώς θα με βοηθήσει να ξεπεράσω τις δυσκολίες που μπορεί να μου παρουσιάσουν.

—Μά ο Σόρντι σαν άντρας σάς αρέσει; επιμένουμε.

—Η Νικολέττα χαμογελάει, καταλαβαίνοντας αυτή τη φορά το σκοπό μας.

—Είναι ένας εξαίρετος ήθοποιός, μά επειδή καταλαβαίνει πώς η ερώτησή σας είναι παγίδα, θα σάς απαντήσει πώς οι σχέσεις μας είναι μόνο επαγγελματικές. Τον θεωρώ, όμως, σαν ένα από τους καλύτερους φίλους μου.

—Ενώ μιλεί, η Νικολέττα παρακολουθεί με το βλέμμα έναν ψηλό, μελαγχρόνιο, αθλητικό νέο, που είναι άκουμπισμένος σ’ ένα δέντρο. Σφανίκα εκείνος της κάνει νεύμα να πάει κοντά του.

—Συγγνώμη, μια στιγμή, μάς λέει ειλικρινά η Νικολέττα. Με φωνάζει ο ιδιαίτερός μου. Θα γυρίσω σ’ ένα λεπτό.

—Ενώ περιμένουμε, ακούμε χωρίς να το θέλουμε τη συζήτηση δυο τεχνικών, που βρίσκονται εκεί κοντά μας.

—Φαίνεται πώς ο νεαρός είναι άρραβωνιαστικός της, λέει ο ένας.

—Εγώ άκουσα πως είναι παντρεμένος κιόλας, αλλά το κρατούν μυστικό, απαντάει ο άλλος.

—Οι δυο τεχνικοί απομακρύνονται, ενώ η Νικολέττα ξεασφυρίζει κοντά μας, μαζί με τον μελαγχρόνιο νεαρό.

—Ο Τζιάν Μάριο Λεοντίνι είναι ιδιαίτερός μου και σύμβουλός μου, μάς έβγαλε. Όταν βρίσκεται κοντά μου, νιώθω πιο σίγουρη.

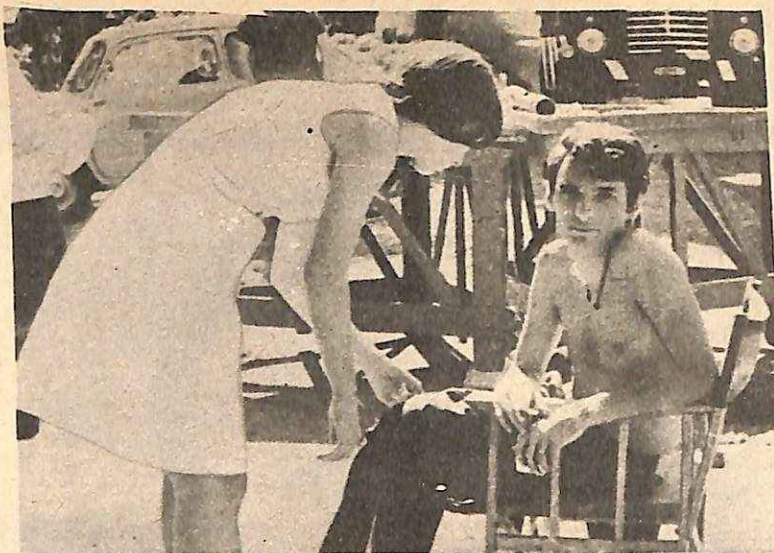
—Η Νικολέττα είναι μια γυναίκα θαυμάσια, μάς λέει ο Τζιάν Μάριο. Χαίρεται κανείς να συνεργάζεται μαζί της. Τουλάχιστον τώρα που δεν κάνει ακόμα καπρίτσια μεγάλης στάας.

—Μιλεί με πολύ ενθουσιασμό. Ίσως υπερβολικό αυτό η κηδεμονία του μόνο από επαγγελματικό ενδιαφέρον. Στο μεταξύ, η Νικολέττα τον κυττάζει με βλέμμα τρυφερό. Είναι φανερό πώς οι δυο νέοι αγαπιούνται, αλλά προσπαθούν να το κρατήσουν κρυφό, αφήνοντας έτσι τη φαντασία των άλλων να καλπάζει.

ΕΙΝΑΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ Ο ΣΟΡΝΤΙ;

—Ενώ ο Τζιάν Μάριο αρχίζει να

—Η Νικολέττα και ο Ούγο Τονιάτσι, με τις τοπικές ενδυμασίες που θα εμφανιστούν στο φιλμ: «Ζήτημα τιμής».

μάς διηγείται όλη την ιστορία της Νικολέττας, φτάνει ο ‘Αλμπέρτο Σόρντι. Πηγαίνει να φορέσει το κοστούμι της σκηνής. Σε λίγο θα μπορούμε να κουβεντιάσουμε μαζί του. Ενώ τον περιμένουμε, ο Τζιάν Μάριο συνεχίζει την αφήγησή του.

—Η Νικολέττα θα γίνει μια μεγάλη στάα. Και ξέρετε γιατί; Γιατί, μέχρι πριν από δυο χρόνια, δεν είχε σκεφτεί ποτέ να γίνει ήθοποιός. Αυτό, φυσικά, την βοήθησε να μείνει δροσερή, αυθόρμητη, με αποτέλεσμα να γίνεται άμεσως συμπαθητική σε όλους. Άρχισε σχεδόν τυχαία. Την ανακάλυψε ο Γκεράρντι. Αυτό όμως θα το ξέρετε βέβαια. Όταν θα τελειώσει αυτό το φιλμ, θα γυρίσει ένα άλλο, στη Σαρδηνία, με τον Ούγο Τονιάτσι.

Ο Τζιάν Μάριο σιωπάει. Βλέ-

ποντας τον ‘Αλμπέρτο Σόρντι να πλησιάζει. Είναι ντυμένος με ένα πανταλόνι πολύ κοντό. Από το ένα μέρος έχει μια τσέπη, απ’ το άλλο προβάλει μια μακρινή χήνα. Φοράει ένα ποικίλο αμερικανικού τύπου, ανοιχτό στο στήθος. Είναι ντυμένος δηλαδή σε στυλ φλάτν λόδερος.

—Δεσποινίς Νικολέττα, τα σέβη μου, λέει στη νεαρή ήθοποιό κανώντας της μια υπόκλιση.

—Η Νικολέττα χαμογελά, ενώ ο Τζιάν Μάριο απομακρύνεται.

—Αν επιτρέπεται, κύριε Σόρντι, πηγαίνω να ντυθώ για τη σκηνή, λέει η Νικολέττα.

Και απομακρύνεται, ενώ ο Σόρντι την παρακολουθεί με το βλέμμα.

—Σίγουρα θα είναι μια θαυμάσια παρτενάρ, παρατηρούμε.

—Και σαν γυναίκα και σαν ή-

—Η Νικολέττα Ρανγκόνι Μαρία βέλι κουβεντιάσει με τον Τζιάν Μάριο Λεοντίνι. Ο Τζιάν Μάριο είναι γιος ενός Φλωρεντινού ευγενή. Ψιθυρίζεται πως οι δυο νέοι είναι άρραβωνιασμένοι, ή ακόμα και μυστικά παντρεμένοι.

θοποίός, μάς άπαντά. Είναι όμορφος, καλλιεργημένος, με πολλή προσωπικότητα.

—Είναι ακριβώς ο τύπος της γυναίκας που θα σάς άρεσε για σύζυγος;

—Και βέβαια! ‘Αλλωστε κι εγώ θα παντρευτώ κάποια μέρα. Η Νικολέττα είναι μια κοπέλλα θαυμάσια.

—Μά ίσως είναι πολύ νέα για σάς.

—Αυτό δεν έχει σημασία. Έγώ δεν νιώθω καθόλου γέρος.

—Είναι αλήθεια πως έχετε τη ζητήσατε για παρτενάρ σ’ αυτό το φιλμ;

—Ναί, και έχει αποδειχθεί πως είχα δίκιο. ‘Ελπίζω πως θα υπάρχουν και άλλες ευκαιρίες να την έχω στο πλάι μου. Θα προσπαθήσω να την υπερασπιστώ, αν χρειάζεται, γιατί το μόνο ελάττωμα της Νικολέττας είναι η αφέλειά της. Και, όπως ξέρετε, ο κόσμος του κινηματογράφου δεν το επιτρέπει, αυτό.

—Τό ξέρετε, κύριε Σόρντι, ότι όλοι λένε πως είστε ερωτευμένοι με τη Νικολέττα;

—Ο Σόρντι μένει σιωπηλός. Το ύφος του και το βλέμμα του έχουν πάρει μια άσυνήθιστη σοβαρότητα.

—Λοιπόν, το σκέπτεσθε στα σοβαρά να την παντρευτείτε; επιμένουμε.

—Ο Σόρντι κουνάει το κεφάλι, σαν να θέλει να διώξει κάποια σκέψη.

—Μά επί τέλους, πρέπει να σάς το πω εγώ πως η Νικολέττα είναι ερωτευμένη με άλλον; μάς λέει εκνευρισμένος.

—Οχι, δεν περιμένουμε να μάς το πη αυτός. Το έχουμε διαπιστώσει πως είναι ερωτευμένη με τον Τζιάν Μάριο Λεοντίνι. Όμως εφ’ όσον φαίνεται πως το «κρυφό» κινηματογράφου έχει γονιμότητα, το πόνος, τη δροσιά, την απλότητα της νεαρής ήθοποιού. Ίσως ο Σόρντι είναι πραγματικά ερωτευμένος με τη Νικολέττα. Και ποιος ξέρει αν εκείνη θα μείνει ως το τέλος αδιάφορη. Τα άπρωτα, δεν αποκλείονται καθόλου.

Σ. Τ.

©©

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

* Η Ντάουν Άνταμς έχασε τη δίκη, που την έφευγε αντιμετώπιση με τον πρώην σύζυγό της πρίγκιπα Βιττόριο Μάσσιμο, και μαζί μ’ αυτή κάθε ελπίδα να ανακτηθεί σ’ αυτήν η κηδεμονία του γιου τους, που είναι σήμερα δέκα χρόνων. Είναι πέντε χρόνια, που χάρισε το ανδρόγυνο και από τότε η Ντάουν αγωνίζεται σκληρά, για να κρατήσει κοντά της το παιδί της, που το λατρεύει. Τώρα όμως θα μπορεί μόνο να το βλέπει τότε - τότε, όταν θα βρίσκεται στη Ρώμη.

* Μετά την επιτυχία που σημείωσε «Η γέφυρα του ποταμού Κβάι», οι μακροσκελείς τίτλοι γίνονται πολλοί της μόδας στο Χόλυγουντ, ενώ οι σύντομοι αρχίζουν σιγά - σιγά να εγκαταλείπονται. Ένας από τους πιο μακροσκελείς τελευταίους τίτλους, είναι της ταινίας «Αυτοί οι περίφημοι άντρες με τις ιπτάμενες μηχανές τους».

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΩΝ...

ΛΙΓΟ - πολύ, βίαι είχαμε τα παράπονά μας από τον ταμία της επιχείρησής που δουλεύαμε. Ποτέ δεν έκανε χατήρι αυτός ο περσιόγος άνθρωπος. Ήθελε πάντα να πληρώνει κάθε δεκαπέντε και πρώτη του μηνός. Όσοι του ζητούσαν προκαταβολές, φεύγανε άπρακτοι. Μια φορά που πήγα κι εγώ, γύρισε και με ζύτταξε βαριεστημένα:

—Κύριε συνάδελφε, είπε, εγώ δεν δίνω προκαταβολές γιατί μετρούνται οι λογαριασμοί μου. Νά κάνετε καλό κομπλιάντ και να περνάτε με τα χρήματα που σάς δίνω, μέχρι την ημέρα της πληρωμής.

—Μά είναι ανάγκη, είπα. Έχω τ’ απόγευμα ραντεβού με μια δεσποινίδα και δεν διαθέτω δεκάρα.

Χαμογέλασε αδιάφορα.

—Κι εμένα τι με νοιάζει; μονομύθρισε. Έγώ έχω δεσποινίδα.

Γύρισε στο λεφτά του κι άρχισε να μετράει όσους πάντα, αδιαφορώντας για το δράμα του άδειου πορτοφολιού μου. Έτσι έκανε πάντα. Μετρούσε τα λεφτά κι όταν σοσιζότανε, γάδωνε τη φαλάκρα του και την ζουλιάν του. Γύρισα, κάθησα στη θέση μου κι άρχισα να δουλεύω χωρίς κέρη. Όταν πέρασε ύστερα από λίγο από μπροστά μου με κάτι χατιά, με ζύτταξε ειρωνικά και είπε στους άλλους:

—Μερικοί - μερικοί, νομίζουν ότι το ταμείο μου είναι του μαμιά τους!

Πήγα να του πω καμιά κουβέντα, αλλά κρατήθηκα. Το μεσημέρι κατεβαίνοντας τις σκάλες, έτυχε να βρεθώ με δυο συναδέλφους από τους πιο χαλούς. Τον Μανώλη και τον Βαγγέλη. Δουλεύαμε στο ίδιο γραφείο —δίπλα - δίπλα τα γραφεία μας— αντίστοιχα αμοιβόμενοι από τον αντιπαραγωγικό μας ταμία και όπως ήτανε φυσικό είχαν άζουσε.

—Ξέρεις Σούλη, είπε ο Βαγγέλης. ‘Αν θέλεις μπορεί να σου δώσω δανειζά.

Πήρα δυο καπνιστάκια —αν ήθελα θα μου έδινε περισσότερα— και τον ευχαρίστησα.

—Μά, μην υπονοούμενος, έκανε αδιάφορα. Όταν θέλεις να μου ζητάς.

Λίγο πιο πάνω, μάς προσπέρασε ο ταμίας που έτρεχε αγχωμαγμένος να προλάβει το λεωφορείο. Ο Βαγγέλης τον είδε και του μίλησε.

Φόνη.

—Ο άλλος συνέχισε το τρέξιμο.

—Ρε χοντρά, δεν άζουσε; φώναξε.

—Ο ταμίας κοιτάστηκε, γύρισε του έβριξε μια αγανακτισμένη μοτιά και ρώτησε:

—Τι θέλεις και γκαρίζεις;

—Νά μην ξεχάσεις αυτό που σου είπα για αύριο.

—Καλά θα δώσω, απάντησε ο ταμίας.

—Οχι θα δώσω γιατί δεν τα σηκώνω κάτι τέτοια. Θα σου δώσω πάλι τα ίδια.

Τον άφησαμε να κινήσει το λεωφορείο του και συνεχίσαμε το δρόμο μας. Σε λίγο ο Βαγγέλης χαμώθηκε και πρόσεξα ότι χαμογελούσε αινιγματικά. Ο Μανώλης άναψε τσιγάρο.

—Δεν μπορεί να καταλάβω, είπε. Κάποιο μυστήριο κρύβεται μ’ αυτούς τους δυο. Έννοο δηλαδή τον Βαγγέλη με τον ταμία.

—Δηλαδή;

—Δεν ξέρω. Άλλα αυτοί οι δυο κάτι κρύβουν.

Γύρισε και με ζύτταξε με σημασία...

—Έσθ δεν έχεις καταλάβει τίποτα; ρώτησε.

—Πάντως συμβαίνει το εξής. Ο Βαγγέλης ποτέ-ποτέ βγάζει από το στομάχι του ένα αβγό βρασμένο και το σπάζει σαν σβούρα επάνω στο γραφείο του. Κι όσο το σπάζει, τόσο κιντάει το Φότη που μετράει τα λεφτά του.

—Κι ο Φότης τι κάνει;

—Τον βρίζει αλλά σε λίγο σηκώνεται και του δίνει ένα φακέλλο.

Εμμεσα κατάπληκτος μ’ αυτά που έλεγε ο Μανώλης. Δεν μπορούσα να καταλάβω ποιά σημασία μπορούσε να είχε το βρασμένο αβγό του Βαγγέλη ούτε κι ο φακέλλος. Δεν ήπηνε αμφιβολία, όμως, ότι αυτοί οι δυο έγραφαν κάποιο μυστήριο. Η αλήθεια είναι πως είχα δη κι εγώ το αβγό που γύριζε αλλά δεν έτυχε να προσέξω και την συνέχεια. Δηλαδή το φακέλλο.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

—Το αβγό, παντός, είναι συνθηματικό, σπάζει ο Μανώλης. Ο φακέλλος όμως τι περσιέει;

—Ποιος ξέρει;

—Δες να είναι κατάσκοποι;

Χωρίσαμε εκείνο το μεσημέρι άναστατωμένοι αφού άποκλείσαμε προηγουμένως την περίπτωση να είναι κατάσκοποι οι δυο συναδέλφοι.

—Βρε άγάπη μου, είπε. Μήπως κάνουν τίποτα μαγία σε κανένα;

—Ο Θεός κι’ αυτοί το ξέρουν...

—Γιά προσέξτε καλύτερα και μου λέτε. Έγώ πάλι θα ρωτήσω τη γυναίκα μου που έβγαλε συμπέρασμα. Στο τέλος όμως, έδωσε κάποια εξήγηση:

—Βρε άγάπη μου, είπε. Μήπως κάνουν τίποτα μαγία σε κανένα;

—Ο Θεός κι’ αυτοί το ξέρουν...

—Γιά προσέξτε καλύτερα και μου λέτε. Έγώ πάλι θα ρωτήσω τη γυναίκα μου που έβγαλε συμπέρασμα. Στο τέλος όμως, έδωσε κάποια εξήγηση:

—Πέρασε καμιά βδομάδα, κι’ ένα βράδυ άφ’ότου συνέβη στο δρόμο τυχαίως το Βαγγέλη. Γύρισε πιομένος από κάποιο γλέντι και ήτανε στα χέρια.

—Ω, τον άγαπήθη και ταλαιπωρημένο μου συναδέλφω, είπε. Έλα, να σε κεράσω καφεδάκι.

Τον ακολούθησα σ’ ένα καφεενάκι, γιατί με είχε φάει η περιέργεια. Καθίσαμε αντίκροστα, μιλήσαμε για διάφορα θέματα και στο τέλος δεν άντεξα. Τον ρώτησα. Το ποσό που του σπέρνιζεσες άμέσως.

—Ίσως δεν πρέπει να στο πω, έκανε με εμπιστευτικό ύφος. Το θέμα είναι άσχετά λεπτό και οσάυτως για μένα. Θα το ρωτήσης μισοί;

Του έδωσα το λόγο μου.

—Τότε άκουσε, είπε. Αυτόν τον ταμία που βλέπεις, εγώ κοιτούσα να τον κάνω τορτέλλο.

—Δηλαδή;

—Τόχει μαράζι που έκανε φαλάκρα και δεν θέλει να του το θυμίζουν. Μια μέρα λοιπόν που πήγα όπως εσύ και του ζήτησα προκαταβολή μ’ έδωσε. Τότε εγώ θύμωσα και του είπα ότι αν μου ξαναμιλήσει άσχημα θα του σπάσω την καρδιά.

—Μάλιστα.

—Όταν άκουσε όμως για την καρδιά του, έκανε σαν τορτέλλος και κατάλαβε ότι τον πειράζει αυτό το ζουζούρι. Έπειδή λοιπόν είχα σκεφτεί αποφασίσα να τορτέλλω το σπινίτι μέχρι τέρας. Κατέβηκα, πήρα ένα αβγό, πήγα στον καφετζή, το έδωσα κι’ άρχισα να το γυρίζω επάνω στο γραφείο μου. Προηγουμένως όμως, πέρασα από δίπλα του και του είπα ότι το κεφάλι του, έχει τόσα μαλλιά, όσα και το αβγό.

—Κι’ ο φακέλλος που σου δίνει τί έχει μέσα;

—Προκαταβολές! Μεταξύ μας και χωρίς να γίνει κουβέντα ποθενά, έχω πάρει και το δόρο των Χριστουγέννων που μάς έρχονται. Σ’ εμένα δεν λείπει ποτέ όχι για προκαταβολή. Μερικές φορές που δεν έχει το ταμείο του, βγάζω το αβγό και το πετυχαίνω πάλι.

—Μά αφού δεν έχει τί σου δίνει;

—Πηγαίνει και δανειζεται! Μεγάλη υπόθεση το αβγό άγαπήσε μου Σούλη!

—Ανάλαβε τσιγάρο και του δήλωσα, ότι θαρόθω το πρωί στο γραφείο όχι με ένα, αλλά με δυο αβγά βρασμένα διαμυστωμένα.

—Α, ναι, φώναξε. Να βοηθ και άλλο εσύ. ‘Οχι να κάνουμε το γραφείο αινιγματικό!

Είχε δίκιο ο Βαγγέλης. Χωρίσαμε αφού προηγουμένως του υποσχέθηκα ότι θα πήγαινα στο γραφείο σκέτος. Δηλαδή χωρίς αβγά. Πάντως δεν θα περνούσε το ζήτημα έτσι.

Το μεσημέρι που σχολάσαμε, μπροστά ο ταμίας πιάσε εγώ. Μιλήσαμε στο ίδιο λεωφορείο κι’ όταν κατέβηκε, κατέβηκα κι’ εγώ. Στο τέλος το βόηχα. Περπατούσε κάπως άναστατωμένα. Χωρίς αμφιβολία είχε πλατυποδιά. Την άλλη μέρα πρωί-πρωί στάθηκε στο γκας του.

—Θέλω μια προκαταβολή είπα. Τ’ απόγευμα εγώ ραντεβού με την κοπέλλα που και πορεύεται να πάμε στο θέατρο.

Με ζύτταξε βαριεστημένα.

—Νά την πας σε κανένα παγκάκι του Ζαμπιόνι. Προκαταβολή δεν έχει.

—Δεν έχει. Τώρα θα δες πατούσες και καμάρες, φώναξε.

— Κάθησα στο γραφείο μου, έβγαλα παπούτσια κάλτσες κι, έβαλα τα πόδια μου φάτσα. Άνοστατώθηκα όλοι.

— Συμβαίνει τίποτα; ρώτησε ο Μανώλης.

— Συμβαίνει ότι διαθέτουμε παπούδες με καυκάς, απάντησα όχι σαν μερικούς μερικούς!

— Ερρίξα μια ματιά γειάτη σημασία και είδα τον αντιπαθητικό μας ταμία που με κυτούσε κατωζώνικος σαν πατάρι. Τα μάτια του ήταν γουλομένα.

— Δηλαδή θέλεις να πής ότι έχω πλατυπόδια; φώναξε.

— Και με το παραπάνω.

— Πού τό ξέρεις;

— Σε είδα χτες που περπατούσες.

— Ήτανε νόημα με το χέρι του.

— Μπορώ να σου πω;

Πεταχτικά δόθηκε και πλησίασε επιπόλητος.

— Τι συμβαίνει; ρώτησα.

— Συμβαίνει ότι εδώ μέσα, θά σάς πάει και θά σάς σηκώσει ό- λους σας. Μέχρι τώρα είχα μόνον τον άλλον που μου γύριζε το σώ- γο και τώρα έχω και σένα που μου δείχνει τις πατούδες σου.

— Αν μάθη τίποτα ή δεσποινίς Ευρι- δίκη...

— Ποιά είναι αυτή;

— Μια κοπέλλα που εργάζεται στο χώρο πάτομα. Είναι ερωτευ- μένος μαζί της ένα χρόνο αλλά δεν τοίμω να της το πω. Πάν- τως αν μάθη τίποτα για την πλα- τυπόδια μου, θά σε καθαρίσω.

— Να μου δώσεις προκαταβολή για να μην μάθη τίποτα.

— Πήγαινε και θά στα φέρω σε φάκελλο για να μην βλέπουν οι άλλοι και ζητάνε.

— Έφωνα αιέσως, φέρεσα τις κάλτσες και τα παπούτσια μου και σε λίγο έφτασε και ο φάκελλος.

— Ο Βαγγέλης μοίλωσε το μάτι πονηρά.

★

— Η υπόθεση των προκαταβολών — για να μην σάς τα πολυλογώ — είχε πάρει το δρόμο της και κη- λώσε όμορφα κι' όμορφα μέχρι την ημέρα που ξέσπασε το μεγάλο κα- κό με τον βλάκα τον Μανώλη.

Δηλαδή, κάποιο μεσημέρι που σχολάγαμε, με πλησίασε με κεινο το περίλυπο ύψος — είναι συνεχώς σαν δαυμένος σκύλος — και μ' ά- ρχισε στα παραπάνω:

— Μπαθό σου ρε Σούλη...

— Έτσι κάνουν οι φίλοι; Άρχισες κι' εσύ να παίγνης φακέλλους και δεν μ'άς λες τί έχουν μέσα;

— Είμαι πονόψυχος κατά βάθος κι' όπως τον είδα έτσι στο μαύρο του το χέλι, τον λυπήθηκα και του τ' είπα όλα. Έλοιπε το μούτρο του.

— Α, ώστε έτσι; Έκανε. Τον περπατάει τα κουσούρια; Για βά- στα να τον πάσω από πίσω να του βοοί κι' εγώ κανένα. Βοή το ζου- τού!

Μέχρι να τελειώσει την κουβέν- τα, τούβαλε στα πόδια να προστά- ση τον ταμία, που πήγαινε για το λεωφορείο του.

★

Πέρασαν ακόμα δυό-τρεις ημέ- ρες κι' έβα προηό, έγινε νύκτωρ απόλυτη ανάγκη από πεντακάσιες δοξαριές. Μπαίνοντας λοιπόν, πλη- σίασε το ταμείο και προειδοποίη- σα. Με κύτταξε αγανακτισμένος.

— Δεν γίνεται τίποτα, μου δι- λωσε. Έχω κάτι λίγα και πρόκει να πληρώσω νομισμάτια. Άδικα λοιπόν θά μου δείξεις τις πατούδες σου...

Την ίδια στιγμή πλησίασε κι' ο Βαγγέλης.

— Φάτη, σήμερα θέλω ένα κι- λιάκινο γιατί θά σε τρελλάνω με τ' αγγό.

— Άντισε να τρέχει ο Φώτης.

— Μουδ' όχι αγγό, αλλά και

κλώσσα με κλωσσόπουλο κι' μου φέρης, δεν γίνεται τίποτα.

— Αυτό θά το δώσεις, έκανε ά- νεχτικά ο Βαγγέλης. Είμαι σίγου- ρος, ότι έχεις.

— Αν κάνετε τίποτα, θά πα- ραπονεθώ στο διευθυντή.

Τον παρατήσαμε να σκεφτεί το θέμα μας ενώ συγχρόνως άρχίζα- με κι' έμεις τα υποδοθητικά! Έ- βγαλε δηλαδή τ' αυγό του ο Βα- γγέλης κι' εγώ παπούτσια και κάλ- τσες. Μέχρι εδώ, καλά πηγαίναμε.

Ξαφνικά όμως, έγινε κάτι το τρο- μερό. Ο Μανώλης, άνοιξε κάποιο δέμα με πολλά γατιά, και μ'άς παρουσίασε μια βουδινή πατά.

Την σήκωσε μάλιστα και ηψά για να φανταστεί καλά.

— Μερικοί μερικοί, φώναξε, έ- χουν κάνει κάτι πατσές Παναγιώ- βοήθα! Αυτά παθαίνουν όταν δεν δίνουν προκαταβολές!

Ο Φώτης έβγαλε το κεφάλι του απ' τη θυρίδα και τον κύττα- ξε με γουλομένα μάτια.

— Και τί πράγμα είναι αυτό; ρώτησε.

— Πατσάς, απάντησε ο Μανώ- λης.

— Κι' εγώ δηλαδή τί σχέση έ- χω μ' αυτό;

— Έχεις και πασα έχεις.

Το κακό, ξέσπασε αιέσως σχε- δόν. Τινάχτηκε όρθιος άρπαξε ότι κέρομα είχε κι' άρχισε να μ'άς τ'α πετάει φωνάζοντας:

— Να ρε μουλάρια. Πάρε λε- φτά!

Αναστατώθηκε η έπιθεσία και παρουσιάστηκε αναμάλισμένος ο κί- οριος διευθυντής. Έσα που πό- λυλα και φέρεσα τα παπούτσια μου χωρίς κάλτσες.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε.

Ο Βαγγέλης, έχοντας τ' αγγό- τον και πλησίασε τον κύριο διευ- θυνητή με σεβασμό.

— Κύριε διευθυντά μου, απ' ότι κατάλαβα, πρόκειται για κάποια έρωτική απογοήτευση που τον χύ- λησε στα νεύρα. Έχει την εντύπι- ση, ότι του ζητάμε λεφτά και πο- ρεία στα νεύρα. Έπληξε, άκουσα που έλεγε κάτι για ένα αυγό, κάτι για πατούδες και κάτι για μια βουδινή πατά... Φυσικά δεν πρέπει να του δώσουμε σημασία αλλά να κιν- τιάσουμε να γίνει καλά.

— Τηλεφωνήστε γρήγορα στο 100, φώναξε ο διευθυντής. Σκορ- πάει τα λεφτά μου, την λειονοία μου!

Είδανε και πάθαν να τον βολε- ρουν για να τον πάρουν.

★

Και τώρα, αν θέλετε να μάθε- τε και τα υπόλοιπα, σάς πληροφο- ρώ ότι η κατάσταση του Φώτη δεν εμπνέει άνησυχίες και ξεκουά- εται στο σπίτι του. Κι' όπως μα- ται στο σπίτι του. Κι' όπως μα- ται στο σπίτι του. Κι' όπως μα- ται στο σπίτι του.

— Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ σκύλοι Έυτελινγκ διέσχι- ζαν την έρημο της Αριζόνας με ένα αυτοκίνητο μ'ά ύστερα από μ'ά βλάβη της μηχανής, αναγκάστη- ζαν να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια. Ο κύριος Έυτελινγκ, όταν διέκρινε ένα χωριό φώναξε:

«Τα καταφέραμε, σπώθηκαμε» και στοάφηκε για να άγκαλιάσει τη σούγυ του. Μα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε πως δεν την είχε ά- κολυθήσει στην πορεία. Την ανα- ζήτησε, αλλά άδικα. Η άστυνμία που έσπειρε να την βοηθήσει, βοή- ξε μόνο ύστερα από πολλές ανα- ζήτησεις την κυρία Έυτελινγκ νεσού. Η γυναίκα είχε πεθάνει από δίνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΤΡΙΑΚΟΣ

Ο ΟΔΗΓΟΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΥΠΟΓΕΙΟ

- Ούισκυ, κορίτσια και ο μίστερ Άμερικά.
- Έλατα κάτω από την άσφαλο.
- Οί άπύραυλες ζώνες της Πλατείας Συν- τάγματος.

ΤΟ υπόγειο, που ένέπνευσε στον Κώστα Βάρναλη ένα από τα πιο γνωστά ποιήματά του, τους «Μοιραίους», είχε πάντα πέρασι στην Άθήνα, ιδίως στους κεντρι- κούς δρόμους γύρω από την Ό- μωνοία και την πλατεία Συντά- γματος.

Υπόγειο μπάρ, υπόγειες ταβέρ- νες, υπόγεια καμπαρέ, άλφα, βή- τα και γάμμα ποιότητας, είχαν ξεφυτρώσει απ' την έποχή... του Όθωνος, για κατήρι των βερι- τανών ξενυχτηδών της Άθήνας με προσφερόμενα είδη, την ρετσίνα, το ούισκυ, το τζίν και τα ήδυπο- τα, ή την ελνθια ρετσίνα κεκρι- μπάρι που «εύφραίνει καρδιάς» και κάνει να ξαναβιώνουν και να χοροπηδούν σαν νιοβόγατα πετει- νάρια.

Είχε...

Στις μέρες μας αυτός ο άορι- στος, με την μορφή του ένεστώ- τος, δεν άλλαξε και πολύ τα πρά- γματα.

Μονάχα τα πρόσωπα αλλάζουν και τα ντεκόρ. Κατά τα άλλα, τα υπόγεια καμπαρέ και κέντρα δια- σκεδάσεως παραμένουν, στους ίδι- ους πάντα χώρους και κάνουν χρυσές δουλειές.

Η πελατεία τους είναι συνή- θως οι βαρείς ξενυχτηδες της πρω-

τεύουσας και οι πιστοί φίλοι του θεάτρου και λάτρεις αδεράπτου- των καλλιτεχνών και καλλιτεχνί- δων, ιδίως δε των τελευταίων.

Σ' αυτούς πρέπει να προστεθί κι' ένα τμήμα της άμουστακής νεολαίας, που στα πρώτα τιτιδί- σματά της, ξεπορτίζει για να πά- ρη το βάπτισμα των απαγορευμέ- νων παραδείσων, να μυηθεί στα μυστήρια της νύχτας και στα άδυ- τα των ήδων και τέρψων.

Τρίτο σκέλος της πελατείας των «υπόγειων» είναι οι έξοι τουρί- στες, που νοσταλγούν την πατρί- δα τους και ζητούν να συναντή- σουν ζένες καλλιτεχνίδες, που κα- τά προτίμηση αποτελούν το ζων- τανό καλλιτεχνικό πρόσωπο των «καμπαρέ».

Και τελευταίο, οι έπαρχιώτες, που φτάνουν για «δουλειές» στην πρωτεύουσα, και που έννοον να γυρίσουν στο χωριό τους

Ο «εγμέφαλος» της αμερικανικής Κυβερνήσεως. Από αριστερά προς τα δεξιά: Ο υπουργός Εθνικής Άμυνας Μανκάνια, ο υφυπουργός των Εξωτερικών Μπάλ, ο σύμβουλος του Προέδρου Μπουέντι, ο Πρόεδρος Τζόνσον και ο υφυπουργός των Εξωτερικών Ράσκ.

Ένας αστυνομικός πυροβολεί τα πλήθος των μαύρων.

ΗΝΩΜ. ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ: Τò άσπρο

ΣΥΧΝΑ μεγάλα ιστορικά γεγονότα αρχίζουν με τρόπο πέρα για πέρα άσπρη. Οι συγκρούσεις του Λός "Αντζελες, που πήραν μορφή εμφύλιου πολέμου, άρχισαν όταν περιπολικό της αστυνομίας προσπάθησε να συλλάβει νεαρό μαύρο που ώδηγούσε μεθυμένος ένα αυτοκίνητο...

ΜΑΧΕΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ

Απ' αυτή τη στιγμή άρχισε μία άναταραχή μεταξύ των μαύρων που σταδιακά πήρε χαρακτηρισμό φυλετικής συγκρούσεως με δεκάδες νεκρούς, εκατοντάδες τραυματίες και πολλά σπίτια και αυτοκίνητα πυρπολημένα.

Η αστυνομία ήταν αδύνατο να επιβάλει την τάξη και όταν η έθνοφρουρά της Καλιφορνίας, με κράνη και έφ' όπλου λόγχη άναγκάστηκε να επέμβει, η εικόνα που συνάντησε ήταν έφιαλτική. Τετράγωνα δολοκλήρα καίγονταν, σωροί έμπορευμάτων ήταν σκορπισμένοι στους δρόμους, ενώ έβαλλοι μαύροι άντρες και γυναίκες λεηλατούσαν καταστήματα φανατόντας: «Κάψτε, σκοτώστε... θάνατος στους λευκούς».

Αξιώματικός της έθνοφρουράς έδήλωσε ότι «το Λός "Αντζελες μοιάζει με δεύτερο Βιετνάμ».

«ΕΝΑΣ ΜΝΗΜΕΙΩΔΗΣ ΝΟΜΟΣ...»

Κι όμως δυο άκριβως ήμέρες πριν από τα δραματικά γεγονότα του Λός "Αντζελες, ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Λύντον Τζόνσον, είχε υπογράψει με μεγάλη επισημότητα το νέο νόμο για τα έκλογικά δικαιώματα των νέγων.

Επρόκειται για τον πιο μνημειώδη νόμο, σ' ολόκληρη την ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών, έδήλωσε ο Τζόνσον.

Ο νόμος έλλαστε υπογράφτηκε 104 άκριβως χρόνια μετά την άπελευθέρωση των νέγων Βούλων, από τον Λίνκολν.

ΑΝΤΙΦΑΤΙΚΕΣ ΕΡΜΗΝΕΙΕΣ

Η καταπληκτική θύελλα του Λός "Αντζελες, προκάλεσε άναμ-

Τα βαθύτερα αίτια της εξέγερσεως του Λός "Αντζελες

φίβολα σύγχυσι στην Αμερικανική Κυβέρνηση και πολλές — συχνά άντιφατικές — ερμηνείες για τα βαθύτερα αίτια της κρίσεως. Ο εκπρόσωπος του Λευκού Οίκου, έδήλωσε ότι ο πρόεδρος κ. Τζόνσον, άποδίδει την εξέγερση του Λός "Αντζελες «στη φτώχεια, στην άνεργία, στην έλλειψη εκπαιδύσεως και στο μίσος».

Η δήλωσι αυτή δείχνει ότι ο Αμερικανός πρόεδρος δεν παρασύρθηκε από τους δημαγωγούς, τους άνευθυνους και τους φανατικούς και είδε τις βαθύτερες ρίζες των τρεμερών αυτών γεγονότων.

Βέβαια ώρισμένοι κύκλοι της Ουάσιγκτον υποστηρίζουν ότι η αίματηρή και καταστρεπτική θύελλα του Λός "Αντζελες, είναι έργο πρακτόρων, που θέλουν να ύπονομεύσουν την πολεμική προσπάθεια των Ηνωμένων Πολιτειών

στο Βιετνάμ, δημιουργώντας ένα δεύτερο μέτωπο στην καρδιά της χώρας.

Άκόμα υποστηρίζεται ότι δεν είναι καθόλου τυχαία η έναρξη των ταραχών, εύθως μετά την ψηφισι του νέου νόμου, για τα έκλογικά δικαιώματα των νέγων. Άκριβως — υποστηρίζουν οι ίδιοι κύκλοι — οι πράκτορες προσπάθησαν να δείξουν με τις ταραχές ότι οι νέγοι θεωρούν το νέο νόμο, σαν ένα «χαρτί» χωρίς καμμία άξία.

Όπωςδήποτε, ο πρόεδρος Τζόνσον δεν φαίνεται να συμμερίζεται αυτή την άποψι.

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο παστορας Κίνγκ — Βραβείο Νόμπελ της Ειρήνης — που ηγείται των μετριοπαθών μαύρων, έδήλω-

σε, την παραιμονή άκριβώς των γεγονότων και άφου συναντήθηκε με τον πρόεδρο Τζόνσον, ότι θα ζήτηση την ψηφισι ειδικής νομοθεσίας έναντιον της φτώχειας που επικρατεί στις συνοικίες των νέγων...

ΕΝΑ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Γιατί βέβαια είναι, ότι στην έσχυρότερη δύναμι του κόσμου, όπου η ευημερία σπάει όλα τα ρεκόρ, το πρόβλημα των νέγων εμφανίζεται με τρόπο έφιαλτικό.

Οι νέγοι άποτελούν σήμερα τα 10 εκατοστά του πληθυσμού των Ηνωμένων Πολιτειών. Σε 192 εκατομμύρια κατοίκους, οι μαύροι είναι 19 εκατομμύρια.

Ο λευκός πληθυσμός αυξάνει πολύ ταχύτερα από το μαύρο. Το 1860 όταν άρχισε ο εμφύλιος πόλεμος, οι νέγοι αντιπροσέπειαν τα 17 εκατοστά του συνολικού πληθυσμού και το 1900 τα 13.

Η αλήθεια είναι ότι, παρ' όλες τις επίμονες και συστηματικές προσπάθειες, όλων άνεξαιρέτως των τελευταίων Αμερικανών προέδρων, οι νέγοι εξακολουθούν στο σύνολό τους — να βρίσκονται στο περιθώριο της κοινωνίας των Ηνωμένων Πολιτειών.

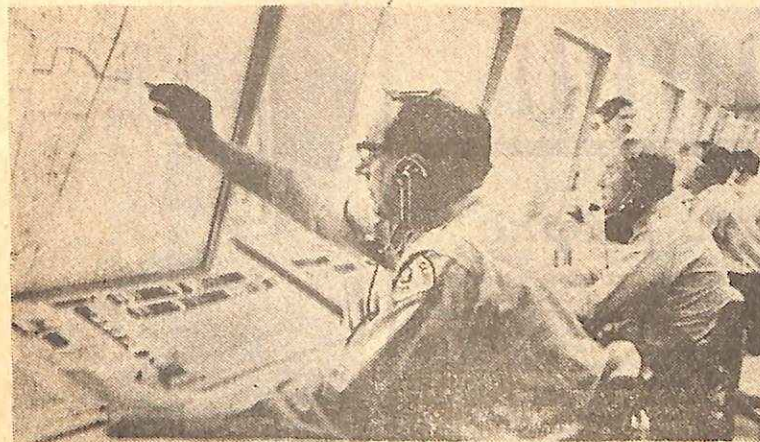
Οι νόμοι που υπογράφουν οι Αμερικανοί πρόεδροι για την ίσότητα λευκών και μαύρων, σαιμποτάρονται και μένουν στα χαρτιά.

Η πρόεδρος που άναμφισβήτητα σημειώθηκε τα τελευταία χρόνια, στην τύχη των μαύρων, άφορά μόνο μία μικρή σχετικώς έλαχιστη μειονότητα.

Οι μαύροι του Λός "Αντζελες, από 50.000 το 1945, αυξήθηκαν σε 350.000 το 1960 και ζουν σ' ένα πραγματικό «γκέττο», σε μία άπομόνωσι που τους άπελπίζει, αλλά και ταυτόχρονα τους εξαγριώνει.

Ο ίδιος ο πρόεδρος Τζόνσον σε πρόσφατο λόγο του παραδέχτηκε ότι οι νόμοι για τη φυλετική ίσότητα, δεν εφαρμόζονται: «Παρ' όλους τους νόμους που ψηφίσανε και παρ' όλες τις δικαστι-

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Στο κέντρο της αστυνομίας του Λός "Αντζελες παρακολουθείται λεπτό προς λεπτό, η μάζα έφελλα...

και τò μαύρο

ές άποφάσεις, οι διαφορές στη θέση λευκών και μαύρων εξακολουθούν να είναι μεγάλες. Νομίζω πως πρέπει με κάθε θυσία ν' αντιμετωπιστούν και να υπερπηδηθούν».

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΘΕΣΙ

Μία τελευταία Έκθεσι των Αμερικανικών Υπηρεσιών Στατιστικής, δίνει ζωντανή εικόνα του προβλήματος των νέγων, στα βαθύτερα του αίτια και όχι στην άπατηλή επίφανεια.

Άνεργία: Διπλάσια σε άναλογία των λευκών. Τα 17,5% των άνέργων των Ηνωμένων Πολιτειών είναι νέγοι.

Κοινωνική Πρόνοια: Τα 48,1% της κρατικής βοήθειας, δίνονται στους νέγρους.

Εγκληματικότητα: Για φόνους και άπαγωγές το ποσοστόν των

νέγων φτάνει τα 55,2%, για ληστείες τα 52,9% και για άλλες άξιόποινες πράξεις τα 54,8%.

Έξωγαμα τέκνα: Ποσοστό 62,1% των έξωγαμων προέρχονται από νέγρους. Τα νόθα παιδιά των νέγων άποτελούν τα 22,3% των γεννήσεων, ενώ των λευκών μόνο τα 2,5%.

Συζυγική διάστασι: Διαζύγια και χωρισμοί μαύρων γυναικών, φτάνουν τα 13,7%, ενώ μόνο τα 4,3% των λευκών γυναικών.

Παιδεία: Οι νέγοι σε ποσοστό 74,4% δεν έχουν τελειώσει μέση σχολή έκπαιδύσεως.

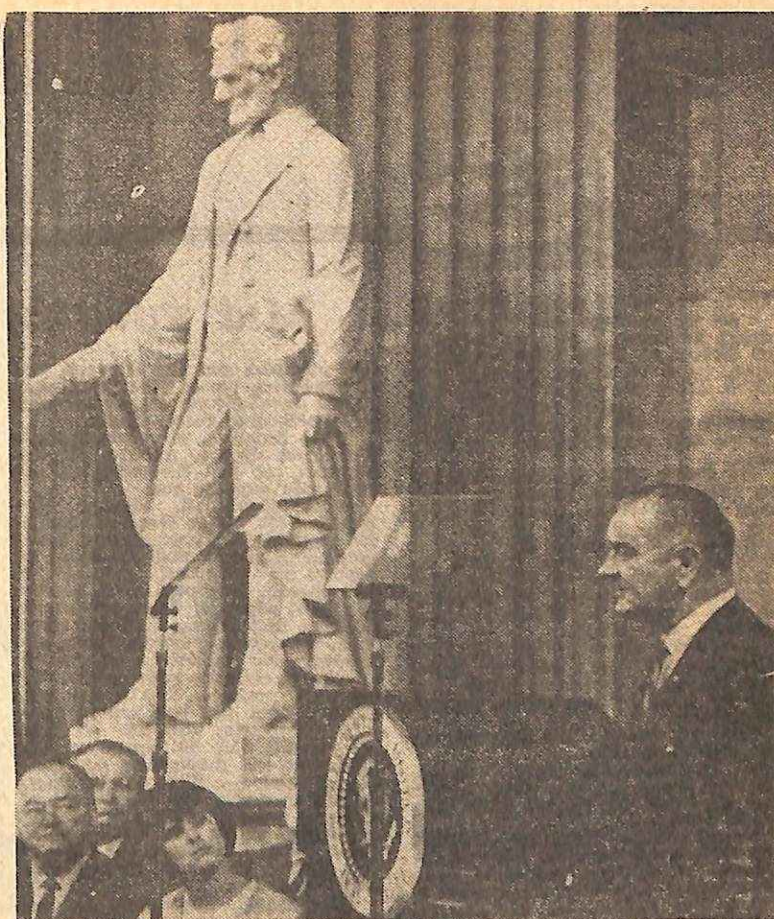
Εισόδημα: Το μέσο έτήσιο εισόδημα των νέγων φτάνει περίπου το μισό του εισοδήματος των λευκών.

Αυτά λέει η έπίσημη αμερικανική στατιστική...

ΣΕ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ ΛΕΠΡΩΝ

Στις Βόρειες Πολιτείες οι μαύροι είναι — σχετικώς — άνεκτοί, αλλά πολύ συχνά ούτε σε κέντρα, ούτε σε ξενοδοχεία, ούτε σε καταστήματα τους δέχονται.

Στις Νότιες Πολιτείες, η κατάσταση είναι άπελπιστική. Σε πολλές περιπτώσεις, οι μαύροι μοιά-

Ο Πρόεδρος Λύντον Τζόνσον, ενώ μιλάει στο Καπιτώλιο, κάτω από τον άνδριάντα του Λίνκολν, παρουσιάζοντας το νέο νόμο των έκλογικών δικαιωμάτων των μαύρων.

ζουν με λεπρούς, που τους άπαγορεύεται να πλησιάσουν έστω, ένα λευκό...

Η ΚΟΥ - ΚΛΟΥΕ - ΚΛΑΝ

Η περιφρόνησι και το μίσος πολλών λευκών των Νότιων Πολιτειών έναντιον των μαύρων, είναι κάτι το άπερίγραπτο.

Η τρομοκρατική οργάνωσι Κού Κλουέ Κλάν, άποτελεί το μαχόμενο τμήμα των λευκών έναντιον των νέγων.

Φτωχοί μαύροι δέχονται τις άνανδρες επιθέσεις της Κού Κλουέ Κλάν, που θέλει να τους κρατήσει μέσα στο τέλμα της άθλιότητας, της δυστυχίας και του πόνου.

ΕΛΠΙΔΕΣ

Παρ' όλ' αυτά, άρνά άλλα σταθερά, δημιουργούνται οι προύπο-

θέσεις για μία λύσι του δραματικού αυτού προβλήματος.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στην περιοχή της Ουάσιγκτον, όπου οι νέγοι άποτελούν τα 55% του πληθυσμού, η ίσότητά τους με τους λευκούς — σε όλα τα επίπεδα είναι άπόλυτη.

Αυτό δείχνει, ότι εκεί όπου εφαρμόζονται οι νόμοι, ο έφιαλτης του ρατσισμού εξαφανίζεται.

Γενικότερα άκόμα, θα πρέπει να σημειωθεί, ότι η οικονομική κατέσταισι των νέγων βελτιώνεται ραγδαία, την τελευταία περίοδο.

Και είναι άναμφισβήτητο ότι η οικονομική άνάπτυξι των νέγων θα τους όδηγήσει και στην πολιτική και κοινωνική ίσότητα με τους λευκούς.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Όπωςδήποτε το πρόβλημα των νέγων των Ηνωμένων Πολιτειών είναι πολύπλοκο, με βαρεία προιστορία και με πολλές βιολογικές προλήψεις.

Τίποτε ίσως δεν είναι δυσκολότερο να υποχωρήσει από τις προλήψεις που άποτελούν τη βάση του ρατσισμού.

ΠΡΙΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

Χρειάζεται πολύς χρόνος, ύπομονη, τόλμη και γενναιότητα.

Αν και η θύελλα του Λός "Αντζελες, άπέδειξε ότι οι νέγοι άνυπομονούν και ότι όσοι καταπιέζονται δεν άκούνε εύκολα τη φωνή της λογικής.

Επομένως «ο χρόνος» είναι πια περιορισμένος, για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ήσυχία και λαός πρέπει να σπείρουν πριν να είναι πολύ άργα, πριν το μαύρο ήφαιστιο έκραγή...

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΝΑΙ, δεν τολμώ ακόμα και σήμερα να πιστέψω πως έφτασε σε τέτοια κατάντια η μορφή Ζουλιέττα. Πρέπει να κάνω πολλές προσπάθειες, γιατί τη βλέπω μπροστά μου πάντα, όπως την ήξερα εδώ και δύο χρόνια. Δύο χρόνια καμάρωντας την ομορφιά της και τη μοναδική σεξουαλική του κυπριασένιου της κορμού...

Κι όμως, είναι αλήθεια... Την είδα χθες το θράδυ μαραμένη, ξαπλωμένη σαν παλιάτσο, γεμάτη θράσος και αναιδία. Μά ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά τους... Πάνε τρία χρόνια από τότε. Έκείνο το πρωί, κλειδώνοντας το συρτάρι του γραφείου μου, έβγαλα με τον συνάδελφό μου Λαρμινιέ να πάρουμε αέρα...

Ημαστε νεοί ακόμα... Τραβήξαμε άρπυγονώνοντας τα μουδιασμένα πόδια μας κατά το Βασιλικό κήπο... Ρίχναμε τη ματιά μας εδώ κι εκεί, χαζεύοντας με τις μοδιτρούλες.

Εξαφνα άκουσα τον Λαρμινιέ να ξεφωνίζει πλάι μου:

— Τι πιτσουνάκι είναι τουτό!... Για κούτα την και σύ, Βερνάν... Θά μου στρίψουν τα μαυλά μαζί της, χωρίς άλλο...

Χαιμόελασα... Κούταξα ειρωνικά τον ένθουσιασμένο φίλο μου κι' έστρεψα το βλέμμα μου προς τό... πιτσουνάκι! Και τότε τον δικαιολόγησα. Θέε μου!... Τό κούταξα με λαίμαργη ματιά...

Όμορφη; Υπέροχη!... Χαριτωμένη!... Σωστό άριστοτύρημα!... Κορμάκι; Σάν λαμπάδα... Και πάνω σ' όλα αυτά, μια υπαρέξή αλλόκοτη... παραξενή... άσυνήθιστη γοητευτική... αινιγματική... Γυναικεία που κλεινει μέσα της όλο τα μυστήρια του φύλου της.

Ο κόσμος γύριζε και την κούταζε, μαγεμένος. Κι οι πιο έισαιτικοί θυσίαζαν λίγες στιγμές, για να τη δουν, να τη χορτάσουν.

Κι αυτή... Αχ! αυτή ήτανε μοδιτρούλα ακόμα, η καμμενούλα... Δεν ήξερε την αξία της... Δεν πρόλαβε να την αρπάξει κανένας μεγαλοκαρχαρία, να τη λανσάρη στον κόσμο της εύκολης ζωής και να της παραδώσει το παχύ του πορτοφολιού για ξεροτραγάνισμα...

Κι αυτή, η άνηξερη μοδιτρούλα, έριχνε τις σαχαπνίνες ματιές της εδώ κι' εκεί, κοροϊδεύοντας κάτω από τη μύτη της τους λαίμαργους θαυμαστές της, που έχασαν μπροστά στην εξωτική της ομορφιά... Έξαφνα τη χάσαμε, καθώς έστριψε το πλάνο δρομάκι.

Πέρασαν μέρες άρκετες... Δεν ξανακάνανε κουβέντα στο γραφείο για την κοπέλλα... Την ξεχάσαμε ονιά ονιά... Και βουτηχτήκαμε ξανά, ο Λαρμινιέ κι' εγώ, στην ρουτίνα της άχαρης διοπάλης...

Ένα πρωί, έκει που ήμουν σκυμένος στη δουλειά μου, ένα χέρι που άκούμπησε βελιά στη ράχη μου, μ' έκανε να σηκώσω το κεφάλι... Είδα μ' έκπληξη το φίλο μου τον Λαρμινιέ, να με κιντάει σαν ένοχο, σαν να είχε κάνει κάτι, που ντρεπόταν να μου το εξομολογήθη...

Τον κούταξα κι' εγώ περίεργα, χωρίς να το μιλώ... Έσκυψε τότε κοντά μου κι' άφου έριξε γύρω το βλέμμα του, σά νάθελε να μην άκούση άλλος το μυστικό του, μου ψιθύρισε:

Βερνάν... φίλε μου... Κάτι σοφ κρούω τόσες μέρες... Μη σου κακοφανή. Μη με παρεξηγήσης... Μά την άγαπώ, έρως, σαν τρελλός, κι' ήθελα να βεβαιωθώ πρώτα πως κι' αυτή μ' αγαπά. Γι' αυτό φάνηκα διπρόσωπος τόσο καιρό απέναντί σου... Τώρα ή συνείδησή μου δεν μ' άφηνει να εξακολουθώ να είμαι άδικος στη στενή φιλία μας.

— Τον κούταξα σαν νάθελε μ' απροσέτα μου τρελλό ή μεθυμένο...

— Δεν μου λές, φίλε μου Λαρμινιέ, τοό είπα, παραμιλάς... Έλα

Μιά γυναίκα στο βούρκο

σά συγκάλει σου και εξήγησέ μου τι συμβαίνει, χωρίς προλόγους, γιατί δεν καταλαβαίνω τίποτα απ' όσα μου αραδιάζεις τόσην ώρα...

Κι' ο Λαρμινιέ, πιο καθησυχασμένος τώρα, άρχισε, με ύφος γεμάτο έμπνευσι, να μου εξσκεπάσει το μυστικό της καρδιάς του:

— Σ' ευχαριστώ, αδελφέ μου Βερνάν... Με κάνεις διπλά ευτυχισμένο σήμερα. Σούλεγα ψέματα τόσον καιρό... Σούλεγα πως δεν έτυχε να ξαναδώ τη μικρούλα μοδιτρούλα του κήπου... Θυμάσαι;... Έ λοιπόν, την άλλη μέρα, κι' όλας, πρωί-πρωί, έρέθηκα εκεί πέρα... Και την ξαναείδα, την παρακολουθούσα, έμαθα πως λεγόταν, που καθόταν... κι' από τότε την ξαναέβλεπα κάθε μέρα... Κι' όχι αυτό μονάχα... Άλλά και κάτι άλλο... Κάτι που μου χάρισε εύτυχία άνέκφραστη, κάτι που μ' έκανε να ξεχάσω όλα τα φαρμάκια της μονοτονίας και στερημένης μου ζωής ως τά σήμερα... Κάτι που μ' άρπαξε από τη σκόνη του δρόμου και μ' ανέβασε ψηλά - ψηλά στο γαλάζιο στερέωμα, κοντά στο Θεό... Διηλαστή... Νά... Κατάφερα, όχι μόνο να την άγαπώ, μά να μ' άγαπήση κι' αυτή τρελλά!...

Σταμάτησε, λαχανιασμένος και ξαναμένος απ' τον ένθουσιασμό του, ο εύτυχισμένος φίλος μου, και με κούταξε με ύφος γεμάτο χαρά... Χαμογελούσα με συμπάθεια για τον ένθουσιασμό του, μά κάτι μέσα μου άσχυρε την ψυχή μου, κάτι σαν ζήλεια ύπουλη, για την εξαιρετική έπιτυχία του... Πάλεψαν μέσα μου τά δύο αυτά αισθήματα, κι' ή πάλι έκείνη ή μουγκή καθρεφτίστηκε στο πρόσωπό μου, έτσι κάπως σαν δισταγμός...

Γρήγορα όμως έπνιξα την ταπεινή ζήλεια. Και, πιο άνακουφισμένος, τον ρώτησα, χτυπώντας τον στον ώμο προστατευτικά:

— Και πώς τη λένε, Έριψη Λαρμινιέ, την καινούργια σου φιλενάδα;

— Έκείνος ο καμμένος, βλέποντας πως δεν το κρατούσα καλά, γιατί μου έφερνε τόσον καιρό το μυστικό της καρδιάς του, ξανάχρισε, πιο χαρούμενος:

Με συμπάθος, Βερνάν... Τό ξεχάσα πάνω στη χαρά μου... Τη λένε Ζουλιέττα... Ζουλιέττα Μαλλά... Είναι μοδιτρούλα ή καμμένη σ' ένα κατάστημα του βουλεβάρτου Σαιν-Ζερμάν... Τη βλέπω κάθε θράδυ... Την άγαπώ τρελλά. Δεν ξέρεις πόσο χαριτωμένο κι' άνοιχτόκαρδο κοριτσάκι είναι... Την Κυριακή θά πάμε έκδρομή, κάπου εδώ κοντά... Σέ προσκαλώ κι' εμένα... Έλα, θά ήμαστε οι τρεις μας μόνοι... Θά περάσουμε φίνα... Κατάλαδες; Φίνα...

Την Κυριακή πήγα μαζί τους... Κι' έκεινη... Και την άλλη... Κι' όλες τις Κυριακές ήμουν μαζί τους, σαν μεγαλύτερος αδελφός τους. Ξεκούραζα λιγάκι την ψυχή μου στην άβολη άγάπη τους και άνακούφιζα και τη ματιά μου στη σπάνια καλλονή και τη χάρη της μικρούλας.

Μά κάποτε σταμάτησα... Κι' ήταν καιρός... Γιατί ή άγάπη θέρεινε στις ψυχές τους και γινόταν άπαιτητική... Ηθελαν πιά να μείνουν μόνοι... Η συντροφιά του τρίτου τους ένωλθουσε. Τό κατάλαβα από τό καλά. Άρχισα να ξεκόβω παρά τις διαμαρτυρίες τους, που χτύπααν ψεύτικες στ' αυτιά μου, άδουπο τους άφισα στην εύτυχία τους δλομόναχους...

Ότε κουβέντα δεν ξανάινε πιά σχετική με τη Ζουλιέττα, στο γραφείο μας, Κι' έτσι με τη γρηγοράδα που κυλάει ο καιρός, κύλησαν δύο χρόνια.

Ημουν μονάχος πιά στο γραφείο. Μια σχολή γάμου, με διάρκειας μισθώματων, τσεσάρων μηνών, ιδρύθηκε στο Λιέρεπουλ της Άγγλιας, από την άγγλική Έταιρία Υγιεινής. Οι σύζυγοι που άποφαιτούν με έπιτυχία, παίρνουν ένα κανονικό δίπλωμα.

Ο Λαρμινιέ είχε πάρει πρό ξεή μηνών άσια από τον προισταμένο του και δεν είχε ξαναφανή κασάου... Ούτε από το χέρι του μουγραφε καμιά φορά... Άρχισα πιά να τον ξεχνώ κι' αυτόν και ή Ζουλιέττα...

Ένα πρωί του ήσο-μύρη, έμπαινα θλαστήμωνας στην είσοδο του γραφείου μου... Έξαφνα κάτι σαν έσκιος άπλωσε το χέρι του και μ' έπιασε απ' το μανίκι... Στάθηκα... Κι' ένιωσα αήδεια, βλέποντας μπροστά μου ένα αήλιο γυναιο, τελείως άγνωστό μου... Έκανα να τό παραμερίσω, μά σταθήκα ξανά και τό ξανακιντήκα, γιατί μου κλείσε μ' έπιμονή το όρόμο... Την έβρισα και μηκα μέσα... Δούλεψα όλη την ήμερα. Και τό θράδυ... χυές το θράδυ, καθώς εύγαινα ξεθεωμένος από την κουρασσι, είδα στην πόρτα μου τό γυναιο!... Συμμεζόμενο, δειλό και φοβισμένο...

Κατάλαξε τον έρχομό μου, σήκωσε το κεφάλι και βεβαιώθηκε πως ήμουν εγώ... Και τότε στήλωσε το άποσάρκο κορμι της, και τό κόκκινα απ' τό κρασί κι' απ' τά ξενυχία ματιά της πέταξαν στίβες. Η φωνή της, καταστραμμένη απ' την κατάχρησι κι' από τό κάπνισμα του πιο προστυχου καπνού, με χτύπησε καταμουτρα με τη θραχνάδα της:

— Με δέκα φραγκα σου χαρίζω την καρδιά μου, μου είπε. Κάποτε με ποθούσες... Σέ καταλαβαίνα από τότε... Θυμάσαι;...

Έσκυφα καλύτερα να δώ τό σκι-άχτρο αυτό, τη ζωντανή αυτή προστυχιά, νοιώθοντας κάποια ντροπή προκαταβολικά για κείνο που μου είπες, ότι κάποτε την ποθούσα! Ήταν δυνατόν αυτό, Θεε μου;... Είχα εγώ ποτέ μου γυναιμιές με αυτό τό αισχος;...

Έβλεπα τά παραμορφωμένα από την κραπάλη κι' από την άμαρτία κακοδαμμένα μούτρα της κι' ένιωθα άνατριχίλα. Άντικρυς τά θρώμικα χείλη της, μ' έβαν ξερό, στεγνό άφρό έπάνω τους, και μ' έπιανε άνίκητη άναγούλα... Ποτέ μου δεν την είχα ξαναδω, τη γυναίκα αυτή. Ποτέ... Ποτέ...

Έσκυφα τό κεφάλι μου, κράτησα μέσα μου τη θλαστήμια που ήμουν έτοιμος να ξεστομίσω, και τραβήξα για να φύγω... Μά ένα γέλιο σαρτό, σατανικό με κυνήγησε έξοπισω μου κι' άκουσα την άγριεμένη τώρα θραχνή φωνή του γυναιου να ξεσείχη τ' αυτιά και την... ψυχή μου:

— Άντε, να μου χαθήτε, θρωμιάρηδες!... Με ξεχάσες κιόλας και μ' άποφεινείς τώρα, έλάκα του δι-άδου... Μά πρώτα, πριν με κυλήσετε στο θούρκο, με κυττώσατε με λαχτάρα!... Νά όμωστε! Άπ' τό Θεό να τόβρη ο φίλος σου ο Λαρμινιέ... Μ' έκανε να τον άγαπήσω, μ' έκοψε απ' τη δουλειά μου και με παράτησε στο όρόμο παντρεμένη μ' ένα παιδί... Με θυμάσαι τώρα, παλιόκορμο, κι' έσύ; Είμαι ή Ζουλιέττα Μαλλά-σααρά!...

Έφριξα κι' έφυγα τρέχοντας. Μά ή φωνή της με κυνηγούσε... Έκαίγε την ψυχή μου άνείπωτη ντροπή και τά λόγια της, τά πρόστυχα, χτυπούσαν την ψυχή μου σαν μαστίγιο άγκωατό.

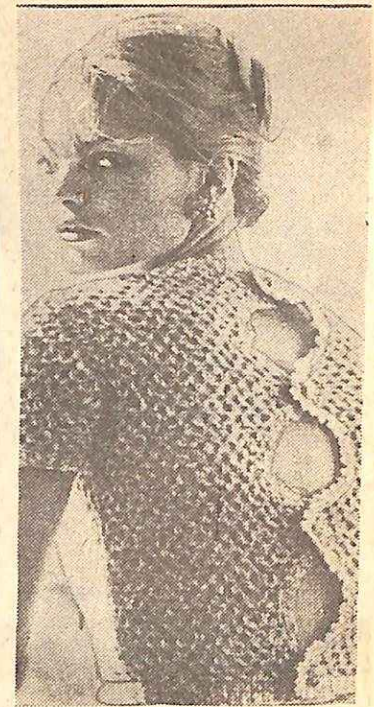
Ημουν ο Άνδρας, ο ένοχος, κι' ήταν ή Γυναικεία, τό θύμα...

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΜΟΥ

Μια σχολή γάμου, με διάρκειας μισθώματων, τσεσάρων μηνών, ιδρύθηκε στο Λιέρεπουλ της Άγγλιας, από την άγγλική Έταιρία Υγιεινής. Οι σύζυγοι που άποφαιτούν με έπιτυχία, παίρνουν ένα κανονικό δίπλωμα.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΣΑΙΝ ΤΡΟΠΕΖ

«Ματιές» έπώνομάστηκαν τά διάφορα άνοιγματα σά γυναικεία φορέματα, που άφήνουν άκάλυπτα διάφορα έπικαιρα σημεία του σώματος, στην πλάτη, κάτω από τό στήθος ή και σά πλάγια. Νά μία ώραία θραυνη μπλούζα του οίκου «Μικ - Μάκ» του Σαιν Τρόπεζ, ή όποια άφήνει άκάλυπτο τό μεγαλύτερο μέρος της πλάτης της ώραίας που θά την φορέση.

Η μπλούζα έγινε άνδραπαστή, όπως άλλωστε και όλα τά είδη της έκκεντρικής αυτής «μπουτίκ», που άνοίξε στην κοσμική πλάς ο πλούσιος πλάι — μπού Γκούντερ Σάκς φόν Όπελ.

ΕΥΠΟΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΣΤΟ ΣΑΙΝ ΤΡΟΠΕΖ

Όλόκληρη ή Γαλλία, αλλά και ή Εύρώπη, παρακολουθούν μ' ένδιαφέρον τίς καινοτομίες που λανσάρεται σά τομέα της μόδας ή περίφημη πιά μπουτίκ «Μικ - Μάκ» του Γκούντερ Σάκς φόν Όπελ. Μιά από τίς τελευταίες αυτές καινοτομίες είναι και τά χρυσά αυτά φύλλα και χρυσοπικιλία άνηθ, που προσρίζονται να στολίσουν κομψά γυμνά γυναικεία ποδάρκια.

ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Είτε είσθε βιομήχανος, είτε έμπορος, παραγωγός, βιοτέχνης, έμπορικός άντιπρόσωπος, εργάτης, γεωργός, οίκοκυρά, σπουδαστής, σ' ής ένδιαφέρει να γνωρίσετε την σύγχρονη παγκόσμια παραγωγή, που είν αι συγκεντρωμένη στην

30ή ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΠΟ 5 - 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1965

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΑΦΡΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ
15, 16 ΚΑΙ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
20 - 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΙ Η ΕΚΘΕΣΙ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ

Ο Σοφίλος κτύπαγε μανιασμένα δεξιά και αριστερά.

ΣΤΗΝ Αθήνα του 380 π.Χ. δούλευε τον χαλκό και το σίδερο, ο έλαστος μάστορας Παμφίλος, που φιλοτεχνούσε με μεράκι και πάθος τα πιο υπέροχα αντικείμενα στο λιβάδι, οικιακά σκεύη και όπλα. Η μαστοριά του στο φιλοτεχνείν του χαλκού ήταν τέτοια π' όλοι στην πολιτεία λέγανε πως ο μεγάλος μάστορας έμαθε την τέχνη του από τον πρωτομαστορά των Ολυμπίων θεών τον Ηφαίστο. Ωστόσο ο καφερός Παμφίλος, θές από κόουρσι, θές από την φωτιά του φουρού και το πυρωμένο υλικό, ήτανε λειψός, άχαμος και κοντούλης. Αντίθετα η γυναίκα του Παμφίλου έλαμπε από ωμορφιά κι από νιάτα. Είκοσι-δυο χρονών κοπέλλα με λιγερδά και γλυκά στο κορμί και στο πρόσωπο παντρεύθηκε καταπώς ήθελεν ο πατέρας της, ο μπάρμπα Σωφίλος, ο αλογουράρης και σαμαράς, ο αθηναϊκός ιππικός και σαμαράς, για να γλυτώσει από την φτώχεια τα φαεινά του. Μα η λαμπιτώ άλεγε και έρωτάρα, συνέχισε τα έρωτά της ειδοίλλια κι' αδιαφορούσε για την παθολογική ζήλια του καφερού χαλκούργου. Στην γειτονιά της, πίσω από τον Ίλισσό, οι νέοι λαχταρούσαν το φιλή της. Το κορμί της ήτανε σπύλο και κυπαρού της φεγγίζανε κάτω από το διάφρονα φόρεμα, οι κρουστές του διαφρόνα λάγανες της, το γραμμένο για σπαθί ή δόστι, η πεταμόρη και αλέγρια σε μυαλό και φερσίματα γυναίκα, τους ρωτούσε

τό ένα και τ' άλλο, καθότανε προκλητική κι' άφηνε το διάφρονα φόρεμα της ν' αποκαλύπτει τα τορνεντά πόδια της ή τις κρυφές ομορφιές της. Κι' όταν έμπαινε το ζεστό καλοκαίρι κι' η ατμόσφαιρα του χαλκούργου γινότανε πυρή κι' ανυπόφορη σαν καμίνι, η λαμπιτώ άφηνε ακάλυπτα τα στήθη της και φόραγε μονάχα κοντό αχιστό χιτωνικό σαν άγιο. Ο ζήλιάρης σύζυγος βασανιζότανε από ντροπή κι' από ζήλεια, μιά κι' η πενταμόρη λαμπιτώ του δεν ήθελε ν' ακούσει κουβέντα για τα φερσίματα και τα τολμήρα της ντυσίματα.

Περιστέρα μου, της έλεγε ο καφερός με στεναγμικό παράπονο. Πρόσεχε τί φοράς και πως κουβεντιάζεις με τους πελάτες μου. Δεν λέω πως είσαι ανήθικη, μ' αφήνεις τ' αλάλητα σου σκέπασσα γλυκιά κυττάξεις τους ηρούς σαν να είσαι αλλητρίδα, σκαρφίζεσαι λέω το κόομου τις πονηριές να έρεθίσες τα παλληκάρια.

Καλλίτερα λέω να καθίσεις στο σπίτι, στον άργαλειό σου, κι' ότι θές χρυσό περιστέρι μου θα τώχης. Μυρωδικά και φορέματα.

Η λαμπιτώ έμηνε τα γέλια. — Έδώ πέρα μ' αρέσει να συργανώ καφερέ! Λέω να μάθω την τέχνη σου και να ιδής τι θα κάνω. — Όσο για τα παλληκάρια που με κυττάνε και λαμπιζούνται κατά πόδες τις δροσιές μου, σε τί φταίω εγώ κακομοίρη; Οι θεοί μ' έλεηθήκανε και μου δώσανε τις ομορφιές και τα νιάτα.

Ο Παμφίλος σκύλιαζε, γκρίνιαζε, τελικά την άφηνε στο έλεος. — Στα λέω χρυσό περιστέρι μου, δικαιολογούσε τις συστάσεις του, έπειθ' ο' άγαπώ. Γιατί δεν κάνουν οι φίλενάδες σου, η Δαρίχη, η Μύρτα, η Αγάθη, η Χρύσολα, ότι κάνουν εσύ;

— Γιατί ναι άσχημοδές, παιδί μου! Κανένας μήτε τις κυττάζει, μήτε ρωτάει από πούνη κι' έρχονται. Μονάχα η Ροδόπη είναι λουλούδι. Την έβρεις; Κι' αυτήνη μαθαίνω πως θα κλεφτεί από τον γιο του

τριπαράχου Σαμιά. Τύχη βουνό. Ο Παμφίλος κούναγε το κεφάλι του με λύπη.

— Σ' άγαπώ πολύ λαμπιτώ μου για τούτο σου λέω να προσέχεις. Μαζί σου έχω και τ' άσπανά μου, κι' αν σε χάσω μπορεί να σκοτωθώ και το κρίμα σ' αν λαιμό σου.

Η λαμπιτώ ξερανόταν στα γέλια. Κάποτε φάνηκε σ' άργαστηρί ο νιός του Αθηναίου στρατηγού Καλλικρατίδης Σοφίλος. — Ήθελε ν' αγοράσει ξιφίδιον. Ο Παμφίλος άπουσίαζε. Τον υποδέχτηκεν η λαμπιτώ, π' άνοιξε το στόμα με θαυμασμό και κ' άπληξε μπροστά στην Ολύμπιαν ωμορφιά του. — Η κορμολογία του λυγρή σαν σπαθί. Τα γενάρια του σγουρά καστανά. Τα μάτια του γαλανά σαν την θάλασσα. Το πλατύ μαλλιαρό στήθος του άλώνι. Ήτανε ο ομορφότερος νέος της Αθήνας.

Είσαι η κόρη του μάστορα; Την ρώτησε.

Η λαμπιτώ χαμάλασε κολακευμένη.

— Όχι, είμαι η γυναίκα του, είπε. Δεν σου γεμίζω το μάτι;

— Κρίμα τέτοιο λουλούδι μ' ένα λειψό! Μά εσύ κορίτσι μου είσαι καρπός και άφρόνητο, κι' άπορώ μιά

Χώθηκε πίσω από πολύλοκο έργαλειό με τροχό και με έμβολο. Τράβηξε κάποιο μοχλό. Η σιδερένια δαγκάνα άνοιξε σαν φουντούκι.

Ο Σοφίλος τρέποντας το μυδιόσμένο του χέρι να το ξαναδώσει το αίμα κύτταξε σαν άγριο που μούρου δρυμό τον Παμφίλο.

Είσαι άνανδρος και ούτιδανός, Παμφίλε, του φώναξε. Σε περιφρονώ και ζητάω επανόρθωσι της ντροπής που με υπέβαλες.

Η λαμπιτώ χώθηκε στη μέση. — Συγνώρεσε τον Σοφίλε. Έσύ ε- νας άριστοκράτης...

Τα λόγια της τον έρεθισαν. Τράβηξε από την ζώνη του το σπαθί του. — Εσφίξε την λαβή του.

— Θά κτυπηθώμε σιδερά, φώναξε με άπειλη. Με το αίμα σου θα πληρώσεις την πανουργία σου. Πάρε θε- σι και έτοιμάσου να πεθάνεις!

Ο Παμφίλος έβινε πελιδνός. Τα μάτια του πετούσαν σπίβες. Ξεκρέμασε από τον τοίχο, ένα περιεργό κοντολέπιδο σπαθί. Δοκίμασε με άγερρό μετάλλο το σφυρηλατημέ- νο ατσάλι του. Χαμονέλασε σαστα- νικά... με ικανοποίησι. Ήτανε το μυστικό άκαταμάχητο όπλο του.

Θά φωνάξω, είπε με πανερό ύφος, δυο συμπολίτες σαν μάρτυρες. Θά πρέπει να βεβαιώσουν την μονο- μαχία. Πιθανόν ναχόμε μοιραίο. Έξ' άλλου δεν θέλω παρεξηγήσεις με τον σεβαστό σου γονιό.

Ο Σοφίλος κτύπησε το σπαθί του σ' ένα τραπέζι και φώναξε με άδυ- σπότη περιφρόνησι κ' άκαλονικόν κομπάρσο.

Κάλεσε όποιον θέλεις. Ακόμα και τον παρώντα Έξεκία που μπερ- κινει σ' ένα καπλιάκι ή τον χοιροδόκτο Λυκοσάουρη. Μά προτιμώτερο λέω να χ' έχει κοντά σου τον γιατρό Πολυδά- θε. Θά τότε χρειαστής σίγουρα, γεράνα- κή.

Ο Παμφίλος, σιωπηλός κι' άμυλη- τος, βγήκε στην πόρτα, κάλεσε τον Έμποράκο Δαμία και τον άλογατάρη Ξάνθιππο, να του παρασταθούνε σαν μάρτυρες στην μονομαχία.

Ο Σοφίλος, κτύπησε με σαρκασ- τικά χαμόγελο το κοντολέπιδο στα- θή του αντίπαλου. Ήτανε πιο πολύ σαν ξιφίδιον. Η μονομαχία με 'τον μεσόκοπο σκακτή αντίπαλο του φοι- νότανε άνοιξη. Τον λούσανε κίολες. Θά τον σκότανε σαν σκυλί! Γυρνάν- τας στους μάρτυρες, είπε:

— Συμπολίτα, Δαμία και Ξάνθιπ- πε. Η μονομαχία θα γίνει με τους Αθηναίους κανονισμούς. Σε περι- πτωσι θανάτου του αντίπαλου μου, θα δώσετε όρκο στην Βουλή των Πεντακοσίων. Η χίρα του θα πάει την σχετική άποχίμωσι κι' από μ' ένα κι' από το Δημόσιον.

— Κι' αν σκότωθης εσύ; ρωτήσανε οι μάρτυρες.

— Αποκλείεται, σφύριξε κατηγορη- ματικά ο άνεμυαλός νέος.

Σήκωσε το σπαθί του και προχώ- η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 23

σε να λασκάρει τον φριχτό παιδεμό. Άπάνω στην ώρα φάνηκε ο Πάμφι- λος. Χαμονέλασε φιλικά και αίνι- γματικά στον γνώριμο νέο που έσασ- νιζότανε στην απάνθρωπη μέγερνη. — Η έπισκεψί σου, φίλε Σοφί- λε, του έπε ελφονικά, με τιμή. Ο σεβαστός γονιός σου, ο στρατηγός Καλλικρατίδης σ' έμένα παραγγέ- λνει τις άρματωσιές του.

Ο Σοφίλος άφρίζοντας από λυσ- σασμένην όρμη την έλεπε:

— Το έργαστήρι σου Πάμφιλε εί- ναι σπλιά κι' εσύ κακοποιός. Τ' άρρωστο πάθος σου σ' έκαμε μισάν-θρωπο. Παγιδεύεις τον κόσμο, τυραν- νεις την γυναίκα σου, διαλογίζε- σαι πονηρά. Λασκάρεις άμέσως το καταχθόνιο μηχανήμα που κρατεί το χέρι μου, γιατί με τους θεούς δεν έξωρι μ' άπορώ να σου κάνω. Θά σε τιμωρήσω σκληρά...

Ο Σοφίλος, άκούγε τις διαμαρ- τυρίες σιωπηλά.

— Μη στενοχωριέσαι άφέντη έ- δικαιολογήθηκε. Το σιδερένιο μαργάνι σίγουρα θάπεσε στο χέρι σου κατά λάθος. Τόχω άφέντη για τους κακο- ποιούς και τους καταδότες που τυρ- πώνουν κρυφά στο έργαστήρι μου να μάθουνε τα μυστικά της δουλειάς μου. Άστόσο θά λυτερώσω το χέρι σου.

Χώθηκε πίσω από πολύλοκο έρ- γαλειό με τροχό και με έμβολο. Τράβηξε κάποιο μοχλό. Η σιδερένια δαγκάνα άνοιξε σαν φουντούκι.

Ο Σοφίλος τρέποντας το μυδιόσμένο του χέρι να το ξαναδώσει το αίμα κύτταξε σαν άγριο που μούρου δρυμό τον Παμφίλο.

Είσαι άνανδρος και ούτιδανός, Παμφίλε, του φώναξε. Σε περιφρονώ και ζητάω επανόρθωσι της ντροπής που με υπέβαλες.

Η λαμπιτώ χώθηκε στη μέση. — Συγνώρεσε τον Σοφίλε. Έσύ ε- νας άριστοκράτης...

Τα λόγια της τον έρεθισαν. Τράβηξε από την ζώνη του το σπαθί του. — Εσφίξε την λαβή του.

— Θά κτυπηθώμε σιδερά, φώναξε με άπειλη. Με το αίμα σου θα πληρώσεις την πανουργία σου. Πάρε θε- σι και έτοιμάσου να πεθάνεις!

Ο Παμφίλος έβινε πελιδνός. Τα μάτια του πετούσαν σπίβες. Ξεκρέμασε από τον τοίχο, ένα περιεργό κοντολέπιδο σπαθί. Δοκίμασε με άγερρό μετάλλο το σφυρηλατημέ- νο ατσάλι του. Χαμονέλασε σαστα- νικά... με ικανοποίησι. Ήτανε το μυστικό άκαταμάχητο όπλο του.

Θά φωνάξω, είπε με πανερό ύφος, δυο συμπολίτες σαν μάρτυρες. Θά πρέπει να βεβαιώσουν την μονο- μαχία. Πιθανόν ναχόμε μοιραίο. Έξ' άλλου δεν θέλω παρεξηγήσεις με τον σεβαστό σου γονιό.

Ο Σοφίλος κτύπησε το σπαθί του σ' ένα τραπέζι και φώναξε με άδυ- σπότη περιφρόνησι κ' άκαλονικόν κομπάρσο.

Κάλεσε όποιον θέλεις. Ακόμα και τον παρώντα Έξεκία που μπερ- κινει σ' ένα καπλιάκι ή τον χοιροδόκτο Λυκοσάουρη. Μά προτιμώτερο λέω να χ' έχει κοντά σου τον γιατρό Πολυδά- θε. Θά τότε χρειαστής σίγουρα, γεράνα- κή.

Ο Παμφίλος, σιωπηλός κι' άμυλη- τος, βγήκε στην πόρτα, κάλεσε τον Έμποράκο Δαμία και τον άλογατάρη Ξάνθιππο, να του παρασταθούνε σαν μάρτυρες στην μονομαχία.

Ο Σοφίλος, κτύπησε με σαρκασ- τικά χαμόγελο το κοντολέπιδο στα- θή του αντίπαλου. Ήτανε πιο πολύ σαν ξιφίδιον. Η μονομαχία με 'τον μεσόκοπο σκακτή αντίπαλο του φοι- νότανε άνοιξη. Τον λούσανε κίολες. Θά τον σκότανε σαν σκυλί! Γυρνάν- τας στους μάρτυρες, είπε:

— Συμπολίτα, Δαμία και Ξάνθιπ- πε. Η μονομαχία θα γίνει με τους Αθηναίους κανονισμούς. Σε περι- πτωσι θανάτου του αντίπαλου μου, θα δώσετε όρκο στην Βουλή των Πεντακοσίων. Η χίρα του θα πάει την σχετική άποχίμωσι κι' από μ' ένα κι' από το Δημόσιον.

— Κι' αν σκότωθης εσύ; ρωτήσανε οι μάρτυρες.

— Αποκλείεται, σφύριξε κατηγορη- ματικά ο άνεμυαλός νέος.

Σήκωσε το σπαθί του και προχώ- η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 23

ΑΣΠΑΣΙΑ ή Φωκαίς

ΑΡΧΑΙΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ —
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στη Φώκεια της Μικρασίας ζούσε μιά κοπέλλα όφρανη από μανά και με ήλικιωμένο πατέρα, ύπόδειγμα άρετής και σεμνότητος. Ήταν η όμορφη Άσπασία, που όλοι στην πόλι αυτή την όνομά- ταν Μιλτώ. Η Άσπασία μένει έκπληκτη όταν ή φίλη της Νικό της λέει ότι ο άδελφός της, ο Χαρίτων την άγαπούσε πολύ, και της προσθέτει ότι θα καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια να πείση την μητέρα της να έπισπεύσουν το γάμο. Μιά μέρα ή Νικό έπει- σε την Άσπασία να πάνε προς το λιμάνι όπου θάρχόταν ή «Άφρώ» μέσα στο όποιο ήταν μαρκαρισμέ- νος ο Χαρίτων και μαζί του ο Μεγακλής που τον άγαπούσε ή Νι- κό. Ξεμπαρκάροντας ο Χαρίτων έ- τρεξε διαστίκος προς την άδελ- φή κοντά και ή φίλση χωρίς να κρύψει την έκπληξή του για την παρουσία της Άσπασίας. Το ίδιο βράδυ στο σπίτι του Τιμόθεου πα- τέρα της Νίκας συγκεντρώνονται ή Άσπασία, ο πατέρας της και ο Μεγακλής, που ταξιδιώτης σ' ένα μέρη έκείνα της Ανατολής πληρο- φορούσε τους συνδαιτημένους ότι τα νέα ήταν άσχημα. Μεγάλος σόλος τον Περσών ήταν έτοιμος για έξορμησι.

Κι' από τα πολλά κλάματα άποχομήθηκε. Τότε είδε στον ύπνο της ένα παράξενο όνειρο.

— Ένα περίεργο όνειρο με πε- τάει άπάνω στο κεφάλι της, κι' άξαφνα το περίεργο αυτό έγινε μιά γυναίκα. Την κυττάζει γελα- στή, και της είπε:

— Έγες άφωρος. Έσύ δεν έχεις ανάγκη από γιατρούς κι' από φαρ- μακά. Έσύ θά στεφανωθείς γοή- γορα με τοις οδόνιους στεφάνους της Άφροδίτης.

Με τα λόγια αυτά, ή γυναίκα άγγιξε το πορφυρένο μάγουλό, κι' έξαφανίστηκε.

Το όνειρόν της από την ταραχή της, έβλινε ή κοπέλλα. Είχε κιόλας ξεμπερδέσει. Πιάνει το μαγουλό της, δέ νοιώθει πόνο.

— Σίγουρα τοξιλάρη, ψιψι- ούει μάγουλό της. Δεν είναι δυνα- τόν, έτσι από τί μιά στιγμή στην άλλη να έξαφανιστή αυτό το κα- νό!

Πιετείται από το κορεδί της, παίρνει τον καθρέφτη. Μιά τρελ- λή φωνή βγαίνει από τα στήθη της:

— Πατέρα!

— Τι είναι, παιδί μου; ζάνει τορμαμένος ο Έμοτίμος.

— Πατέρα! Έγινε καλά! Δεν είναι όνειρο, πατέρα. Η γυναίκα που μου έβασε το μάγουλό, μ' έκανε καλά.

Κλαίγοντας και γελώντας μα- ζι, λέει τ' όνειρό της στον Έμο- τίμο.

Σαν τρελλός άγχαλάσε την κόρη του ο δύστυχος.

— Παιδί μου. Βλέπεις; Προέπει νάχης έπιστοσύνη στους έξους. Σούδωσαν αυτή την λύπη, αλλά ποιος ξέρει τί χαρές σου έτοιμά- ζουν;

— Πατέρα! Είμαι καλά, είμαι όμορφη αλήθεια, όπως πρώτα.

— Είσαι πιο όμορφη, Άσπασία. — Έτσι σου φαίνομαι.

— Όχι, μά τους θεούς. Στά- σουν να δώ καλά. Κόρη μου, ποτέ δεν ήσουν τόσο όμορφη. Η γυναίκα που σ' άγγιξε άποψε στο πρόσωπο, ήταν ή ίδια ή Άφροδί- τη. Σού χάρισε όλη την όμορφιά που μπορεί να πόθησι μιά πορθέ- να. Άσπασία, είσαι όμορφή. Θά πάω άμέσως κιόλας να πω την είχαρίστη είδησι στον Τιμόθεο, και να στείλω την Νικό να σε δη-

— Μά, πατέρα... γέλασε ή Ά- σπασία.

Ο Έμοτίμος όμως βοισκόταν κιόλας μαζουρά. Η χαρά τον είχε ξεαναβίσει.

Σε λίγο, ήρθε τρεχάτη ή Νι- κό.

Κι' από τα πολλά κλάματα άποχομήθηκε. Τότε είδε στον ύπνο της ένα παράξενο όνειρο.

— Ένα περίεργο όνειρο με πε- τάει άπάνω στο κεφάλι της, κι' άξαφνα το περίεργο αυτό έγινε μιά γυναίκα. Την κυττάζει γελα- στή, και της είπε:

— Έγες άφωρος. Έσύ δεν έχεις ανάγκη από γιατρούς κι' από φαρ- μακά. Έσύ θά στεφανωθείς γοή- γορα με τοις οδόνιους στεφάνους της Άφροδίτης.

Με τα λόγια αυτά, ή γυναίκα άγγιξε το πορφυρένο μάγουλό, κι' έξαφανίστηκε.

Το όνειρόν της από την ταραχή της, έβλινε ή κοπέλλα. Είχε κιόλας ξεμπερδέσει. Πιάνει το μαγουλό της, δέ νοιώθει πόνο.

— Σίγουρα τοξιλάρη, ψιψι- ούει μάγουλό της. Δεν είναι δυνα- τόν, έτσι από τί μιά στιγμή στην άλλη να έξαφανιστή αυτό το κα- νό!

Πιετείται από το κορεδί της, παίρνει τον καθρέφτη. Μιά τρελ- λή φωνή βγαίνει από τα στήθη της:

— Πατέρα!

— Τι είναι, παιδί μου; ζάνει τορμαμένος ο Έμοτίμος.

— Πατέρα! Έγινε καλά! Δεν είναι όνειρο, πατέρα. Η γυναίκα που μου έβασε το μάγουλό, μ' έκανε καλά.

Κι' από τα πολλά κλάματα άποχομήθηκε. Τότε είδε στον ύπνο της ένα παράξενο όνειρο.

— Ένα περίεργο όνειρο με πε- τάει άπάνω στο κεφάλι της, κι' άξαφνα το περίεργο αυτό έγινε μιά γυναίκα. Την κυττάζει γελα- στή, και της είπε:

— Έγες άφωρος. Έσύ δεν έχεις ανάγκη από γιατρούς κι' από φαρ- μακά. Έσύ θά στεφανωθείς γοή- γορα με τοις οδόνιους στεφάνους της Άφροδίτης.

Με τα λόγια αυτά, ή γυναίκα άγγιξε το πορφυρένο μάγουλό, κι' έξαφανίστηκε.

Το όνειρόν της από την ταραχή της, έβλινε ή κοπέλλα. Είχε κιόλας ξεμπερδέσει. Πιάνει το μαγουλό της, δέ νοιώθει πόνο.

— Σίγουρα τοξιλάρη, ψιψι- ούει μάγουλό της. Δεν είναι δυνα- τόν, έτσι από τί μιά στιγμή στην άλλη να έξαφανιστή αυτό το κα- νό!

Πιετείται από το κορεδί της, παίρνει τον καθρέφτη. Μιά τρελ- λή φωνή βγαίνει από τα στήθη της:

— Πατέρα!

— Τι είναι, παιδί μου; ζάνει τορμαμένος ο Έμοτίμος.

— Πατέρα! Έγινε καλά! Δεν είναι όνειρο, πατέρα. Η γυναίκα που μου έβασε το μάγουλό, μ' έκανε καλά.

Κι' από τα πολλά κλάματα άποχομήθηκε. Τότε είδε στον ύπνο της ένα παράξενο όνειρο.

— Ένα περίεργο όνειρο με πε- τάει άπάνω στο κεφάλι της, κι' άξαφνα το περίεργο αυτό έγινε μιά γυναίκα. Την κυττάζει γελα- στή, και της είπε:

— Έγες άφωρος. Έσύ δεν έχεις ανάγκη από γιατρούς κι' από φαρ- μακά. Έσύ θά στεφανωθείς γοή- γορα με τοις οδόνιους στεφάνους της Άφροδίτης.

Με τα λόγια αυτά, ή γυναίκα άγγιξε το πορφυρένο μάγουλό, κι' έξαφανίστηκε.

Το όνειρόν της από την ταραχή της, έβλινε ή κοπέλλα. Είχε κιόλας ξεμπερδέσει. Πιάνει το μαγουλό της, δέ νοιώθει πόνο.

— Σίγουρα τοξιλάρη, ψιψι- ούει μάγουλό της. Δεν είναι δυνα- τόν, έτσι από τί μιά στιγμή στην άλλη να έξαφανιστή αυτό το κα- νό!

Κι' από τα πολλά κλάματα άποχομήθηκε. Τότε είδε στον ύπνο της ένα παράξενο όνειρο.

— Ένα περίεργο όνειρο με πε- τάει άπάνω στο κεφάλι της, κι' άξαφνα το περίεργο αυτό έγινε μιά γυναίκα. Την κυττάζει γελα- στή, και της είπε:

— Έγες άφωρος. Έσύ δεν έχεις ανάγκη από γιατρούς κι' από φαρ- μακά. Έσύ θά στεφανωθείς γοή- γορα με τοις οδόνιους στεφάνους της Άφροδίτης.

Με τα λόγια αυτά, ή γυναίκα άγγιξε το πορφυρένο μάγουλό, κι' έξαφανίστηκε.

Το όνειρόν της από την ταραχή της, έβλινε ή κοπέλλα. Είχε κιόλας ξεμπερδέσει. Πιάνει το μαγουλό της, δέ νοιώθει πόνο.

— Σίγουρα τοξιλάρη, ψιψι- ούει μάγουλό της. Δεν είναι δυνα- τόν, έτσι από τί μιά στιγμή στην άλλη να έξαφανιστή αυτό το κα- νό!

Πιετείται από το κορεδί της, παίρνει τον καθρέφτη. Μιά τρελ- λή φωνή βγαίνει από τα στήθη της:

— Πατέρα!

— Τι είναι, παιδί μου; ζάνει τορμαμένος ο Έμοτίμος.

— Πατέρα! Έγινε καλά! Δεν είναι όνειρο, πατέρα. Η γυναίκα που μου έβασε το μάγουλό, μ' έκανε καλά.

Κι' από τα πολλά κλάματα άποχομήθηκε. Τότε είδε στον ύπνο της ένα παράξενο όνειρο.

— Ένα περίεργο όνειρο με πε- τάει άπάνω στο κεφάλι της, κι' άξαφνα το περίεργο αυτό έγινε μιά γυναίκα. Την κυττάζει γελα- στή, και της είπε:

— Έγες άφωρος. Έσύ δεν έχεις ανάγκη από γιατρούς κι' από φαρ- μακά. Έσύ θά στεφανωθείς γοή- γορα με τοις οδόνιους στεφάνους της Άφροδίτης.

Με τα λόγια αυτά, ή γυναίκα άγγιξε το πορφυρένο μάγουλό, κι' έξαφανίστηκε.

Το όνειρόν της από την ταραχή της, έβλινε ή κοπέλλα. Είχε κιόλας ξεμπερδέσει. Πιάνει το μαγουλό της, δέ νοιώθει πόνο.

— Σίγουρα τοξιλάρη, ψιψι- ούει μάγουλό της. Δεν είναι δυνα- τόν, έτσι από τί μιά στιγμή στην άλλη να έξαφανιστή αυτό το κα- νό!

Πιετείται από το κορεδί της, παίρνει τον καθρέφτη. Μιά τρελ- λή φωνή βγαίνει από τα στήθη της:

— Πατέρα!

— Τι είναι, παιδί μου; ζάνει τορμαμένος ο Έμοτίμος.

— Πατέρα! Έγινε καλά! Δεν είναι όνειρο, πατέρα. Η γυναίκα που μου έβασε το μάγουλό, μ' έκανε καλά.

Κι' από τα πολλά κλάματα άποχομήθηκε. Τότε είδε στον ύπνο της ένα παράξενο όνειρο.

— Ένα περίεργο όνειρο με πε- τάει άπάνω στο κεφάλι της, κι' άξαφνα το περίεργο αυτό έγινε μιά γυναίκα. Την κυττάζει γελα- στή, και της είπε:

— Έγες άφωρος. Έσύ δεν έχεις ανάγκη από γιατρούς κι' από φαρ- μακά. Έσύ θά στεφανωθείς γοή- γορα με τοις οδόνιους στεφάνους της Άφροδίτης.

Με τα λόγια αυτά, ή γυναίκα άγγιξε το πορφυρένο μάγουλό, κι' έξαφανίστηκε.

Το όνειρόν της από την ταραχή της, έβλινε ή κοπέλλα. Είχε κιόλας ξεμπερδέσει. Πιάνει το μαγουλό της, δέ νοιώθει πόνο.

— Σίγουρα τοξιλάρη, ψιψι- ούει μάγουλό της. Δεν είναι δυνα-

— Γιατί; αποκρίθηκε άρχα ή 'Ασπασία. Δεν πρέπει να κλαίς έτσι εύκολα, Νικό. 'Ο Χαρίτων θα είναι ίσως πιο εύθυμος.

— Μα εγώ σ' αγαπούσα πάντα σαν αδελφή μου, αυτό ήταν τ' όνειρό μου.

Φανόταν εύθυμος στη στενωχώρια της ή Νικό, κι είπε ότι μπόρεσε για να παρατηρήσει τη φίλη της. Στο τέλος, όταν έμειναν μόνες οι δύο κοπέλλες, της ψιθύρισε:

— Βλέπεις, 'Ασπασία; 'Η φρονιάδα δεν είναι ό πιο σωστός δρόμος για μία φτωχική κοπέλλα. Καλά σου λένε τόσες γυναίκες. Τι περμένεις; Νά, ήμουν σίγουρη πως ό αδελφός μου θα σ' έπαιωνε. Κάλ τ' άλλα μου τ' αδέρφια σε θαυμάζουν, την όμορφιά σου, τη φρονιάδα σου. 'Αλλά δεν σε παγερώνουν. Προτιμούν τις πλούσιες. Γι' αυτό εσύ, δεν πρέπει να κάθουσαι και να περμένεις.

— Νικό, έκανε ή 'Ασπασία με παρόλογο. Είναι σωστά λόγια αυτά που λες; Τι θέλεις να γάνω;

— Νά κάνης κι εσύ, αυτό που κάνει κι ή Γλυκερία, κι ή Λέωντιον.

— Πώς; φώναξε με φρίκη ή κοπέλλα. Μου λες στ' αλήθεια ναχω κι εγώ φίλους σαν κι αυτές. Νά γίνω δηλαδή έταίρα;

— Νά, αποκρίθηκε ή Νικό και κίτταξε τη φίλη της στα μάτια. 'Εγώ αυτό θάκαια, στη θέσι σου, 'Ασπασία. 'Αν ήμουν τόσο φτωχή και τόσο όμορφη, δε θα περίμενα την εύνοια ενός άντρα. Θά ζούσα με πολλούς θα χαίρομουν τη ζωή μου, και θα προσπαθούσα να γίνω πλούσια εις βάρος τους. Οι άντρες είναι όλοι άκαρδοι, άκουσε που σου λέω. 'Εχω τέσσερα αδέρφια και κάτι ξέρω. 'Αλλά, πρέπει να τους πληρώνη κανείς με το ίδιο νόμισμα. Νά μην έχη καρδιά, να τους χοροδεύη και να τους εκμεταλλεύεται.

— Τά λόγια σου δεν είναι παρθενικά, είπε ή 'Ασπασία κοκκινίζοντας.

— Μπορεί. Είναι όμως σωστά. Σκέψου το και θα ιδής πως έχω δίκιο. Περνάνε τά νιάτα. Μιλώ μου. Βίδες τι πήγες να λάθης... Ποιος σου εγγυάται ότι δε θα χαθής μία μέρα ή όμορφιά σου;

— Κι' αν έχω έτσι όλος λές;

— Μπορεί πάλι να χαθής ή όμορφιά σου, αλλά θα μαζέψης χρήματα, να περάσης καλά τά γεράματά σου.

— Τι φριχτά πράματα είναι αυτά που μου λες!

— 'Αν τά σκεφθής πιο βαθειά, δε θα τά βής φριχτά. 'Ακου και κάτι άλλο, 'Ασπασία. 'Αν δε με

ζητήση ό Μεγακλής από τον πατέρα μου όσπου να μην ό χειμώνας, τότε κι' εγώ...

— Κι' εσύ; ρώτησε με φρίκη ή 'Ασπασία.

— Νά, κι' εγώ... Γιατί κάνει πως δεν καταλαβαίνει την άγάπη μου ό Μεγακλής; 'Επειδή είναι κατενάνιος και ελπίζει να βρή σε καμιά χώρα μακρινή ποιος ξέρει πόσα πλούτη.

— Νικό, Κίτταξε με στα μάτια!...

Η φωνή της 'Ασπασίας ήταν αυστηρή, κι' αθελά της ή Νικό την κίτταξε στα μάτια.

— Νικό, προτιμώ να πεθάνω από την πείνα, παρά να γάνω αυτό που λες. Θέλω να έχω φτωχικά αλλά τιμημένα. Κι' αυτό σε συμβουλεύω να κάνης κι' εσύ.

— Φοβάσαι τον πατέρα σου; Έκανε ή άλλη εύρονικά. 'Υπάρχει τρόπος να ξεφύγης την έπιτηρησή του. Νά φύγης από δω. Νά κινής όπως τόσες άλλες κοπέλλες. Νά πιάς, άγνωστη, σε μία άλλη πολιτεία, κι' έχει να τραβήξης το δρόμο που σουτάς ή γυναικα σ' όνειρό σου. Το δρόμο της 'Αφροδίτης.

— Σώπα! Έκανε με φρίκη ή 'Ασπασία. Δεν ξέρεις τι λες.

— Εσύ δεν ξέρεις τι κάνεις, Μιλτώ. Θά τό μετανοήσης μία μέρα πικρά.

Πές μου, δεν έχεις προτάσεις; Η 'Ασπασία κοκκίνισε ως τις ρίζες των μαλλιών της.

— Τι σημασία έχει;

— 'Αν δεν πλατώμαι, ένας πλούσιος έμπορος, ό Φίλιππος...

— Μα την 'Αφροδίτη, θα σου μιλήσω. 'Ο Φίλιππος, είναι πλούσιος και φονιάς. 'Εφθασε στ' αυτά που λέει στους φίλους του πως, αν δεν σε κάνει φιλενάδα του, θα πεθάνη.

— Και;... ρώτησε ή 'Ασπασία, με μία άσπραη θιμού στα μάτια.

— Και πρέπει να μην περιφρονήσης αυτά τά λόγια του.

— Νικό, αν μου ξαναπής τέτοια, θα πάψω να είμαι φίλη σου.

— Δε θα σου ξαναμιλήσω. Μονάχα...

— Άκουσε, να σου μιλήσω μία φορά για πάντα. Προτάσεις έχω πολλές. Νικό. 'Αν θέλεις να γίνω έταίρα, βέβαια δε θα μούλει παν οι εύκαιρες. 'Αλλά, αυτό δε θα γίνη ποτέ. Θά πεθάνω φτωχή και τιμημένη. 'Ας παντρευτή ό Χαρίτων με την πλούσια κόρη της Λενκίτης. Κάποιος θα βρεθή και για μένα, να ζηλήψη τη φρονιάδα μου.

— Κι' εσύ, πατέρα;

— 'Εγώ, παιδί μου, θα ιδώ τι θα γάνω... τι θα κάνουν όλοι.

Ντύθηκε βιαστικά ή δυστυχη κοπέλλα τά φτωχικά της ρούχα

και έτρεξε στο αντίκονό σπίτι.

Έκει, όλοι βρίσκονταν σε κατάντασ άλλοφροσύνης. Η μητέρα καταρίσταν τους θεούς και τους δαίμονες, ό Τιμόθεος προσπαθούσε να την ήσυχάση, ενώ τα τρία αδέρφια έτοιμάζονταν για τον πόλεμο. Φορούσαν τις πολεμικές τους στολές κι' ή Νικό, μαζί με τις υπηρετίες έτρεχε από τον έναν στον άλλον να βοηθήση.

— Έκλειψε δυνατά, κι' όταν είδε την 'Ασπασία, τό κλάμμα της δυνάμωσε.

— 'Ασπασία μου! Τι σημασία είναι αυτή; Τι θα γίνουμε;

— Μη κάνεις έτσι! Είπε ό Μεγακλής της αδελφός. Θά ιδούμε. Δε θα πάμε χαμένοι.

— Μα δεν κίτταξέ τό στοτό; Μονάχα να τον ιδής, φάνηκε. Δεν χρειάζεται να ξέρης από πολεμική τέχνη, για να καταλάβης πως δε μπορούμε να τό βγάλουμε πέρα.

Η 'Ασπασία κίτταξε προς τη θάλασσα, μακριά. Η καρδιά της χτυπούσε να σπάζη.

— Άπαινο στην αναστάτωση, μη ξε ό πλοίαρχος, ό Μεγακλής.

Τό πρόσωπό του ήταν μαυρό.

— Οι Πέρσες αποδίδονται, είπε. Δεν ξέρω τι θα γίνη τώρα.

— Αποδίδονται; Ξεφώνισε ό Τιμόθεος. Κι' οι δικοί μας;

— Διαταγή να μην αντίστα-θοίμε.

— Πώς; Έκανε ό Χαρίτων, και τά μάγουλά του φλογίστηκαν. Θά παραδοθούμε χωρίς να πολεμήσουμε;

— Πώς θα πολεμήσης, ανήμπο παιδί; φώναξε ή μητέρα του. Δε βλέπεις;

— Πάντως δεν είναι δυνατόν να παραδοθούμε έτσι, είπε ό Μεγακλής σοδρά.

— Όλοσδήποτε, οι Πέρσες αποδίδονται, τον έκανε ό Τιμόθεος εύρονικά.

— Πάμε, φώναζε ό Χαρίτων. 'Ας προχωρήσουμε προς τά τείχη. Κάποιο σχέδιο θα υπάρχει, δε γίνεται...

Και τά τέσσερα παιδιά του Τιμόθεου, μαζί με τό Μεγακλή, έφυγαν άρματωμένα τρέχοντας.

Ό Τιμόθεος κίτταξε γύρω του σαστισμένος.

— Τώρα; Έμεις τι να κάνουμε;

— Νά περμένουμε, αποκρίθηκε ζωηρά ή γυναίκα του, ή Νικάνδρα.

— Τι θα κάνουμε, πατέρα;

— Έλα, ντύσου, να πιάς εσύ τον μαχαιριστόν στο σπίτι του Τιμόθεου, απέναντι. Έχει δε θα είσαι μόνη.

— Κι' εσύ, πατέρα;

— 'Εγώ, παιδί μου, θα ιδώ τι θα γάνω... τι θα κάνουν όλοι.

Ντύθηκε βιαστικά ή δυστυχη κοπέλλα τά φτωχικά της ρούχα

και έτρεξε στο αντίκονό σπίτι.

Έκει, όλοι βρίσκονταν σε κατάντασ άλλοφροσύνης. Η μητέρα καταρίσταν τους θεούς και τους δαίμονες, ό Τιμόθεος προσπαθούσε να την ήσυχάση, ενώ τα τρία αδέρφια έτοιμάζονταν για τον πόλεμο. Φορούσαν τις πολεμικές τους στολές κι' ή Νικό, μαζί με τις υπηρετίες έτρεχε από τον έναν στον άλλον να βοηθήση.

— Έκλειψε δυνατά, κι' όταν είδε την 'Ασπασία, τό κλάμμα της δυνάμωσε.

— 'Ασπασία μου! Τι σημασία είναι αυτή; Τι θα γίνουμε;

— Μη κάνεις έτσι! Είπε ό Μεγακλής της αδελφός. Θά ιδούμε. Δε θα πάμε χαμένοι.

— Μα δεν κίτταξέ τό στοτό; Μονάχα να τον ιδής, φάνηκε. Δεν χρειάζεται να ξέρης από πολεμική τέχνη, για να καταλάβης πως δε μπορούμε να τό βγάλουμε πέρα.

Η 'Ασπασία κίτταξε προς τη θάλασσα, μακριά. Η καρδιά της χτυπούσε να σπάζη.

— Άπαινο στην αναστάτωση, μη ξε ό πλοίαρχος, ό Μεγακλής.

Τό πρόσωπό του ήταν μαυρό.

— Οι Πέρσες αποδίδονται, είπε. Δεν ξέρω τι θα γίνη τώρα.

— Αποδίδονται; Ξεφώνισε ό Τιμόθεος. Κι' οι δικοί μας;

— Διαταγή να μην αντίστα-θοίμε.

— Πώς; Έκανε ό Χαρίτων, και τά μάγουλά του φλογίστηκαν. Θά παραδοθούμε χωρίς να πολεμήσουμε;

— Πώς θα πολεμήσης, ανήμπο παιδί; φώναξε ή μητέρα του. Δε βλέπεις;

— Πάντως δεν είναι δυνατόν να παραδοθούμε έτσι, είπε ό Μεγακλής σοδρά.

— Όλοσδήποτε, οι Πέρσες αποδίδονται, τον έκανε ό Τιμόθεος εύρονικά.

— Πάμε, φώναζε ό Χαρίτων. 'Ας προχωρήσουμε προς τά τείχη. Κάποιο σχέδιο θα υπάρχει, δε γίνεται...

Και τά τέσσερα παιδιά του Τιμόθεου, μαζί με τό Μεγακλή, έφυγαν άρματωμένα τρέχοντας.

Ό Τιμόθεος κίτταξε γύρω του σαστισμένος.

— Τώρα; Έμεις τι να κάνουμε;

— Νά περμένουμε, αποκρίθηκε ζωηρά ή γυναίκα του, ή Νικάνδρα.

— Τι θα κάνουμε, πατέρα;

— Έλα, ντύσου, να πιάς εσύ τον μαχαιριστόν στο σπίτι του Τιμόθεου, απέναντι. Έχει δε θα είσαι μόνη.

— Κι' εσύ, πατέρα;

— 'Εγώ, παιδί μου, θα ιδώ τι θα γάνω... τι θα κάνουν όλοι.

Ντύθηκε βιαστικά ή δυστυχη κοπέλλα τά φτωχικά της ρούχα

και έτρεξε στο αντίκονό σπίτι.

Έκει, όλοι βρίσκονταν σε κατάντασ άλλοφροσύνης. Η μητέρα καταρίσταν τους θεούς και τους δαίμονες, ό Τιμόθεος προσπαθούσε να την ήσυχάση, ενώ τα τρία αδέρφια έτοιμάζονταν για τον πόλεμο. Φορούσαν τις πολεμικές τους στολές κι' ή Νικό, μαζί με τις υπηρετίες έτρεχε από τον έναν στον άλλον να βοηθήση.

— Έκλειψε δυνατά, κι' όταν είδε την 'Ασπασία, τό κλάμμα της δυνάμωσε.

— 'Ασπασία μου! Τι σημασία είναι αυτή; Τι θα γίνουμε;

— Μη κάνεις έτσι! Είπε ό Μεγακλής της αδελφός. Θά ιδούμε. Δε θα πάμε χαμένοι.

— Μα δεν κίτταξέ τό στοτό; Μονάχα να τον ιδής, φάνηκε. Δεν χρειάζεται να ξέρης από πολεμική τέχνη, για να καταλάβης πως δε μπορούμε να τό βγάλουμε πέρα.

Η 'Ασπασία κίτταξε προς τη θάλασσα, μακριά. Η καρδιά της χτυπούσε να σπάζη.

— Άπαινο στην αναστάτωση, μη ξε ό πλοίαρχος, ό Μεγακλής.

Τό πρόσωπό του ήταν μαυρό.

— Οι Πέρσες αποδίδονται, είπε. Δεν ξέρω τι θα γίνη τώρα.

— Αποδίδονται; Ξεφώνισε ό Τιμόθεος. Κι' οι δικοί μας;

— Διαταγή να μην αντίστα-θοίμε.

— Πώς; Έκανε ό Χαρίτων, και τά μάγουλά του φλογίστηκαν. Θά παραδοθούμε χωρίς να πολεμήσουμε;

— Πώς θα πολεμήσης, ανήμπο παιδί; φώναξε ή μητέρα του. Δε βλέπεις;

— Πάντως δεν είναι δυνατόν να παραδοθούμε έτσι, είπε ό Μεγακλής σοδρά.

— Όλοσδήποτε, οι Πέρσες αποδίδονται, τον έκανε ό Τιμόθεος εύρονικά.

— Πάμε, φώναζε ό Χαρίτων. 'Ας προχωρήσουμε προς τά τείχη. Κάποιο σχέδιο θα υπάρχει, δε γίνεται...

Και τά τέσσερα παιδιά του Τιμόθεου, μαζί με τό Μεγακλή, έφυγαν άρματωμένα τρέχοντας.

Ό Τιμόθεος κίτταξε γύρω του σαστισμένος.

— Τώρα; Έμεις τι να κάνουμε;

— Νά περμένουμε, αποκρίθηκε ζωηρά ή γυναίκα του, ή Νικάνδρα.

— Τι θα κάνουμε, πατέρα;

— Έλα, ντύσου, να πιάς εσύ τον μαχαιριστόν στο σπίτι του Τιμόθεου, απέναντι. Έχει δε θα είσαι μόνη.

— Κι' εσύ, πατέρα;

— 'Εγώ, παιδί μου, θα ιδώ τι θα γάνω... τι θα κάνουν όλοι.

Ντύθηκε βιαστικά ή δυστυχη κοπέλλα τά φτωχικά της ρούχα

ΔΥΟ ΣΚΥΛΑΚΙΑ Σ' ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΠΑΣΟΥΜΙΑ

Δύο μικρά γυναικεία πασουμάκια στάθηκαν άρκετά για να φιλοξενήσουν τά δύο άρτιγέννητα αυτά «Τοιχοδούσα» και να τους χρησιμεύουν, για καταφύγιο σε ώρα ύπνου. Πρόκειται για μία γυναιστή ράτσα μικροσκοπικών σκυλιών, από τά οποία, τά πιο μεγάλα, χωρούν εύκολα μέσα στην τσέπη ενός άνδρικού σακκακιού.

— Έδω; φώναζε ή Νικάνδρα με λαχτάρα. 'Εδώ γυρίσατε πάλι; Και πρίν προφθάσουν ν' αποκριθούν, ή φωνή της έγινε αόστηρη:

— Μου φαίνεται πως ή θέσι σας θα ήταν μάλλον άπάνω στα τείχη.

— Μα βιάζεσαι να μάς κατηγορήσης, μάνα, είπε ό Χαρίτων. Άκουσε πρώτα τά νέα.

— Άφησε να άκούσουμε τά νέα, είπε ό Τιμόθεος.

— Θά τά πη ό Μεγακλής.

— Τά νέα μας λέγονται με δυό λόγια. 'Ετοιμαστήτε γρήγορα, όσο μπορείτε πιο γρήγορα, να φύγουμε.

— Νά, φύγουμε; ρώτησαν οι άλλοι μ' ένα στόμα.

— Βέβαια. Είναι ή μόνη σωτηρία αυτή.

— Πού θά πάμε;

— Θά μπορούμε στα καράβια μας και θά φύγουμε.

— Πώς μπορεί να γίνη αυτό; ρώτησε ή Νικάνδρα δύσπιστα. Κάτι μάς κρύβετε σεις οι άντρες. 'Αφού μάς έχουν έώσει τά έχθρικά πλοία, πού μπορούμε να φύγουμε;

— Είμαι δύσπιστη πάντα, μάνα, είπε ό Χαρίτων. Για ανέβα στο δώμα να δής.

— Ανέβηκαν όλοι στο δώμα. Κι' εκεί είδαν με κατάπληξη τά περσικά πλοία ν' απομακρύνονται σιγά-σιγά. Μέσα στις άκτιδες της δύσης, τά δαπάνωγα πανιά τους, κόκκινα χρυσάφια, φανταχτερά, φαντάζαν σαν ζωηρές σπερμαγέες.

— Φεύγουν! Έκανε ό 'Ερμοτίμος με κατάπληξη. Πού πάνε...

— Αιτή είναι ή συμφωνία. Νά φύγουν και να μάς αφήσουν ένα μερονυχτό να σκεφθούμε.

— Πέστε μας, για άνομα των θεών, τι έγινε; φώναζε άναπόμυνα ό Τιμόθεος.

— Άκούστε, είπε ό Μεγακλής σοδρά. Μόλις δοθή τό σύνθημα, πρέπει να κατεβήτε όλοι τρέχοντας στην παραλία. Δεν χωρεί ούτε μάς στιγμή άλογισσία. Τά πλοία μας θά ξεκινήσουν όλα μαζί, μέσα στη βαθειά άφένγαση νύχτα. 'Όσο δικό μου και να είναι τό καράβι, δε θά μπόρεσω να σάς σώσω, αν καθυστερήσετε. Μόλις χαράξει, πάει πιά! Αυτό να τόχετε υπ' όψη.

— Γρήγορα! φώναζε ό Χαρίτων. Η μόνη δουλειά ποχόνουμε να κάνουμε, είναι να μαζεύσουμε τά πράγματά μας. 'Όσα πιο πολλά μπόρούμε να σώσουμε, τόσο καλύτερα θά περάσουμε όποι πάμε.

Τά τέσσερα άγόρια άρχισαν ζωηρά, να μαζεύουν όλα τά πιο πολύτιμα πράγματα του σπιτιού. Τους βοηθούσε κι' ή Νικό, πού τότε δεν φανόταν και πολύ στενοχωρημένη.

— 'Ασπασία, ψιθύρισε στη φίλη της, με μία λυπηρή γράσε σχεδόν στα μάτια, πως σου φαίνεται αυτό; 'Εγώ, δε μπόρω να σου πω ότι ληπάζω ύπεροβολικά. Μ' άρέσει κάθε καλονόμισμα. Μα τί κάθουσαι έτσι; Γιατί δε υλάς;

— 'Εγώ ληπάζω μέγας θανάτου, είπε ή κοπέλλα και τά δάκρυα κίλησαν στα μάγουλά της.

— Άντε, κοντή. Εσύ πρέπει να ληπάζεις λιγώτερο απ' όλους. Έδώ έούδες φτωχικά, ενώ οι άλλοι έούσαν πλούσια. Έχει που θά πάμε, θάμιασε όλοι ίσοι, φτωχοί, κανένας δε δάχη τίποτε. 'Όλοι θ' άρχίσουμε από την άρχη. Γι' αυτό εσύ πρέπει μάλλον να χαίρεσαι, παρά να ληπάζεις.

— 'Εμπρός! φώναζε ό Τιμόθεος στην 'Ασπασία. Τι κάθουσαι κόρη μου, κι' εσύ; Πήγαινε σπίτι σου να μαζέψης τά πράγματά σου. Πάρε τον πατέρα σου. Για κίτταξε τον. Κάθεται σάν έψυχισμένος. Θάλέγε κανείς πως στυμάτης μέσα του κάθε ζωή.

— Πάμε, πατέρα, είπε με φωνή κομμένη ή 'Ασπασία.

— 'Ο 'Ερμοτίμος σηκώθηκε, και με βήμα κλονιόμενο προχώρησε προς τό δρόμο.

στη γή; Τι χωστάω τώρα εγώ, μια γυναίκα που εφύαζε τα ξηνάρια της χρόνια, που γεννήσε πενήτα παιδιά, πού έδωθε τη φωνή της σ' ένα τόπο, τ' χωστάω εγώ τώρα να ξεροχλωθώ, ν' αρχίσω να ζω μία ζωή νοσταλχη και καταδιωγμένη;

— Μην απελπίζεσαι, Νικάνδρα, είπε σοδρά ό Μεγακλής. Αυτόι που μάς δίνουν τη διαταγή, ξέρουν τι κάνουν. Δε θά μάς αφήσουν να χαθούμε. 'Εγώ είμαι πλοίαρχος, τό καράβι είναι δικό μου, ό σωσθήκατε θα σάς σώσω όλους έσας. Κι' έπειτα, ξέρω καλά όλες τις άκτές. Ξέρω μίαν άκτή, μακρινά, μία μαγεμένη χώρα. Έχει κάθοντα κάτι άθωροποι πού τους λένε Γαλάτες. Έχει θά προτείνο να πάμε. Θά χτίσουμε μία καινούργια πολιτεία. Πώς ήλθαν οι πρόγονοί μας, οι 'Ιωνες, κι' έβρισαν έδώ αυτή την πολιτεία; Δε βοηθούσαν κάτι δημοιοργήσαν αυτή την πόλη, πού την έπλεύναν όλοι.

— Είσι θά χτίσουμε ξανά μία καινούργια Φώκαια...

— Για νάρθουν άλλοι βάρβαροι να μάς την πάρουν, βόγγηξε ή Νικάνδρα.

— 'Εμπρός! 'Εμπρός! φώναζε ό Τιμόθεος. Τά λόγια πιά δεν όφελούν.

— Άκούτε, είπε ό Μεγακλής σοδρά. Μόλις δοθή τό σύνθημα, πρέπει να κατεβήτε όλοι τρέχοντας στην παραλία. Δεν χωρεί ούτε μάς στιγμή άλογισσία. Τά πλοία μας θά ξεκινήσουν όλα μαζί, μέσα στη βαθειά άφένγαση νύχτα. 'Όσο δικό μου και να είναι τό καράβι, δε θά μπόρεσω να σάς σώσω, αν καθυστερήσετε. Μόλις χαράξει, πάει πιά! Αυτό να τόχετε υπ' όψη.

— Γρήγορα! φώναζε ό Χαρίτων. Η μόνη δουλειά ποχόνουμε να κάνουμε, είναι να μαζεύσουμε τά πράγματά μας. 'Όσα πιο πολλά μπόρούμε να σώσουμε, τόσο καλύτερα θά περάσουμε όποι πάμε.

Τά τέσσερα άγόρια άρχισαν ζωηρά, να μαζεύουν όλα τά πιο πολύτιμα πράγματα του σπιτιού. Τους βοηθούσε κι' ή Νικό, πού τότε δεν φανόταν και πολύ στενοχωρημένη.

— 'Ασπασία, ψιθύρισε στη φίλη της, με μία λυπηρή γράσε σχεδόν στα μάτια, πως σου φαίνεται αυτό; 'Εγώ, δε μπόρω να σου πω ότι ληπάζω ύπεροβολικά. Μ' άρέσει κάθε καλονόμισμα. Μα τί κάθουσαι έτσι; Γιατί δε υλάς;

— 'Εγώ ληπάζω μέγας θανάτου, είπε ή κοπέλλα και τά δάκρυα κίλησαν στα μάγουλά της.

— Άντε, κοντή. Εσύ πρέπει να ληπάζεις λιγώτερο απ' όλους. Έδώ έούδες φτωχικά, ενώ οι άλλοι έούσαν πλούσια. Έχει που θά πάμε, θάμιασε όλοι ίσοι, φτωχοί, κανένας δε δάχη τίποτε. 'Όλοι θ' άρχίσουμε από την άρχη. Γι' αυτό εσύ πρέπει μάλλον να χαίρεσαι, παρά να ληπάζεις.

— 'Εμπρός! φώναζε ό Τιμόθεος στην 'Ασπασία. Τι κάθουσαι κόρη μου, κι' εσύ; Πήγαινε σπίτι σου να μαζέψης τά πράγματά σου. Πάρε τον πατέρα σου. Για κίτταξε τον. Κάθεται σάν έψυχισμένος. Θάλέγε κανείς πως στυμάτης μέσα του κάθε ζωή.

— Πάμε, πατέρα, είπε με φωνή κομμένη ή 'Ασπασία.

— 'Ο 'Ερμοτίμος σηκώθηκε, και με βήμα κλονιόμενο προχώρησε προς τό δρόμο.

— 'Εμπρός! φώναζε ό Τιμόθεος στην 'Ασπασία. Τι κάθουσαι κόρη μου, κι' εσύ; Πήγαινε σπίτι σου να μαζέψης τά πράγματά σου. Πάρε τον πατέρα σου. Για κίτταξε τον. Κάθεται σάν έψυχισμένος. Θάλέγε κανείς πως στυμάτης μέσα του κάθε ζωή.

— Πάμε, πατέρα, είπε με φωνή κομμένη ή 'Ασπασία.

— 'Ο 'Ερμοτίμος σηκώθηκε, και με βήμα κλονιόμενο προχώρησε προς τό δρόμο.

— 'Εμπρός! φώναζε ό Τιμόθεος στην 'Ασπασία. Τι κάθουσαι κόρη μου, κι' εσύ; Πήγαι

ριζόταν στον ώμο της κόρης του κι αγγίζονταν.

— Τι έχεις, πατέρα, ρώτησε αυτή με λαχτάρα.

— Άχ, παιδί μου, δεν ξέρω. Όλα γύρω μου γυρίζουν. Μοιάζει να γυρνάει. Μου φαίνεται πως είμαι βροχιασμένος.

— Κάνε καρδιά, πατέρα, πρέπει να φύγω.

— Δε μπορείς να κινηθώ. Όλα γύρω μου σκοτεινιάζουν. Μου φαίνεται πως θα πεθάνω, Άσπασία. — Πατέρα! Θέλεις να μ' αφήσης έρημη, μέσα σ' αυτή τη συμφορά; φώναζε με τρόμο ή κοπέλα.

— Δεν πρέπει να χάσης το θάρος σου. Πρέπει να φύγης μονάχη σου, κόρη μου. Να σωθής εσύ. Εγώ, έτσι κι αλλιώς, είμαι χαμένος άνθρωπος.

— Να φύγω και να σ' αφήσω, πατέρα...

— Ναί, παιδί μου. Τι θα καταλάβουν, αν χαθώ κι οι δυο; — Να σ' αφήσω έρημη, άρρωστο, τη στιγμή που θα μπορούν οι κατακτητές στην πόλη μας;

— Παιδί μου, Εγώ, θα πεθάνω. Έτσι μου φαίνεται. Ποτέ μου δεν ήμουν τόσο άρρωστος. Όπως-όπως θα είσαι έρημη και μόνη στον κόσμο. — Αν μείνεις κοντά μου, όταν θα θάβουν οι Πέρσες, τι θα γίνει; Εγώ, αν φύγης, θα τρωθή- ξης κι εσύ τη μοιρα σου, όπως όλοι οι συμπολίτες μας.

— Γλυκέ μου, πατέρα! Αλλά τα λόγια να μη τα ξαναπείς. Αν δε μπορείς να φύγεις εσύ, θα μείνω κοντά σου, κι' ως γίνω, ετι εί- ναι γραμμένο από τους θεούς να γίνω.

— Παιδί μου...

— Δεν άκούω τίποτε, πατέρα.

— Τότε θα φύγω, με κάθε τρόπο, με κάθε κίνδυνο.

— Θέλεις να ετοιμάσω;

— Βέβαια, ετοιμάσε ό,τι μπο- ρείς. Θα φύγω.

— Άρχισε ή κοπέλα να ετοιμάζει τα πράγματα της, πραγματικά. Δεν είχαν από τίποτε σχεδόν να δώσουν. Κανένα πολίτη. Το μόνο που δε θάβει να χάσει η Άσπασία, ήταν μερικά ενδύματα της πεθαμένης της μοναχίας. Αλλά τότε ευλαβικά σ' ένα μπαγιλάκι, τύλιξε σ' άλλο υπόγειο τα λίγα σουτα τους, κι' ήταν έτοιμη.

— Ο Εφορτίμος ούτε μπορούσε να τη βοηθήσει σε τίποτε.

— Στους δρόμους άρχισαν ν' ακούγονται πάλι βήματα πολλά. Οι Φωκαείς έβγαιναν από τα σπίτια τους λίγο-λίγο. Μαζεύονταν εδώ κι εκεί και περιέμεναν το σύνθημα. Στο μεταξύ φρόντιζαν να προχωρήσουν προς τα τέλη.

Κοντίνες άνησυχες έβγαιναν σ' αυτή της Άσπασίας.

— Πρέπει να βοθεύω γρήγορα στη θάλασσα. Τα καράβια μας δε σβάνουν, για να μιά πάρουν όλοι. Τι θα γίνουν όσοι θα μείνουν;

— Ο πατέρας άρχισε λίγο-λίγο να καταλαμβάνει τις καρδιές.

— Ένώ στην άρχή έδειχναν ψη- λωαίμια όλοι, τώρα όσο ζύγωνε ή ώρα, άρχιζαν να σπρώχνονται, να μη λογαριάζουν τίποτε παρ' τη σωτηρία τους.

— Μέσα στη σύγχυση, άκούστηκε έξαφνα μια άσπρη φωνή:

— Μη κάνετε όθονο. Να προχωρήτε με τάξη προς τα τέλη.

Δεν υπάκουε πιο μεγάλος κίνδυνος απ' τον πανικό. Τα καράβια μας χωράνε πολλούς.

— Πατέρα! είπε ή Άσπασία τρέμοντας. Πώς θα προχωρήσει μέσα σ' αυτό το πλήθος; Θα σε σπρώξουν, θα σε σκοτώσουν.

— Θα προχωρήσω, όπως όλοι, είπε ο Εφορτίμος, αναστενάζον- τας.

— Απάνω σ' αυτά τα λόγια, ά-

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΞΩΣ

Το μαγευτικό νησί της Σαπφούς και του Πιττακού

«ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΡΩΤΗΜΕΝΗ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΡΤΙ»

Η Ίταλινά στάρ Νικολέττα Ραγκόνι Μακιαβέλλι, που ήταν έρωτευμένη και ούτε στο νου της δεν είχε να παίξει στην όθονο.

ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ: ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ

Τα βαθύτερα αίτια της εξέγερσης του Λόε Άν- τζελς.

Η ΟΥΣΙΑ ΜΙΑΣ ΕΡΩΤΗΜΕΝΗΣ

Ένα νέο σινερομάντσο σε δυο συνέχειες, στο όποιο δυο άχώριστες φίλες έρωτεύονται με πάθος τον ίδιο άνδρα...

ΚΙΜΩΝ ΜΑΡΚΗΣ

Ο άφαντος Κερκυραίος μαέστρος

«ΔΗ ΤΖΑΓΚΟΥΡ»

Ένα «τρίο» που δεν είναι τρεις, αλλά πέντε νέα ταλέντα

ΤΑ ΛΑΧΑΝΙΚΑ ΘΕΡΑΠΕΥΟΥΝ

Συμπληρώνουν άριστα την ενέργεια των φαρμάκων.

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΤΕ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΣΑΣ

Το δέρμα θα μεταμοσχεύεται εύκολα στο μέλλον.

ΔΡΟΣΕΡΕΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΖΕΣΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Όσο κρατά ακόμη το καλοκαίρι.

ΠΛΕΧΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΔΡΟΣΙΕΣ

Ζακεττάκια για το ντεκολτέ.

ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η νέα γραμμή «κύμα» σ' ένα τέταρτο της ώρας.

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Πώς θ' αντισταθίτε σ' έναν άντρα.

Η ΔΙΑΙΤΑ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΗΛΙΚΙΑ

Η διαίτολόγος Άντα ντέ Βαντεσίνιο έκφέρει τη γνώμη της.

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Άρχισε ή νέα κυνηγετική σαιζόν.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Παρίσι — ώρα εδέδεκα παρά πέντε — Ο Ντιόρ και ή μόδα — Ταγίερ της «Ωτ - κούρ» — Φορέματα με «σμάκ» — Φορέματα «τέλος σαιζόν» — Νεανικά ταγίερ — Η γκαρνταρόμπα με ρίγες — Άμπιγιέ ντε - πιές — Έμπριμέ σύνολα της επο- χής κ.ά.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ, Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Ποδιές για κάθε ηλικία, σε όλα τα στυλ.

ΣΕΛ. 4

» 8

» 14

» 27

» 36

» 37

» 44

» 45

» 48

» 52

» 55

» 64

» 68

» 86

» 91

» 96

— Έτοιμος, είπε αυτός.

Γύρισε ή Άσπασία και κίτταζε πίσω το σπίτι της. Το είχε αφήσει ανοιχτό, όπως είχαν αφήσει κι' οι άλλοι οι Φωκαείς τα σπίτια τους. Σκοτεινό, άδειο, φαινόταν να ήταν κούλας χρόνια άκατοίκητη.

Δάγκωσε τα χείλη της, για να μη ξεσπάσει σε λυγμούς. Η Νιζώ, που δεν καταλάβαινε όλο το μέγεθος της συμφοράς ως αυτή τη στιγμή, έδωσε δυνατά τα κλάμα- ματα:

— Άχ, σπιτάκι μου! πώς σ' άφηνω έτσι; Πού πάμε στον ξένο τόπο; Συμφορά!...

Το θρήνο της τόν επανέλαβαν απαράμιλλα οι σκλάβες. Κι' ή Νιζώ άνδρα άρχισε να ουλιάζει σαν τρελή.

— Ο Εφορτίμος δε μίλησε. Στη- σιζόταν στο χέρι της κόρης του και κίτταζε ίσα μπροστά του, με μάτια σαν γυάλινα από τον πυ- ρετό.

Κι' άρχισαν να προχωρούν, — Απάνω στη γειτονιά τους, οι δρόμοι ήταν έρημοι. Παντού όπου περνούσαν άνοιχτες πόρτες κι' ά- δεια σπίτια. Τα δόντια της Άσπασίας γυμνώσαν από κάποιο άο- ριστο φόβο, κι' ή Νιζώ έκλαιγε.

Μπροστά σε μία πόρτα μονάχα είδαν μια γεροντίτσα. Τους πύ- τωσε με μάτια μεγάλα βαθυνά.

— Γιατί δε φεύγετε; τη ρώτη- σε ο Τιμόθεος.

Κόνιωσε αυτή θλιμμένη το κε- φάλι της:

— Όχι! Έδώ έχω θαμμένο τον άγιο μου, και τα τρία μου παιδιά. Έδώ θα μείνω.

Προχώρησαν. Στη μέση του δρόμου ήταν πεσμένο ένα παιδάκι, κι' έκλαιγε.

— Τι έπαθες; το ρώτησε ή Νιζώ. Πώς βρέθηκες εδώ;

— Έχασα τη μάνα μου! βόγ- γησε το μικρό, μ' αναφυλλήτα.

— Πώς;

— Μέσα στον κόσμο. Δεν ξέρω τί να κάνω.

— Έλα μαζί μας, είπε ή Άσπασία.

Και το παιδάκι άρχισε να τρέ- χει δίπλα τους, μ' αναφυλλήτα.

Έρημη πολιτεία. Πού και πού καμιά γάτα έπεταγόταν φοβι- σμένη. Τα είχαν χαμένα και τα ζωντανά. Οι σκύλοι γαϊγίζαν θλι- βικά, λες και είχαν κάποιο σκο- τερό προαίσθημα, λες και κατα- λάβαιναν πως το τέλος τους θα ή- ταν θλιβερό, μιά κι' είχε πέσει τότε συμφορά στους ανθρώπους.

ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΤΕΙΧΗ

— Έφθασαν με σχετική εδκόλλα στα τέλη. Έχει όμως, στις πύλες, γιόνταν θόρυγος. Ο κόσμος συνο- σιζόταν, κι' ή όχλοδοή τρέλλα- νε τους ανθρώπους. Κανένας δε μπορούσε να προχωρήσει. Όλοι φώναζαν:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΑΡΜΟΝΙΑ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ — ΣΩΜΑΤΙΚΗ Υ- ΓΕΙΑ». Με τον τίτλο αυτό, ο έ- πιστήμων φυσιοθεραπευτής Δρ. Δ η μ ή τ ρ ι ο ς Ι ω. Χ ρ ό - ν η ς, έκκυκλοφόρησε προσφάτως έναν όγκώδη τόμο 468 σελίδων με πολλά και ενδιαφέροντα θέματα, καθώς και όδηγίες, που αποβλέ- πουν στο να προσλάβουν άρραία- πουν στο να άποβούν στην κα- σφάλματα, που άποβούν στην κα- ταστροφή της υγείας. Πολλά από τα στοιχεία είναι σωστά δια- τακτικά άποβούν στην άποβού- μεντα έκκαίκευμένων όδηγών.

Βγήκαν στο δρόμο, κι' ή Άσπα- σία φώναζε τον πατέρα της. Μα- ζεύτηκαν κι' οι λίγοι σκλάβοι του Τιμόθεου.

Η ΠΑΓΙΔΑ

ΤΩΝ ΓΥΜΝΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 18

ρησε σταθερά να κτύπησε τον καφερό Παμφίλο που παραμέρισε. Το κοντό- χοντρο σπαθί του σιβερά κρεμόταν από το χέρι του. Ο Σοφίλος δοκί- μασε δυο - τρεις φορές να βάρσει την λαδή του σπαθιού στο αντίπα- λου. Θα τον άφωπλίζε, θα τον πλη- γωνε μονάχα. Θα τον ντρόπαιζε στο έργαστήρι του.

Ο σιβεράς πετιόταν δεξιά και ξερβό σαν έλατήριο. Άπόφευγε με τέχνη τις σπαθιές του αντίπαλου. Τον κούραζε, τον ξενερούζε.

Η Λαμπιτά παραμέρισε άναφύλ- λητα. Παρακάτωσε μυστικά τους θεούς να κινήσει ο Σοφίλος, να τα- πεινώσει ή όχληση ούζου. Ο Σο- φίλος κτύπησε μανιασμένα δεξιά και φίλος κτύπησε τον σιβερά, καμνω- τανε πως άποικιμούνται, κατέβασε τ' άστροφερό λεπιδί στο κουτούρο.

Δυο - τρεις φορές ή λεπιδία βρέσσε σε μέταλλα. Ο παρσάνας ήχος ά- δονούσε σαν καμπάνα. Ο Παμφίλος χαμογέλαγε ήσυχα - ήσυχα με την νεανική άδελφότητα του αντίπαλου του. Οι μάρτυρες κυτάζανε με θαυ- μασμό τον όλοποιο που δεχότανε μοκρία τις άπειλητικές επιθέσεις του αντίπαλου. Σαφινικά, ο Παμφίλος σήκωσε το σπαθί του, λόδεψε, έκανε να κτύπησε τον νέο στο μπράτσο. Ο Σοφίλος σήκωσε το σπαθί του πλα- γιστά ν' άμυνθη. Το βαρύ σαν μο- λόδε λεπιδί του σιβερά βρήκε στην μέση το λεπιδί του άλλου και τόκοψε σαν πρσσο. Άπόμεινε μια σκέτη λα- θέ μ' ένα ρεζάλι λεπιδί στο χέρι του Σοφίλου.

Ηταν πιά άνυπεράσπι- στος στον οχλήριμό και στο έλεος του σιβερά.

Το σπαθί σου είναι από χορτά- ρι. Σοφίλος, του πέταξε με φριχτή περιφρόνηση ο σιβεράς. Έσύ παιδί μου δεν κάνεις για τέτοιες δουλειές.

Μονάχα να παγιδεύεις τις γυναίκες και να κήνης μουσική στα συμπό- σια... Άμε λοιπόν στο καλό και να θυμάσαι το μοναδικό ρεζάλι σου.

Ο Σοφίλος έβηκε άμυλητα. Μ' από την ίδια στιγμή έβανε στυγρό όρκο και τόμα στον Άρη, τόν θεό του πολέμου να πάρη έκδίκηση. Κά- θανε την γυναίκα του Παμφίλου έρω- μένη του. Βάλεχκε να παραφύλη- το σπιτί και τ' άργαστήρι του. Το τρίτο θράδι είδε την Λαμπιτά που έγινε στον κήπο. Η γυναίκα έστρω- σε παχειές Άνδρομίδες, γυδύθηκε, έαπλώσε να κοιμηθ. Η καλοκαιρινή νύχτα ήσαν πολύ ζεστή με κουφέ- δρασι.

Ο Σοφίλος γλυστρήσε σαν δράκοντα στην γυναίκα. Έφερε το σκιά ζώνων και λαμόγι. Χαίδεψε την χέρι του σπών λαμόγι. Χαίδεψε την χέρι της σάρκα, τα λυμένα μαλλιά. Δροσρή έβνησε άλαφροσμένη.

Η Λαμπιτά έβνησε άλαφροσμένη. Τον ξεχώρισε στο γαλανό σκοτάδι τον ξεχωριστό Έραστή. Άπλωσε τα χέρια του, τον έφίλε στην άγκαλιά της. Της, τον έφίλε στην άγκαλιά της. Της, τον έφίλε στην άγκαλιά της.

Ο λυγρός παχουλός κόρφος έτρεμε για να δοίμε τα σουλούπια διασημών, βαλμισίων και σκαφανδών και πυρσών διαφωρών.

Θά επιδειχθούν οι ίδιες άκρίβεις οι συσκευές που έταξίδευαν στο χάος — πλην θα είναι όμως κενές προς νικρίαν του κοινού μας, του έκλεκτου και εδαρμένου διότι οι κύριοι άστρονάυτη για τα ίχνη πράχουν τώρα του (κυρίου Τιμαρίμου).

Επίμαχοι δίχτυοι

„ΠΑΛΙΟΖΩΗ, ΠΑΛΙΟΚΟΣΜΕ... ΠΑΛΙΟΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ”

Στον άπιδανο καιρό μας και στα χρόνια μας τα φαύλα, της Η.Ε.Μ. της «παμφιλιάτης» θ' άκριθήνουνε τα ναύλα και, καθώς συμβαίνει πάντα στην πανένδοξη μας χώρα, για σαλτάρισμα θα πάρουν προσεχώς και νέα φόρα...

Έτσι φρε! μιά άναμένει συνεχής... πεζοπορία γιατί τάχει καταφέρει κάθε ξένη έταιρία για κορόιδα να μιά παλαιο και βλακώμετρα μεγάλα και στο σβέρκο μας έκείνη ναίαι, πάντοτε, ...καβάλλα!

„ΕΛΑΦΡΑ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ”

Άφου τάπτε στην ταβέρνα ένας κάποιος Βλασταρής, άποφάσισε, αϊφνιδίως, να φανή παλληκαράς κι' έπετέθη έναντιόν γηραιό νινος θαμώνος και τον έπληξε το δόλιο με χαχαρι άνοικτεϊμρώνος!

Άλλά στην άστυνομία ώδηγήθη με την πρώτη κι' άπ' τον άτεγχο το νόμο έδιδάχθη άμέσως, ότι: δεν μπορούν οι... Βλασταρδες να ρουφούν δυο κατοστάρια και τους άλλους συνανθρώπους να κλαδεύουν σαν... έλα- (στάρια!)

„ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ...”

Το κοινόν πληροφροείται, με χαρά του περισσή, ότι εύρεθη, επί τέλους το κατάλληλο νησί, όπου βάσει έπισημών και σαφών πληροφοριών, έγκυατάστατα θα γίνη «έντεροφής... παληγοριών»!

Προϊόν, τοτέστι, νέον ή πατρίς μας θ' άποκτηση και τις νεόπτες και τις ένινες άγορές θα κατακτηση έπειδή το... σαλιγκάρι διεθνώς θα μιάς προβάλλη, κι' είναι είδος που θα έχη... άποροφρήσι» μεγάλη!

ΣΕΣΤΗ... ΤΥΦΛΩΣΗ

Έπεδιωσε ο Βλάχος να πλούτιση με λαχεία και στην Τύχη είχε στηρίξει της ζωής την εύτυχία, άλλ' αντί σε πρακτορεία τους λαχνούς του να ζητά, τους τυφλούς λαχειοπώλες προτιμώμεν ν' άπατά!

Τήν άπτην άπάτην, όμως, συνεχώς την κάνουν κι' άλλοι κι' ίσχυρίζονται, στο τέλος, με άναδεια πολλή, πως στο μάτι τα λαχεία των... τυφλών έχουνε βάλει, γιατί άνέκαθεν πιστεύουν, πως «ή Τύχη είναι... τυφλή»!

„ΠΝΕΥΜΑ ΣΥΜΜΩΡΟΝ...”

Στις φουρτούνες μας τις τόσες και τις τόσες μας θαλάδες, άκριθήναι κι' έκίνει οι κοινές ποτοκαλάδες και μαζί τους πήραν φόρα, προς τα ψηφ φυσικά, ο καφές, ή λεμονάδα κι' όλα τ' άναψυκτικά.

Ένεός, λοιπόν ο κόσμος κι' ο κοσμήκης έχει μείνει για πάντα στο λιονύρι και του θέρους το καμίνι, όλα τα... δροσιστικά μας άνατάπανα πετάγε και, στην κυριολεξία, οι τιμές τους... έκπατνε!

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΖΑΠΕΙΟΝ

Προσεχώς, άγαπητοί μου, και έντός του Σεπτεμβρίου έκθεσις θα λάβη χώραν εις το μέγαρον Ζαπεϊού για να δοίμε τα σουλούπια διασημών, βαλμισίων και σκαφανδών και πυρσών διαφωρών.

Θά επιδειχθούν οι ίδιες άκρίβεις οι συσκευές που έταξίδευαν στο χάος — πλην θα είναι όμως κενές προς νικρίαν του κοινού μας, του έκλεκτου και εδαρμένου διότι οι κύριοι άστρονάυτη για τα ίχνη πράχουν τώρα του (κυρίου Τιμαρίμου).

ΟΙΚΟΠΕΔΑ ΠΑΡΑΘΑΛΑΣΣΙΑ

Έπαράγινε το πράγμα κι' ο κοσμήκης έχει νισάφι διότι παραθαλάσσιως δεν άπομινε χωράφι. Τα «στραμπούλησαν» οι μάγκες κι' έκαναν μεγάλη τύχη για και τα μισχοπουλάνα σαν μετάξι με τόν... πήχη.

Και έν πάσει περιπτώσει ύστερα από λίγα χρόνια με το μάντρωμα που κάνουν, θαλάσσια θα έλπεουν μόνο τα (ζούνα και τί... γλαρόνια.

Μ' άλλα λόγια, αν θελήσω υπάγιο ο Ρωμύος να κάνει στο σπιτάκι του θα στην γαλαζόχρωμη... λεκάνη!

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

Η γιορτή του οίνου άρχισε, στο γραφικό Λαφνί κι' ένδυμασιές ένινες — χροούς και πανηγύρια — και μου- νέντα άμπελον έλληνικής και διαλεκτούς μεζέδες.

Θά μαζευτή λοιπόν ντυνιάς και θα γλεντοκοπήση του άρχαίου Θεού του Διόνυσου την νύνην θ' άναστήση κι' είναι μάλλον σίγουρο πως με τα νταβανούρια θα γίνοννε και κάμποσοι τετράποδα γαϊδούρια!

Θά παραδώσω, ήτοι κοφέ και σπανάκι, άποκτείνους σάχους στους μαστιγοφόρους έφόρους... Η Λαμπιτά θα διαπομπευθή άπριον στην άγορά των Άντων.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

την πληροφόρηση.

— Άρσέρο μου λαλούδι. Με κα- λούνε στο Άργος. Θα πάω να τους δείλω την καινούργια μέθοδο του κα- μινευμένου χαλκού. Θ' άπουσιάζω, καταποός λογαριάζω πεντέξη μέρες. Θάσαι φρόνιμη έ; Θα κοιμάσαι νυχίρ, θα έβνιπες το πρωί σαν πουλί. Κι' έ- ταν γυρίσω θα πεταχτώ με μία βιά στην Κόρινθο να σου φανώ στολί- δια, μυρωδικά και σανβάλλια. Δεν λο- γαριάζω, χρυσό περίστρι μου τά λε- πτά. Άσε να ίδης. Μονάχα που θα λυπηθώ πολύ που σ' άφήνω.

Η Λαμπιτά τόν άγκάλιασε. Τόν φίλησε με όποκριτική τρυφερότητα στα γενάτα μέγούλα. Τόν ξεπροόδι- σε με παχειές ύποσχέσεις.

— Μη γνοιάζεσαι άντρούλι μου. Η γυναίκούλα σου θα κουνισίση στο σπιτί κι' ή πόρτα θα μείνη κλειστή, μακάρη και να θρονιάσει ο Θεός τών Δελφών... Ο Παμφίλος κίνησε κατα- πως είπε για το Άργος. Όστόσο, σύμφωνο με το σχέδιό του, κατέβηκε στον Πειραιά και το θράδι έσαναύ- ρισε την ώρα της δεύτερας φρουράς. Κρύφτηκε στο μικρό περιόδι.

Σε καμπόσο διάστημα άκούστη- κανε στα πεσμένα φύλλα πατήματα. Ο Παμφίλος ξεχώρισε σε άμυδρό φως της έσπερης καλοκαιρινής νύ- χτας, τον νεαρόν έραστή. Η Λαμπι- τώ τόν περιέμενε με άνυπομονή στο κεφαλόσκαλο του μικρού έδωστου που έβλεπε στον παζάρι. Ο Παμφίλος ά- κούσε τα φύλλα των, τ' ατί του πηρε έσφιχτά από την όμιλία τους. Η γυναίκα τόν πληροφρούσε για την άναχώρησι του σπύζου στο Άργος...

Ο Σοφίλος προχώρησε μαζί της στο έσπερικό του σπιτίου. Σε λιγό- τερο από μισή ώρα άνατήχησε στο σκοτάδι της νύχτας άκαλήπτα και φω- νές. Η Λαμπιτά έβηκε με άνατρι- χαστικό κοπέτο, έλγισε θοήθειαι... Οι σκληρές της έμπνησαν γύρω τους γέιτονες. Σε πεντέξη κοντινά σπίατα φανήκανε φώτα, άναστατώθηκε ή πυκνή συνοικία των χαλκούργων... Κανένας δεν ήξερε από ποιά προερχόντανε τα τρομακτικά ξεφωνήτα, οι θρηνητικές παρακλήσεις. Πεντέξη πυροφόροι ρο- δολήσανε στο περιόδι του Παμφί- λου.

— Έλάτε μαζί μου, τούς είπε. Οι πυροφόροι όπρέτες και το γυ- νακομάνι π' άκούουθαδε χυθήκανε στο σπιτί. Άπό κοντά ο Παμφίλος που παρίστανε τον τρομαγμένο, την στι- γμή που ή κρυφή άναγνώστια για την σιανότητα της γυναίκας του και του ά- ναντροπου έραστή της πλημμύριζε σαν ένα ποτάμι από μέλι και γάλα τα φρένα του.

— Άνοιξε την πόρτα, σύσπασε την πόρτα ο Παμφίλος, δείχνοντας να, Σε πάσε στην άναγή της πόρτας... Ο ύπν

— Θέλω να σου πω πώς παντρεύομαι Νίκο, πρόφερε με φωνή σκληρή κι' ανέκφραστη.

ΟΡΘΙΟΣ στη γωνιά του πεζοδρομίου, όπως κάθε βράδι, από ένα χρόνο τώρα, περίμενε τη Μαίρη.

Γιατί η αγάπη ή δική μας είχε γεννηθεί μακριά από την Ελλάδα, στο Κάιρο, σε μία εποχή, που η ζωή ήταν για μας πηγή χαράς και ζεγνιασίας.

Ύστερα όλα χάθηκαν. Ήλθαμε στην Ελλάδα όπου η ζωή άρχισε να παρουσιάζει μπροστά μας χίλια δυο προβλήματα ακατανόητα για μας, που δεν ήμασταν συνηθισμένοι να αντιμετωπίζουμε. Αναγκαστήκαμε να εργαστούμε κι' οι δυο, αφήνοντας πίσω μας την παλιά ζεγνιαστή ζωή μας. Το μόνο που άπονε ατόφιο ήταν η αγάπη μας, ο έρωτάς μας, ο μοναδικός που μπορούσε να κρατά ενωμένες τις καρδιές μας. Άλλα κι' αυτός αντιμετώπιζε τώρα το σκληρό πρόβλημα του. Άλλοτε, η οριστική ένωση μας μας φαινόταν σαν ένα τέρας όπου θα φτάνομε εύκολα και γρηγορώτερα. Τώρα όμως έπρεπε να περιμένουμε. Ήταν μία αναμονή, που άρχισε να γίνεται λίγο δύσκολη, κοπιαστική, ιδιαιτέρως για τη Μαίρη. Εύτυχος όμως αυτό δεν μπορούσε να μετριάσει την αγάπη μας. Έφτανε να βρεθούμε μαζί, να νιώσουμε ό ένας κοντά στον άλλο για να γινόμαστε και πάλι ευτυχισμένοι.

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις, έβριχα μία νευρική ματιά στο ρολόι μου. Η Μαίρη είχε καθυστερήσει να κατεβή από το γραφείο της τουλάχιστον δέκα λεπτά.

Λίγο πιο πέρα, στην άκρη του πεζοδρομίου, ήταν παρκαρισμένο ένα μικρό κόκκινο αυτοκίνητο. Μέσα σ' αυτό καθόταν μία κοπέλλα, ίσως να περίμενε κι' αυτή τον αγαπημένο της. Είχε ανοίξει το ραδιοφώνον σε ένταση πολύ χαμηλή, μα αυτό δεν εμπόδιζε τη μουσική

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

και το τραγούδι, που μεταδιδόταν εκείνη τη στιγμή, να φτάνει μέχρι σε μένα. Ποτέ δεν θα το λησμονήσω εκείνο το τραγούδι. Ήταν η «Τιμωρία» του Χατζιδάκι. Μα τότε δεν τόχα ξανακούσει. Μονάχα που τα λόγια του έκαναν την καρδιά μου να σφιχτεί παράξενα, σαν από ένα άσημο προαίσθημα.

«Σ' αυτή τη χώρα τη μικρή που μοίρα δεν τη μοίρανε ήρθανε και μ' αφήσανε μιά πατιμένη αυγή»

τα χείλη μου στεγνώσανε, τα χέρια μου παγώσανε, κι' ούτε άγκυαλι δεν βρόβηκε, ούτε μικρό ψωμί...»

Μηχανικά, η κοπέλλα που καθόταν μέσα στο αυτοκίνητο γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος μου, οι ματιές μας συναντήθηκαν κι' εγώ ένιωσα ξαφνικά την καρδιά μου ν' ανασκίρτα και να χτυπά σχεδόν παράξενα. Η κοπέλλα εκείνη είχε μεγάλα μάτια γκριζά, μα τόσο σκούρα, που θυμίζαν ουράνιο συννεφιασμένο, έτοιμο να ξεσπάσει σε άγρια καταιγίδα.

Εκείνη η κοπέλλα, που ήταν άγνωστη, τα μάτια της, όμως, μου θυμίζαν κάποια άλλα, ματιά θυμίζαν με κάποια άλλα, θυμίζαν με απίστευτη ζωντάνια. Ήταν σαν να ενοχούριζα σε μία στιγμή που είχα ζήσει πριν από μήνες.

Μου είχε συμβή τον πρώτο καιρό που ήλθα στην Ελλάδα, και μέρα που καθόμουν σ' ένα καφενε-

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

δάκι, περιμένοντας ένα φίλο μου. Έπινα ανόρεχτα μία παγωμένη πορτοκαλάδα θυθιμένος στις σκέψεις μου όταν, μία φωνή δίπλα μου με ξάφνιασε.

— Γεια σου παλληκάρι μου. Στράφηκα απότομα και βρήκα αντίκρυ μου μία τσιγγάνα. Μα μία τσιγγάνα όχι συνηθισμένη. Ήταν νέα, όμορφη, ψηλή και λυγρή, μα ό,τι μουκανε περισσότερη εντύπωση ήταν τα μάτια της. Δυο μάτια, όχι μαύρα, αλλά σκούρα γκριζά σαν το συννεφιασμένο ουράνιο. Ποιός ξέρει από ποια διασταυρώσει είχε γεννηθεί εκείνο το παράξενο χρώμα.

— Τη μοίρα σου να σου πω; με ρώτησε εκείνη με φωνή μελωδική αλλά και σοβαρή, σχεδόν επιδητική.

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι χαμογελώντας ειρωνικά. — Δοκίμασε σε κανέναν άλλο, της απάντησα. Έγώ δεν πιστεύω στο πεπρωμένο, άδικα λοιπόν χάνεις τον καιρό σου μαζί μου.

Εμεινε για λίγο σιωπηλή ενώ κάτι σαν αστραπή περνούσε από τα παράξενα συννεφιασμένα μάτια της.

— Το πεπρωμένο είναι γραμμένο στο μέτωπο, στα μάτια και στα χέρια του ανθρώπου, είπε ύστερα αργά. Δεν θέλω λεφτά παλληκάρι μου για να σου πω τη μοίρα σου, μα θα σου πω εκείνο που διαβάω. Από ξένη χώρα ήλθες και σε πολύ μακρινό γεμάτο θλίψη. Την ευτυχία που νομίζεις πως κρατάς στα χέρια σου, θα κουρασθείς πολύ για να τη συναντήσεις και θα χεις άλλο πρόσωπο από εκείνο που πιστεύεις.

Δεν είπα τίποτε άλλο και απομακρύνθηκε με βήμα περήφανο και άρχοντικό, ενώ εγώ την κύτταζα, αστασιμένος.

Έτσι ταραγμένο με βρήκε ο φίλος που περίμενα.

ανθρώπου...» νόμισα πως άκουσα να μου ξαναλέη η φωνή της τσιγγάνας και ανατρίχισα λίγο.

Τώρα περπατούσα με το χέρι περασμένο στο μπράτσο της Μαίρης, αλλά μία αλλοκίνητη ανησυχία εξακολουθούσε να κυριαρχεί μέσα μου.

Τα τελευταία λόγια του τραγουδιού, που είχα άκουσει πριν από λίγο, αντηχούσαν παράλογα στο μυαλό μου. Ξαφνικά θυμήθηκα πως με τη Μαίρη δεν είχαμε μιλήσει σχεδόν καθόλου από τη στιγμή που συναντηθήκαμε.

— Είχες πάλι πολλή δουλειά κι' άποψε, τη ρώτησα σφίγγοντας περισσότερο το μπράτσο της. — Εκείνη κούνησε το ξανθό κεφάλι της, αόριστα.

— Έλα να καθήσουμε κάπου Νίκο, μου είπε. Θέλω να σου μιλήσω για κάτι πολύ σοβαρό.

— Τι συμβαίνει; ρώτησα ανησυχός.

— Θα σου το πω όταν θα βρεθούμε ήσυχοι σε καμιά μοναξιά. Μπήκαμε σ' ένα μπάρ, ανέβηκαμε στο έρημο πατάρι και καθήσαμε σ' ένα γωνιακό τραπέζι. — Λοιπόν; ρώτησα τη Μαίρη προσπαθώντας να χαμογελάσω. Τι είναι αυτό το τόσο σοβαρό που θέλεις να μου πής;

Με κύτταξε για μία στιγμή σιωπηλή, σαν αναποφάσιστη. — Ύστερα, απότομα, το βλέμμα της έγινε σκληρό.

— Θέλω να σου πω πως παντρεύομαι Νίκο, πρόφερε και ήταν και η φωνή της σκληρή, ανέκφραστη.

— Παντρεύεσαι, ρώτησα χωρίς να καταλαβαίνω.

Ναι. Σήμερα ο προϊστάμενός μου μου ζήτησε να γίνω γυναικα του. Είναι πλούσιος, θα μπορέσει να μου προσφέρει τη ζωή που όνειρεύομαι. Δεν σου κρύβω πως τον τελευταίο καιρό είχα ένα δεσμό μαζί του. Για μένα τα ξέρει όλα, μα σήμερα του ύποσχεθηκα πως θα σου πω όριστικά αντίο...

Νόμισα πως άκουγα πιά. Όλα, μα δεν την άκουγα πιά. Όλα τα σκέπαζε ένα βουητό από το σεισμό που γινόταν μέσα μου. Όλα σφωρίζοντουσαν σε έρεπια και σε στάχτες.

— Τα χέρια μου παγώσανε, τα γόνατά μου λυώσανε — καθώς ο κόσμος χάρθηκε — σαν χάρθηκες κι' εσύ...» σολοζιζε μέσα μου εκείνο σ' αυτό το τραγούδι.

Όταν συνήλθα και άρχισα να ξαναγυρίζω σιγά σιγά στην πραγματικότητα ή αντίκρυ μου, είχε φύθον για πάντα από τη ζωή μου. — Εβλέπω ένα δρόμο μακρινό γεμάτο θλίψη...» μου είχε πη η τσιγγάνα.

Τέσσερις μήνες αργότερα έφευγα για την Αυστραλία, επιθυμώντας για τότε μία απόσταση όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ανάμεσα στον εαυτό μου και στις αναμνήσεις μου.

Μα ήταν δύσκολο, πολύ δύσκολο να λησμονήσω. Για πόλιν καιρό ή θλίψη είχε σφραγίσει την πόρτα της καρδιάς μου.

Όσπου πριν από λίγες βδομάδες γνώρισα την Άννα. Ή Άννα είχε γεννηθεί εδώ, στην Αυστραλία, από Έλληνες γονείς. Είναι μία θαυμάσια κοπέλλα με λυγρό σώμα και με δυο παράξενα γκριζά μάτια, όχι όμως συννεφιασμένα. Δυο γκριζά μάτια τόσο φωτεινά, που μοιάζουν άσημνια.

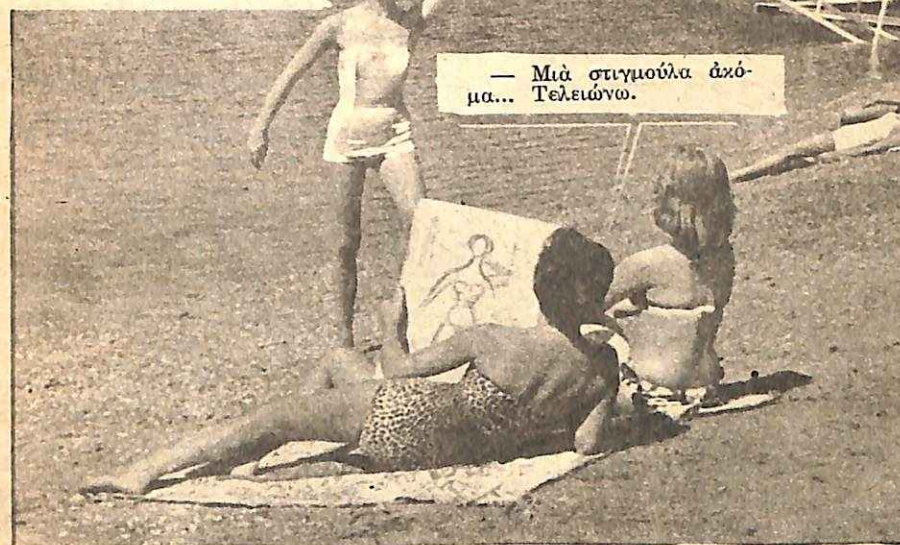
«Την ευτυχία που νομίζεις πως κρατάς στα χέρια σου, θα κουρασθείς πολύ να τη συναντήσεις και σ' ή άλλο πρόσωπο από εκείνο που πιστεύεις».

Έτσι μου είχε πη εκείνη η τσιγγάνα... Δεν είμαι σίγουρος αν κόμα μα νομίζω πως είχε δίκιο. ΝΙΚΟΣ Α.

(Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

Η ΘΥΣΙΑ

— Μουδιάσε το χέρι μου και κουράστηκα πια να μένω τόσοση ώρα σ' αυτή τη στάση. Άκόμα να τελειώση αυτό το σχέδιο; Αί!..

— Μιά στιγμούλα ακόμα... Τελειώνω.

— Ά, νά, τώρα τον γνώρισα. Είναι, Μάρθα, εκείνος ο νεαρός Δόν Ζουάν, που μένει κοντά στο σπίτι σου.

— Όραιο, παιδί... Από μακριά τουλάχιστον μοιάζει με Άπολλωνα!..

— Τα παραλές, Σώβια!..

— Όχι... Σε βεβαιώ πως μ' αρέσει πολύ...

— Για πρόσεξε, σε παρακαλώ, μη ξεχνάς ότι το έδαφος έχει καταληφθεί...

ΜΕΡΙΚΕΣ ΩΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ...

— Έλα, καμένη Μάρθα. Μιλάω σαν ζωγράφος... Τα βλέπω τα πράγματα από αισθητικής πλευράς!..

— Να πάρη η ευχή!... Ξεφούσκωσε το λάστιχο και δεν έχω μαζί μου τρομπά!..

— Αν πρόκειται μόνο για ξεφούσκωμα, περιμένετε δυο λεπτά, να σας φέρω τη δική μου τρομπά.

— Σας, ευχαριστώ, είστε πολύ καλή!..

— Αναρωτιέμαι ποιός είναι αυτός ο άναυδης νέος, που δεν ξεκολλά τα μάτια του από πάνω μας...

— Μπα!... Τι γυρεύει εδώ, αυτός;..

— Μένετε εδώ κοντά... Σας έχω δη κατ' επανάληψιν.

— Κι' εγώ σ' ξέρω καλά. Κολυμπάτε συχνά μαζί με τις φίλες σας στην πλάζ των Μικρών Πετρών...

— Ω!... Μου έπεσε το κουτί μου!...

— Όστε εισθε ζωγράφος, ε;

— Ναι, μ' αρέσει πολύ η ζωγραφική.

— Έχω έναν εξάδελφο, που λατρεύει κι' αυτός τη ζωγραφική. Θα χαρή πολύ να σ' γνωρίσω.

— Και τώρα πηγαίνω, γιατί άρρωστα. Θα σ' ξαναδώ στην πλάζ, το απόγευμα...

— Σύμφωνα!... Το βουνό μου είναι Μογί. Προτιμώ όμως να με λένε Νίκ.

— Έμένα με λένε Σώλβια... Γειά σου, Νίκ, και σ' ευχαριστώ...

ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ.

— Ξέρεις ποιά γνώρισα το πρωί, Μάρθα; Την εξαδέλφη του νεαρού θεού σου!...

— Για λέγε...

— Όχι τώρα, 'Ας πάμε να πάρουμε την 'Αλίκη. Θα τ'άω στο δρόμο.

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ...

— Γειά σας!...

— Νά σου παρουσιάσω τις φίλες μου, Μάρθα και 'Αλίκη.

— Κι' εγώ να σ' παρουσιάσω τον Μάρκο, τον εξάδελφό μου.

— Χαίρω πάρα πολύ, που κάνω επί τέλους τη γνωριμία σας, δεσποινίδες.

— Ήρθατε πάνω στην ώρα. Έχουμε μια βάρκα, που καπετάνιος της είναι ο Μάρκος. Τπάσχει άλλη μια θέα. Ποιά θέλει να πάη μαζί του;

— Πήγαινε εσύ, Σώλβια, και προσπάθησε να μάθης τι σκέπτεται για μένα.

— Γιατί δεν πηγαίνεις εσύ;

— Όχι... Ποτέ δε θα τολμούσα.

— 'Ας είναι, λοιπόν, θα σ' κάνω το χατίρι...

— Έχετε συχνά στην πλάζ, αλλά πάντα και οι τρεις μαζί...

— Ναι, είναι μία γωνιά, που μ'αρέσει πολύ.

— Είστε άχωριστες!... Κάνετε μαζί τις σπουδές σας;

— Κάθε άλλο. Η 'Αλίκη σπουδάσει Νομικά, η Μάρθα είναι Φιλολόγος κι' εγώ πηγαίνω στη Σχολή Καλών Τεχνών.

— Τώρα όμως «Ζήτη οι διακοπές!»... Τα νερά εδώ είναι καθαρά. Τι λέτε, κάνουμε μιά βουτιά;

— Μπορώ... Έδώ η θάλασσα θα είναι παγωμένη. Θα χρειαστεί να κάνουμε κορόιλο, για να ξεσταθούμε λίγο...

— Κολυμπάτε θαυμάσια!...

— Είμαι μέλος και του Ναυτικού 'Ομίλου.

— Η Μάρθα και η 'Αλίκη δεν φαίνονται να έχουν τ'άδια γούστα με σ'ας...

— Η 'Αλίκη δεν αγαπά καθόλου τ'άσπορο. Προτιμά τον ύπνο. Όσο για τη Μάρθα, προτιμά την ηλιοθεραπεία.

— Μπορώ να σου εξομολογηθώ κάτι, Σώλβια;

— Μίλα ελεύθερα... Είμαι συνηθισμένη...

— 'Α!...

— Μίλα, Μάρκο... 'Αστειεύομαι.

— Λοιπόν, πρέπει να μάθης Σώλβια, πως δα μ'αφήνει άεχαστη αυτή η μέρα, γιατί γνώρισα το κορίτσι των ονείρων μου.

— Τι έπαθες;... Δεν το περίμενα πως τ'ά λόγια μου θα σοκάναν τόσο έντονα!...

— Ξαναγύρισε στη βάρκα, ωραία μου σειρήνα.

— Φαντάζομαι τ'ά μοιτρο, που θα κάνει η Μάρθα, αν τ'ά μάθη όλα αυτά...

— Και τώρα ας πάρουμε το δρόμο της επιστροφής.

—Σώθηκε, ε;... Σώθηκε;...
ρωτούσε δλονά τη Τζινέτα, χω-
ρίς να την άναγνωρίζει.
Κι' η καμαριέρα της άπαντού-
σε «ναί».

Το πρόσωπο της κόμισσας,
φλογισμένο από τον πυρετό, με-
ταμορφωνότανε τότε. Τό χαμόγε-
λό της γινόταν ήρεμο, όλλή η μα-
τιά της είχε μία θλιμμένη έκ-
φραση.

Έζησε όκτώ ήμέρες σάν μέσα
σέ όνειρο, όλλοτε ώραίο κι' ευχά-
ριστο, όλλοτε γεμάτο εφιάλτες.

Κάποτε έβλεπε τις φωνές, ένώ
άλλες φορές μονολογούσε με χα-
ιδευτικό τόνο, με μία συγκινητική
τροφροσύνη.

Τό σκοτάδι τη φόβιζε. Ζητούσε
τότε φώς, πολύ φώς, γιά να ήσυχά-
σεται. Ήθελε να της μιλήσ η Τζι-
νέτα... όππου της έρχόταν πάλι
πυρετός και της φαίνόταν πώς
άκουγε μία φωνή να της λέει:

«Καταραμένη! Σκότωσε τον άν-
τρα που έλεγες πώς αγαπούσες!
Κατέστρεψες την κόρη σου!».

Τό πρωί αυτό, την είχε κυριέψει
ένα είδος νόσους, σωματικής και
ψυχικής. Είχε κλειστά τα μάτια
της κι έμενε ήσυχη, ακίνητη, σάν
κοιμισμένη.

Κοιμότανε στ' αλήθεια; Θά ή-
ταν δύσκολο να τή πη κανείς...
Είχε ψευδαισθήσεις. Της φάνηκε
πώς άνοιξε η πόρτα και μπήκε ό
Σάν Τζουλιάνο. Τά λόγια του άν-
τηχούσαν στ' αυτιά της:

«Τί έκανες την κόρη σου;...».

Με μία μεγάλη προσπάθεια, ά-
νοιξε τό στόμα της και μουρμού-
ρισε με πνιγμένη φωνή:

—Όχι... όχι... δέ φταίω
εγώ...

Τό μέτωπό της ήταν μουσκε-
μένο σάν ιδρώτα. Ή Τζινέτα,
πού καθόταν δίπλα στο μαξιλά-
ρι της, τό πρόσεξε και πέρασε έ-
λαφρά πάνω άπ' τό πρόσωπό της
ένα μονηλάκι βρεγμένο με ζύδι.

Ή Λίντια άνασκήρτησε, ή άνα-
πνοή της έγινε πιό συχνή, τέντω-
σε τά χέρια της και άνοιξε τά μά-
τια της. «Ενα έλαφρό χαμόγελο
μισάνοιξε τά άχρωμα χείλη της.

—Τζινέτα... μουσουούρισε.

Ή καμαριέρα είχε δακρύσει.

—«Ω, καλή μου κυρία, μ' άνα-
γνωρίζετε, λοιπόν;» είπε.

Ή κόμισσα δέν άπάντησε. Κύτ-
ταξε γύρω της, τό δωμάτιο πού
τό φώτιζε ό ήλιος.

Ήταν χλωμή, αλλαγμένη...
σκιά του έαυτού της.

—Είδα ένα άσχημο όνειρο, ψι-
θύρισε. Εύτυχώς πού έύπνησα...
Κοιμήθηκα πολύ, Τζινέτα:

—«Όχι, κυρία κόμισσα. Μά
σας έκανε καλό αυτός ό ύπνος.
Πιστεύω πώς θα σας έπese έντε-
λώς ό πυρετός.

—Είχα λοιπόν πυρετό; ρώτησε
νο! Κόμισσα, κατάπληκτη, γασάξε-
νε! Γιατί θα σας έλεγα ψέματα,
κυρία κόμισσα;

—Όστε ήμουν πολύ άρρωστη;
—Ναί, κυρία, πολύ!

Ή Λίντια χλόμιασε άκόμα πε-
ρισσότερο. Ξανάβρισκε όλη την
πνευματική της διαίαινα. Θυμότα-
νε τώρα!

—«Ω, δέν άνειρεύτηκα! φώνα-
ξε. Ή Έντιτα έφυγε από τό σπι-
τι μου!

Ή Τζινέτα έσκυψε τό κεφάλι
της, χωρίς να άπάντησ.

—Κι' εκείνος ό άνθρωπος ήθε
εδώ γιά να μου πη... πώς ή κο-
πέλλα πού έφυγε είναι κόρη μου!

—Εμπήξε, μία φωνή δυνατή και
πρόσθεσε:

—Θά τή σώσω!... Θά τή
σώσω! Γρήγορα, Τζινέτα, φέρε
μου τά ρούχα μου!».

Ή καμαριέρα πίστεψε πως έα-
νάρχιζε τό παραμιλητό της και
προσπάθησε να την ήσυχάσ.

—Ή Τζινέτα, όμως, έπείθεσε
μαζί της γιά να σηκωθή.

—Ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα και
φάνηκε ό Μπέπε.

Ή κόμισσα έβγαλε άλλη μία
κραυγή, χαράς όμας τώρα.

—Σέ στέλνει ό Θεός! φώναξε.
Πές μου πού βρίσκεσαι ή κόρη
μου, και θα σου χάρισω ό,τι κι
άν έχω!

—Ο Μπέπε κούνησε μελαγχολικά
τό κεφάλι του.

—Δέν μπορώ να σας πω τίπο-
τα γιά την κόρη σας, κυρία, ά-
πάντησε, μπορώ όμως να σας ύ-
ποδείξω τά ίχνη της.

—Μησε!... Μίλησε!...

—Ο Μπέπε στράφηκε στην κα-
μαριέρα και της είπε με άποφα-
σιστικό τόνο:

—Είσαι άφωτισμένη στην κυ-
ρία σου, Τζινέτα... δέν είν' αλή-
θεια;

—«Ω, ναί! Θάβινα και τή ζωή
μου άκόμα γι' αυτήν!».

—Πέρασε λοιπόν στο διηλγανό
δωμάτιο και πρόσεξε να μη μπή
κανείς, όση ώρα θα μιλάω με την
κόμισσα.

—Μά άν με χρειαστή ή κυ-
ρία;... «Όχι, δέ σε χρειάζονται! φώ-
ναξε ή Λίντια. Άφσε μας μό-
νους.

Ή Τζινέτα βγήκε. Ο Μπέπε
κάθισε δίπλα στο προσκέφαλο
της κόμισσας.

Ή εκείνη δέ μιλούσε, αλλά τον
κύτταζε ικετευτικά, άνάμεσα στα
δάκρυά της.

—Ο Μπέπε ένιωθε κάτι σάν τρυ-
φερή συμπόνοια γι' αυτή τή χλω-
μή, τή βασανισμένη γυναίκα, πού
την είχε γνωρίσει όλλοτε τόσο δ-

μορφη και δροσερή.

—Τί έχεις να μου πής, Μπέ-
πε; τον ρώτησε ή Λίντια, βλέ-
ποντας πώς δίσταζε να μιλήσ.

—Είσαι σύ — δέν είν' αλήθεια;
πού ήρδες μία μέρα έδώ, μαζί με
κάποιον πού τον νομίζα νεκρό.

—Μέ τον τυχοδιώκτη εκείνο πού
είχε παρουσιάστ ή κάποτε με ψεύ-
τικο όνομα, με είχε άτιμάσει κι'
ύστερα μου είχε άρπάξει τό παι-
δί μου!».

Ξανάβρισκε σιγά - σιγά την
ψυχραιμία, πού την είχε εγκατα-
λείψει πάνω σ'όν παροξυσμό του
πόνου της.

—Σ' αυτόν... σ' αυτόν μονά-
χα χρωστάω όλες τις συμφορές
μου! πρόσθεσε. Άν μου είχε ά-

φίσει την κόρη μου, θα γινόμουν
μία γυναίκα τίμια, θα υπερασπι-
ζα την εύτυχία μου, τή ζωή του
παιδιού μου. Παίροντάς μου την,
τά γκρέμισε όλα!... Νομίζεις
πώς δέν γύρεψα ύστερα παντού
την κόρη μου; Γύρισα όλο τον κό-
σμο του κακού, χωρίς να βρώ τό
παραμικρό ίχνος της, όσπου κου-
ραστικά πιά και παραιτήθηκα.

—Ή Λίντια σάπασε γιά λίγο...
Άνασκήρθηκε στο κρεβάτι της...

Τό πρόσωπό της φωτιζότανε σιγά-
σιγά.

Ναί, στάθηκε ένοχη, πολύ ένο-
χη, συνέχισε. Άγρια, ύπουλη, ά-
πιστη... Μά φταίει εκείνος γιά
όλα!... Και σ'όν τή ηζερσε πώς
ήταν κόρη μου ή Έντιτα!

—Όχι, κυρία κόμισσα. Τό ά-
γνωστό, σας όρκίζομαι. Ήξερα
μονάχα πώς ή Έντιτα ήταν κόρη
του Σάν Βίτο και πώς αυτός ή-
ταν ό άνθρωπος πού, με τ' όνομα
Σάν Τζουλιάνο, είχε γίνει άρχη-
γός μιάς σπείρας κακοποιών, στην
όποία άνήκα κι' εγώ.

—Εσύ;... Εσύ;...

—Ναί, εγώ. Μά δέν ήρθα τώ-
ρα έδώ γιά να σας διηγηθώ την
ιστορία μου, τά περασμένα μου,
άλλά γιά να σας ρωτήσω άν θυ-
μόσαστε τή νύχτα εκείνη, πού
τρομάξατε βλέποντάς με και μου
είπατε: «Ξαναγυρίζουν λοιπόν οι
νεκροί;» κι' εγώ σας άπάντησα:

«Μάλιστα, κυρία κόμισσα, μπο-
ρει να ξαναγυρίσει και ό μαρκήσιος».

Τό θυμόσατε;

—Ή Λίντια έφερε τό χέρι στην
καρδιά της.

—Όχι, δέν είναι δυνατόν...
μου είπες ψέματα... μουρμού-
ρισε με πνιγμένη φωνή. Αυτός πέ-
θανε... πέθανε...

—Κι' άν δέν έχη πεθάνει;

—Μη μου δίνεις μάταιες έλπί-
δες, Μπέπε. Μην είσαι τόσο σκλη-
ρός μαζί μου! Άν θέλεις λεφτά,
θα σου τά δώσω. Μά μη με βασα-
νίζης έτσι!

—Ο ύπνρέτης την κύτταξε, ψυ-

χρός κι' αινιγματικός.

—Μετανοείτε γιά τό έγκλημά
σας; τή ρώτησε.

—Έκείνη άνατριχίασε.

—Θά δεχόμουν άγόγγυστα τό
χειρότερο μαρτύριο, άν μπορούσα
να έπανορθώσω έτσι ό,τι έκανα!

—Μά ό Θεός δέ μπορεί πο-
τέ να συγχωρήσ την ένοχη γυναί-
κα, την καταραμένη μητέρα...

—Δέν σκότωσα μονάχα τον μαρκή-
σιο, αλλά και έχασα την κόρη
μου, την Έντιτα μου, τό αίμα
μου!

—Έκλαιγε τώρα άπελπισμένα.

—Ή κόρη μου... τραύλιζε.

—«Ο μαρκήσιος πήγε άκόμα πιό
κοντά στη Λίντια και της είπε
με χαμηλή φωνή:

—Δέν πρέπει να μάθω ποτέ ή
Έντιτα πώς είναι κόρη σου.

—Ή κόμισσα έκανε μία άπότομη
κίνηση. Τά μάτια της άστράφισαν.

—«Α, όχι! είπε. Όχι αυτό!...
—Τότε θα μάθω και όλα τά
περασμένα!

—Θά τής τά πής εσύ;
—Ναί, εγώ!

—«Ελεος, Έδμόνδε... έλεος...
γι' αυτήν! Φέρθεκα άθλία, τό πα-
ραδέχομαι... μά δέ θα γίνωμουν
αυτό πού έγιν, άν δέν μου είχαν
άρπάξει την κόρη μου... Μην εί-
σαστε τόσο άμελείκτος!...

—Άν αγαπάς την κόρη σου,
όπως λές, πρέπει να θυσιάστής
γι' αυτήν!

—Ή κόμισσα είχε σκύψει τό κε-
φάλι της.

—Άκουσε, Λίντια, πρόσθεσε
ό μαρκήσιος π'ό μαλακά, άν δε-
χτής να ύπογραψής τό χαρτί πού
θα σου δώσω τώρα, σου όρκί-
ζομαι, πώς θα ξαναδής την κόρη
σου. Άλλοίως, πές πώς πέθανε
γιά σένα!

—Η δυστυχισμένη γυναίκα βρι-
σκόταν σέ φορητή κατάσταση. Τό
μυαλό της σάλεψε. Τής ήταν αδυ-
νατο πιά να άναλύσει τίς σκέψεις
της, τά συναισθημάτά της, τά
τρομερά γεγονότα πού συμβαίνα-
νε γύρω της...

—Θέλεις να με καταραστή ή
κόρη μου; φώναξε.

—Άπεναντίας, σου φέρνω την
ελπίδα της μετανόιας και της συ-
γνώμης.

—Την κόρη μου... να δώ την
κόρη μου... κι' ύστερα θα συμβώ
στα πόδια σου, θα γίνω σκλάβος
σου!

—Υπόγραψε πρώτα αυτό τό
χαρτί.

—Διάβασέ μου τό.

—Ο μαρκήσιος τό ξεδίπλωσε σι-
γά - σιγά και άρχισε να διαβάζη:
«Όρκίζομαι, Έντιτα, σέ ό,τι
έχω πιό ιερό, πώς είναι ψέματα
όσα σου είπα σέ μία σιγ-
γη νευρικής εξάνιας. Ο μαρκή-
σιος Έδμόνδος ντι Πράγκα δέν
είναι πατέρας σου. Δέν είναι α-
λήθεια πώς τον δηλητηρίασα, ό-
πως άλλωστε θα βεβαιώθης και
μόνη σου. Είσαι κόρη της Μα-
ρίνας και του Τόνιο, και τό όνο-
μα με τό όποιο παντρεύτηκες, εί-
μα με τό όποιο παντρεύτηκες, εί-
μα με τό πραγματικό σου, όπως
ναί τό πιστοποιούν τά ληξιαρχικά βι-
βλία».

—Όσο προχωρούσε ό Έδμόνδος
στό διάβασμα, ή κόμισσα κοκκι-
νιζε. Έπειτα έγινε κατάχλωμη, ό-
ταν ό μαρκήσιος τή ρώτησε:

—Θά υπογράψης;

—Είσαι άμελείκτος! Βόγγησε.

Αυτό τό χαρτί θα είναι ή καταδίκη
μου. Δέ θα μπορώ πιά να όνο-
μάσω κόρη μου την Έντιτα.

—Αλλά θα ξαναποκτήσης την
αγάπη της, πού είχες άλλοτε. Τό
θαύμασ' άκόμα;

—Δυό δάκρυα άναβλύσανε από
τά μάτια της κόμισσας.

—Μά δέν είσαι ό μόνος πού
έξερει τό μυστικό της Έντιτας,
παρατήρησε. Ζή άκόμα ό πατέ-
ρας της.

—Σήμερα θα πεθάνω, είπε ό
Μπέπε, προχωρώντας ένα βήμα.

—Ο μαρκήσιος και ή Λίντια έ-
βγαλαν μία κραυγή έκπληξας.

νοιξε τό στόμα της και πρόσφερε
μερικούς άναρθρους ήχους.

—Λυπήσου με!... τραύλιζε,
επιτέλους... Άς σώθω πρώτα ή
κόρη μου, κι' ύστερα σκότώσέ με.

—Θά σε εύγλωμονώ!...

—Δέν πρόκειται να σε κρίνω
εγώ... Θέλεις όμως αλήθινά να
σώθ ή κόρη σου; Θέλεις να μεί-
νη λευκή τό όνομά της, τό δικό
μου; και να υή μάθ ή κόμισσα
ποιά άθλια γυναίκα είχε γιά μη-
τέρα;

—Ναί! Ναί! Μίλησε... θα
κάνω ό,τι θέλεις!...

—Ο μαρκήσιος πήγε άκόμα πιό
κοντά στη Λίντια και της είπε
με χαμηλή φωνή:

—Δέν πρέπει να μάθω ποτέ ή
Έντιτα πώς είναι κόρη σου.

—Ή κόμισσα έκανε μία άπότομη
κίνηση. Τά μάτια της άστράφισαν.

—«Α, όχι! είπε. Όχι αυτό!...
—Τότε θα μάθω και όλα τά
περασμένα!

—Θά τής τά πής εσύ;
—Ναί, εγώ!

—«Ελεος, Έδμόνδε... έλεος...
γι' αυτήν! Φέρθεκα άθλία, τό πα-
ραδέχομαι... μά δέ θα γίνωμουν
αυτό πού έγιν, άν δέν μου είχαν
άρπάξει την κόρη μου... Μην εί-
σαστε τόσο άμελείκτος!...

—Άν αγαπάς την κόρη σου,
όπως λές, πρέπει να θυσιάστής
γι' αυτήν!

—Ή κόμισσα είχε σκύψει τό κε-
φάλι της.

—Άκουσε, Λίντια, πρόσθεσε
ό μαρκήσιος π'ό μαλακά, άν δε-
χτής να ύπογραψής τό χαρτί πού
θα σου δώσω τώρα, σου όρκί-
ζομαι, πώς θα ξαναδής την κόρη
σου. Άλλοίως, πές πώς πέθανε
γιά σένα!

—Η δυστυχισμένη γυναίκα βρι-
σκόταν σέ φορητή κατάσταση. Τό
μυαλό της σάλεψε. Τής ήταν αδυ-
νατο πιά να άναλύσει τίς σκέψεις
της, τά συναισθημάτά της, τά
τρομερά γεγονότα πού συμβαίνα-
νε γύρω της...

—Θέλεις να με καταραστή ή
κόρη μου; φώναξε.

—Άπεναντίας, σου φέρνω την
ελπίδα της μετανόιας και της συ-
γνώμης.

—Την κόρη μου... να δώ την
κόρη μου... κι' ύστερα θα συμβώ
στα πόδια σου, θα γίνω σκλάβος
σου!

—Υπόγραψε πρώτα αυτό τό
χαρτί.

—Διάβασέ μου τό.

—Ο μαρκήσιος τό ξεδίπλωσε σι-
γά - σιγά και άρχισε να διαβάζη:
«Όρκίζομαι, Έντιτα, σέ ό,τι
έχω πιό ιερό, πώς είναι ψέματα
όσα σου είπα σέ μία σιγ-
γη νευρικής εξάνιας. Ο μαρκή-
σιος Έδμόνδος ντι Πράγκα δέν
είναι πατέρας σου. Δέν είναι α-
λήθεια πώς τον δηλητηρίασα, ό-
πως άλλωστε θα βεβαιώθης και
μόνη σου. Είσαι κόρη της Μα-
ρίνας και του Τόνιο, και τό όνο-
μα με τό όποιο παντρεύτηκες, εί-
μα με τό όποιο παντρεύτηκες, εί-
μα με τό πραγματικό σου, όπως
ναί τό πιστοποιούν τά ληξιαρχικά βι-
βλία».

—Όσο προχωρούσε ό Έδμόνδος
στό διάβασμα, ή κόμισσα κοκκι-
νιζε. Έπειτα έγινε κατάχλωμη, ό-
ταν ό μαρκήσιος τή ρώτησε:

—Θά υπογράψης;

—Είσαι άμελείκτος! Βόγγησε.

Αυτό τό χαρτί θα είναι ή καταδίκη
μου. Δέ θα μπορώ πιά να όνο-
μάσω κόρη μου την Έντιτα.

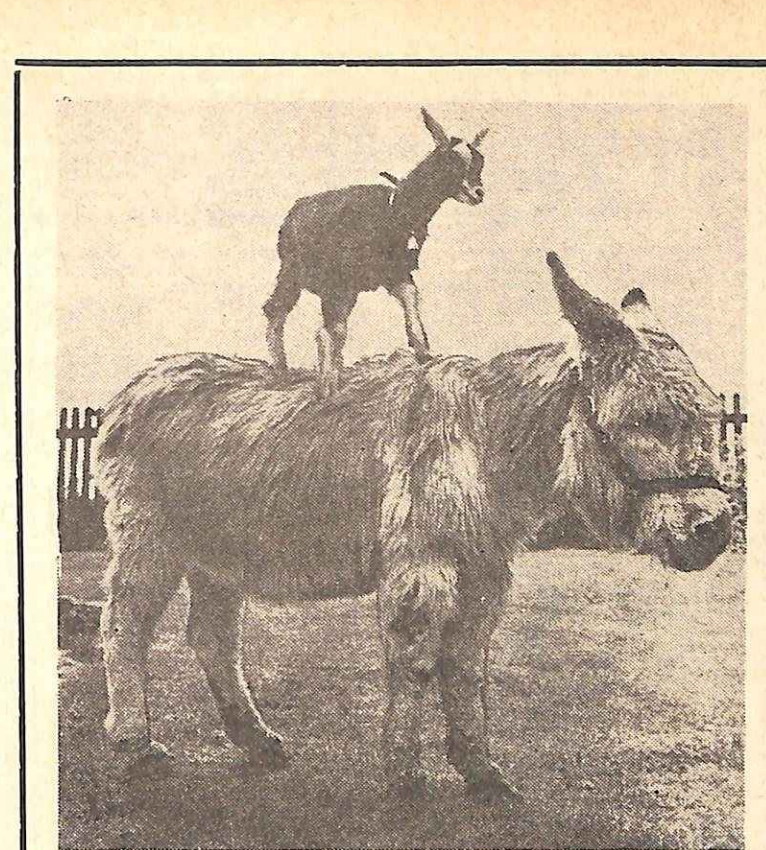
—Αλλά θα ξαναποκτήσης την
αγάπη της, πού είχες άλλοτε. Τό
θαύμασ' άκόμα;

—Δυό δάκρυα άναβλύσανε από
τά μάτια της κόμισσας.

—Μά δέν είσαι ό μόνος πού
έξερει τό μυστικό της Έντιτας,
παρατήρησε. Ζή άκόμα ό πατέ-
ρας της.

—Σήμερα θα πεθάνω, είπε ό
Μπέπε, προχωρώντας ένα βήμα.

—Ο μαρκήσιος και ή Λίντια έ-
βγαλαν μία κραυγή έκπληξας.

Η ΚΑΤΣΙΚΑ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΩΤΟ — ΣΤΟΠ

Ή μόδα του ότο — σ'όν μεταπήδησε και στα ζώα. Άπόδειξι αυτή
ή έξυπνη κατσικούλα, ή Σνίπι, ή όποια είναι τρώγιμος του Ζωολο-
γικού κήπου «Μπένσον» στο "Οέφορντσάιρ της Άγγλιας. Ή Σνίπι
άρνειται να κάνει έστω και λίγα θήματα με τά πόδια και περιμένει
να περάσ ό κοστά της ό Κίττο, ένας συμπαθέστατος γαϊδουράκος,
γιά να πηδήσ στην πλάτη του και να κάνει έτσι τον περίπατό της,
μπροστά στα μάτια των έπισκεπτών. Ο Κίττο, πρόθυμος και ύπομονε-
τικός, δέχεται στην πλάτη του τό μικρό φορτίο, πού του επιτρέπει να
είσπραττη χειροκροτήματα και ζητωκραυγές από τους έπισκέπτες και
ιδιαίτερα τους πιτσιρικούς.

—Ο Μπέπε διηγήθηκε τότε λε-
πτομερώς όσα είχαν συμβή. Ο
μαρκήσιος τον άκουγε, χωρίς να
τον διακόψη, και τό πρόσωπό του
έπαιρνε σιγά - σιγά μία παράξε-
νη έκφραση.

—Άς πεθάνω αυτός ό άνθρω-
πος, είπε στο τέλος. Δέ μ' ένδια-
φέρει. Πρέπει όμως με κάθε τρό-
πο να σωθ ή κοπέλλα πού μπλέ-
χτηκε στα δίχτυα του... Λοιπόν,
Λίντια, γιά τελευταία φορά, θα
υπογράψης ή όχι;

—Η κόμισσα ένιωσε ένα λυγμό.

—«Όχι! όχι!... φώναξε. Ή
Έντιτα είναι κόρη μου... την
θέλω!

—Δέν θα την ξαναδής ποτέ
πιά.

—Έδμόνδε!...

—Θά υπογράψης;

—«Όχι! Όσο κι' άν προσπα-
θήσ η να την πείσης πώς είμαι έ-
νοχη όταν μάθ πώς είμαι μη-
τέρα της, θα με συγχωρήσ.

—Σου λέω πώς δέν θα την ξα-
ναδής!...

—Τά μάγουλα της Λίντιας είχαν
άναφκοκκινίσει και πάλι.

—Δέ θα την ξαναδώ;... Πέ-
θανε λοιπόν;

—Γιά σένα, ναί!

—Εγώ θα την ξαναδω, όπως
δήποτε!... Ναί, έφταικα, τό πα-
ραδέχομαι. Μά, άνάμεσα σε σένα
και σε μένα, ποιος είναι ό πε-
ρισσότερο ένοχος; Έσύ δέ με έ-
ξαπάτησες, δέν με πρόσδεσες, δέν
με έγκατέλειψες, με τόσο άσυνει-
δησία; Και τώρα θέλεις να μ' έμ-
ποδίσ η να σφίξω στην άγκαλιά
μου τό παιδί μου, τό αίμα μου!...

—Α, γιάτί ν' υή μεταχειριστώ μα-
χαίρι, αντί γιά δηλητήριο; Τότε
δέν θα είχες άναστήθ η, γιά να με
βασανίσ η, γιά να με χωρίσ η ά-

—Άρπαξε από τό μπράτσο τον
Μπέπε και μουρμούρισε:

—Πάμε να φύγουμε. Τή φο-
βάμαι!

—Σας είδε κανείς πού μπήκα-
τε στο μέγαρο;

—Όχι. Είχα άκόμα άπάνω
μου ένα κλειδί της πίσω πόρτας...

—Έφτασα ως έδώ, χωρίς να συ-
ναντήσω ψυχ ή ζωντανή... Πάμε
όμως τώρα. Βιάζομαι να τελειώ-
σω.

—Ο Μπέπε δέν κατάλαβε τί εί-
δους «τέλος» έννοούσε ό μαρκή-
σιος. Τρομαγμένος άπ' την άλ-
λοίωσι της φυσιογνωμίας του, τον
άκολουθούσε, χωρίς να πη λέξι.

—Βγήκαν από τό μέγαρο κι' ά-
νέβηκαν σ' ένα αυτοκίνητο πού πε-
ρίμενε. Ο μαρκήσιος έβωσε στο
σ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Λέχεται Βιλαρδ 7 Πλατεία Αγίου
Γεωργίου (Ομόνοια) 10 π.μ. -
5-8 π.μ. Τηλ. 525.387.

3 Καίτοι καὶ Ἀσιατικῆς χώρας.—
 Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σώματος
 μας.— Φώτις τοῦ ἀρχαίου.
 4 Πρόθεσις (πρὸς φωνήεντες).
 ... Παντοσάν; Ἰταλίδα στάρ.—
 ... Ἀναταρχή.
 5 Τὸ ἴδιον αὐτῶν γυναικῶν.—
 Ἀφθονοὺν στὸ σῶμα μας.—
 Κινεῖται νόμισμα.— Περιεβάλλει
 τὸ φεγγάρι.
 6 Φροῦτα.— Κί' ἄλλα φροῦτα
 τῆς ἐποχῆς.
 7 Χαρακτηρίζει τοὺς φιλεγματι-
 κούς.— Ἀναφορικῇ ἀντινομίᾳ
 (ὀφλ. πλυν.).— Βοήθησε τὸν
 Χριστὸν μὲ μεταφορῇ τὸ Σαυ-
 ρὸν του.
 8 ... Πιγικέρτον: ἥρωες παλαιῶν ἑ-
 σθονομικῶν μυθιστορημάτων.—
 Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.— Συνο-
 φευεὶ θερπὸ τραυματισμοῦ.
 9 Χρονικὴ διάστημα.
 Προκαλοῦν πόνους στὶς ἀρθρώ-
 σεις.— Ὅμας καὶ τὸν μὲ εὐδική
 ἀποστολὴν στὴν ἐβρά.— Προκα-
 λεῖ γέλια στὸ τοῖσκα.
 ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΠΟΥΛΙΤΑΣ

— Νιώθω μιὰ γενική αδυναμία...

διπλῶν, ψ.Κ.Ε. Σας ἀπαντᾷ εἰς
 ἰονοῦποτε θέμα σας ἐνδιαφέρον
 ἀποθηματικά, γάμου, θανάτων, ἐξα-
 νησιαστικῶν, προβλέψεων, ἀποδείξεων, ἐ-
 ναγγελματικῶν, θησαυρῶν κ.τ.λ. ὑπο-
 λογικά, ἐπιδράσεις, ἀντιδράσεις ἐξ ἀ-
 νωτάσεων διὰ ψυχολογικῶν ἐν ὑπὸ
 ἐκ. Γράφονται ἀπὸ ἐπιστημονικῶν, ἐσω-
 τερικῶν, ἀλλελλετα γράμμιον ἀπαντή-
 σεων, καὶ ΤΟΥΤΑ Μ. Πατησιῶν 14,
 οὐ ὁροφῶν, 3ον Γρ.Τηλέφ. 620-412.
 Ὁραὶ 9-1 καὶ 5-8 π. μ. Ἀθήναι.

Ἐναγύρισε κοντά στο παρὰ
 ρό. Τὸ φῶς ἐκεῖνο ἐξακολουθοῦ
 νὰ φέγγῃ, μακριά.
 Ἡ Ἐντίτα φώναξε κοντά τη
 ρό, καὶ τὴ ρώτησε:

τῷ τὸ ἀδύνατον φῶς τοῦ.
Ἡ Ἐντίτα κύτταξε γύρω τῇ

— Είμαι τόσο δυστυχισμένος
'Εδμόνδο! ψιθύρισε, Δίχως

Είχαμε ένα βήμα προς τὸ
ρος της, ἀπλώνοντάς της τὰ

Η λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1073
στὴ σελίδα 86

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΚΙΜΩΝ ΜΑΡΚΗΣ

Ένας άφκνης μάεστρες

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ από το Λουτράκι, πριν λίγες μέρες, μου δόθηκε η ευκαιρία να ακούσω την τοπική παιδική φιλαρμονική, που είναι, όπως έμαθα, δημιούργημα ενός Έλληνοαμερικανού μάεστρου.

Λίγες ώρες αργότερα στην παραλία της Κορίνθου, είδα με εκπληξι τον ίδιο να διευθύνει μία άλλη, μεγαλύτερη, φιλαρμονική.

Επίδοξα, δικαιολογημένα, τα μάτια μου, έχοντας την αμφιβολία, ότι μπορεί να κάνω λάθος. Δεν έπεσα όμως έξω. Ήταν ακριβώς η ίδια συμπληρωτική φυσιογνωμία, με το γλυκύτατο μειδίαμα, τη χαρακτηριστική φαλάκρα των πενήντα Μαίων, αλλά και το νεανικό ακόμα νεύρο.

Ο Κίμων Μαρκής, ο Έλληνοαμερικανός μάεστρας, που διευθύνει εδώ και ένα χρόνο, ταυτόχρονα, τις δυο αυτές φιλαρμονικές. Αγνωστος στο πολύ αθηναϊκό κοινό, ο Μαρκής που γνώρισε έπι πολλά χρόνια μεγάλης επιτυχίας στην Αμερική, είχε μία πολυκύμαντη και πολύ ενδιαφέρουσα καριέρα.

Ο Κίμων Μαρκής γεννήθηκε στην Κέρκυρα και δικαιολογημένα από πολύ μικρός είχε το «μικρόβιο της μουσικής» μέσα του. Ο πατέρας του όμως, άνθρωπος παλαιών αρχών, είχε εντελώς αντίθετη γνώμη. Μισούσε θανάσιμα, όπως έλεγε, τους μουζικάντηδες και ούτε καν ήθελε ν' ακούσει γι' αυτούς!

Ο γιός του εν τούτοις δεν ήταν από κείνους που απογοητεύονται εύκολα. Έτσι, όταν τον έστειλε στη Γαλλία για να σπουδάσει εμπορικές επιστήμες, αφού τελείωσε το γυμνάσιο του νησιού, άλλαξε κατεύθυνση. Γράφτηκε στο ωδείο της Λυών για να γυρίσει ύστερα από τρία χρόνια στην Ελλάδα... μάεστρας! Το «Έλληνο-κό-Ωδείο» του Μαν. Καλομοίρη επέκρινε το δίπλωμα του ωδείου της Λυών. Έτσι σε ηλικία 18 ετών, ήταν ο νεώτερος Έλληνας μάεστρας, ενώ ο πατέρας του είχε μεσάνυχτα!

Ανέλαβε άμέσως την διεύθυνση της φιλαρμονικής του Νησιού των Καλαμών, ενώ ο πατέρας του πίστευε, όπως του έγραψε, ότι ήταν υπάλληλος στην Εκεί Τράπεζα! Όταν δε το έμαθε, έπειτα από καιρό, παρ' όλο που τον αποκλήρωσε. Κατόπιν πήρε την διεύθυνση της φιλαρμονικής της Ίθιας, της «Αμφισσας» της Κορίνθου και της Κομοτηνής. Η τελευταία του εμφάνιση ήταν στην Θήβα, από όπου, εύθως μετά τον πόλεμο έφυγε για την Αμερική.

Παρ' ό,τι άγνωστος μεταξύ άγνωστων, όταν έφτασε στο Νέο Κόσμο, ο Κίμων Μαρκής δεν δυσκολεύτηκε να κάνει καριέρα. Είχε μάθει, άλλωστε, να παίζει τέλεια τρία όργανα: κιθάρα, πιάνο και κλαρίνο. Η μεγάλη αδυναμία του,

Ο Κίμων Μαρκής σε μία τελευταία φωτογραφία του.

όμως, ήταν και είναι πάντα η κιθάρα και επάνω σ' αυτήν συνθέτει τα τραγούδια του.

Μόνιμος ένορχηστρωτής, από τα πρώτα χρόνια της εταιρίας δισκων «Λιμπέρτυ Ρικόντς», δεν άργησε να συγκροτήσει δική του ορχήστρα, με την επωνυμία «Μαρκίς ορχέστρα» που άπαστιζέτο κατά το πλείστον από Αμερικανούς μουσικούς. Με την ορχήστρα αυτή εμφανίστηκε κατά διαστήματα, σε ένα από τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία του Μαϊάμι, το «Φλοριντιαν», στο θερινό θέρετρο «Σάνσετ» της Νέας Υόρκης. Επαίξε επίσης σε πολλές επισημες εκδηλώσεις, κερδίζοντας την πέννα των πιο γνωστών μουσικοκριτικών.

Συνεργάστηκε με δυο εξαίρετες Έλληνοαμερικανίδες τραγουδίστριες, της γνωστής μας από τις εδώ εμφανίσεις της Έλενα Μπαρτέρη και την Μπέττυ Τζωρτζία. Επίσης με όλους τους Έλληνες καλλιτέχνες που πήγαν στην Αμερική και ιδιαίτερα με τον μακαρίτη Νίκο Γούναρη, την Εύα Στύλ, την Ίωάννα Άλβα, την Λέλα Μαρτίνα και ιδιαίτερα με την Μαριάννα Χατζοπούλου, για την οποία έδειξε μία ιδιαίτερη συμπάθεια και στοργή, αφού ήταν ο μόνος που την βοήθησε να δώσει την παράστασή της στο «Κάρνεγκι Χώλ», ενώ όλοι της είχαν κηρύξει τότε, τον πόλεμο. Κατά την διάρκεια της 15ετούς παραμονής του στην Αμερική, ο Κίμων Μαρκής έγραψε περίπου 100 τραγούδια. Από αυτά τραγουδήθηκαν από όλους τους δημογείς και έγιναν μεγάλα σουξέ: «Χρόνια σε καρτερώ» και «Χωρίς μου, χωριούδαί μου», που τραγούδησε και στην Αθήνα η Μαρίκα Χατζοπούλου, όταν γυρί-

σε από την Αμερική. Επίσης η νουσταλγία της Αθήνας έγινε αφορμή να γράψει ένα από τα δημοφιλέστερα τραγούδια του με τίτλο «Καλύτερη του κόσμου Αθήνα είσαι εσύ», που ελάνασσε με μεγάλη επιτυχία ο αλχημίστας Γούναρης.

Είχα την ευκαιρία να συνομιλήσω αρκετή ώρα στο Λουτράκι με τον συμπάσχατο μάεστρα.

Τί σάς έκανε, του λέγω, να εγκαταλείψετε την Αμερική, ύστερα από καριέρα τριών ετών;

— Η νουσταλγία της άμορφης πατρίδας και η αγάπη μου στον ήλιο και την θάλασσά της. Και όπως βλέπετε, η θάλασσα αυτή με κρατά τώρα αιχμάλωτο στην τόσο ήσυχη αυτή ελληνική γωνιά, που είναι, χωρίς υπερβολή, μία από τις καλύτερες στον κόσμο.

Η φιλαρμονική της Κορίνθου με επί κεφαλής τον μάεστρα Μαρκή σε μία επίσημη παρέλαση.

— Αλήθεια, πώς ξαναβρεθήκατε στην Κορίνθο;

— Οι Κορίνθιοι μόλις έμαθαν ότι ξαναγύρισα στην Ελλάδα μου ζήτησαν να τους φτιάσω μία μεγαλύτερη φιλαρμονική. Δέχτηκα, γιατί διατηρούσα ωραίες ανασήσεις από τα τέσσερα χρόνια που έμεινα κοντά τους.

— Και στο Λουτράκι;

— Με άκουσε ένα βράδυ σε μία συναυλία μας στην πλατεία της Κορίνθου ο δήμαρχος Λουτρακίου. Ένθουσιασθηκε από την προσπάθειά μου και συνέλαβε την ιδέα να δημιουργήσουμε μία παιδική φιλαρμονική από μικρούς του Λουτρακίου κ.ά. Όμολογώ πως κοπίσα πολύ γι' αυτό αλλά νομίζω ότι τελικά το πέτυχα.

— Τώρα, δηλαδή... ντουμπλάρετε;

— Ακριβώς, πηγαίνω εκεί κάθε μέρα από την Κορίνθο στο Λουτράκι, φροντίζοντας και για τις δυο φιλαρμονικές και συνδυάζοντας με αυτόν τον τρόπο το τερπνόν μετά του ωφελήμου. Νά, λοιπόν, που δεν ντουμπλάρουν μόνο οι τραγουδιστές...

— Κανένα χόμπυ;

— Το μεγάλο μου χόμπυ είναι το ψάρεμα. Και συχνά τα πρωινά, μετά το μπάνιο, ψαρεύω με καλάμι στο μουράγιο. Έχω ιδιαίτερη προτίμηση στις γόπες και κάθε φορά που πιάνω καμμία στο αγκίστρι μου δοκιμάζω την πιο μεγάλη χαρά.

— Θα ξαναφύγετε στην Αμερική;

— Είναι αλήθεια ότι εξακολουθώ να έχω από τότε που έφυγα, συνεχώς ενδιαφέροντες προτάσεις. Δεν το έχω αποφασίσει ακόμα οριστικά. Πιθανόν όμως να κάνω ακόμη ένα ταξίδι. Με την διαφορά όμως ότι, αυτήν την φορά θα είναι σύντομο, αφού σ' αυτά τα δεκαπέντε χρόνια μου έλειψε πολύ η Ελλάδα.

— Μελλοντικά σχέδια;

— Όταν γυρίσω από την Αμερική, οικονομικώς βίλλω σκέπτομαι να κτίσω μία θάλασσα στο Λουτράκι, επάνω στη τελευταία, για να ζήσω ήρεμα τα εμείναι μου χρόνια. Εκεί θα είμαι πάντα πρόθυμος να φιλοξενώ τους θαυμαστές και τις θαυμάστριές μου, όταν στη φούρια του καλοκαιριού δεν θα βρίσκουν δώματα να κοιμηθούν!

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ΣΑΛΟΝΙ

ΤΟ «NEON KYMA»

ΔΗ ΤΖΑΓΚΟΥΡ

Πέντε νέα ταλέντα τραγουδιού πάνω στο κύμα

Η περίπτωση του τραγουδιστικού συγκροτήματος «Δη Τζάγκουρ» μοιάζει σαν μία σταγόνα απ' το ίδιο ποτήρι με όλες τις περιπτώσεις των νεοών Αθηναίων, που ξεκίνησαν αυτοδίδακτοι απ' τη φτωχογειτονιά για να κατακτήσουν γη και ουρανό και μάλιστα τις καρδιές των θαυμαστών και θαυμαστών τους με το άθνατο ελληνικό τραγούδι.

Το «Τρίο Μπαζιλίαν» και μία 12άδα ακόμη Ελληνικών «Τρίο» του έλαφρου μας τραγουδιού, που σήμερα διαπρέπει εδώ και στα ξένα, έτσι ακριβώς είχαν ξεκινήσει.

Είχαν καλή φωνή, που άρεσε στην παρσα των φίλων και της παρσας τους και τραγουδούσαν κάθε βράδυ στις γωνιές κι ύστερα στα ταβερνάκια για δική τους χαρά και διασκέδαση.

Όσο σιγά-σιγά, αυτή η καλή τους φωνή έγινε φήμη που περιλάττησε και σ' άλλες παρσές και σ' άλλες γειτονιές, και η παρσά των νεοών άρχισε να λαλείται στα πόρτα, για να πλαισιώσει την πανδασία των προσκελημένων.

Τότερα ακολουθήσε το μεγάλο βήμα προς τον επαγγελματισμό. Κάποια σπουδαία μεγαλοταβέρνα που φιλοδοξούσε να παρουσιάσει καλλιτεχνικό πρόγραμμα στην πελάτεια της, τους αγκαλιάσε με μικρή αμοιβή. Κι η άοχη γινόταν.

Τα παρσέτερα ήταν ζήτμα ταλέντων και πολλής τύχης. Γιατί κι η τελευταία παίξει τον ρόλο της

Οι «Δη Τζάγκουρ» δεν είναι «Τρίο» αλλά κουίντέτο. Πέντε παιδιά του λαού, ο Σπύρος Βερούσιος, ο Περικλής Χαμηλοθώρης, ο Σπύρος Σηλησιόπουλος, ο Τάσος Δημακάκος και ο Αρμενιζής καταγωγή Χάρης Τανιελιάν, με σέλιχη μουσική μόρφωση... συνεδρίασαν πέσσει στο σπίτι ενός απ' την παρσα και πήραν την μεγάλη απόφαση.

— Θα κάνουμε κουίντέτο, πρότεινε ο πρώτος.

— Το κάναμε κιόλας, απάντησαν εν χορώ οι τέσσερις άλλοι, που είδαν στην πρότασή του και τα δνεσιό τους.

Η συμφωνία δεν άργησε να κλειστή κι ν' άρχίσουν οι πρόβες. Όλοι τους άλλωστε ήταν κάτοχοι δυο ή και τριών μουσικών οργάνων, σε τσάπο που η αυτοσχέδια ορχήστρα να υποστηρίξει «σταθή» σε οποιοδήποτε ζέντο.

Ο Βερούσιος έπαιξε κιθάρα και φασσαμόνικα, ο Χαμηλοθώρης πιάνο και κινηματογραφικό όργανο, ο Δημακάκος κιθάρα και τούμπια, και ο Αρμενιζής ο Τανιελιάν ήταν σπουδαίος τζαζμαντρίστας. Όσο για τον Τάσο Αμικαζάκο, που διέθετε γλυκύτατη φωνή, αυτός θαταν ο τραγουδιστής του συγκροτήματος.

Μετά ένα μήνα, το κουίντέτο

«Δη Τζάγκουρ Μπούς», έκαμε την εμφάνισή του στο νάιτ κλάμπ «Ταίτι» κι' όπως έχουν να λένε οι κοσμικοί νεαροί της Αθήνας που συχνάζουν στα νυχτερινά κλάμπ, οι πέντε Τζάγκουρ είχαν τεράστια επιτυχία.

— Ανταμώσαμε προχθές με τον Ένα... Τζάγκουρ και είχαμε την ευχαρίστηση να τα πούμε.

Ήταν ο καθαρίστας της συγκροτήσεως, ο Σπ. Βερούσιος, ένα ειρηνικό αγόρι, σέλιχο και γλυκομίλητο, που πρόσλαβε, μ' όλα τα νιάτα του, νύχη κιόλας καλλιτεχνικό παρελθόν στην ξένη.

— Ποία «ξένη» ακριβώς, Σπύρο;

— Ποιότητα, σωστή και άρετα

Οι πέντε νεαροί Αθηναίοι που αποτελούν το συγκρότημα «Δη Τζάγκουρ». Με τη σειρά: Περ. Χαμηλοθώρης, Σπ. Σηλησιόπουλος, Άν. Δημακάκος, Σπ. Βερούσιος και Χάρ. Τανιελιάν.

— Στην Αμερική — είχε πάει εκεί πριν τρία χρόνια σαν ναυτικός δούμος και έμεινε. Μου άρεσε τόσο η Νέα Υόρκη και η ζωή της.

— Και τί έκανες εκεί που έμεινες;

— Παράτησα το ναυτικό επάγγελμα και θηλήθηκα την καθαίριση. Για καλή μου τύχη, με άκουσε κάποιος δημογής και με πήγε στην μεγάλη δοχόσητα εγγυόδο της Ν. Υόρκης, που φέρε την ονομασία «Κορόνα».

— Πρόκομεις λοιπόν στην Αμερική;

— Καλλιτεχνικώς, νάι. Με άλλους τρεις Έλληνες καλλιτέχνες μάλιστα, σχημάτισαμε συγκροτήματα λαϊκού τραγουδιού και πήραμε μέρος στο μεγάλο «Φεστιβάλ» των Αθηνών που έγινε στη Ν. Υόρκη και χάλασε κόσμο. Έμεινε οι Έλληνες πήραμε το πρώτο βραβείο, ανάμεσα σε δεκάδες άλλα συγκροτήματα όλων των χωρών της γης. Ποιοί ήταν οι Έλληνες; Ο πρώτος ο Γιάννης, ο δεύτερος ο Γιάννης, ο τρίτος ο Γιάννης.

— Γιατί λοιπόν, εγκατέλειψες την Αμερική και ήρθες στην Αθήνα, αφού εκεί κάτω σημειώνες τόσο επιτυχία και γέμιζαν οι τσέπες σου δολάρια;

Το πρόσωπο του Σπύρου φωτίζεται από κάποιο θάρρος, μυστικό σέγγος.

— Φταίει η νουσταλγία, λέει.

Δεν ξέρετε τι πά να πη να κάθεται το βράδυ, στο 38ο πάτωμα ενός ουρανοξύστη, αιχμάλωτος στις ανέσεις ενός τεχνικού πολιτισμού, και να θυμάσαι τα υπέροχα δείλνα της Αθήνας και τα ήλιοβασιλέματά της, τις κοπέλλες της και τα στενά δρομάκια των συνοικιών, όπου πρωτόδες το φως και πέρασε τα παιδικά σου χρόνια. Πιστεύω με, η Αθήνα δεν ξεχνάται ποτέ, έστω κι' αν βρίσκεται στην φωριότερη γωνία του κόσμου πνιγμένος στα δολάρια.

— Σε καταλαβαίνω. Τώρα που εργαζόμαστε το κουίντέτο σας;

— Α, είχαμε μία πρωτότυπη ιδέα...

— Ποιότητα, σωστή και άρετα

— Η επιτυχία αυτή, τόσο καλλι-

που ξετρελαίνονται για τζαζ και χορό.

Η επιτυχία αυτή της καινοτομίας που εγκαίνιασαν στην ελληνική τουριστική άποπλοία οι πέντε νεαροί Αθηναίοι, ξεπέρασε, όπως όμολογούν οι ιδιοκτήτες του «Ρόδος» Αδελφοί Τυτάλδοι, κάθε προσδοκία.

— Το τί γίνεται δεν μπορείτε να το φαντασθήτε, μας πληροφορήσε κάποιος συναδέλφος που έπαιξε να ταξιδεύει έφετος ως τη Μύκονο και παραβρέθηκε σ' αυτές τις νυχτερινές μοναχοχορευτικές πανδασίες του «Ρόδος». Νέοι και γέροι, παντρεμένοι και άπαντρητοι, πόλλς η νύχτα σκεπάσθη το πλοίο, το αλίζουν στο τραβέζι ξεφάντωμα, καθώς η δοχόσητα των «Δη Τζάγκουρ» παίζει τους ξεφρενούς ονθμούς της. Αν το καρδί δεν ήταν γερό και καλοστεκούμενο, θάλεγα πως δεν γλύτωνα από το ταρακούνημα του χορού. Ούτε τριμύρια νάταν. Κάντε ένα ταξίδι κι εσείς τη Σύρο ή την Πάρο και θα δείτε.

— Η επιτυχία αυτή, τόσο καλλι-

— Τι δουλειά ακριβώς;

— Παίζουμε και τραγουδάμε σαλόνι του καραβιού.

— Γιατί οι επιβάτες είναι, στο μεγαλύτερο μέρος τους, Έλληνες, Γάλλοι, Σοβιετικοί, Γερμανοί, Ιταλοί και ιδίως νεαροί Γαλλίδες Σοβιετικές, Γερμανίδες, Ιταλίδες

— Αντίθετα, όπως μας όμολογήσε ο νεαρός Βερούσιος, κι' οι πέντε φίλοι βρίσκουν τον τρόπο και τις ώρες να ξεκαθύνονται, να μελετούν και να κάνουν προβες πάνω στις πρόβες στους νέους ονθμούς και στα νέα τραγούδια.

— Θέλουμε να τελειοποιηθούμε, βλέπετε, γιατί λογαριάζουμε...

Χωστά νιάτα, χωστά δνερα. Το κουίντέτο «Δη Τζάγκουρ» μόλις τελείωσε η θερινή σαζόν, θέλει να μεταφέρει την επιτυχία του και την καινοτομία του στα μεγάλα υπερκοκάνια που έκτελούν τουριστικές συγκρονήσεις, με τα παραδίσια νιάτα του Ελληνικού και του Ίνδικου. Δεν εύχεται παρά να τους ελκίσουν να περτίουν. Τα αλίζουν αλκωστε.

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΛΟΣ

ΠΕΡΙΚΟΔΩΣΙΑ

Οι πιο ενδιαφέρουσες ειδήσεις από τις 16 - 22 Αυγούστου 1965

16. Στο χωριό 'Αλευράδα του Βάλτου, ο Ν. Βλάχος, ετών 18, από το 'Αγρίνιο, ενώ άστειευόταν, κατέπεσε νεκρός. 'Οπως διαπιστώθηκε, από τα πολλά γέλια κουράστηκε υπερβολικά η καρδιά του και έπαθε έμβολη.

—'Ενώ η άμαξοστοιχία Κωνσταντινουπόλεως—Ευρώπης περιόχε από το ελληνικό έδαφος, ο Τούρκος Κεμάλ Σουλεϊμάν, ετών 18, κοντά στο χωριό Δίκαια, πήδησε από το τρένο κι' ύστερα παραδόθηκε στις ελληνικές αρχές για να ζητήσει, ως άνεφερθη, πολιτικό άσυλο.

—Στην Μικρή Δοξαπαρά της 'Ορεστιάδας ο Κ. Κορδούνης, ετών 30 σκοτώθηκε με το κυνηγετικό όπλο του κατά από τις ακούλουθες συνθήκες. 'Ο Κορδούνης συνήριζε, καθώς πήγαινε στα κτήματά του με το τρακτέρ του, να παίρνει και το ντουφεκι του, μήπως τυχόν και κτυπήσει κανένα «φετερό». Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, το όπλο ήταν γεμάτο κι' έτοιμο για να χρησιμοποιηθεί ανέσως για το θήραμα. Μά' εκείνη την μοιραία ημέρα από τους κραδασμούς του τρακτέρ έπηρε φωτιά το όπλο, ο Κορδούνης δέχτηκε εξ επαφής τα σκάγια κι' έμεινε στον τόπο.

—Στην Βόνιτσα, από άναμμένο κερί κάηκε την νύκτα το εκκλησία της Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

—Στο χωριό 'Αγία Παρασκευή της Κορίνθης άρκτη καταστροφήσαν πολλά πρόβατα από το ποίμνιο του Ι. Γκίκα.

—Στα Κάτω Πορδία των Σερών, από άναμμένο τσιγάρο προέκληψε πυρκαϊά με αποτέλεσμα να καί' ζωντανός ο Σ. Μακρίδης, ετών 80 μέσα στο σπίτι του.

—Κρούσμα έλονοσίας σημειώθηκε σ' ένα παιδί έπτά χρόνων στο χωριό 'Αγία Παρασκευή της Μετλήνης. Το 'Υγειονομικό Κέντρο έλαβε τα επιβάλλομενα μέτρα.

—Στις ταραχές των νέγρων, στο Λος Άντζελες, σκοτώθηκαν 32 άτομα και τραυματίστηκαν 812. Συνελήφθησαν 2847 κι' οι ύλικές ζημιές έπερνούν τα 175 εκατομμύρια δολάρια.

—Εκπρόσωπος του Συνδέσμου 'Αμερικανών Χημικών έταχθη ύπερ της χρησιμοποίησης χημικών μέσων ήπιας μορφής στον πόλεμο του Βιετνάμ, γιατί, όπως έδήλωσε, περιορίζουν την αγριότητα των μαχών.

—Στην πόλη Λα Κουέβας της 'Αργεντινής σαράντα άτομα βλήκαν τραγικό θάνατο από χιονοστιβάδα, μέσα στα σπίτια τους. Τα περισσότερα άν'ηκαν σε οικογένειες υπαλλήλων του δικτύου διεθνών αεροδρομίων. Μεταξύ αυτών ή'πάρχον πολλές γυναίκες και παιδιά. 'Ο αρχηγός της φρουράς των συνόρων συνταγματάρχης Μασιάντα ανέφερε ότι χιλιάδες τόννοι χιόνος έπεσαν πάνω στα σπίτια μαζί με μεγάλες πέτρες. Με ήρωικές προσπάθειες, ο στρατός κατώρθωσε να άνασώσει ζωντανά μόνον πέντε άτομα, αλλά ή' κατ'ελάχιστον τους λόγω των τραυματιών τους είναι άπαισιωκτική.

—'Ως άνεφερθη, το άντιποταμικό «Χονεκουέιτ», κατόπιν έσφαλμένου έλιγμου, προσέκρουσε σε ύψος 900 χιλιομέτρων νοτίως του Σαντιάγο, Ευρήκαν τοαγικό θάνατο πενήντα άνδρες εκ του πληρώματός του. Το Χιλιάδο άντιποταμικό είχε σπύσει σε βοήθεια κινδυνεύοντος περιπολικού, που είχε προσάρξει στο ίδιο στίγμα κι' αγωνίστηκε να το αποκολλήσει μ' ένα σφυματόσχοινο.

17. Σε σύγκρουσι έμπορικού τρένου και άμαξοστοιχίας έφονεύθησαν στην 'Αμερική της 'Ισπανίας ένδεκα άτομα και τραυματίστηκαν 65. 'Η άμαξοστοιχία κατευθυνόταν στην Μαδρίτη.

—'Ως άνεφερθη από το 'Ασπέν του Κολοράντο, τρεις όρειάτες σκοτώθηκαν και τέσσερις τραυματίστηκαν Βοριά κατακουνηθέντες σε βάθος 1.000 ποδών. 'Ολοι τους ή'ταν μέλη του όρειοπατικού συνδέσμου του Λος Άλamos του Μεξικού και δούλευαν στα κρατικά έργαστήρια.

—'Από κακή σηματοδότηση συνεκρούσθησαν έμπορικό και έπιβατηγό τρένο, στον σταθμό Σάιτς της Σιιυρίας με αποτέλεσμα να τραυματισθούν 27 έπιβάτες.

—'Η κυβένησις της Χιλις άνεκοίνωσε ότι από τις καταρρακτώδεις βροχές, τις χιονοπτώσεις και τις σφοδρές κακοκαιρίες, έκατο άτομα βλήκαν τραγικό θάνατο και κατεστράφησαν τα 40% της άγροτικής καλλιέργειας.

—'Ο δόκτωρ Λίτσκι σε σχετικό άρθρο του λέγει: το τμήμα της Σελήνης που φωτογράφησε το διαστημόπλοιο «Ζόντ 3» είναι: μία γιγαντιαία ήπειρος στην όποια φαίνονται πολυάριθμοι κρατήρες. 'Ο διεθυντής της 'Υπηρεσίας Πλανητών στο 'Αστρονομικό 'Ινστιτούτο της Μόσχας, αναφέρει επίσης ότι οι δυο πλευρές της Σελήνης είναι τελείως διαφορετικές. Το τμήμα της που είναι όρατο από την Γη περιλαμβάνει πολλούς ποταμούς και θάλασσες.

—Σύμφωνα μ' έπίσημα στοιχεία το 30% των ελληνικών σπιτιών δεν έχουν κουζίνα. Τα 89% δεν έχουν λουτρό ή ντους, τα 46% δεν έχουν ηλεκτρικό φως, τα 85% δεν έχουν άποχωρητήριο με ύδραυλική εγκατάσταση, τα 21% δεν έχουν καθόλου άποχωρητήριο, τα 71% δεν έχουν δίκτυο ύδρευσης μέσα στο σπίτι και τα 60% δεν έχουν δίκτυο δίκτυο ύδρευσης, ούτε στην αυλή. Κι' ύστερα θέλωμε να είναι... 'Λόδοι οι τουρίστες που μ'ας έρχονται κι' ένοχλούμεθα από τους μποξ του πνεύματος και την νεολαία που έρχεται να γνωρίσει την 'Ελλάδα της 'Ακροπόλεως και την σύγχρονη ζωή των ανθρώπων που έχουν τόση λαμπρή ιστορία αλλά δεν έχουν ούτε φως, ούτε νερό, ούτε τουαλέττα στα περισσότερα από τα σπίτια τους!

—'Ο 'Αλλαν Μισέλ ετών 29, μέσα σε 2½ χρόνια κατάφερε να κλέψει από μουσεία και εκκλησίες της Γαλλίας και της 'Ισπανίας 2.000 έργα τέχνης και ν' άποκτήσει μια θαυμάσια ιδιωτική συλλογή.

—'Η γυναίκα του κοσμοναύτη Πάβελ Πάποβιτς σημείωσε νέο παγκόσμιο ρεκόρ: Διήνυσε με αεριοθωύμενο δεικνητήριο αεροπλάνο «PB» 2.000 χιλιομέτρα σε κλειστή περιφέρεια με ταχύτητα 737, 2 χιλιομέτρων την ώρα.

—'Ο δημοσιογράφος Ρόμπερτ Μάνρυ από το Κλήδελαντ έπιβεί, νων μικρού σκάφους προσπάθει να διαπλεύσει τον 'Ατλαντικό εκ δυσμών προς 'Ανατολάς. 'Ηδη έπεσημάνθη σ' απόσταση 70 χιλιομέτρων από το Λίζαρντ της νοτίου ακτής της Κορνούαλης. 'Ο Μάνρυ είχε διανύσει 5.100 χιλιομέτρα στον ώκεανό και άνεμέντο σύντομα ότι θα φθάσει στο τέρμα του ταξιδιού του στο Φάλλουθ της 'Αγγλίας. Πράγματι έφτασε εκεί στις 18.35 ώρας Γκρήνουιτς.

—Σε ύψος 3975 μέτρων στο όρος 'Αγκερ της 'Ελβετίας, όμως 'Ελβετών άλπινιστών καταβάλλουν ήρωικές προσπάθειες για την διάσωση του 'Ιάκωνος συναδέλφου των Τσουάνκι Ουάτμπε που παγιδεύτηκε εκεί πέρα.

—Στο νοσοκομείο του Σίδνεϊ πραγματοποιήθηκε έπιτυχής έγχειρίσις νεφρού και μεταμόσχευσις από νεαρό άνδρα σε νεώμια γυναίκα. Στην έγχειρίσι μετείχε 12 χειρουργοί, παθολόγοι κι' ε

ναισθησιολόγοι.

—Στο 'Οδείο 'Ηρώδου 'Αττικού ή' πιανίστα Τζίνα Μπαχάουερ έδωσε ρεσιτάλ με έργα Μπραμς και Σοπέν.

—'Αεροσκάφος των άμερικανικών αεροπορικών γραμμών τύπου «Μπόιγκ 727» με τριάντα έπιβάτες, μόλις άπεγειώθη, άνεφλέγη και κατέπεσε σε συντρίμματα στα νερά της λίμνης Μίτσιγκαν.

18. 'Ο Βρετανός πρωθυπουργός κ. Ουίλσον θα συναντηθεί με το 'Αμερικανό προέδρου κ. Τζόνσον τον 'Οκτώβριο.

—'Ο ύπουργός των 'Εξωτερικών της 'Αγγλίας κ. Μάικλ Στιούαρτ θα πραγματοποιήσει την 17ην Σεπτεμβρίου έπίσκεψι στην Πολωνία, διαρκείας τεσσάρων ήμερών.

—'Ο πρόεδρος Τζόνσον κατά την διάρκεια λόγου του στον Λευκό Οίκο έξηγγειλε νέον πρόγραμμα για την ανάπτυξη των χωρών της Λατινικής 'Αμερικής.

—Κατόπιν σχετικής έδοιοποίησης της 'Ιντερπόλ συνελήφθησαν από την άστυνομία του Λιβάνου στην Βηρυττό 27 μέλη διεθνούς συμμορίας. Πάνω τους βρέθηκαν και κατεσχέθησαν διαμάντια αξίας έκατο χιλιάδων δολλαρίων, 130.000 δολάρια και 30 ραδιόφωνα και τρανζίστορ. Οι συλληφθέντες χρησιμοποιούσαν τέσσερα πολυτελή αυτοκίνητα κι' ή'ταν έφωδισμένοι με πλαστά διαβατήρια. 'Από αυτούς τους κακοποιούς οι 14 ή'ταν γυναίκες.

—Μέσα σε 411 δοχεία βενζίνης, τελωνειακή περίπολος των Λιβανουσιανών συνόρων ανέκαλυψε και κατέσχε 6½ τόννους χαλσίς. Τα δοχεία μετεφέροντο με δυο μεγάλα φορτηγά που τα ώδηγούσαν οι ιδιοκτήτες τους και διασμήνι λαθρέμποροι πατέρας και γιός. Το άρμόδιο δικαστήριο τους κατέδικασε σε χρηματική ποινή 500.000 δολλαρίων.

—'Η άμερικανική Βιομηχανία «Λόκχιντ» κατέσκευσε άμφίδιο όχημα για τους πεζοναύτες. Μπορεί να μεταφέρει μ' ασφάλεια κι' εύκολία σ' οποιοδήποτε άνωμαλο έδαφος τους έπιβάτες του. 'Ακόμη και στα πιο όρεινα μέσα ή σε λόχμες και βαλτώδη έδαφη. Μπορούν επίσης αυτά τα άμφίβια να χρησιμοποιηθούν για την ζεύξη των ποταμών. Γίνονται ταχύτερες κι' ασφαλές πλωτές γέφυρες.

—'Ανετέθη ή έντολή του σχηματισμού κυβερνήσεως στον κ. 'Ηλία Τσιριμάκο.

19. Χίλιοι άστυνομικοί έχουν κινητοποιηθεί για την άνακάλυψι και σύλληψι του τέρατος του Μονρόε στο Μίσιγκαν. 'Οσοι το άνθρωπο δλάνωσαν ότι πρόκειται τίκρονον δλάνωσαν πριζατό ζώο για ένα γιγαντώσσομο πριζατό ζώο ή' άνθρωπο με φοβερά κτηνώδη κι' άποκρουστική εμφάνισι και έχει άποσπρηθεί ότι είχε έπιχειρήσει να τή μανία να παραμονεύει και να συντρίβει τα μικρά αυτοκίνητα. Οι άστυνομικοί έλέγχουν άυστηρά ό άστυνομικοί δρόμους. Κανείς όμως τους δεν μπόρεσε να δώση μία ακόμη έξηγησι αυτού του φαινομένου. Είναι γεγονός ή πρόκειται περί... άδιακίης φθίδας ή παρακρούσεως, που έδημιούργησε το τέρας αυτό στη φαντασία των ανθρώπων που νόμισαν ότι τρεντίκρυσαν; 'Η άστυνομία έλπίζει, ότι θα διαφωτίση όλη αυτή την άπίθανη ιστορία.

—'Ενέσκηψε άγριος χειμώνας στην Ρωσία. Καταρρακτώδεις βροχές έπεσαν στον 'Αρχάγγελο, στη Μόσχα, στην Τούλα, στο Λένινγκραντ, στο Μίνσκ, και σ' όλο το μήκος του Βόλγα μέχρι του Ριαζάν. 'Επίσης όμιχλη έχει καλύψει την 'Εσθονία και την Λετονία.

—Οι βασιλείς της Δανίας θα έρθουν στην 'Ελλάδα στις 15 Σεπτεμβρίου.

—Με μονομαχία θα τερματίσουν τις πολιτικές αντιθέσεις τους δυο Περούβιανοί βουλευτά στην Λίμα.

—Πρόκειται να έκτοξευθή το διαστημόπλοιο «Τζέμινι 2» με τους άστροναύτες Κούπερ και Κόνραντ. Οι άνωμαλίες που είχαν παρατηρηθή στο ήλεκταϊκό σύστημα του διαστημόπλοιου διωρθώθηκαν.

—'Η έπίσκεψι των Μπήτλς στο Τόροντο σημείωσε θοιμαυετική έπιτυχία. Εισέπραξαν 90.000 δολάρια για δυο παραστάσεις. Την ίδια έπιτυχία θα έχουν και στην 'Ατλάντα όπου έχουν προπωληθή όλα τα εισιτήρια για το «κοντσέρτο» τους.

—Οι θεατάι της σοβιετικής τηλεόρασεως παρακολούθησαν πρόγραμμα είκσαλέπτου διαρκείας, κατά το όποιο έπεδειχθήσαν μερικά από τα καλύτερα στρατιωτικά αεροπλάνα της Ρωσίας. Μεταξύ αυτών είναι και ο νέος τύπος το σοβιετικού αεροσκάφους που είναι σε θέση να πλήξει άντικείμενα που πετάνε σε μεγάλο ύψος και με μεγάλη ταχύτητα.

—Στους άγώνες του Μπέρκεν ο Γ. Σιμπόνις σημείωσε μεγάλη διεθνή έπιτυχία, άναδειχθείς νικητής στους άγώνες του παγκοσμίου ναυτικού πεντάθλου. Δεύτερος ήρθε ο Νορβηγός Μπράστεν.

—Το Ροζέτο, μία κωμόπολι, που βρίσκεται σ' απόσταση 100 χιλιομέτρων από την Νέα 'Υόρκη βρήκαν το μουσικό της μακροζωίας: Ζούνε χωρίς το άγχος της καθημερινής βιοπάλης. 'Εργάζονται, περνούν μία ήρεμη ζωή και δεν κάνουν καμιά διατα. Διεπιστώθη επίσης ότι δεν υποφέρουν από καρδιακά νοσήματα. Το άντιθετο όμως συμβαίνει στην Νέα 'Υόρκη. 'Εκεί σε σύγκρισι με τον πληθυσμό παρουσιάζονται οι περισσότερες καρδιοπάθειες.

—Το Σύμπαν, μέσα σε πέντε χρόνια, όπως υπολογίζουν οι 'Αμερικανοί έπιστήμονες, δεν θα κρυβή πιά τα μυστικά του. 'Η Σελήνη θα έχη κατακτηθή και θα έχη μεταβληθή σε έπιστημονικό κέντρο. Θα υπάρχουν ακόμη διαστημόπλοια που θα ταξιδεύουν σε άλλους πλανήτες.

—'Αιματηρά γεγονότα σημειώθηκαν στην πρωτεύουσα. 'Υπάρχουν 150 τραυματίαι.

20. Το μεσημέρι ώρκίσθηκε ή Κυβέρνησις του κ. 'Ηλία Τσιριμάκου.

—Το 'Ισραήλ κατασκευάζει την πώτη του άτομικη Βαμπίλ.

«Αρχισε ή πορεία Παπανδρέου. 'Ο άρχηγός της 'Ενώσεως Κέντρου διηλεί στους κατοίκους της Λαρίσης. Την πομπή της Νίκης συνόληνες και ξένοι δημοσιογράφοι.

—'Η Μπριζίτ Μπαοντό πρόκειται να παντρευτή τον Μπάρμπ Ζαγκουρί.

—'Αρχισε ή πορεία Παπανδρέου. Την πομπή της νίκης συνοδεύουν συνεργεία τηλεόρασεως, κινηματογραφιστών καθώς και 'Ελληνες και ξένοι δημοσιογράφοι.

21. 'Ανέλαβαν τα καθήκοντά τους οι ύπουργοί της κυβερνήσεως Τσιριμάκου: Στ. Κωστόπουλος 'Εθνικής 'Αμύνης και προσωρινός Συντονιστής, Δ. Παπασπύριος 'Αποκατάστασης, Φ. Ζαΐμης 'Εσωτερικών, Στ. 'Αλλαμάνης Οικονομικών και Δημοσίας Τάξεως, Ευάγγ. Σαβδόπουλος 'Εμπορίου και προσωρινός Παιδείας, Δ. Παπαδημητρίου Βιομηχανίας, Γ. Τσιριμάκος Δημοσίας 'Εργων, Γ. Στεφανόπουλος Συγκοινωνιών και προσωρινός Γεωργίας, Θ. Μανώλοπουλος Κοινωνικής Προνοίας, Μ. Γαλήνης 'Εργασίας και προσωρινός 'Υγιεινής, Α. Δρούλιας άνευ χαρτοφυλακίου και προσωρινός 'Εμπορικής Ναυτιλίας, 'Αγγ. Σπηλιάκος Οικονομικών, 'Αχ. Λιακόπουλος ύφυπουργός Δημοσίας 'Εργων και Θ. Ρέντης ύφυπουργός Προεδρίας της Κυβερνήσεως. 'Ο πρωθυπουργός κ. 'Ηλ. Τσιριμάκος προσωρινός ανέλαβε και τα ύπουργεία 'Εξωτερικών και Προεδρίας Κυβερνήσεως.

—Οι πρώτες μονάδες αεροκίνητης άμερικανικής μεραρχίας έφθασε στο Νότιο Βιετνάμ, ενώ συνεχίζονται οι μεγαλύτερες μάχες του πολέμου. Οι έπλώσεις των άναστρών υπολογίζονται σε 1.000 νεκρούς, ισραήλιους τραυματίες και 112 αιχμαλώτους.

—'Η 'Ισπανία ένεκαινίσε την δεύτερη σειρά δοκιμαστικών εκτοξεύσεων πυραύλων.

—'Αμερικανικά αεριοθωύμενα κατέστρεψαν όλοσχερώς συγκρότημα 32 στρατιωτικών άποθηκών στο Βίνχολν.

—Κινεζικά αεροπλάνα κατέρριψαν άμερικανικό άστυνομιαϊκό

—Με το ύπερωκεάνειο «Αύσταλός» άνεχώρησαν 2.100 μετανάστες.

—Ψυχολογικά είναι τα αίτια των περισσότερων αυτοκτονικών δισυτημάτων. 'Αν είναι συγκλονιστικά ή συναισθήματα που δύνάμει ο άνθρωπος τον κάνουν να χάση την αυτοκυριαρχία του.

—'Ο Ροζέ Βαντιμ έκανε ακόμη ένα γάμο: παντρεύτηκε την Τζέην Φόντα, κόρη του διασμήνι ήθοποιού Χένρυ Φόντα.

22. 'Ο πρωθυπουργός κ. 'Ηλ. Τσιριμάκος, σε σχετικές δηλώσεις του ανέφερε ότι έχει την βεβαιότητα ότι ή Κυβέρνησις θα λάβη την ψηφον έμπιστοσύνης της Βουλής. «'Οσοι άμφιβάλλουν, παραάπογοχτήσουν».

—'Από την έδρα της 'Αμερικανικής 'Υπηρεσίας 'Αστροναυτικής και Διαστημικών, το 'Χιούστον σημεία καυσίμων ότι το σύστημα «Δίδυμοι 5» που έξετετεύθη από την Βάσι του άσκατηρίου Κένεντυ, παρέχει έπαρκή ποσότητα τρέψη στους άστροναύτες Κούπερ και Κόνραντ, όπως παραμένουν στην τροχίαν επί όκταήμερον.

—'Η 'Ισπανία ένεκαινίσε την δεύτερη σειρά δοκιμαστικών εκτοξεύσεων πυραύλων.

—'Αμερικανικά αεριοθωύμενα κατέστρεψαν όλοσχερώς συγκρότημα 32 στρατιωτικών άποθηκών στο Βίνχολν.

—Κινεζικά αεροπλάνα κατέρριψαν άμερικανικό άστυνομιαϊκό

«'Ισχύς μου ή ψήφος του Λαού». 'Από την πορεία του άρχηγού της 'Ενώσεως Κέντρου κ. Γεωργ. Παπανδρέου.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Λαχανικά που θεραπεύουν

Συμπληρώνουν την ενέργεια
των φαρμάκων

ΤΑ βότανα, που χρησιμοποιεί η ιατρική επιστήμη στην κατασκευή φαρμάκων, είναι πάρα πολλά κι έχουν διατηρήσει τη φήμη τους από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Αντιθέτως, όμως, τα λαχανικά που βορίζονται σχεδόν καθημερινώς στο τραπέζι μας και που έχουν μεγάλες θεραπευτικές ιδιότητες, μένουν παραγνωρισμένα κι είναι ελάχιστοι εκείνοι οι οποίοι γνωρίζουν την αξία τους.

Σήμερα, λοιπόν, θα μιλήσουμε γι' αυτό το θέμα, αφού προηγουμένως τονίσουμε το εξής: Δεν πρέπει να θεωρούμε τα λαχανικά σαν καθαυτό φάρμακα, αλλά σαν βοηθητικά. Η συνεχής ή έστω απλώς επαναλαμβανόμενη χρήση του ενός ή του άλλου είδους, μπορεί να αποδειχθεί πολύ αποτελεσματική, σε περιπτώσεις που αλέτυνα τα φάρμακα.

Ας δούμε, πρώτα, τα μυρωδικά. 'Από τα γνωστά φυτά, πλουσιότερος σε όλων των ειδών τις βιταμίνες είναι ο μαϊντανός. Γι' αυτό, άλλωστε τον χρησιμοποιούσαν πάρα πολύ οι αρχαίοι, ενώ και σαν άρωμα. Κάθε νοικοκυρά, που ενδιαφέρεται για την υγεία της οικογενείας της, έχει συμφέρον να προσθέτει λίγο, ψιλοκομμένο μαϊντανό, σε όλες σαλάτες και φαγητά ταιριάζει η γεύση του. Το βότανο όμως καταστρέφει τις περισσότερες βιταμίνες του.

Η συχνή χρήση του μαϊντανού είναι απαραίτητη σε περιπτώσεις σοβαρών αβιταμινώσεων. Πολλοί καπνιστές, που γύριαν σε άβυσσος από τα στοματικά συγγενή τους, είχαν να βελτιώσουν το κατεστραμμένο γαστρικό σ' αυτό το παραγνωρισμένο χορτάκι.

Το σκόρδο είναι γνωστό απολυμαντικό. Σε μεγάλες δόσεις, κάνει πολύ καλό στις βρογχίτιδες, γιατί το λάδι που περιέχει απορροφάται κυρίως από τους πνεύμονες και τους εξουγιάζει.

Το κρεμμύδι είναι διουρητικό, αλλά, αν δεν λειτουργεί καλά τα νεφρά σας, ποσινώστε τα πόδια, τα όποια γονιεύονται εύκολα και είναι άξια πιο αποτελεσματικά.

Μετάξυ των ποσινών λαχανικών, το σπανάκι έχει μια ταυπάλη φήμη δυνατωμένη. Είναι άβυσσος ότι περιέχει άφροδισμικό σάκχαρο, πράγμα που σημαίνει πως δεν πρέπει να λείπει από το διαιτολόγιο των αναιμιών.

Τα λάχανα όλων των ειδών, αν και ελάχιστα θερμικά, είναι όμως υδροσυστικά και αντιοξειδωτικά, όταν τρώγονται ωμά, σε σαλάτες.

Η ξινήθρα είναι καθαροκτική, αλλά δεν πρέπει να τη χρησιμοποιούμε συχνά, γιατί μπορεί να ερεθίσει τα έντερα. Απαγορεύεται απόλυτως σε όσους έχουν ευαίσθητα νεφρά.

Τα σπαραγγιά περιέχουν γλουτένη, και γι' αυτό συνιστώνται σε περιπτώσεις ερεθισμού των σπαραγγίων.

Οι ντομάτες είναι πολύ πλούσιες σε βιταμίνες, αλλά πρέπει να τρώγονται άμεσα μόλις κοπούν, γιατί όταν μένουν γίνουν το μεγαλύτερο μέρος της αξίας τους.

Οι πιπεριές περιέχουν μεγάλες ποσότητες βιταμίνης C, κυρίως οι καυτερές (όσο πιο πολύ καίει, τόσο περισσότερες βιταμίνες έχουν). Δυστυχώς, είναι λίγοι αυτοί που μπορούν να αντέξουν την καυτερότητα γι' αυτούς τους. Άλλωστε, απαγορεύονται σε όσους έχουν ευαίσθητο στομάχι.

Τα καρότα, δολιχόρρα, κομμένα φρέσκα ή ξυμένα, έχουν γίνει μια κλασική σαλάτα και δεν χρειάζεται να μιλήσουμε για τις ιδιότητές τους. Είναι πολύ ωφέλιμα για όλους, άντρες, γυναίκες και παιδιά, αρρώστους και υγιείς.

Αν έχετε κάποια ευαίσθησία στο στομάχι και σας ενοχλούν οι ίνες τους, μπορείτε να πίνετε μόνο το ζουμί τους το οποίο περιέχει όλα τα βασικά συστατικά τους.

Τα ραπανάκια είναι ένα αποτελεσματικό αντιοξειδωτικό και κάνουν καλό στους ρευματισμούς, εξαιτίας της διουρητικής τους ιδιότητας. Επίσης, όπως όλα τα σταυρανθή, περιέχουν θειάφι θείου, και, κατά συνέπεια, ωφέλιμο πολύ τα μαλλιά.

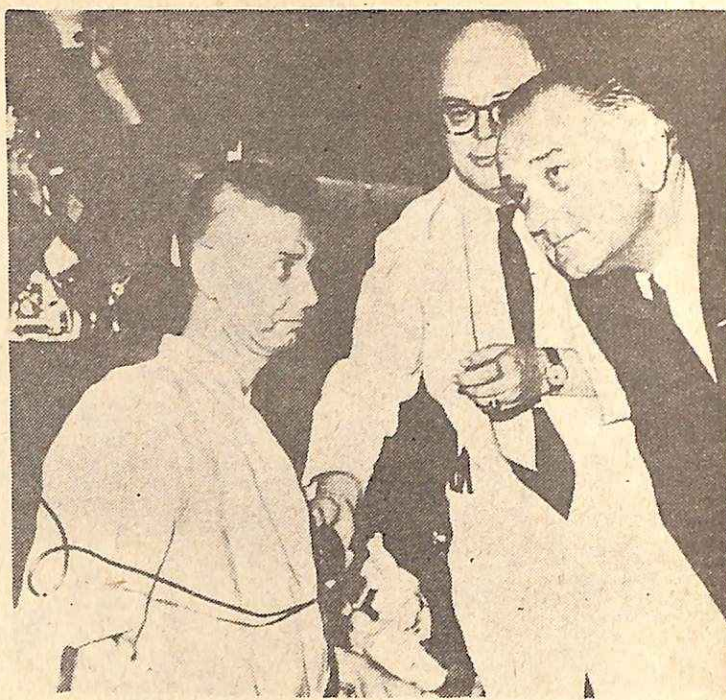
Τα αντίδια και όλα τα μικρά χόρτα καθαρίζουν τον οργανισμό. Το σέλινο έχει φήμη διουρητικού, έχει απολυμαντικές και μαλακτικές ιδιότητες, που την κάνουν ιδανική τροφή για τα ευαίσθητα έντερα. Η κολοκύθα περιέχει λίγο λίπος και σάκχαρο, αλλά κυρίως αποτελείται από μια γλοιώδη ουσία, η οποία δημιουργεί ένα είδος προστατευτικού καλύμματος της εσωτερικής επιφάνειας του στομάχου και των εντέρων. Το αποτέλεσμα είναι να σταματά η άμεση τσίτ τόσο δυσάρεστες «καούρες», ενώ συγχρόνως επιτρέπει στα σπαραγγιά να θεραπευθούν, χωρίς να υποστούν νέους ερεθισμούς. Κυρίως όσοι έχουν έλξη από την Άνατολη, πάσχοντες από αβιταμινώσεις, θα ανακουφισθούν πολύ από τα κούραση μεγάλες ποσότητες κολοκύθας όταν τους πιάνει η τσίτ.

Δεν θα αναφέρουμε όλα τα λαχανικά και τα φυτά που έχουν θεραπευτικές ιδιότητες, γιατί τα υπόλοιπα είναι λιγότερο αξιόλογα. Άρκει να ξέρετε να έχετε αυτά που υποδηλώνει την ανάγκη των φαρμάκων και συμπληρώνουν μια θεραπευτική χωρίς — το εξακολουθούμε — να την αντικαθιστούν.

Τα λαχανικά, όμως, από τα πιο περιφρονούμενα, είναι η κολοκύθα. Είτε σαν γλυκό είτε σαν φαγητό, έχει απολυμαντικές και μαλακτικές ιδιότητες, που την κάνουν ιδανική τροφή για τα ευαίσθητα έντερα. Η κολοκύθα περιέχει λίγο λίπος και σάκχαρο, αλλά κυρίως αποτελείται από μια γλοιώδη ουσία, η οποία δημιουργεί ένα είδος προστατευτικού καλύμματος της εσωτερικής επιφάνειας του στομάχου και των εντέρων. Το αποτέλεσμα είναι να σταματά η άμεση τσίτ τόσο δυσάρεστες «καούρες», ενώ συγχρόνως επιτρέπει στα σπαραγγιά να θεραπευθούν, χωρίς να υποστούν νέους ερεθισμούς. Κυρίως όσοι έχουν έλξη από την Άνατολη, πάσχοντες από αβιταμινώσεις, θα ανακουφισθούν πολύ από τα κούραση μεγάλες ποσότητες κολοκύθας όταν τους πιάνει η τσίτ.

Δεν θα αναφέρουμε όλα τα λαχανικά και τα φυτά που έχουν θεραπευτικές ιδιότητες, γιατί τα υπόλοιπα είναι λιγότερο αξιόλογα. Άρκει να ξέρετε να έχετε αυτά που υποδηλώνει την ανάγκη των φαρμάκων και συμπληρώνουν μια θεραπευτική χωρίς — το εξακολουθούμε — να την αντικαθιστούν.

Τα λαχανικά, όμως, από τα πιο περιφρονούμενα, είναι η κολοκύθα. Είτε σαν γλυκό είτε σαν φαγητό, έχει απολυμαντικές και μαλακτικές ιδιότητες, που την κάνουν ιδανική τροφή για τα ευαίσθητα έντερα. Η κολοκύθα περιέχει λίγο λίπος και σάκχαρο, αλλά κυρίως αποτελείται από μια γλοιώδη ουσία, η οποία δημιουργεί ένα είδος προστατευτικού καλύμματος της εσωτερικής επιφάνειας του στομάχου και των εντέρων. Το αποτέλεσμα είναι να σταματά η άμεση τσίτ τόσο δυσάρεστες «καούρες», ενώ συγχρόνως επιτρέπει στα σπαραγγιά να θεραπευθούν, χωρίς να υποστούν νέους ερεθισμούς. Κυρίως όσοι έχουν έλξη από την Άνατολη, πάσχοντες από αβιταμινώσεις, θα ανακουφισθούν πολύ από τα κούραση μεγάλες ποσότητες κολοκύθας όταν τους πιάνει η τσίτ.

9 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΡΑΧΜΕΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Ο πρόεδρος Τζόνσον, (δεξιά) παρακολουθεί την λειτουργία της καρδιάς ενός ασθενούς στο 'Υγειονομικό Κέντρο της Ουάσινγκτον, μέσω ενός νέου ηλεκτρονικού στηθοσκοπίου. Ο 'Αμερικανός πρόεδρος δείχνει πραγματικά μεγάλα ενδιαφέρον για την υγεία του 'Αμερικανικού λαού και επέτρεψε να διατεθούν από τον προϋπολογισμό 300 εκατομμύρια δολάρια, δηλαδή 9 δισεκατομμύρια δραχμές, υπέρ του 'Υγειονομικού Κέντρου της πρωτεύουσας. Με τα χρήματα αυτά θα εξοπλιστεί καλύτερα το Κέντρο και θα ενταθούν οι έρευνες προς όλους τους τομείς, για την καταπολέμηση των ασθενειών.

Τα αντίδια και όλα τα μικρά χόρτα καθαρίζουν τον οργανισμό. Το σέλινο έχει φήμη διουρητικού, έχει απολυμαντικές και μαλακτικές ιδιότητες, που την κάνουν ιδανική τροφή για τα ευαίσθητα έντερα. Η κολοκύθα περιέχει λίγο λίπος και σάκχαρο, αλλά κυρίως αποτελείται από μια γλοιώδη ουσία, η οποία δημιουργεί ένα είδος προστατευτικού καλύμματος της εσωτερικής επιφάνειας του στομάχου και των εντέρων. Το αποτέλεσμα είναι να σταματά η άμεση τσίτ τόσο δυσάρεστες «καούρες», ενώ συγχρόνως επιτρέπει στα σπαραγγιά να θεραπευθούν, χωρίς να υποστούν νέους ερεθισμούς. Κυρίως όσοι έχουν έλξη από την Άνατολη, πάσχοντες από αβιταμινώσεις, θα ανακουφισθούν πολύ από τα κούραση μεγάλες ποσότητες κολοκύθας όταν τους πιάνει η τσίτ.

Δεν θα αναφέρουμε όλα τα λαχανικά και τα φυτά που έχουν θεραπευτικές ιδιότητες, γιατί τα υπόλοιπα είναι λιγότερο αξιόλογα. Άρκει να ξέρετε να έχετε αυτά που υποδηλώνει την ανάγκη των φαρμάκων και συμπληρώνουν μια θεραπευτική χωρίς — το εξακολουθούμε — να την αντικαθιστούν.

Τα λαχανικά, όμως, από τα πιο περιφρονούμενα, είναι η κολοκύθα. Είτε σαν γλυκό είτε σαν φαγητό, έχει απολυμαντικές και μαλακτικές ιδιότητες, που την κάνουν ιδανική τροφή για τα ευαίσθητα έντερα. Η κολοκύθα περιέχει λίγο λίπος και σάκχαρο, αλλά κυρίως αποτελείται από μια γλοιώδη ουσία, η οποία δημιουργεί ένα είδος προστατευτικού καλύμματος της εσωτερικής επιφάνειας του στομάχου και των εντέρων. Το αποτέλεσμα είναι να σταματά η άμεση τσίτ τόσο δυσάρεστες «καούρες», ενώ συγχρόνως επιτρέπει στα σπαραγγιά να θεραπευθούν, χωρίς να υποστούν νέους ερεθισμούς. Κυρίως όσοι έχουν έλξη από την Άνατολη, πάσχοντες από αβιταμινώσεις, θα ανακουφισθούν πολύ από τα κούραση μεγάλες ποσότητες κολοκύθας όταν τους πιάνει η τσίτ.

Δεν θα αναφέρουμε όλα τα λαχανικά και τα φυτά που έχουν θεραπευτικές ιδιότητες, γιατί τα υπόλοιπα είναι λιγότερο αξιόλογα. Άρκει να ξέρετε να έχετε αυτά που υποδηλώνει την ανάγκη των φαρμάκων και συμπληρώνουν μια θεραπευτική χωρίς — το εξακολουθούμε — να την αντικαθιστούν.

Μικρά επιστημονικά νέα

Τα γεννητικά κύτταρα είναι μαρκέβια

Οι δόκτορες Ουίλλιαμ Πέρλφ και Έμιλ Στέρνμπεργκερ, του 'Ιατρικού Κέντρου 'Αλβέρτος 'Αϊνστάιν της Φιλαδέλφειας, εξέτασαν 44 γυναικείες, μέσα σε χρονικό διάστημα μιας τριετίας. Στις 9 απ' αυτές βρήκαν άρρενα γεννητικά κύτταρα στον τράχηλο της μήτρας, πέντε δολιχόρρες ημέρες μετά την σεξουαλική επαφή. Σε μία απ' όλες μάλιστα τα κύτταρα αυτά εξέπαισαν, έξη ημέρες, και σε μίαν άλλη έπτα. Διαφωτίστηκαν έτσι η αντίληψη ότι δεν μπορεί να μείνουν ζωντανά περισσότερο από 48 ώρες.

Κίνδυνος από τα άραπια φυτίλια

Οι γαλοπούλες στην 'Αμερική τρέφονται συχνά με άραπια φυτίλια, κατάλληλα κατεργασμένα. Διαπιστώθηκε όμως τελευταίως ότι, αν τα φυτίλια αυτά προέρχονται από όλη γρά και θερμά κλίματα — ή αν αποθηκευθούν υπό θερμές συνθήκες — σχηματίζουν ένα τοξικό μίγμα, που μπορεί να προκαλέσει την άρρώστεια και το θάνατο των πουλερικών. Οι γαλοπούλες αυτές παρουσιάζουν στη νεκροψία εσωτερικές αιμορραγίες,

ελάττω του ήπατος και συμφόρηση των νεφρών. 'Η ίδια τοξική του μύκητος προκαλεί καρκίνο του ήπατος σε πονίους, προβάτα και άλλους πειραματόζωα. Δε μπορεί δε να θεωρηθεί αβλαβής και για τον άνθρωπο.

Το σογέλιον προλαμβάνει τη θρόμβωση

Όπως αναφέρει ο δόκτωρ Πάβλ Όουρεν σε μια επιστημονική ανακοίνωση του, που δημοσιεύθηκε πρόσφατως στην 'Εγκυρη Βρετανική 'Ιατρική 'Εφημερίδα, το λινολαϊκό οξύ, που υπάρχει άφθονο στο γνωστό σπορέλαιο από σόγια (σογέλιον), έχει την ιδιότητα να προλαμβάνει τη θρόμβωση του αίματος. Συνιστάται συνεπώς ιδιαίτερα αυτό το λάδι σε όσους έχουν τάση προς τη θρόμβωση, τους στηθαϊχικούς, τους επιρρεπείς σε εμφράγματα του μυοκαρδίου, κλπ.

Πρέπει να κόβονται οι άμυγδαλές;

Σύμφωνα με την 'Εφημερίδα της 'Αμερικανικής 'Ιατρικής 'Εταιρείας, μόλις τον δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, γίνονται κάθε χρόνο περί τα 2 εκατομμύρια χειρουργικές αφαιρέσεις

των άμυγδαλών. 'Η έγκληση αυτή είναι σήμερα η πιο κακή απ' όλες. 'Ωστόσο, ο γιατρός πρέπει να σκεπταί καλά, προτού την αποφασίσει, τόσο σ' ένα παιδί όσο και σ' ένα ένηλικο. Πράγματι, οι άμυγδαλές αποτελούν πολύτιμο όχημα του οργανισμού, στην άμυνα του εναντίον των μικροβίων. Αιχμαλωτίζουν τους περισσότερους μικροργανισμούς που μπαίνουν από το στόμα, ή τη μύτη και τους εξοντώνουν, με τα λευκά αιμοσφαίρια που περιέχουν σε άφθονία. Πρέπει λοιπόν να κόβονται μόνο όταν έχουν τόσο πλημμελήσει, ώστε να γίνονται πια αιτία μικροβίας και να προκαλούν πονόλαιμο, άρθρωτικές εκδηλώσεις, πεπτικές διαταραχές, κλπ...

Για την νόσο του Χότζκιν

Σε ένα σεμινάριο της 'Αμερικανικής 'Αντικαρκινικής 'Εταιρείας, νικήσ 'Αντικαρκινικής τελευταίως στο πιο οργανωμένο φλόριντα, ο δόκτωρ Πάβλ Μπέρνς, καθηγητής της ακτινολογίας στο Πανεπιστήμιο Στάνφορντ, ανέφερε ότι ισχυρές δόσεις ντ. ακτίνων Χ απέδειξαν πολύ αποτελεσματικές στα πρώτα στάδια της λευκαϊκής νόσου του Χότζκιν. 'Η άρρωστος αυτή είναι καρκίνος των λεμφικών αγγείων και θεωρείται συνήθως θανατηφόρος.

Θά διαλέγωμε το χρώμα ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

Εργαστηριακές καλλιέργειες για μεταφύτευση

ΜΙΑ ομάδα επιστημόνων του 'Εθνικού 'Ιδρύματος του Σίδνεϋ, στην Αυστραλία, έκανε συστηματικές μελέτες του ανθρώπινου δέρματος και κατέληξε σε συμπεράσματα, εξαιρετικά ενδιαφέροντα.

Οι Αυστραλοί επιστήμονες βεβαίωσαν ότι το ανθρώπινο δέρμα μπορεί να θεωρηθεί μια αληθινή αποθήκη. Πράγματι, σ' ένα άτομο βάρους 70 κιλών, τα 12 κιλά αντιπροσωπεύονται από το δέρμα, με μορφή ως επί το πλείστον λίπους και νερού. Όταν ο οργανισμός απορροφήσει νερό ή λίπη περισσότερα από τις ανάγκες του, το πλεονασμα αποθηκεύεται στο δέρμα. Και αργότερα, όταν θα χρειαστεί, το δέρμα αποδίδει αυτό το απόθεμα στην κυκλοφορία του αίματος, για να μεταφερθεί στα όργανα που το έχουν ανάγκη.

Μπορούν επίσης να αποσταμειωθούν στο δέρμα άλλα, σάκχαρο και άλλες βασικές ουσίες.

Οι Αυστραλοί έρευνήται έκαναν ιδιαιτέρως και έμπεριστατωμένες μελέτες του φαινομένου της αλλαγής χρώματος. Ξερόμε όλοι ότι το δέρμα που σκεπάζει σήμερα το σώμα μας, δεν είναι το ίδιο με το περσινό. Γιατί συμβαίνει συνεχώς, από ώρα σε ώρα, μια αόρατη, αλλά αδιάκοπη απολέπιση.

Πράγματι, το δέρμα αποτελείται από τρία κύρια μέρη: ένα εξωτερικό, που ονομάζεται επιδερμίδα, και που απαρτίζεται κι' αυτό από διάφορα λεπτότερα στρώματα. Ένα ενδιάμεσο, που λέγεται «χόρως». Και ένα εσωτερικό, το «υποδόριο».

Στο κατώτερο μέρος της επιδερμίδος υπάρχει ένα λεπτό στρώμα κυττάρων, που έχει αναλάβει τον ρόλο της ανανέωσης του δέρματος. Καθένα απ' αυτά τα κύτταρα χωρίζεται κάθε τόσο στα δύο και σχηματίζει έτσι καινούρια κύτταρα, που μετατοπίζονται σιγά-σιγά, ανεβαίνοντας προς την επιφάνεια. Αυτό το ταξίδι είναι πολύ αργό και μπορεί να διαρκέσει μερικές εβδομάδες. Στη διαδρομή, το κάθε κύτταρο πεθαίνει και το εξωτερικό μέρος του διασπάται σε μικροσκοπικά λείπα.

Φαίνεται ότι η επιφάνεια του δέρματος αποτελείται από είκοσι περίπου στρώματα τέτοιων λεπτών. Τα άορα αυτά θρύμματα των νεκρών κυττάρων ξεκολλάνε και φεύγουν διαρκώς, με το τρίψιμο των ρούχων κλπ., για να αντικατασταθούν από άλλα. Όταν το τρίψιμο είναι δυνατό, έτσι ώστε να απομακρύνονται τα λείπα γρηγορότερα από το κανονικό, ο ρυθμός του σχηματισμού καινούριων κυττάρων ταχυσιάζεται και η τετραπλασιάζεται. Ένα έπτονο έγκλημα, προκαλούμενο π.χ. από τις ήλιες ακτίνες, επιταχύνει την απολέπιση του δέρματος, που παίρνει τότε τη μορφή μαυρίσματος. Ξεκολλάνε δηλαδή ολοκληρωσέ φλούδες της επιδερμίδας, και όχι μονάχα άορατα λείπα.

Έξ' άλλου, αν ένα ώριμο μέρος του σώματος βρίσκεται σε συνεχή επαφή με ένα αντικείμενο, π.χ. με τα παπούτσια, σχηματίζεται στο μέρος εκείνο ένας καλός, δηλαδή μια συγκέντρωση από σκληρά και νεκρά λείπα. Όσον αφορά, τέλος, το χρώμα του δέρματος, αυτό εξαρτάται κυρίως από την ποσότητα μιας χρωστικής ουσίας που λέγεται «μελανίνη». Το πιο σκούρο δέρμα είναι πλουσιότερο σε μελανίνη. 'Η διαφορά όμως μεταξύ ενός δέρματος πολύ σκούρου και ενός άλλου έντελως άσπρου συνίσταται μονάχα σε ένα γραμμάριο μελανίνης.

Στο σημείο αυτό, οι Αυστραλοί επιστήμονες μελέτησαν ειδικές χημικές ουσίες, ικανές — σε εργαστηριακά πειράματα — να εμποδίσουν το σχηματισμό μελανίνης. 'Αν οι έρευνες αυτές επιτύχουν ως το τέλος, μπορούμε να προβλέψουμε ότι θα έρθει ο καιρός που θα μπορεί ο κάθε άνθρωπος να διαλέγει το χρώμα του δέρματος του όπως το επιθυμεί. Τα παιδιά των νέγων θα μπορούν τότε να γεννηθούν λευκά.

Είναι γεγονός ότι το δέρμα ενός ατόμου δεν μοιάζει ποτέ απόλυτα με ενός άλλου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν τα δακτυλικά αποτυπώματα, που δεν είναι ποτέ όμοια από άνθρωπο σε άνθρωπο. Επίσης η ανομοιότητα αυτή αποδεικνύεται από το γεγονός ότι, ενώ το δέρμα του ίδιου ατόμου μπορεί να μεταφτευθεί από ένα σε άλλο μέρος του σώματος του, η μεταφύτευση αυτή δεν επιτυγχάνει — παρά μόνο για σύντομο χρονικό διάστημα — προκειμένου για δυο διαφορετικά άτομα.

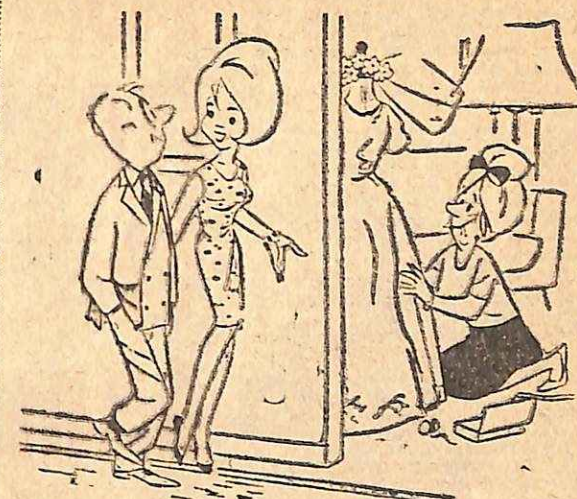
Όστόσο, όταν έχουμε πάθει ένα σοβαρό έγκαυμα και μας εφαρμόσουν στο μέρος εκείνο ένα κομμάτι δέρματος από άλλον άνθρωπο, οι λίγες εβδομάδες που διατηρείται ζωντανό αυτό το ξένο δέρμα, είναι αρκετές για να προστατευθούν οι εσωτερικοί ιστοί από μολύνσεις και απώλειες υγρών κι' έτσι να διευκολυνθεί η επουλώσις.

Σήμερα υπάρχουν αποθέματα δέρματος, διατηρημένα στο ψυγείο και έτοιμα να χρησιμοποιηθούν σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Οι Αυστραλοί επιστήμονες αντιμετώπισαν επίσης το πρόβλημα της καλλιέργειας των κυττάρων του δέρματος στο εργαστήριο, μέσα σε δοκιμαστικούς σωλήνες. 'Αν τα πειράματα αυτά επιτύχουν τελικά, όπως ελπίζεται, θα έχουν στο μέλλον οι γιατροί στη διάθεσή τους πραγματικές καλλιέργειες δέρματος, για να τις μεταχειρίζονται σε μεταφύτευσις. Όταν θα κάμουν μια τέτοια προσωρινή μεταφύτευση, θα μπορούν συγχρόνως να παίρνουν κομμάτια δέρματος από το ίδιο το άτομο, να τα καλλιεργούν τεχνητά και, αφού αναπτυχθούν αρκετά, να τα χρησιμοποιούν για μια μόνιμη επικάλυση του τραύματος, στη θέση της προσωρινής.

ΟΙ ΠΑΡΕΝΕΡΓΕΙΣ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΥ

Η «προκαϊναιμίδα» είναι ένα φάρμακο που χορηγείται, εδώ και πέντε χρόνια, σε αρκετά μεγάλο αριθμό καρδιακών, που πάσχουν από ώριμους καρφές αρρυθμίας ή ακανόνιστον σφυγμόν. Ένεργει σε περιπτώσεις που απειλούν άλλα φάρμακα, όπως π.χ. η κινιδίνη. Τώρα όμως ένα 'Αμερικανικό 'Ιατρικό περιοδικό δημοσίευσε μια είδηση σύμφωνα με την οποία η προκαϊναιμίδα μπορεί να προκαλέσει αησυχία και συνπτώματα. Το πρώτο απ' αυτά συνπτώματα σε πόνους των αρθρώσεων και των μυών. Ακολουθούν εξανθήματα, διόγκωση της σπλήνας και πνευμονομυϊκές επιπλοκές. Στο αίμα βρίσκονται τα λεγόμενα «κύτταρα του Χάργκρηβ», παθολογικής μορφής. Μερικά λευκά αιμοσφαίρια περιέχουν κάτι που ονομάζεται, διαγνωστικό σημείον γενικευμένων ερυθματώδους λυκού. 'Η πάθηση αυτή, άγνωστη αιτιολογίας, που η σοβαρότης της έχει μετριάσει σήμερα χάρις στην κορτιζόνη και τα παράγωγά της, έχει τα ίδια αίτια ως συνπτώματα με τις παρενέργειες που προκαλεί η προκαϊναιμίδα σε ώριμους καρδιακούς.

Συνεπώς, η χορήγηση του φαρμάκου αυτού πρέπει να γίνεται με ιδιαίτερη παρακολούθηση και, αν παρατηρηθούν άνωμαλίες, να διακόπτεται η θεραπεία και να χορηγούνται μικρές δόσεις κορτιζόνης, που φέρουν σημαντική βελτίωση.

—'Η μαμά θέλει να της πής τη γνώμη σου για ένα φορεματάκι, που έτοιμασε για μένα!...

— Λατρεύω το θαλάσσιο σκί κι αν δεν έχω αρκετά λεφτά για ν' αγοράσω κρις — κρούει!...

— Και τώρα που μαυδίζεις το δωμάτιό μου, δεν πληγνύουμε να μου δείξεις και το δικό σου;

Ο Αλέκος, χάρησε τα σγουρά μαλλιά του παιδιού του. Λοιπόν, μίλησε, θα περιμένει ή συγχωρήσει να επιστρέψω;

Κούνησε το κεφάλι του εκείνο καταφατικά. Ο άντρας, κύτταζε το θλιμμένο προσωπάκι του. Μια άπειρη τη στοργή πλημμύρισε την καρδιά του, γι' αυτό το πλάσμα που μόλις έφτανε στη μέση του.

Εσκυψε και το σήκωσε στην άγκυρά του. Κάθισε σε μια βαθεία πολυθρόνα. Εσφίξε το μικρό κεφάλι στο στήθος του. Το βλέμμα του πλανήθηκε στο πολυτελές σαλόνι, και καρφώθηκε στη μεγάλη φωτογραφία της γυναίκας που βρισκόταν πάνω σε κάποιο έπιπλο.

Λιάνα... μουρμούρισε κι' άπιθνα γρήγορα το παρέλθον ξεπετάχτηκε μπροστά του. Παλιές σκηνές άρχισαν να παρελάνουν από τα μάτια του.

Βρέθηκε έξω από κάποιο γυμνάσιο θηλέων. Είχε σταθή στην πόρτα ν' άναψη τσιγάρο, όταν «κάτι» έπεσε πάνω του, τον τινάζει πέρα, τον έστειλε να κυλιόταν στην άσφαλτο. Είχε ζαλιστή. Το «κάτι» που τον είχε ρίξει, στεκόταν από πάνω του, και είχε μακριά ξανθά μαλλιά, γαλάζια μάτια, βελούδινο δέρμα, κόκκινο στοματάκι, και φορούσε άσπρη μπλούζα. Κάτι του έλεγε. Ύστερα, το χέρι της με τα λεπτά αριστοκρατικά δάχτυλα, τον βοήθησε ν' άνασκηκωθεί. Είχε σταθή να την κυττάζει σά χαμένος. Προσπαθούσε να δικαιολογηθεί, ζητούσε συγγνώμη, αλλά μόλις είχαν βγεί τ' αποτελέσματα, είχε πετύχει, είχε τελειώσει το γυμνάσιο, βρισκόταν άγεμερα στις πρώτες, ήταν χαρούμενη, δεν τον είχε προσέξει... Κι' αυτός όλοένα την κυττούσε... Χαιρόταν τη δροσιά του προσώπου της, άκουγε άπληστα τα κρουστάλινα λογάκια της, έβλεπε το στήθος της να φουσκώνει από την ταραχή...

Ετσι την είχε γνωρίσει... Έκείνη ήταν δεκαοχτώ, κι' αυτός είκοσιπέντε.

Κύλισαν δυό χρόνια. Η άγάπη τους μεγάλωνε μέρα με τη μέρα, κι' όταν πιά δεν μπορούσαν να την κρατήσουν άλλο μουσική, όταν αυτή, ή άγότη της, άπαιτήσε να γίνει γνωστή σ' όλον τον κόσμο, ο Αλέκος ζήτησε τη Λιάνα από τους γονείς της. Και μέσα σε δυό μήνες παντρεύτηκαν. Αυτός δεν είχε γονείς. Τους είχε χάσει μικρός, με τον πάλεμο. Μια πλούσια θεία του τον είχε μεγαλώσει, και του είχε προσφέρει μια μεγάλη θέση επίχειρη της. Όταν πέθανε, ο Αλέκος βρέθηκε με μια μεγάλη περιουσία, που στά χέρια του όλοένα μεγάλωνε.

Ήταν πλούσιος κι' ευτυχισμένος. Η μαθήτριά του Γυμνασίου είχε μεταμορφωθεί σε μια γλυκεια κυρία, που την λάτρευε όσο τίποτ' άλλο στον κόσμο. Ο ένας ζούσε για τον άλλο, και κανένα σκορφο συννεφάκι δεν σκίαζε τον γαλάζιο ούρανό της ευτυχίας τους. Αργότερα γεννήθηκε ο Τάκης.

Ο Αλέκος, έσφιξε το παιδί του στην άγκυρά του. Φίλησε παλι τα μαλλιά του. Χάρησε με τρυφερότητα το μουτράκι του.

Τι ευτυχία ήταν εκείνη που ένωθε, όταν γυρίζοντας απ' έξω στο σπίτι του, έβλεπε τη γυναίκα του να παίζει με το παιδί του. Στεκόταν και τους καμάρωνε, και ή ευτυχία που δοκίμαζε, του έφερνε δάκρυα στα μάτια.

Πέρασαν τρία χρόνια.

Ενα μελαγχολικό θνητοπωριότικο απόγευμα, γυρίζοντας στο σπίτι του, βρήκε τον Τάκη μόνο στο κρεβάτι κι' είδε ένα σημείωμα της Λιάνας: «Πηγαίνω να ψωνίσω μερικά πράγματα για το παιδί... Δε θ' άργήσω... Σ' αγαπώ, αγάπη μου, Λιάνα».

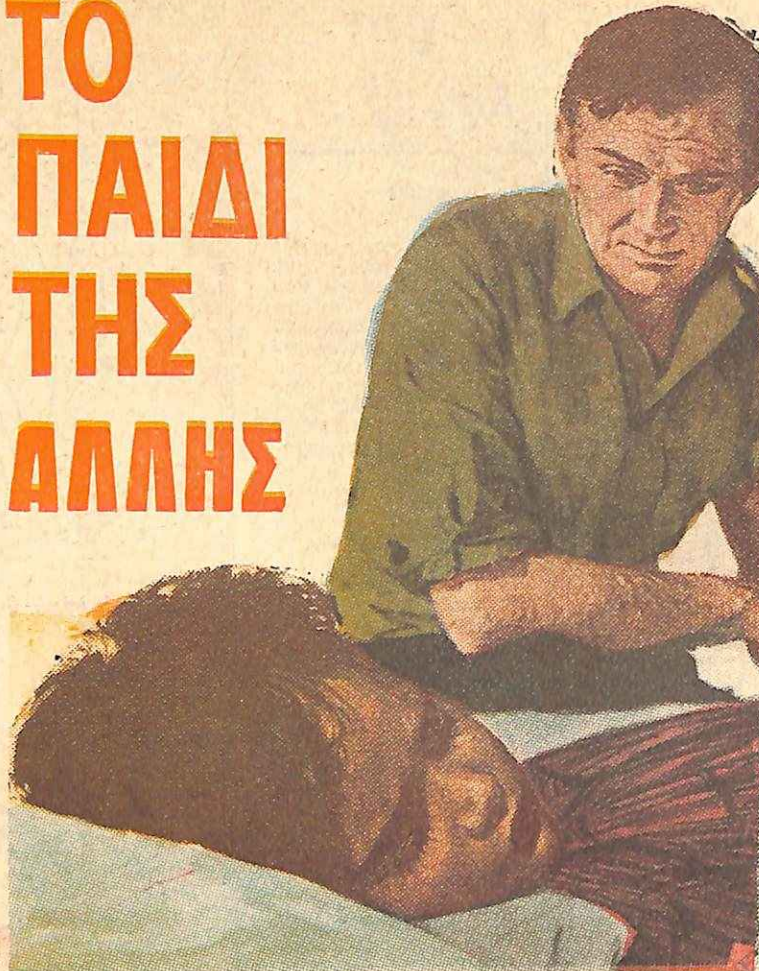
Τις όκτω χτύπησε το τηλέφωνο. Μια άντρική φωνή, του ανέφερε ότι ή γυναίκα του είχε πέσει θύμα αστοκινητιστικού δυστυχήματος.

Και από εκείνη τη μέρα πέρασαν τέσσερα χρόνια.

Άφησε το παιδί του από τα γονατά του και σηκώθηκε. Έπρεπε να συναντήσει τη Μαρία. Ήταν όκτω και σε μισή ώρα είχε ραντεβού μαζί της.

Κύτταζε το παιδί του.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

Ύστερα τράβηξε κοντά στον Τάκη. Κάθισε κοντά του και περίμενε.

— Λοιπόν, όπως είπαμε. Τάκη: «Αναστράναξέ ο Αλέκος και κατέθηκε από το σπίτι του. Τις όκτω και τέταρτο βρισκόταν στον τοπο που ραντεβού ένα κομψό μπρά που στο Σύνταγμα. Σκεφτόταν τη Μαρία».

Όταν ο Αλέκος άπόμεινε με το παιδί, τότε κατάλαβε πόσο μεγάλη ανάγκη έχουν τα μικρά παιδιά τη μητέρα τους. Τι ήξερε αυτός; Πως να το φροντίζει; Μπορούσε ποτέ μια γκουβερνάντα ν' αντικαταστήσει μια μητέρα; Τι βοήθεια να του πρόσφεραν οι γέροι πιά γονείς της Λιάνας; Έπρεπε να παντρευτεί. Κι' αχ, τον προέτρεπαν. Αλλά ή θυμήσι της Λιάνας έμενε ζωντανή μέσα του. Τα χρόνια δεν την ξεθωρίασαν. Κι' ο Τάκης ήθελε μια μητέρα...

Σιγά-σιγά ο Αλέκος, συνήθισε σ' αυτήν την ιδέα, και βάλθηκε ν' άνακαλύψει τη γυναίκα εκείνη που θα μπορούσε ν' αντικαταστήσει τη Λιάνα κοντά στο παιδί του. Δεν ήθελε μια όμορφη κούκλα... αλλά μια γυναίκα προσωρισμένη να γίνει μητέρα. Μόνο μια τέτοια θα μπορούσε να φροντίσει τον Τάκη. Μα τα χρόνια περνούσαν... ώπου...

Όσπου γνώρισε τη Μαρία. Κι' αυτό συνέβη πριν από έξη μήνες, έντελώς τυχαία, σε κάποια συναναστροφή. Στην άρχή τον τράβηξε κοντά της τα ύπεροχα ξανθά μαλλιά της που του θυμίζουν τα μαλλιά της Λιάνας. Ύστερα γυρίωσε και τον θαυμάσιο χαρακτήρα της, την γεμάτη καλωσύνη κι' άγάπη καρδιά της. Έγιναν φίλοι, συναντιόντουσαν τακτικά... Κατάλαξε πως εκείνη τον είχε έρωτευθεί, αλλά και ή δική του καρδιά χτυπούσε γι' αυτήν.

Η Λιάνα όμως έμενε πάντα αθέαστη άόμοιρη θαυμάσια κάποια στην καρδιά του. Αυτή ήταν το παρελθόν. Η Μαρία έπαυσε τώρα μίαν όλλη θέση στην καρδιά του και ήταν το παρόν και το μέλλον.

Αδειασε το ποτήρι του ο Αλέκος κι' άναψε τσιγάρο.

Απόψε θα της πρότεινε να γίνει γυναίκα του. Θα δαχτούν; Δεν ήξε-

ρε το γιατί, αλλά κάποιο παράξενο προαίσθημα τον έκανε ν' άμφισβάλη.

Την είδε να έρχεται προς το μέρος του. Σηκώθηκε να την υποδεχτεί. Κάθισαν. Ήταν όμορφη, πολύ όμορφη... Το άσπρο φουστάνι της πήγαινε θαυμάσια. Άρχισαν να μιλούν για διάφορα ζητήματα. Ο Αλέκος άποφάσισε να τελειώνει:

— Μαρία, πρόφερε, μ' αγαπάς;

— Δεν το ξέρεις;

— Το ξέρω, Μαρία, αλλά όταν δυό άνθρωποι άγαπιούνται, όταν ο ένας ζητά διαρκώς την παρουσία του άλλου, τότε...

Έστειλε το βλέμμα του στο δρόμο, σ' όστικότητα, στον κόσμο που διαβάναν άσταμάτητα.

... τότε παντρεύονται... συνεχίσε.

Εκείνη δέ μίλησε. Το χαμόγελο χάθηκε από το πρόσωπό της.

Θέλει να γίνει γυναίκα μου, Μαρία;

Έμενε άμυλητη, σκυθρωπή.

— Τι σ' έμποδίζει;

— Το παιδί σου...

— Ο Τάκης; Γιατί;

— Γιατί βλέποντάς το κάθε μέρα μπροστά σου, καμιά έλπίδα δεν έ... ότι θα πάψης να σκέφτεσαι τη Λιάνα...

Μά, Μαρία, σ' αγαπώ... Τόσους μήνες κοντά μου γέμισες την καρδιά μου, άναπλήρωσες τη Λιάνα. Η Λιάνα είναι πιά μια όμορφη άνθρωπος... Άλλάστε κι' έσύ ν' παντρευτούμε; Κι' άκόμα, γιατί να μην άγαπήσης κι' έσύ τον Τάκη; γι' α-τό δέ θέλεις να γίνει μητέρα έσένα άγαπώ... Και για σκέψου: Δεν είναι κρίμα να μεγαλώνη ο Τάκης χωρίς μητέρα;

Εκείνο το έρβδι χάρισαν άμυλητοι.

Ο Αλέκος, γυρίζοντας σπίτι του, λα του παιδιού από την καμάρωχτη. Το είδε ζαλωμένο στο κρεβάτι. Πηγε κοντά του. Ή-

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ταν ιδρωμένο. Η άνάσα του έδωγαν σφιγμένη. Ακούμπησε το χέρι του στο μέτωπό του. Έκαίγε.

Τάκη... ψιθύρισε.

Κοιρομένα άνοιξε τα μάτια τα παιδι.

— Μπαμπά... πρόφερε.

— Τι έχεις, παιδί μου;

— Γιατί έφυγες, μπαμπά;

— Γι' αυτό άρρώστησες;

— Ναι... γιατί μ' άφήνεις με νάχο... γιατί ούτε μητέρα έχω...

— Ποτά δεν έχω...

— Έχεις έμένα, Τάκη...

— Μά έσύ φεύγεις...

— Δέ θα ξαναφύγω πιά...

— Όχι, όχι, να φεύγεις, αλλά να με παίρνεις μαζί σου...

— Καλά, παιδί μου...

Ο Αλέκος βγήκε από το δωμάτιο. Από το σαλόνι τηλεφώνησε στο γιατρό. Ύστερα τηλεφώνησε στη Μαρία. Δεν της είπε πολλά. Μόνο λίγα: ότι την άγαπά, αλλά άγαπία και το παιδί του περισσότερο άπ' όσο νομίζει. Ότι θέλει να παντρευτεί, αλλά τη γυναίκα του την ήθελε και μητέρα για το παιδί του.

Ύστερα τράβηξε κοντά στον Τάκη. Κάθισε κοντά του, και κρατώντας το χέρι του στο δικό του, περιμένε.

Ο γιατρός ήρθε λίγα λεπτά άργότερα, κι' άμέσως ύστερα ή Μαρία. Στο άντικρουσμά της άχασσε ο Αλέκος. Ωδήγησε ώστόσο το γιατρό στο δωμάτιο του Τάκη. Η Μαρία τους άκολουθήσε. Σταθήκε δίπλα από τον Αλέκο, που παρακολουθούσε καθώς εξέταζε το παιδί του.

— Γιατί δέ μου είπες πως είναι άρρωστος ο Τάκης; τον ρώτησε σιγά.

Δεν άπάντησε αυτός.

— Ωστε, συνέχισε εκείνη, αυτή είναι ή άγάπη που μου έχεις; Κι' έγώ, τόσο λίγο νόμιζες πως σ' αγαπώ;

Την κύτταζε με κρυφή λαχτάρα.

— Τι θέλεις να του άπάντησης.

Δεν πρόλαξε να του άπάντησει.

Ο γιατρός τελείωσε την εξέταση.

Μόλιζε τα πράγματά του και ο Αλέκος τον συνάδεψε έξω από το δωμάτιο. Σταθήκαν στο χάλ.

— Τιποτα σοβαρό, γιατρέ; ρώτησε μ' άγωνία ο άντρας.

Χαμογέλασε εκείνος.

— Όχι, άγαπητέ μου, ήσυχάστε...

Ένα κρουλογηματάκι είναι... σ' αυτό όφειλεται ο πυρετός του...

Σκεπάστε το καλά, δώστε του κάτι ζεστό να πιή... κι' άμριο περνάω ζεστό να πιή... μίαν άκόμα ματιά...

Ο γιατρός έφυγε, και ο Αλέκος επέστρεψε κοντά στο παιδί του. Στο κρεβάτι του είδε καθισμένη τη Μαρία, να κρατά στην άγκυρά της τον Τάκη, που κοιμόταν, άκοιμωμένος μ' έμπιστοσύνη το κεφαλάκι του στο στήθος της. Την πλησίασε, στο στήθος της, την πλησίασε.

Πόσων χρόνων είναι; τον ρώτησε.

— Περήπου επτά...

Δεν ήξερα πως είναι τόσο χαριτωμένο...

Κάθισε δίπλα της.

— Μαρία... πρόφερε.

Τα μάτια της γελούσαν.

— Ξέρεις, μίλησε, όταν κάθισα κοντά του, αυτό άνασκηκώθηκε, με κύτταζε καλά, άπλωσε το δικό μου με...

ου και πιάνοντας το μέρος του. Έσκυτράθηκε προς το μέρος του. Ψα. Τότε μου είπε...

Γύρισε άλλοι το βλέμμα της ή Μαρία. Έδειχνε συγκινημένη.

— Τι σου είπε, Μαρία;

— Μου είπε: «Μέ παίρνεις στην άγκυρά σου;» Και τον ήπρασ...

Λιγο πριν κοιμηθί με ξανακύτταζε και μου χαμογέλασε...

Ένα δάκρυ κύλισε από τα μάτια της νέας, που ο Αλέκος το σκούπι.

της νέας, που ο Αλέκος το σκούπι.

σε με το δάχτυλό του.

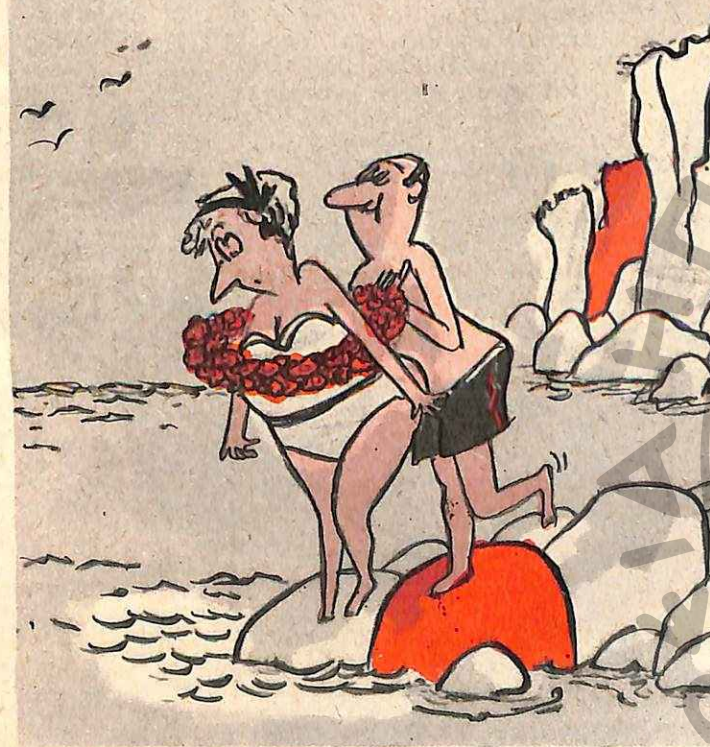
Αλέκο, πρόφερε εκείνη, ξέρεις απόψε να γίνει μητέρα το παιδί σου... Έξακολουθείς να με θέλεις για γυναίκα σου;

Δέ μίλησε. Μόνο την άγκάλιασε από τους ώμους, και, ακούοντας, την φίλησε στα χείλη.

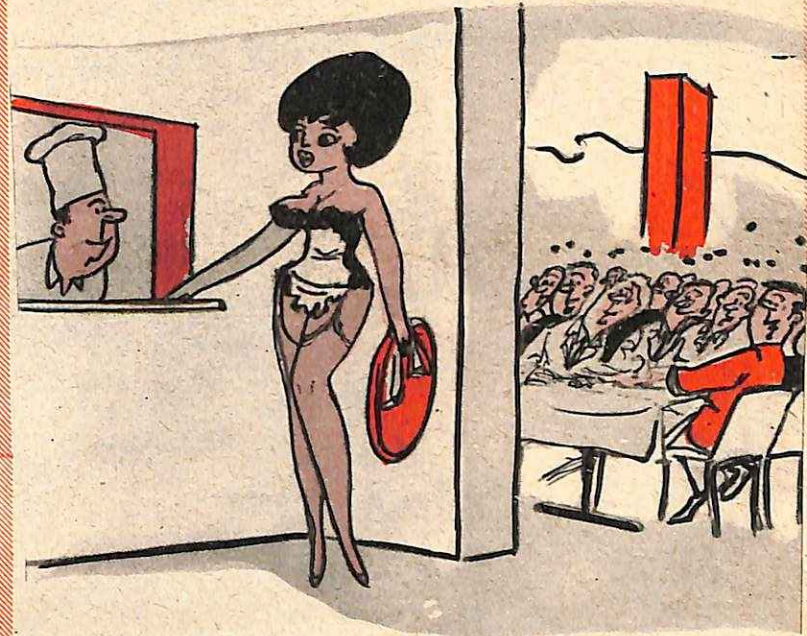
ΡΩΣΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΟΣ

— Δεν έχετε για τη γυναίκα μου καμιά σαμπρέλλα από ρόδα τραντέρ;

— Έφτεος όπωσδήποτε πρέπει να σε μάθω να κολυμπάς πεθερούλα μου!...

— Λοιπόν είχες δικιο... Χάρης στην άμφισία μου, κανείς δεν πρόσεξε πως το ψητό ήταν καμμένο!...

Τελωτοθεραπεία

— Κι' έγώ νόμιζα πως βρήκα επί τέλους μια θέσι!

ΔΡΟΣΕΡΕΣ καὶ στὶς

ζεστὲς ἡμέρες

1. ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΔΡΟΣΕΡΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΘΑΡΟ

Τὸ καλοκαίρι, ὁ καθαρισμὸς τοῦ προσώπου πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα: τὸ πρωῒ, γιὰ νὰ καθαρίσετε τοὺς πόρους ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῆς νυκτερινῆς κρέμας. Μετὰ τὴν ἡλιοθεραπεία, γιὰ νὰ ἀφαιρέσετε τὰ ὑπολείμματα τῆς ἀνθλιακῆς κρέμας. Καὶ πρὶν πλαγιάσετε, τὸ βράδυ, γιὰ νὰ φύγῃ τελείως τὸ μακιγιάζ.

Ποιά μέθοδο καθαρισμοῦ προτιμᾶτε; Νερὸ καὶ σαποῦνι; Καλὰ. Μὰ μόνον ἂν ἔχετε ἐπιδερμίδα κάπως λιπαρή καὶ, ἂν δὲν μακιγιάρεστε (τὸ σαποῦνι δὲν ἀφαιρεῖ ποτὲ ἐντελῶς τὸ μακιγιάζ).

Γαλάκτωμα καὶ τονωτικό; Μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅμως ὅτι τὰ προϊόντα αὐτὰ θὰ εἶναι κατάλληλα γιὰ τὸν τύπο καὶ τὴν ἐπιδερμίδα σας (γιὰ νὰ τὰ διαλέξετε, καλὸ

ναι καὶ δροσίξει τὴν ἐπιδερμίδα. "Τότερα θὰ κατανalώσετε δύο λεπτά, γιὰ νὰ ἀφαιρέσετε τὴ μάσκα αὐτὴ μὲ χλιαρὸ νερὸ, καὶ ἄλλα δέκα λεπτά γιὰ νὰ μακιγιαριστῆτε καὶ πάλι μὲ φόν-ντε-τέν μπῆτε καὶ ποῦδρα στὴν ἴδια ἀπόχρωσι. Τέλος, θὰ περάσετε πάνω ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας ἓνα μπαμπάνι μουσκεμένο σὲ τονωτικό, γιὰ νὰ «στερεωθῇ» τὸ μακιγιάζ καὶ νὰ μὴ γυαλίξῃ ἡ ἐπιδερμίδα.

3. ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΤΩΝ 1. ΔΡΩΜΕΝΩΝ ΧΕΡΙΩΝ

Τὰ ἰδρωμένα χέρια εἶναι πολὺ ἐνοχλητικά. Δὲν φταίει ὅμως γι' αὐτὸ μόνον ἡ ζέστη. Συνήθως ὑπάρχει καὶ μιά προδιάθεσι στὴν ὑπεριδρώσι, πού παρουσιάζεται κυρίως σὲ ἄτομα λίγο ἀναμικά, λίγο νευρικά, πού ὑποφέρουν ἀπὸ ἀδενικὲς διαταραχές. Κάτι ὅμως μποροῦν νὰ κάνουν καὶ αὐτὰ γιὰ νὰ βροῦν ἀνακούφισι στὶς ζεστὲς μέρες. Στὰ φαρμακεία ὑπάρχουν εἰδικὲς ἀλκοολικὲς λοσιόν μὲ ἀνταφυροῦ ἀρώμα, μὲ τίς ὁποῖες πρέπει νὰ κάνετε ἐντριβὲς πολλὰς φορές τὴν ἡμέρα στὰ σημεία πού ἰδρώνουν πολὺ. "Τότερα ἀκολουθεῖ ἓνα πασάλισμα μὲ τάλκ, πού δίνει γιὰ μερικὲς ὥρες στὰ χέρια ἓνα συναίσθημα δροσιάς καὶ καθαριότητος. "Ἄν ἡ ἐπιδερμίδα σας εἶναι πολὺ ἐνδαισθητὴ καὶ θέλετε νὰ προλάβετε τὴν ἀφιδάτωσι πού τῆς προκαλεῖ ὁ ἥλιος, μὲ κάποια εἰδικὴ κρέμα, ἀποφύγετε τὰ λιπαρὰ προϊόντα καὶ προτιμᾶτε τίς κρέμες ζελέ, πού θὰ τίς χρησιμοποιήτε μόνο τὸ βράδυ. Στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἀντίθετα, θὰ ἐπαναλαμβάνετε μόνο τίς δροσιστικὲς ἐντριβές. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀφρίσετε νὰ σᾶς δημιουργῇ τὸ συμπλεγμα τῶν ἰδρωμένων χειρῶν. Ἀλλὰ καὶ μὴν παραμελεῖτε τὰ χέρια σας. "Ἄν ὁ ἥλιος τὰ ἐξημανοῖσι, βάψτε τὰ νύχια σας μὲ τὰ νέα φωτεινὰ γυφώματα καὶ διαλέξετε ἓνα ἀπὸ τὰ μοντέρνα σανταίξι δακτυλίδια, πού θυμίζουν τίς γυναῖκες τῆς Ἀνατολῆς.

4. ΟΤΑΝ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΓΙΑ ΛΙΖΗ

"Ὅταν τὸ πρόσωπό ἰδρώνῃ πολὺ καὶ δὲν διατηρῇ οὔτε τὸ φόν-ντε-τέν, οὔτε τὴν ποῦδρα, πρέπει νὰ καταφύγετε σὲ κατάλληλα μέσα, ὅπως εἶναι οἱ δροσιστικὲς λοσιόν ἢ κρέμες καὶ τὰ στυπτικά προϊόντα πού καταπολεμοῦν τὸ γυαλισμα. "Ἔτσι, τὸ πρόσωπό σας παίρνει ὅψι μᾶτ, πού κρατᾷ γιὰ πολλὰς ὥρες. Μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε μιά τέτοια κρέμα σάν βάσι γιὰ ἓνα ἐλαφρὸ μακιγιάζ ἢ νὰ τὴν ἀπλώσετε πάνω ἀπὸ τὸ φόν-ντε-τέν. Συνήθως ἰδρώνει καὶ γυαλίξει μόνο ἡ μύτη. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, φταίει τὸ φόν-ντε-τέν. Σχηματίζει δηλαδὴ ἓνα ἐπιφανειακὸ στρώμα λίπους, πού προσπαθεῖτε νὰ ἀπορροφήσετε μὲ τὴν ποῦδρα. Διαλέξτε ἓνα φόν-ντε-τέν πού ἐλαφρὸ, ἢ μακιγιάρετε τὴ μύτη σας, μόνο μὲ ποῦδρα κομπάκτ, ἀνακατεμένη μὲ λίγη κρέμα.

καὶ δὲν διατηρῇ οὔτε τὸ φόν-ντε-τέν, οὔτε τὴν ποῦδρα, πρέπει νὰ καταφύγετε σὲ κατάλληλα μέσα, ὅπως εἶναι οἱ δροσιστικὲς λοσιόν ἢ κρέμες καὶ τὰ στυπτικά προϊόντα πού καταπολεμοῦν τὸ γυαλισμα. "Ἔτσι, τὸ πρόσωπό σας παίρνει ὅψι μᾶτ, πού κρατᾷ γιὰ πολλὰς ὥρες. Μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε μιά τέτοια κρέμα σάν βάσι γιὰ ἓνα ἐλαφρὸ μακιγιάζ ἢ νὰ τὴν ἀπλώσετε πάνω ἀπὸ τὸ φόν-ντε-τέν. Συνήθως ἰδρώνει καὶ γυαλίξει μόνο ἡ μύτη. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, φταίει τὸ φόν-ντε-τέν. Σχηματίζει δηλαδὴ ἓνα ἐπιφανειακὸ στρώμα λίπους, πού προσπαθεῖτε νὰ ἀπορροφήσετε μὲ τὴν ποῦδρα. Διαλέξτε ἓνα φόν-ντε-τέν πού ἐλαφρὸ, ἢ μακιγιάρετε τὴ μύτη σας, μόνο μὲ ποῦδρα κομπάκτ, ἀνακατεμένη μὲ λίγη κρέμα.

5. ΑΝ ΕΡΕΘΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Εἰστε φανατικὲς κολιμβήτριες, σᾶς ἀρέσει νὰ ψήνεστε γιὰ ὥρες στὸν ἥλιο; Μὴν ξεχνᾶτε πὼς εἶναι ἀναπόφευκτο νὰ ἐρεθιστοῦν τὰ μάτια σας, νὰ πορηστοῦν, νὰ κοκκινίσουν. Γιὰ νὰ μὴν ἀναγκαστῆτε νὰ ἀπαρνηθῆτε τὸ μακιγιάζ στὰ καλοκαιριάτικα βράδια, φροντίστε νὰ τὰ προστατεύσετε μὲ σκοπότα γυαλιά, νὰ τὰ δροσίξετε τὸ βράδυ μὲ κομπρέσες χαμομήλιου καὶ νὰ στάξετε μέσα μιά-δύο σταγόνες κολύριο. Γιὰ τὸ μακιγιάζ — πού πρέπει νὰ ἀντέχῃ στὴ ζέστη, χωρὶς νὰ σχηματίζῃ γυαλιστερές ραβδώσεις στὰ βλέφαρα — προτιμᾶτε τίς σκιές σὲ σκόνη, σάν ποῦδρα κομπάκτ καὶ γιὰ τίς βλεφαρίδες ἓνα ῥίμλεϊ πού ἐλαφρὸ, πού δὲν ἐρεθίζει. Γιὰ νὰ ἀφαιρῆτε γρήγορα τὸ μακιγιάζ τῶν ματιῶν, ὑπάρχει μιά νέα λοσιόν, πού ἐρεθίζει τὰ μάτια καὶ ὑποδοχεῖ τίς βλεφαρίδες νὰ μεγαλώνουν.

6. ΔΡΟΣΙΑ ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

Εἶναι προτιμώτερο τὸ χλιαρὸ νερὸ ἀπὸ τὸ κρύο, ὅταν κάνῃ πολλὴ ζέστη, καὶ ἀμέσως ὕστερα μιά ἐντριβὴ σὲ ὅλο τὸ σῶμα μὲ μιά ἀπὸ ἐκεῖνες τίς λοσιόν, πού ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ χαρίζουν μιά δροσιά καὶ ἓνα θαυμάσιο ἀρώμα, πού μένει στὴν ἐπιδερμίδα ὅλη τὴν ἡμέρα. "Ἄν τὸ βράδυ θέλετε νὰ βγῆτε, γιὰ νὰ εἰστε δροσερὴ ἐπὶ πολλὰς ὥρες, χρησιμοποιήστε μιά τέτοια λοσιόν δύο φορές, μετὰ τὸ ντύσε καὶ λίγο πρὶν, νὰ ντυθῆτε, ἐπιμένοντας περισσότερο στὸν στήθος, στοὺς καρπούς καὶ στὶς παλάμες τῶν χειρῶν. Ἀλλὰ δροσιά, σημαίνει καὶ ἀρώμα, καὶ καλοκαιριάτικο ἀρώμα σημαίνει ἀσχηματιστὶκὸ. Τὸ ἀσχηματιστὶκὸ σὰν θὰ τὸ χρησιμοποιήτε δύο-τρὶς φορές τὴν ἡμέρα, ὅταν κάνῃ πολλὴ ζέστη. Τὸ ὑγρὸ στικ ἀντιδραστικὸ τύπου εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὸ καὶ κρατᾷ πολλὰς ὥρες.

7. ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑ ΛΙΠΑΡΑ ΚΡΑΓΙΟΝ

"Ὅταν κάνῃ πολλὴ ζέστη, γιὰ νὰ ἔχετε χελεὴ καλοκαιριασμένα, πρέπει νὰ ἀποφύγετε τὰ πολὺ λιπαρὰ κραγιόν. Γιὰ νὰ βάψετε καλὰ τὰ χελεὴ σας, θὰ ἀπλώσετε πάνω τοὺς λίγο φόν-ντε-τέν, θὰ τὰ ποιδράρετε, θὰ τὰ ζωγραφίσετε ὀλόγυρα μὲ μολύβι, θὰ τὰ γεμίσετε μὲ κραγιόν, θὰ τὰ στεγνώσετε μὲ μιά χάριτη πετσέτα καὶ ὕστερα θὰ περάσετε ἄλλο ἓνα στρώμα κραγιόν. Τὸ κίτρινο στικ, πού περνιέται πάνω ἀπὸ τὰ χελεὴ πρὶν ἀπὸ τὸ κρα-

γιόν, δίνει ἓνα καινούργιο φῶς στὸ συνηθισμένο κραγιόν σας, πού μοιάζει ἐτσι σάν νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὸν ἥλιο.

8. ΤΡΩΤΕ „ΠΡΑΣΙΝΟ“ ΠΙΝΕ. ΤΕ ΧΛΙΑΡΟ

Γιὰ νὰ αἰσθάνεστε πάντα δροσερὴ καὶ γεμάτη ζωτικότητα, ὅταν κάνῃ ζέστη, γιὰ νὰ μὴν ἰδρώνετε, γιὰ νὰ μὴν αἰσθάνεστε τὸ στομάχι σας βαρὺ, πρέπει νὰ ἀκολουθῆτε μιά εἰδικὴ διατροφή. Μὴν ξεχνᾶτε πὼς τὸ συναίσθημα τῆς ζέσθης, πού νιώθουμε συχνά, καὶ ὁ ὑπερβολικὸς ἰδρώτας προέρχονται κατὰ μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ πολὺ φαγητό. Φυσικά θὰ ἔξερετε πὼς, γιὰ νὰ περιορίσετε τὸν ἰδρώτα, πρέπει νὰ λιγοστύνετε τὰ ὑγρά καὶ νὰ φροντίσετε νὰ μὴν εἶναι κορεσὰ, ἀλλὰ οὔτε καὶ παγωμένα. Πρέπει δηλαδὴ νὰ πίνετε λίγα ὑγρά καὶ προσιπτικὰ χλιαρὰ: τοῦτ', χυμοὺς φρούτων, χυμοὺς χορτωτικῶν, ὄχι οἶνονπνευματωδὴ ποτὰ. Πρέπει, ἐπίσης, νὰ τρώτε πολλὰ χορταρικά, κατὰ προτίμησι φῶτα, πολλὰ φρούτα (χωρὶς νὰ τὰ ἐξερλινδίζετε, γιατί στὴ φλούδα ὑπάρχουν οἱ περισσότερες βιταμίνες), πολλὸ φρέσκο τυρὸ. Καὶ πρέπει νὰ ἀποφύγετε τὰ λιπαρικά, τὰ γλυκά, τὰ παγωτά, τίς σοῦπες, τὸ πιπέρι καὶ τὸ πολὺ ἀλάτι καὶ νὰ περιορίζετε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο τὸ κρέας. Μιά διαίτα, λοιπόν, σχεδὸν «πράσινη» καὶ μὲ περιορισμένους θεομίδους, ἀλλὰ ἐλαφροὺ καὶ ὑγιεινὴ. Δοκιμάστε τὴν καὶ δὲν θὰ νιώθετε πᾶς κοινωρμένους καὶ ἀνεφές, τίς ζεστὲς ἡμέρες.

9. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΛΙΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΛΚΟΟΛ

"Ἐνὸς στὴν Ἀγγλία γίνετα πολὺς θόρυβος γιὰ τὴν αἰσχία τῶν σεξουαλικῶν ἐγκλημάτων, στίς "Ἡ. Πολιτεῖες δημοσιεύτηκε μιά ἐκθεσι πού ἀναλύει τοὺς λόγους, πού προκαλοῦν αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα. "Ἡ ἐκθεσι αὐτή, πού ἔχει συνταχθῇ ἀπὸ τοὺς εἰδικούς τοῦ νοσηπείου πού ἰδρύσε ὁ Ἀλφρεντ Κίνσεϊ, ἔχει τὸν τίτλο «Σεξουαλικά ἐγκλήματα» καὶ δηλώνει ὅτι, ἀπὸ τίς ἐρεῖνες πού ἐγίναν, βγῆκε τὸ συμπέρασμα πὼς τὸ ἀλκοὸλ, πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ ναρκωτικά, προκαλεῖ τὴν σεξουαλικὴ ἐγκληματικότητα.

ΟΣΟ ΚΡΑΤΑΕΙ ΑΚΟΜΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Η ΑΜΜΟΣ έκαίγε κάτω από τη γυμνή πλάτη της, την ημέρα που η Σιλβία δέχτηκε την πρώτη πρότασή γάμου της ζωής της.

— Σιλβία, θέλεις να γίνης γυναίκα μου; την ρώτησε ο Ροζέ Σαμπίν.

— Η Σιλβία νόμισε για μία στιγμή πως ώνευρευόταν και τόν κτύπησε έκπληκτη.

— Τό λες σοβαρά; τόν ρώτησε.

— Φαίνομαι να άστειεύομαι; έκανε εκείνος ενώ της χαϊδευε το χέρι.

— Δεν λέω αυτό, απάντησε η Σιλβία. Μά έσυ είσαι ένας άνθρωπος διάσημος, ενώ εγώ είμαι μία δεκαοχτάχρονη κοπέλλα.

— Ο Ροζέ γέλασε, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω στους ώμους της.

— Ο Ροζέ Σαμπίν!... "Αν τού μάθαιναν οι συμπαθόντες της!... Φανταζόταν κιόλας το θόρυβο που θα δημιουργούσε η είδηση άνωμασε στις σπουδαστριες της σχολής δακτυλογράφων - στενογράφων, που παρακολουθούσε στο Λονδίνο: «Η Σιλβία είχε γίνει γυναίκα του Ροζέ Σαμπίν!».

Τό φιλή τού Ροζέ την βρήκε άπροετοίμαστη. Ήταν παράξενο, μά αίσθανόταν λίγο άπογοητευμένη. Φανταζόταν πάντα το πρώτο της φιλή σαν κάτι τό θαυμάσιο, και τώρα την άφηνε σχεδόν αδιάφορη.

— Δεν μου απάντησες άκόμα. θέλεις να με παντρευής; ρώτησε ο Ροζέ χαμογελώντας.

— Είμαι τόσο ζαλισμένη... ψιθύρισε η Σιλβία διορθώνοντας με τό χέρι της τό μαυλιά της.

Ναί, ήταν ζαλισμένη. Γιατί αυτό που της συνέβαινε. Της φαινόταν άπίστευτο. Δεν είχε φαντασθή ποτέ, όταν η θεία Κλαίρ της είχε προτείνει να την συνοδεύσει στην Κιανή Άκτ, πως θα έκανε μία τέτοια συμφωνία. Κι όμως όλα είχαν γίνει όπως ακριβώς συμβαίνονταν στα φιλμ. Την ημέρα που έφτασαν αυτή και η θεία Κλαίρ, βγήκαν στη βεράντα τού ξενοδοχείου για να πάρουν τό τσάι τους.

Της είχε υποδεχθή ένας νεαρός σερβιτόρος, που μιλούσε θαυμάσια άγγλικά, όπως μιλούν μόνο τά άτομα που έχουν πάει τό πανεπιστήμιο. Η Σιλβία σκέφτηκε πως θα ήταν σίγουρα φοιτητής, που εργαζόταν στο έξωτερικό για να εξασκηθή στις ξένες γλώσσες.

Και πράγματι, ο νέος έδειξε άμέσως πως δεν ήταν πολύ πεπειραμένος στο επάγγελμα τού σερβιτόρου, γιατί με μία άδέξια κίνηση έρριξε τό πιατάκι της μαριμελάδας πάνω στο ροζ φόρεμα της Σιλβίας. Πριν προφτάση η κοπέλλα να βγάλει από την τσάντα της τό μαντήλι της, ένας ώραιος άντρας με νεανική εμφάνιση έσκυψε επάνω της και της έδωσε τό δικό του, ένα μαντήλι από έλεκτικό λινό.

— Τί κρίμα, δεσποινίς! Θα φροντίσω να άπολυθώ άμέσως αυτός ο άνόητος.

— Η Σιλβία τόν κτύπησε και τόν άνεγνώρισε άμέσως. Μά ήταν ο Ροζέ Σαμπίν!... "Η μήπως έπρόκειτο για μία καταπληκτική όμοιότητα; Μά άν ήταν εκείνος, πως μπορούσε να δείχνει άδιαφορόν για μία δεκαοχτάχρονη σπουδαστριά;

Στό μεταξύ, ενώ η Σιλβία έκανε αυτές τις σκέψεις, πηλώσσε ο μαίτη για να ζητήσει συγγνώμη, ρίχνοντας άπειλητικές ματιές στο νεαρό σερβιτόρο.

Συνήθως στο ξενοδοχείο μας δεν συμβαίνουν τέτοια πράγματα, εξήγησε. Μά σ' αυτή την περίοδο είμαστε άναγκασμένοι να προσλαμβάνουμε έκτακτο προσωπικό.

Ξαφνικά, η Σιλβία ένιωσε μία μεγάλη συμπάθεια για τό θανάθ σερβιτόρο, που είχε χαμηλώσει τά ματιά του ταραγμένος, και άποφάσισε να τόν υπερασπιστή.

— Έγώ πρέπει να ζητήσω συγγνώμη, είπε. Χωρίς να τό θέλω, χτύπησα με τόν άγκώνα μου τό δίσκο, κι' έτσι έπεσε επάνω μου η μαριμελάδα.

— Μά... έκανε σαστισμένα ο μαίτη, που ίσως να είχε παρακολουθήσει από μακριά τη σκηνή.

— Ο κύριος που έμοιαζε στο Ροζέ Σαμπίν, της έριξε μία ματιά συνειδητήσεως και χαμογέλασε.

— Μά ναί, ο σερβιτόρος δεν φαίει καθόλου, είπε κι' αυτός στο μαίτη.

— Όπως θέλετε, κύριε Σαμπίν, απάντησε εκείνος και άπομακρύνθηκε.

— Άς άνεβούμε τώρα στο δωμάτιό μας, είπε σέ λίγο η θεία Κλαίρ.

Και η Σιλβία την άκολούθησε άκεφα.

— Υστερα από μία ώρα, η Σιλβία είχε λάβει δύο άνοθεύσμεες: μία πολύ άπλη, που τη συνάδευε ένα μπυλιέτο με εύχαριστίες από τόν "Άλαν Μούρ, τό νεαρό σερβιτόρο, και μία πανακριβή και πολυτελή, με τό έπισκεπτήριο τού Ροζέ Σαμπίν.

— Η Σιλβία ένιωσε άθουσιασμένη εκείνο τό

βράδι, μά η θεία Κλαίρ κουνούσε τό κεφάλι της άνησυχη.

— Δεν έπρεπε να σε φέρω εδώ, έλεγε. Σ' αυτή την άτμόσφαιρα εύκολα μία κοπέλλα χάνει τό μυαλό της. Κάτι τέτοιο μου συνέβηκε κι' έμένα πριν από δέκα πέντε χρόνια, όταν ήμουν είκοσιτεσσάρων χρονών. Τό άσχημο είναι πως για μένα έπρόκειτο για αίσθημα σοβαρό, που δεν κατόρθωσα να τό λησμονήσω άκόμα, ενώ για τό Τζών ήταν μόνο μία καλοκαιριάτικη περιπέτεια. Έφυγε πριν από μένα, με τη δικαιολογία πως ένα τηλεγράφημα τόν καλούσε στο Λονδίνο, και δεν τόν έανόθα ποτέ. Δεν θέλω να συμβή κάτι τέτοιο και σ' έμένα.

— Η Σιλβία την κτύπησε, προσπαθώντας να φαντασθή πως ήταν η θεία Κλαίρ στα είκοσιτέσσερα χρόνια της. Όμορφη, δίχως άλλο... κι, άν την κτύπησε κανείς καλά, ήταν όμορφη άκόμα και τώρα, με εκείνα τά θαυμάσια γαλάζια μάτια και τά λεπτά χαρακτηριστικά. Μά γιατί θέλησε να καταστρέψη όλη της τη ζωή για ένα σύντομο έρωτα; Σ' αυτή, δεν θα συνάβαινε κάτι τέτοιο. Γιατί δεν είχε αταπάτες. Και η θεία Κλαίρ δεν έπρεπε να εξακολουθή να σκέπτεται εκείνο τό Τζών. Έπρεπε να άρραβωνιαστή μ' έναν άλλο, να φτιάξη οικογένεια.

— Αυτός ο Σαμπίν, δεν είναι ο πρωταγωνιστής τού φιλμ «Τό πράσινο μήλο»; ρώτησε σέ λίγο η θεία Κλαίρ.

— Νομίζω ναί, απάντησε η Σιλβία, που στην πραγματικότητα είχε δη και θυμόταν πολύ καλά όλα τά φιλμ τού Σαμπίν.

Τό «Πράσινο μήλο» ήταν η ιστορία ενός άντρα που έρωτευόταν μία φιλή της κόρης του. Φυσικά, η υπόθεση ήταν φανταστική, αλλά ταίριαζε με την προσωπικότητα τού Σαμπίν. Γιατί στόν πρωταγωνιστή άρεσαν πολύ τά άγουρα φρούτα. Είχε παντρευτή τρεις φορές, πάντοτε με δεκαεξάχρονης. Ίσως αυτή, που ήταν σχεδόν δεκαοχτώ χρονών, να τού έπεφτε πολύ μεγάλη.

Τό άπόγευμα, η Σιλβία είχε βγή να κάνει έναν περίπατο. Ο ήλιος έγερνε στη δύση του. Δεν είχε άπομακρυνθή πολύ από τό ξενοδοχείο, όταν κατόλαβε πως κάποιος την άκολουθούσε. Παρ' όλο που δεν φορούσε πιά τη στολή τού σερβιτόρου, άναγνώρισε άμέσως τόν "Άλαν Μούρ.

— Συγγνώμη που σάς άνοχλώ, μά θέλω να σάς εύχαριστήσω, της είπα.

— Κι' ενώ σάς εύχαριστώ για τά λουλούδια σας.

— Υστερα από λίγο, οι δύο νέοι περπατούσαν μαζί και ο "Άλαν μιλούσε στη Σιλβία για τη ζωή τόν στο Λονδίνο. Σε δύο χρόνια θατέλειανε την Ιατρική σχολή.

— Στό μεταξύ όμως, της εξήγησε, ήθελα να εξασκηθώ στα γαλλικά και έπειδή δεν είχα άρκετά χρήματα για να έλθω στην Κιανή Άκτ, άποφάσισα να εργαστώ.

— Όύτε κι' εγώ θα μπορούσα να έλθω, άν δεν μ' έπαιρνε μαζί της η θεία Κλαίρ.

— Είναι πολύ όμορφα εδώ, συνέχισε ο "Άλαν. Μά δεν θα μπορούσα να ζήσω για πάντα. Έγώ κατοικώ στο Λονδίνο, μά είμαι Σκωτσέζος. Είμαι συνθισμένος σ' ένα άλλο κλίμα, σ' έναν άλλον ούρανό. Έκεί, σ' εμάς, ο ούρανος είναι σχεδόν πάντα γκριζός και η θάλασσα φουρτουνιασμένη.

— Η Σιλβία δεν έλεγε τίποτα, μά καταλάβαινε πως κι' αυτή δεν θα μπορούσε να ζήσει πάντα κάτω από εκείνο τόν ούρανό, κοντά σ' εκείνη τη θάλασσα που έμοιαζαν σαν ένα όνειρο, μά δεν ήταν «δικά της».

Τό βράδι, όταν κατέβηκαν για τό δείπνο, η Σιλβία και η θεία Κλαίρ βρήκαν τόν Ροζέ Σαμπίν να τις περιμένει κοντά στην σκάλα.

— Άρχισαμε! ψιθύρισε η θεία Κλαίρ.

Μά η Σιλβία ένιωσε άθουσιασμένη.

Ο Σαμπίν φάνηκε πολύ διακριτικός. Δεν ζήτησε καν να καθήση στο τραπέζι τους, αλλά πήρε θέσι σ' ένα διπλανό. Μετά τό δείπνο, τούς πρότεινε μία βόλτα με τη θαυμάσια λιμουζίνα του, και έπειδή είχε την προνοητικότητα να καλέσει και μία άλλη κυρία, γνωστή της θείας Κλαίρ, εκείνη δεν μπορούσε να άρνηθ.

Την άλλη μέρα, ο Ροζέ την κάλεσε να πάη να τόν βρή στο «σέτ», που γυρίζε ένα φιλμ μαζί με την διάσημη Τζεραλτίν Ζερρά. Ήταν φανερό πως η ώραία στάρ ήταν σχεδόν έρωτευμένη με τό Ροζέ, και η Σιλβία άνασώπιόταν πως ήταν δυνατόν να ένδιαφέρεται γι' αυτήν.

— Έσύ είσαι κάτι καινούργιο, είπε η θεία Κλαίρ, όταν η Σιλβία της μίλησε γι' αυτή τη σκέψη της. Έτσι κι' ο Τζών... φανόταν έρωτευμένος μαζί μου, μά ύστερα δεν μούστειλε ούτε μία φορά ποσάλ.

— Έγώ όμως δεν πρόκειται να έρωτευθώ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΦΥΓΗ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

τόν Ροζέ Σαμπίν, και γι' αυτό δεν θα μου συμβή τίποτα παρόμοιο!» σκέφτηκε με πείσση η Σιλβία.

Κι' όμως τις ημέρες που άκολουθήσαν, τόν σκεπτόταν άδιάκοπα. Σκεπτόταν τό Ροζέ, αλλά και τόν "Άλαν.

Ο Ροζέ την πήγαινε σέ χορευτικά κέντρα τό βράδι και της έκανε μεγάλας περιπάτους με τό αυτοκίνητο, έν ώό "Άλαν την περίμενε τό πρωί και τό άπόγευμα για να κάμουν μπάνιο μαζί. Ήταν παράξενο, μά η θεία Κλαίρ δεν άποδοκιμαζε τις συναντήσεις της με τόν "Άλαν.

— Ένα βράδι, ενώ γυρίζαν στο ξενοδοχείο, ο νέος είχε τυλίξει τό χέρι τόν γύρω στους ώμους της, μά ύστερα τό άποτράβηξε άμέσως.

— Συγγνώμη, της είπε. Ξέχασα πως δεν

— Σιλβία, θέλεις να γίνης γυναίκα μου; ρώτησε ο Ροζέ.

είναι δυνατόν να άναγωνιστώ με τό Ροζέ Σαμπίν.

— Τόν ζηλεύεις; ρώτησε η Σιλβία.

— Ίσως. Μά δεν είναι μόνο ζήλεια. Καμμία φορά θαθέλα να είσαι άδελφή μου για να μπορώ να σου πώ: «Πρόσεχε τον, άδελφούλα!».

— Κι' έσύ σαν την θεία Κλαίρ! είπε η Σιλβία, κουνώντας τό κεφάλι. Μά εγώ δεν πρόκειται να έρωτευθώ έναν άντρα, που είναι σχεδόν άδύνατο να τόν παντρευτώ.

Νά όμως, που είκοσιτέσσερις ώρες άργότερα ο Σαμπίν της ζήτησε να γίνη γυναίκα του! Έκείνο τό άπόγευμα έπρόκειτο να γυριστούν έξωτερικά με άλλους ήθοποιους τού φιλμ, κι' έτσι ο Ροζέ μπόρεσε να την πάη σέ μία άπομονωμένη άκρογιαλιά για να κάνουν μπάνιο. Εκεί λοιπόν, της ζήτησε να γίνη γυναίκα του.

— Η Σιλβία δεν μπορούσε να πιστέψη στα

πλό όπως εκείνο που έζησα πάντα...».

— Ίσως δεν θα μπορούσα να σου δώσω τόν πλούτο, της είπε ο "Άλαν, ύστερα από λίγες ώρες, όταν τόν άνακοίνωσε τόν άρραδώνα της. Μά είμαι σίγουρος, πως θα σ' έκανα εύτυχισμένη.

— Δεν μου είχες πη πως ήθελες να με παντρευτής, απάντησε με φωνή άδύνατη. Τώρα έδωσα τό λόγο μου στο Ροζέ και είμαι σίγουρη πως κι' εκείνος θα με κάνει εύτυχισμένη.

— Ναί, μά για πόσον καιρό; Για ένα χρόνο; Για δύο; Μην ξεχνάς πως ο Σαμπίν έχει παντρευτή κι' έχει χωρίσει τρεις φορές.

— Ναί, σκέφτηκε η Σιλβία. «Και οι δύο τελευταίες ήταν δεκάξη χρονών».

Και η θεία Κλαίρ της είπε τά ίδια, μά η Σιλβία δεν μπορούσε να άπαρνηθή την τύχη που τόσο άπρόοπτα της είχε παρουσιαστή. Άπό εκείνη την ημέρα, άρχισε να δοκιμάζει τό μεθύσι της δημοσιότητας. Ο Ροζέ τη συνάδευε παντού, και τούς άκολουθούσαν πάντα δεκάδες φωτογράφοι και δημοσιογράφοι. Έκείνος έδρισκε τό πράγμα άπελπιστικό, ενώ η Σιλβία νόμιζε πως βρισκόταν στον έδδομο ούρανό.

Δεν συναντούσε πιά τόν "Άλαν, που έκανε ό,τι μπορούσε για να την άπροεύνη. Μά, καμμία φορά, έπιανε τόν έαυτό της να νοσταλγεί τις μέρες που πήγαιναν να κολυμπήσουν μαζί... Μία μέρα, τόν συνάντησε στο διάδρομο.

— Γιατί χάθηκες έτσι; τόν ρώτησε.

— Έσύ έχεις τώρα συβάρεις άπασχολήσεις, της απάντησε. Θα έπιστρέψω άμέσως.

— Κι' έμεις τό ίδιο...

— Έπρόκειτο να φύγουν την έπομένη Πέμπτη, και ο Ροζέ θα τις συνάδευε για να ζητήσει έπίσημα τό χέρι της από τούς γονείς της, που είχαν διαβάσει την είδηση στις έφημερίδες και είχαν τηλεφωνήσει, άνησυχοι.

— Η θεία Κλαίρ, εξακολουθούσε να μην είναι ένθουσιασμένη, μά παραδεδίχταν πως η άνηψιά της είχε σταθή πιά τυχερή απ' αυτή.

— Μά δε σε 'βλέπω εύτυχισμένη, έλεγε κουνώντας τό κεφάλι. Κι' έπειτα... πόσο καιρό θα κρατήση αυτός ο γάμος;

— Κι' έσύ τά ίδια με τόν "Άλαν! διαμαρτυρόταν ζωηρά η Σιλβία.

— Ένα άπόγευμα, βγήκε στη βεράντα, για να συναντήσει τόν άρραβωνιαστικό της που την περιέμενε. Τόν είδε καθισμένο σέ μία πολυθρόνα, να διαβάει ήθησιμένο σέ μία εφημερίδα.

— Έκείνος κ' καταραμένες εφημερίδες! Έγραφαν: «Ο Ροζέ Σαμπίν πλουτίζει τη συλλογή του σέ άνθρωπος». «Ο Ροζέ Σαμπίν με την καινούργια Λολίτα».

— Τί συμβαίνει; τόν ρώτησε.

— Πρόκειται για τό γιό μου, της εξήγησε συνωφελμένος, "Άρχισε πάλι τά ίδια...

— Έχεις ένα γιό; Δεν τό ήξερα.

— Ναί, είναι από τόν πρώτο γάμο μου...

Και τώρα διαβάω πως παντρεύτηκε στη Βαρκελώνη με μία γυναίκα όκτώ χρόνια μεγαλύτερή του.

— Μά πως μπόρεσε να παντρευτή χωρίς τη συγκατάθεσή σου; ρώτησε η Σιλβία.

— Ήταν λοιπόν είκοσιδύς χρονών! Είχε την ήλικία τού "Άλαν και ήταν σχεδόν πέντε χρόνια μεγαλύτερος απ' αυτόν! "Αν πριν από δέκα χρόνια είχαν συναντηθή στους κήπους τού Κένιγκτον, ο γιός τού Ροζέ δεν θαθελε να παίξει μαζί της, γιατί θα την έδρισκε πολύ μικρή.

— Πρέπει να πεταχτώ στη Βαρκελώνη, είπε ο Ροζέ. Μετά θα πάμε μαζί στο Λονδίνο.

— Ο Ροζέ έφυγε τό ίδιο βράδι.

— Άκόμα καλύτερα, έτσι θα μπόρεσης να ξεκουρασής λίγο, παρατήρησε η θεία Κλαίρ.

— Η Σιλβία έμεινε για πολύ σιωπηλή και σκεπτική. Δεν κατόρθωνε να φανταστή τό γιό τού Ροζέ, που ήταν σχεδόν πέντε χρόνια μεγαλύτερος από αυτήν. Πως θα την άπακαλούσε; Μαμά;... Και άν άπακαλούσε παδιά, θα την έλεγαν γιαγιά; Γιατί, άφού ο γιός τού Ροζέ είχε παντρευτή, ο άδίστημος ήθοποιός δεν β' άργούσε να γίνη παππούς.

— Ένώ έκανε αυτές τις σκέψεις η μορφή τού τού Ροζέ.

— Έώρα πιά έχω βώσει μία υπόσχεση στο Ροζέ, του είχα πη κάποια μέρα η Σιλβία. Μά τώρα καταλάβαινε πως την υπόσχεση έκανε δεν μετρούσε, που έφτιαχνε μια στήν προαντίθεση, εκείνες τις μέρες, είχε ζήσει μόνο ένα όνειρο όμορφο, αλλά άπραγματοποίητο.

— Θεία Κλαίρ, είπε έπιτέλους. Θαθέλες να γυρίσουμε στο Λονδίνο;

— Άν τό θέλεις έσύ...

— Πηγαινά να βρω τόν "Άλαν. Δεν τού έδωσα άκόμα την άδειά μου στο Λονδίνο...

ΦΙΛΛΙΣ ΣΑΜΠΙΝΤΕΝΤΟΝ

ΠΛΕΧΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ

1

1. ΜΑΝΤΩ ΜΕ ΠΛΕΞΙ ΒΕΝΤΑΛΙΕΣ

Χρειάζονται: 1100 γραμ. μαλλί καμπλέ, εξάκλωνο, τύπου σπόρ, βελονάκι νούμερο 5, τρία κουμπιά.

Οι πλέξεις που θα χρησιμοποιήσετε — πλέξεις βεντάλιες. Ένα μοτίβο γίνεται πάνω σε οκτώ πόντους. Πρώτη σειρά: Δύο πόντοι ψηλοί, τρεις πόντοι ψηλοί δουλεμένοι στον ίδιο βασικό πόντο, δουλεύετε τρεις βασικούς πόντους (*), ένας πόντος ψηλός, ένας πόντος αλυσίδα και ένας πόντος ψηλός, δουλεύοντας στον ίδιο βασικό πόντο. Πηδάτε τρεις βασικούς πόντους, δουλεύετε έξη ψηλούς πόντους, στον ίδιο βασικό πόντο, πηδάτε τρεις βασικούς πόντους (*) τελειώνοντας μ' ένα πόντο ψηλό, ένα πόντο αλυσίδα και ένα πόντο ψηλό. Επόμενες σειρές: Δύο πόντοι αλυσίδα, τρεις πόντοι ψηλοί, στο τόξο που σχηματίζει η αλυσίδα (*) ένας πόντος ψηλός ένας πόντος αλυσίδα και ένας πόντος ψηλός, που τους δουλεύετε μπαίνοντας με το βελόνι ανάμεσα στον τρίτο και στον τέταρτο από τους έξη ψηλούς πόντους της άποκάτω σειράς. Έξη πόντοι ψηλοί δουλεμένοι στο τόξο της αλυσίδας ανάμεσα στους δύο ψηλούς πόντους (*).

Μπορντούρα: μια σειρά με πόντο χαμηλό, μια σειρά με πόντο καραβίδα (πόντος χαμηλός δουλεμένος από άριστερά προς τα δεξιά). Πίσω: Πλέκετε μια αλυσίδα από 73 πόντους και τους δουλεύετε με πλέξι βεντάλιες. Σε 82 εκατ. αφαιρείτε τέσσερις πόντους δύο φορές από κάθε μέρος. Σε 97 πόντους αφαιρείτε έξη πόντους σε κάθε τέλος σειράς, τρεις φορές από κάθε μέρος, αφήνετε εκκρεμές το πλεξιμό στους 21 κεντρικούς πόντους.

Μισό μπροστινό: Πλέκετε μια αλυσίδα από 41 πόντους και τους δουλεύετε με πόντο βεντάλια. Άριστερά ανοίγετε τη μασχάλη και κλείνετε τον ώμο, όπως και πίσω. Για το άνοιγμα του λαιμού σε 95 εκατ., αφαιρείτε πέντε πόντους σε κάθε τέλος σειράς για τρεις φορές. Πλέκετε το άλλο μισό αντίστροφα.

Μανίκι: Πλέκετε μια αλυσίδα από 41 πόντους και τους δουλεύετε με πλέξι βεντάλιες, προσθέτοντας έναν πόντο σε κάθε τέλος σειράς, κάθε οκτώ σειρές, για τέσσερις φορές. Σε 32 εκατ. αφαιρείτε τέσσερις πόντους σε κάθε τέλος σειράς για δέκα φορές. Σταματάτε το πλέξιμο στους εννιά κεντρικούς πόντους.

Ράψιμο: Κάνετε τις ραφές από την άκροα, ενώνοντας πόντο με πόντο. Δουλεύετε το γιακά γύρω στο άνοιγμα του λαιμού, αρχίζοντας και τελειώνοντας στο έσωτερικό των δύο πόντων των δύο μπροστινών.

Πλέκετε πέντε σειρές. Δουλεύετε τη μπορντούρα στα μανίκια. Αρχίζετε την μπορντούρα από το λαιμό δεξιά εμπρός, πλέκετε μια σειρά χαμηλό πόντο και ύστερα, χωρίς να γυρίσετε, δουλεύ-

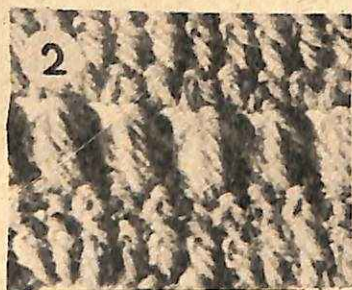

ετε μια σειρά καραβίδα. Σχηματίζετε τρεις κουμπότρυπες και ράβετε τα κουμπιά.

2. ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΟ ΤΑΓΙΕΡΑΚΙ ΜΕ ΠΛΕΞΙ ΠΑΡΕΝΘΕΣΕΙΣ

Χρειάζονται: 700 γραμ. μαλλί τετράκλωνο, βελονάκι νούμερο 4, έφτα κουμπιά, 70 εκατ. γκρό γκραίν έλαφρο, μεταξωτή φόδρα, φερμουάρ 18 πόντων.

Οι πλέξεις, που θα χρησιμοποιήσουν: Πλέξι παρενθέσεις: Πρώτη σειρά: με πόντο χαμηλό. Δεύτερη σειρά: με πόντο ψηλό. Τρίτη σειρά: Ένας πόντος χαμηλός, δύο θηλιές αλυσίδα, πηδάτε δύο βασί-

κούς πόντους (*), τρεις πόντοι χαμηλοί, τρεις πόντοι αλυσίδα, πηδάτε τρεις βασικούς πόντους (*) τελειώνετε με δύο πόντους αλυσίδα, πηδάτε δύο βασικούς πόντους, πλέκετε έναν πόντο χαμηλό. Τέταρτη σειρά: Δύο θηλιές αλυσίδα, στο τόξο που σχηματίζουν οι δύο θηλιές αλυσίδα της προηγούμενης σειράς, δουλεύετε τρεις πόντους ψηλούς (*), ένας πόντος χαμηλός πάνω στο δεύτερο από τους τρεις χαμηλούς πόντους της προηγούμενης σειράς, έφτα πόντοι ψηλοί δουλεμένοι στο τόξο, που σχηματίζουν οι τρεις θηλιές αλυσίδα της προηγούμενης σειράς (*) τελειώνετε με τρεις πόντους ψηλούς. Πέμπτη σειρά: Δύο πόντοι χαμηλοί (*), τρεις θηλιές αλυσίδα, τρεις πόντοι χαμηλοί (πάνω στον τρίτο, τον τέταρτο και τον πέμπτο ψηλό πόντο). (*). Έκτη σειρά, όπως η δεύτερη, μεταφέροντας το μοτίβο. Έβδομη σειρά, όπως η πρώτη. Ογδόη σειρά: Με πόντο ψηλό, δουλεύοντας ένα πόντο ψηλό πάνω σε κάθε χαμηλό πόντο και τρεις πόντους ψηλούς στο τόξο, που σχηματίζουν οι τρεις θηλιές αλυσίδα, της προηγούμενης σειράς. Εννάτη σειρά: Με πόντο χαμηλό. Δεκάτη σειρά: Ένας πόντος (*), μια θηλιά αλυσίδα, πηδάτε έναν πόντο, πλέκετε ένα φουντούκι (*), νήμα πάνω στο βελονάκι, μπαίνετε στο βασικό πόντο, νήμα πάνω στο βελονάκι και τραβάτε ένα μακρύ πόντο (*) επαναλαμβάνετε τρεις φορές από (*) σε (*), νήμα πάνω στο βελονάκι και κλείνετε τους μακρυνούς πόντους, νήμα πάνω στο βελονάκι και κλείνετε τον πόντο (*). Ενδεκάτη σειρά: Επαναλαμβάνετε από την πρώτη σειρά δουλεύοντας ένα πόντο χαμηλό, πάνω στον πόντο που κλείνει το φουντούκι και έναν πόντο χαμηλό ανάμεσα στο ένα φουντούκι και στο άλλο. Μπορντούρα: Πρώτη σειρά: με πόντο χαμηλό. Δεύτερη σειρά: με πόντο καραβίδα (πόντος χαμηλός που δουλεύετε από τα άριστερά προς τα δεξιά).

Πίσω: Δουλεύετε δύο κομμάτια όμοια. Πλέκετε μια αλυσίδα από 96 πόντους και τους δουλεύετε με πόντο παρενθέσεις. Σε 40 εκατ. συνολικού ύψους, αφαιρείτε ένα πόντο α-

πό τα πλάγια, σε κάθε τέσσερις σειρές, ύστερα αφαιρείτε έναν πόντο από κάθε τέλος σειράς, έξη φορές από κάθε πλάι. Σε 60 εκατ. περίπου συνολικού ύψους πλέκετε μια σειρά με πόντο χαμηλό, αφαιρώντας έναν πόντο κάθε οκτώ πόντους και συνεχίζετε με έξη σειρές χαμηλό πόντο (ζώνη).

Ζακέττα πίσω: Πλέκετε μια αλυσίδα από 90 πόντους και τους δουλεύετε με πόντο παρενθέσεις. Σε 38 εκατ. συνολικού ύψους αφαιρείτε από τα πλάγια μια φορά πέντε και μια φορά ένα πόντο. Σε 55 εκατ. συνολικού ύψους αφαιρείτε οκτώ πόντους σε κάθε τέλος σειράς, τρεις φορές από κάθε μέρος. Σταματάτε το πλέξιμο στους 30 κεντρικούς πόντους. Μισό εμπρός: Πλέκετε μια αλυσίδα από 48 πόντους και τους δουλεύετε με πλέξι παρενθέσεις. Άριστερά ανοίγετε τη μασχάλη και κλείνετε τον ώμο, όπως και για το πίσω. Ύψους αφαιρείτε μια φορά δώδεκα, μια φορά τέσσερις και μια φορά μισό αντίστροφα. Πλέκετε και το άλλο μανίκι: Πλέκετε μια αλυσίδα από 65 πόντους και τους δουλεύετε με πόντο παρενθέσεις. Σε 30 τέσσερις πόντους σε κάθε τέλος σειράς για 14 φορές. Σταματάτε το πλέξιμο στους δέκα κεντρικούς πόντους.

Φινιρίσμα — Φούστα: Ράβετε τα πλάγια τοποθετώντας το φερμουάρ στο άριστερό πλάι. Έτοιμο και τη ράβετε στη ζώνη της φούστας. Πλέκετε τη μπορντούρα στο κάτω μέρος της φούστας και τη φοδράρετε με όμοιομορφο μεταξωτό ύφασμα.

Ζακέττα: Κάνετε τις ραφές, δουλεύετε τη μπορντούρα ολόγυρα στη ζακέττα σχηματίζοντας δεξιά, τρυπες (δουλεύετε δύο κουμπότρυπες (δουλεύετε δύο πόντους) αλυσίδα και πηδάτε δύο βασικούς πόντους). Στις γωνίες δουλεύετε τρεις πόντους ο' έναν πόντο (στη σειρά με τους ψηλούς πόντους). Δουλεύετε τη μπορντούρα στα μανίκια. Δουλεύετε για το γιακά, αρχίζοντας από το έσωτερικό πέντε πόντων, ένα τέλειο μοτίβο, αρχίζοντας από την ογδόη σειρά και συνεχίζοντας με την έκτη σειρά. Σκεπάζετε τα κουμπιά με χαμηλό πόντο, τα ράβετε και φοδράρετε τη ζακέττα.

3. ΚΟΜΦΟ ΠΡΩ-ΙΝΟ ΤΑΓΙΕΡΑΚΙ

Χρειάζονται: 750 γραμ. μαλλί τετράκλωνο, βελονάκι νούμερο 2½, 4 κουμπιά, 75 εκατ. ελαστικό γκρό γκραίν, 70 εκατ. μεταξωτή φόδρα, ένα φερμουάρ 18 πόντων.

Οι πόντοι που θα χρησιμοποιήσετε: Πόντος ριγωτός: πρώτη σειρά με πόντο ψηλό. Δεύτερη σειρά (ανάποδη του πλεχτού): (*) ένας πόντος σχεδόν ψηλός (νήμα πάνω στο βελονάκι, μπαίνετε στο βασικό πόντο, νήμα πάνω στο β-

ΔΡΟΣΙΕΣ

λονάκι, τραβάτε έναν πόντο, νήμα πάνω στο βελονάκι και κλείνετε τον πόντο). Ένας πόντος σχεδόν ψηλός, μπαίνοντας με το βελονάκι ανάμεσα στον ένα και στον άλλο πόντο της προηγούμενης σειράς (*). Τρίτη σειρά: (*) ένας πόντος ψηλός όχι κλεισμένος στον πρώτο βασικό πόντο (νήμα πάνω στο βελονάκι μπαίνετε στο βασικό πόντο νήμα πάνω στο βελονάκι, τραβάτε έναν πόντο, νήμα στο βελονάκι και κλείνετε δύο πόντους), ένας πόντος ψηλός όχι κλεισμένος στον επόμενο πόντο, μια θηλιά αλυσίδα (*). Τέταρτη σειρά: (*) δύο πόντοι ψηλοί δουλεμένοι στον πόντο, που κλείνει τους δύο σχεδόν ψηλούς πόντους (*). Πέμπτη σειρά: επαναλαμβάνετε από την πρώτη σειρά. Μπορντούρα: Πρώτη σειρά με πόντο χαμηλό, δεύτερη σειρά πάντοτε από την καλή του πλεχτού (*) πέντε πόντοι ψηλοί δουλεμένοι, στον ίδιο βασικό πόντο, πηδάτε τέσσερις βασικούς πόντους (*).

Περνάντε 92 πόντους και δουλεύετε με πλέξι αζούρ. Σε 28 εκατ. από την αρχή, κλείνετε στα πλάγια μια φορά έξη και τρεις φορές έναν πόντο. Σε 45 εκατ. κλείνετε πέντε πόντους σε κάθε αρχή της βελόνας, τέσσερις φορές από κάθε μέρος.

Ράψιμο: Ράβετε τις πλάινες ραφές τοποθετώντας το φερμουάρ στο άριστερό πλάι. Κόβετε τη φόδρα, τη ράβετε και τη στερεώνετε στη ζώνη της φούστας και στο φερμουάρ. Έτοιμάζετε μια ζώνη με το γκρό γκραίν και πάνω σ' αυτή ράβετε τη ζώνη της φούστας. Στριφώνετε τη φόδρα.

Ζακέττα πίσω: Πλέκετε μια αλυσίδα από 120 πόντους (εκατ. 45) και τους δουλεύετε με πλέξι ρίγες. Σε 36 εκατ. συνολικού ύψους αφαιρείτε από τα πλάγια μια φορά έξη και δύο φορές δύο πόντους. Σε 53 εκατ. αφαιρείτε δέκα πόντους σε κάθε τέλος σειράς τρεις φορές από κάθε μέρος. Αφήνετε εκκρεμείς τους 40 κεντρικούς πόντους.

Το μισό εμπρός: Πλέκετε μια αλυσίδα από 64 πόντους και τους δουλεύετε με πλέξι ρίγες. Άριστερά σε 34 εκατ. σχηματίζετε την πέννα: Στο τέλος της σειράς δουλεύετε 14 πόντους λιγότερους για δύο φορές, ύστερα ξαναρχίζετε να πλέκετε πάνω σε όλους τους πόντους. Ύστερα αφήνετε τη μασχάλη και τον ώμο όπως για το πίσω. Δεξιά, για το άνοιγμα του λαιμού, σε 40 εκατ. αφαιρείται μια φορά δεκατέσσερις, μια φορά τέσσερις και δύο φορές δύο και τέσσερις φορές έναν πόντο. Πλέκετε και το άλλο μισό αντίστροφα.

Μανίκια: Πλέκετε μια αλυσίδα από 64 πόντους και τους δουλεύετε με πλέξι ρίγες, προσθέτοντας έναν πόντο στα πλάγια σε κάθε τέσσερις σειρές για δώδεκα φορές. Σε 30 εκατ. συνολικού ύψους, αφαιρείτε τέσσερις πόντους από κάθε τέλος σειράς για είκοσι φορές, σταματάτε το πλέξιμο στους οκτώ κεντρικούς πόντους.

Γιακάς: Δουλεύεται καθέτα. Πλέκετε μια αλυσίδα από δέκα πόντους και τους δουλεύετε με πλέξι ρίγες, προσθέτοντας δεξιά σε κάθε τέλος της σειράς, δύο πόντους για πέντε φορές. Άριστερά, στην πρώτη σειρά του μοτίβου, που είναι δουλεμένη ήδη με πόντο ψηλό, δουλεύετε τους τελευταίους πέντε πόντους με πόντο χαμηλό και κλείνετε το ίδιο πάνω σε κάθε σειρά

που είναι δουλεμένη με ψηλό πόντο.

Σε 36 εκατ. από το έσωτερικό μέρος, αφαιρείτε δύο πόντους σε κάθε τέλος της σειράς δεξιά για πέντε φορές. Σταματάτε το πλέξιμο.

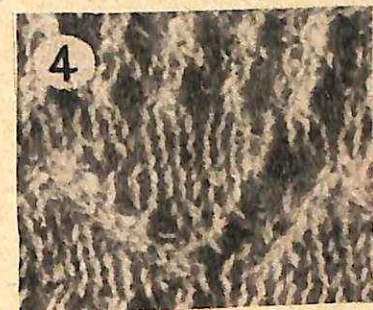
Ρεβέρ, ψεύτικες τσέπες: Πλέκετε μια αλυσίδα από 36 πόντους και τους δουλεύετε με πλέξι ρίγες για πέντε εκατ. Ύστερα δουλεύετε τη μπορντούρα.

Φινιρίσμα: Κάνετε τις ραφές, πλέκετε τη μπορντούρα, αρχίζοντας από ύψος 36 εκατ. στο άριστερό εμπρός και τελειώνοντας στο ίδιο σημείο στο δεξιό εμπρός, δουλεύοντας και στο γιακά και στο ρεβέρ. Δουλεύετε τη μπορντούρα στα μανίκια, ράβετε τις ψεύτικες τσέπες, σχηματίζετε τέσσερις κουμπότρυπες στο δεξί μέρος, χαλαρώνοντας τέσσερις πόντους και στερεώνοντάς τους με πόντο κουμπότρυπα, ράβετε τα κουμπιά.

4. ΖΑΚΕΤΑΚΙ ΓΙΑ ΤΟ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Χρειάζονται: 250 γραμ. μαλλί σέτλαντ δίκλωνο, βελονάκι νούμερο 3½, βελονάκι νούμερο 4, τέσσερα κουμπιά.

Οι πλέξεις που θα χρησιμοποιήσετε: μοτίβο αζούρ: Πλέκετε έναν αριθμό πόντων πολλαπλάσιο

του εννιά συν δύο. Πρώτη, πέμπτη, έννατη βελόνα: καλές. Δεύτερη βελόνα και όλες οι ζυγές βελόνες: ανάποδες. Τρίτη, έβδομη και ένδεκατη βελόνα: ένας πόντος καλός (*), ένα ριχτό, ένα σφιχτό καλό (παίρνετε δύο πόντους μαζί και δουλεύετε ένα πόντο καλό). Δεκάτη, κατή τρίτη βελόνα: καλή. Δεκάτη πέμπτη βελόνα: ένας πόντος καλός (*), ένα ριχτό, μια διασταύρωση (*), ένας πόντος καλός και την σι, πλέκετε ένα πόντο καλό και πάνω σ' αυτόν διασταυρώνετε τον πάνω πόντο, έφτα πόντοι καπεραστό πόντο), έφτα πόντοι καλός (*). Τελειώνετε με ένα πόντο καλό. Δεκάτη έβδομη βελόνα: ένας πόντος καλός (*), ένας πόντος καλός, ένας ριχτός, μια διασταύρωση, ένας ριχτός, ένας πόντος καλός (*), δύο πόντοι καλοί, ένας ριχτός, ένας σφιχτός καλός, πόντοι καλοί (*), δύο πόντοι καλοί, ένας ριχτός, ένας σφιχτός καλός, πόντοι καλοί (*), ένας ριχτός, ένας σφιχτός καλός, ένας ριχτός, ένας σφιχτός καλός, ένας ριχτός, ένας σφιχτός καλός (*). Είκοστη τρίτη βελόνα: Όλη καλή. Είκοστη πέμπτη βελόνα: επαναλαμβάνετε από την πρώτη βελόνα. Μπορντούρα: χρησιμοποιώντας το νήμα ήμι-διπλο: τρεις σειρές με πόντο χαμηλό.

Πίσω: Περνάντε 92 πόντους και δουλεύετε με πλέξι αζούρ. Σε 28 εκατ. από την αρχή, κλείνετε στα πλάγια μια φορά έξη και τρεις φορές έναν πόντο. Σε 45 εκατ. κλείνετε πέντε πόντους σε κάθε αρχή της βελόνας, τέσσερις φορές από κάθε μέρος.

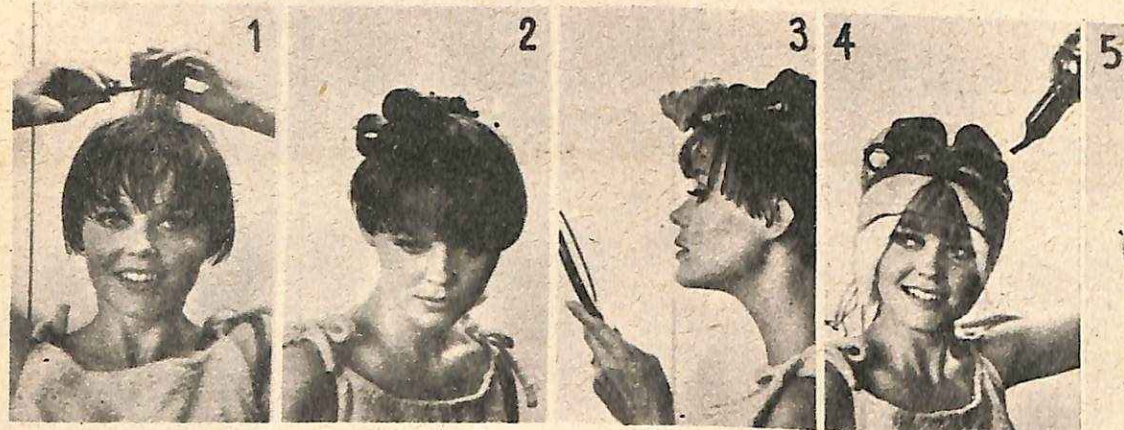
Ρεβέρ: Περνάντε 47 πόντους και τους δουλεύετε με πλέξι αζούρ. Σε 28 εκατ. από την αρχή, κλείνετε στα πλάγια μια φορά έξη και τρεις φορές έναν πόντο. Σε 45 εκατ. κλείνετε πέντε πόντους σε κάθε αρχή της βελόνας, τέσσερις φορές από κάθε μέρος.

Κλείνετε τους 34 κεντρικούς πόντους. Μισό εμπρός: Πλέκετε 47 πόντους και δουλεύετε με πλέξι αζούρ. Άριστερά ανοίγετε τη μασχάλη και κλείνετε τον ώμο όπως και για το πίσω. Δεξιά, για το άνοιγμα του λαιμού, κλείνετε δέκα πόντους στα 40 εκατ. συνολικού ύψους. Συνεχίζετε κλείνοντας μια φορά τέσσερις και τέσσερις φορές έναν πόντο. Πλέκετε και το άλλο μισό αντίστροφα. Μανίκι: Περνάντε 47 πόντους και τους δουλεύετε με πλέξι αζούρ.

προσθέτοντας έναν πόντο στα πλάγια, κάθε οκτώ βελόνες για δέκα φορές. Σε 28 εκατ. από την αρχή, κλείνετε τέσσερις πόντους στα πλάγια, ύστερα κλείνετε έναν πόντο στην αρχή, κάθε βελόνα για 46 φορές. Κλείνετε τους 13 κεντρικούς πόντους. Φινιρίσμα: Κάνετε τις ραφές, δουλεύετε τη μπορντούρα στα μανίκια και ολόγυρα στο ζακετάκι. Σκεπάζετε τα κουμπιά με πόντο χαμηλό και τα ράβετε στη ζακέττα. Φτιφώνετε δύο θηλιές διπλές με πόντο φεστόνι.

3

4

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ «ΚΥΜΑ»

Γίνεται σ' ένα τέταρτο της ώρας

ΘΑ σάς άρεσε να έχετε και στίς διακοπές μαλλιά φουσκωτά, τακτοποιημένα, καλοχτενισμένα, χωρίς να αφιερώνετε για το φουμάρισμα τους περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας; Τότε, αποφασίστε να κόψετε άμέσως τα μαλλιά σας κοντά, σε μήκος έξη μέχρι δώδεκα πόντους με μία φρόντζα που φτάνει μέχρι τα φρύδια και με ένα κόψιμο σκαλωτό, που κατεβαίνει άσπάλ και στρουγγυλά στο λαιμό. Και τώρα να τή μυστικά, για να πετύχετε αυτό το χτένισμα «κύμα». 1) Μετά το λούσιμο χτενίζονται τα μαλ-

λιά προς τα κάτω, δλόγωνα στο πρόσωπο. 2) Η τοποθέτηση των μπιγκουντί: δύο λοξά πάνω από το μέτωπο, δύο πλάγια, δύο στο κέντρο. 3) Θα προστεθούν ακόμα δύο μπιγκουντί πιο μικρά πίσω. Με τη χτένα φέροντε τα μαλλιά μπροστά από τα αυτιά και τα χαμηλώνετε πάνω στο μέτωπο. 4) Τυλίγεται γύρω-γύρω στο κεφάλι ένα μεγάλο κομμάτι μπουλάκι και το δένετε με μία κορδέλτσα. Έτσι τα μαλλιά, που δεν τυλίχτηκαν σε μπιγκουντί, δεν θα «πετάξουν» στο στέγνωμα. 5) Χτενίζετε τα μαλλιά, όταν στεγνώσουν, με

τη βούρτσά, τα κοεπάρετε στην κορυφή του κεφαλιού, τα φέροντε σε κύμα πάνω στη φρόντζα, τα χτενίζετε κολλητά στα αυτιά. Συμπεληρώνετε αυτό το χτένισμα με δύο σκουλαρίκια-λουλούδια.

ΤΟ ΚΟΝΤΟ ΤΟΥΠΕ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΕΣ

Είναι πραγματικά πολύτιμο στίς διακοπές το κοντό τουπέ, που τακτοποιεί σε λίγα λεπτά ένα ακατάστατο κεφάλι. Διατηρεί πιο εύκολα το φουμάρισμα, είναι πάντα τακτοποιημένο, ακόμα και χωρίς την επέμβαση του κομμωτή. Έχει τούφες φουσκωτές και δντον-λαρισμένες. Στίς τρεις φωτογραφίες μας, βλέπετε τρεις μεταμορφώσεις του κοντού τουπέ πάνω σε

ένα μακενέν με κοντοκομμένα μαλλιά: 1) Το τουπέ στερεώνεται στο κέντρο του κεφαλιού και σχηματίζει μία πυκνή φρόντζα και δλόγωνα μία γοαμμή φλού. 2) Μία μεταμόρφωση του τουπέ για όσες έχουν πολύ κοντά μαλλιά ή μαλλιά μακροά και μαζεμένα πίσω. Το μέτωπο είναι έλευθερο και τα μαλλιά ίσια στους κοστά-φους. Το τουπέ σχηματίζει έναν

όγκο στο κέντρο του κεφαλιού προς τα πίσω σ' ένα συντριβάνι από τούφες που προβάλλουν πολύ προς τα εμπρός. Τρία λουλούδια γάντσα στολίζουν αυτό το όγκο για το βράδυ. 3) Πιο έπιτη-δειμένη ή γοαμμή αυτή, που κατε-φράντζα πυκνή και φουσκωτή με μία σχηματίζει ένα κασκέτο με τούφες τεχνητά άχτένες.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΡΝΟΛΑΝΤ Α'ΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η άρρωστη που νοσηλεύεται σ' ένα δωμάτιο πολυτελείας του νοσοκομείου, συννερόταν άργά. Καί, ξαφνικά, είδε μία μέρα στην καρτέλλα που υπήρχε πάνω από το κρεβάτι της το όνομα Πατρίτσια Κέλλερ. Αυτό το όνομα δεν είναι σίγουρα δικό της. Ούτε θα μπορούσε να εξασφαλίσ τούτες περιποιήσεις με τα δεκαεπτά σέντες που είχε στην τσέπη της... Σιγά-σιγά, οι ανημνήσεις ξαναγυρίζουν στο μυαλό της. Είχε πάει στη Νέα Υόρκη για να βρή τον άνθρωπο που αγαπούσε. Αλλά αυτός την εγκατέλειψε, χωρίς ν' αφήσει ίχνη πίσω του. Της έστειλε μόνον μερικά δολάρια κι' ένα εισιτήριο για να γυρίσει στον Άγιο Φραγκίσκο, στην πατρίδα της. Στο τρέινο, η Έλεν Γκεόργκεσσον — αυτό ήταν τ' όνομά της — προκάλεσε την προσοχή ενός νεαρού άντρου, του Γιουνγκ και της Πατρίτσια Κέλλερ.

Στο νοσοκομείο την πληροφορούν ότι ο «άντρας της» κι' η φίλη της σκοτώθηκαν στο σιδηροδρομικό δυστύχημα, στο οποίο τραυματίστηκε κι' η ίδια. Το παιδί, όμως, σήμερι κι' η ίδια. Το παιδί, όμως, που έφερε στον κόσμο μέσα στο τρέινο, την ώρα της συγκρούσε-τραίνου, την έλαβε στην αγκαλιά του. Σαν χείμαρρος κυλούν οι αναμνήσεις μέσα στο μυαλό της. Οι Κέλλερ πήγαιναν στους γονείς του Γιουνγκ, γιατί η μητέρα, τοια επρόκειτο να γίνει μητέρα. Κι' η Έλεν είναι επίσης έγκυος. Το στον όγδοο μήνα, μόνον ότι το δικό της παιδί δεν είχε πατέρα. Μία στενή φίλια αναπτύσσεται μέ-σα στο τρέινο ανάμεσα στην Έλεν και την Πατρίτσια. Η Πατρίτσια της αφηγείται ότι δεν είδε ποτέ τους γονείς του συζύγου της, ούτε τους έστειλε φωτογραφία της. Θα την ιδούν τώρα για πρώτη φορά κι' είναι πολύ ανήσυχη γι' αυτό.

Η νέα έστειλε άναπο-φάσιση, χωρίς να ξέρει αν έγραφε γ' ακολουθία ή όχι το αντίογόνη. Η άλλη νόμισε πως κατάλαβε την μέσση εξαστέλιε τον άντρα της μπροστά, σαν έμφοροφίλη-ζη, για να μην μισή γ' ακολουθία. Έπειτα είλε στη συντομία της: — Μην ανησυχείτε. Θα τα κανονίσω όλα.

Και, πλάνοντας την από το μπράτσο, την τράβηξε μαζί της λέγοντας: — Η δουλειά των ανδρών, αγαπητή μου, είναι να πληρώνουν τα έξοδα των γυναικών. Η νέα προσπάθησε να ένα-τιωθεί.

— Όχι, είλε. Δεν είναι σωστό. Δεν θα ήθελα... Η άλλη, όμως, δεν είχε καιρό να κάνει σε τέτοια μικροζητήματα. — Κάμετε γρήγορα, της είλε άνυπόμονα. Θα τον χάσουμε, μέσα σ' αυτό τον κόσμο. Και την έπρωξε μπροστά της. — Άκούστε έμένα που ξέρω, της είλε. Δεν πρέπει να στερεώθετε από τίποτα. Το ίδιο κάνω κι' εγώ. Στο μεταξύ, ο σύζυγος είχε εγκατασταθεί στο πλάι, περνούοντας χωρίς κόπο ανάμεσα από το πλήθος.

Δεν είναι μικρό πράγμα να έχει κανείς για σύζυγο έναν παλιό πρωταθλητή του ούγκμαν, είτε η γυναίκα του μ' ολοφάνερη ίκανοποίηση. Καταφέρνει πάντα ν' ανοίγει δρόμο... Κιττάζετε πόσο φαρδιά είναι η πλάτη του. — Άλλ' όταν πήγαν κοντά, του είλε απότομα: — Δε μπορούσε να με προμη-νη; Εγώ έχω τώρα να θρέψω δύο ανθρώπους.

Κι' εγώ επίσης έχω να θρέψω δύο, της απάντησε γελώντας. Κάθισαν σ' ένα τραπέζι, κοντά στο παράθυρο. Το βαγόνι — γεστοφάν γέμισε σε λίγο από κόσμο. Έκείνοι που δεν προφτα-σαν, έβειναν στο διάδρομο. — Προτού άρχίσουμε να τρώμε, πρέπει να συστηθούμε, είλε η νεαρή γυναίκα ξεδιπλώνοντας την πετσέτα της. Ο άντρας μον λέ-γεται Κέλλερ, Γιουνγκ Κέλλερ. Το δικό μου όνομα είναι Πατρί-τσια.

Έκαμε ένα μορφασμό και πρόσ-θεσε: — Παράξενο όνομα, δεν είν' α-λήθεια; — Μεγαλύτερος σεβασμός, εί-

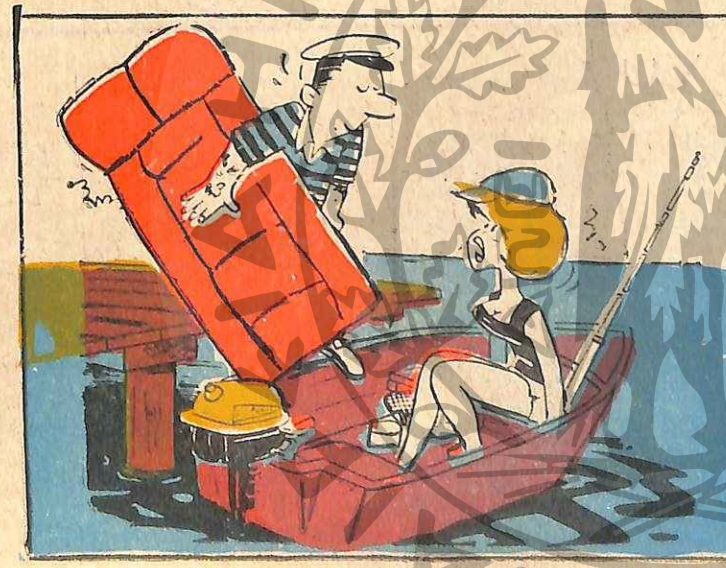
λε ο άντρας της με ύφος που δε θα μπορούσε να πη κανείς αν ή-ταν σοβαρό ή κομικό. Σε πέρα δοκιμαστικά και δεν ξέρω άκούη αν θα σου επιτρέψει ή όχι να κρα-τήσης το όνομά μου.

Αυτό το όνομα είναι τώρα δικό μου, του απάντησε με την άκαταμάχητη γυναικεία λογική της. Κι' αναφύττω αν πραγμα-τικά έχω την επιθυμία να το κρα-τήσω... Το δικό σας όνομα; προσέθεσε γνιφώντας στη νέα. — Γιούγκεσσον, απάντησε α-λή-η Έλεν Γιούγκεσσον.

Χαιροήλασε κι' ύστερα από μία στιγμή ξαναείλε: — Μου φερόθηκετε πολύ εύγε-νικά κι' οι δύο. Δεν θα το ξεχα-σω ποτέ. Μία μεγάλη οικειότητα έπιζού-ησες σ' αυτό το γέφυμα. Όταν τέ-λειωσαν το φαγητό τους, ξαναγύ-ρισαν στο βαγόνι τους. Κατά τις δέκα, οι λάμπες που βρισκόνταν στο ταβάνι του βαγο-νιού έσβησαν, για να μπορούσαν να κοιμηθούν εκείνοι που θα το έ-πιθμούσαν.

Οι δύο γυναίκες μιλούσαν τό-ρα ή μία στην άλλη σαν παλιές φίλες, χρησιμοποιώντας τα μικρά όνομά τους. Μέσα στον κλειστό χώρο των σιδηροδρομικών βαγονιών, οι φι-λίες αναπτύσσονται πολύ γρήγο-ρα. Έπειτα σήκον το ίδιο α-πότομα όπως γεννήθηκαν, στο τέ-λος του ταξιδιού.

Το τρέινο έτρεχε πάντα. Σε κάποια στιγμή, οι δύο γυ-ναίκες σηκώθηκαν για να πάνε στην τουαλέτα. Η Πατρίτσια κλείδωσε πίσω της την πόρτα κι' αναστέναξε μ' ανακούφιση.

Και το στρώμα αυτό τί μας χρειάζεται, αφού πήμε μία βαρέλδα;

— Επείτουμε, είμαστε μόνης έ-δω και θα μείνουμε όσον καιρό μας άρεσει, είλε θοιμαβεντικά. — Αν κανείς θέλει να μπη, άς πε-σιμένη. Μόλις χωρούμε εμείς οι δύο εδώ μέσα και θα πρέπει να είμαστε πολύ φίλες για ναρούμε μαζί.

Έλασε για την τελευταία πα-ρατήρησή της. — Νομίζω πως είμαστε οι μό-νες που δεν κοιμηθήκαμε άκούη, απάντησε η Έλεν. — Η Πατρίτσια έβγαλε από την τσάντα της ένα χαρτί για ξυα-γκιάρισμα, που το μοιράσθηκε με τη φίλη της. — Άλλά, ξαφνικά, σταμάτησε. — Θεέ μου, δεν είσαστε μαζι-γισαμένη; είλε. Σταθήτε! Πά-τε αυτή την κοίμη... — Αφού ίσως την χρησιμοποιή-σω, απάντησε η Έλεν. Τώρα εί-να νύχτα και πρέπει να κοιμη-θούμε.

Γέλασαν κι' οι δύο. — Έβουζαν με δύο μαθήτριες, που βρισκόνταν μακριά από τους γονείς και τις δασκάλες τους και χλεύονταν αυτή την προσπάθεια έ-λευθερίας τους. Το παρμικρό τις έκανε να γελάνε. — Άς γελάσω άπόμε, γιατί α-πό αύριο θα πρέπει ν' αλλάξω τα-κτική, είλε η Πατρίτσια. Θα γί-νω σοβαρή, φρόνημη, συγκαταμέ-νη... Σας είπα, νομίζω, ότι πη-γαίνο για να γνωρίσω τα πεθερι-κά μου... Ο Γιουνγκ λέει πως δεν πρέπει ν' ανησυχεί, γιατί εί-να άνθρωποι πολύ καλός πρέπει. Άλλά μπορεί να κάνει λάθος. Θα με στενοχωρούσε πολύ αν εί-χε πάντοτε δίκιο.

Έπιανε με την κοίμη πάνω στα μαγουλά της κίχλους, που τους έβουζαν κατόπιν, απλώνοντας αυτή τη λευκή λιπαρή οδία προς όλες τις διευθύνσεις. — Έλάτε, βάλτε και σεις, είλε στη φίλη της όταν τέλειωσε. Βοέ-ζετε λίγο τα γόνατά σας στη βού-ρη και πάστε λίγη κοίμη. Δεν ξέ-ρω αν κάνει καλό, αλλά έχει πολύ όμορφη μυρωδιά.

Η Έλεν συμμορφώθηκε με την επιθυμία της. Κι' ενώ η Έλεν συμμορφώνό-ταν με την επιθυμία της, η Πα-τρίτσια εξασολούθηκε να της μι-λάει για τα πεθερικά της. — Είναι αλήθεια πως δεν σας έχουν τον ποτέ; ούτως η Έλεν. — Καί βέβαια, απάντησε η άλλη. — Τι παράξενο! — Σας σκαζόμνη πως είναι α-λήθεια. Δεν μ' έχουν ίδη ποτέ. Συνάντησα τον Γιουνγκ από το άλλο μέρος του νερού. Παντρε-ντήκαμε και έζησαμε εκεί κάτω ως τώρα. Οι γονείς μου έχουν πεθά-νει. Εγώ σπορδάρα μια στιγμή κι' ο Γιουνγκ έγραφέταν σε κάποια κυ-βερνητική υπηρεσία, απ' αυτές που βρισκόνταν στο έσοτοκό. Τα πεθερικά μου δεν ξέρουν ούτε πως είναι το κεφάλι μου.

— Δεν τους στείλατε ποτέ τί φωτογραφία σας; — Ποτέ. — Ούτε μετά το γάμο σας; — Δεν βγάλαμε ποτέ φωτογρα-

φίες σαν άνθρωποι. Όπως ξέρετε, οι νέοι σήμερα δεν σκεφτόνται αυτά τα πράγματα. Παντρεύονται στο άμαρ σήσε και τελειώνουν όλα. Πολλές φορές σκεφτήκα να τους στείλω τη φωτογραφία μου, αλλά δεν ήμουν ποτέ ευχαριστημένη από αυτές που έβγαζαν... Θα ήθελα τόσο πολύ να τους κάμω καλή εντύπωση! Αλλά πρέπει να ξέρετε πως δεν πετυχαίνω στις φωτογραφίες. Κάποτε ο Γιούγγι έβγαλε οκταπέντε μ' έναν πολύ καλό φωτογράφο, αλλά όταν είδα τις πλάκες, του είπα: «Αν στείλεις αυτές τις φωτογραφίες, θα σκοτωθώ!» Έτσι πέρασε ο καιρός μ' ένα να μην σκεφτόμουν τις φωτογραφίες. Αφού δεν το κάναμε στην άσχη, είπα στον Γιούγγι, είναι περίεργη να τους στείλω τώρα. Ας έχουν την ύπομονή να με ιδούν κάποια μέρα και όσα. Θα ιδούμε τότε τι εντύπωση θα τους κάμω. Νομίζω πως αυτό είναι καλύτερο». Είχα απαγορεύσει επίσης στον Γιούγγι να κάνει οποιαδήποτε περιγραφή για μένα στα γραμμάτια του. Αν ξέρατε πόσες φορές φιλονεικίσαμε γι' αυτό το πράγμα!

Έγινε για μια στιγμή σοβαρή. — Να σας πω την αλήθεια, λιγάκι τώρα που φέρομαι έτσι, συνεχίζω. Θέλω να πω πως λιγάκι που έπαυσα το κορμολύπημα μαζί τους... Αν ξέρατε πόσον άνησχυο! Νομίζετε πως θα μπορούσαν να μ' αγαπήσουν;... Ας υποθέσουμε πως δεν τους άρεσω, γιατί με είχαν φαντασθεί ολόκληρα διαφορετική από ότι είμαι...

Εμοιάζε με τα παιδιά που σκαρώνουν τρομακτικές ιστορίες και που, στο τέλος, τρομοκρατούνται τα ίδια απ' αυτά. — Πώς μπορεί κανείς να μαζέψει λίγο νερό μέσα στη λεκάνη του νιπτήρα; αναρωτήθηκε. Δεν καταλαβαίνω πως λειτουργεί αυτό το μηχανήμα.

— Νομίζω πως πρέπει να πέσετε περισσότερο το ελατήριο, παρατήρησε η Έλεν.

Ακολουθώντας τη συμβουλή της, η Πατρίτσια κατάφερε να γεμίσει τη λεκάνη ως τη μέση με νερό. Έτοιμάστηκε κατόπιν να βουτήξει τα χέρια της μέσα σ' αυτό. Έβγαλε τη βέρα της προηγουμένως.

— Θέλετε να την κρατήσετε όσον να πάνω τα χέρια μου; είπε στην Έλεν. Έχω πάντα έναν τρολλό φόβο μήπως τη χάσω. Μια μέρα, στην Ευρώπη, την

είχα ξεχάσει κάπου κι ο Γιούγγι αναστάτησε την αστυνομία όπου να την ξαναβρήκε.

— Είναι πολύ φορφή, παρατήρησε η Έλεν.

— Δεν είν' αλήθεια; συνέχισε η φίλη της. Κιτάξτε από το μέσο μέρος. Τα δόντια με είναι γεμισμένα μαζί... Περάστε την στο δάχτυλό σας όπως να τελειώσω. Έτσι θα είμαι σίγουρη πως δεν θα την χάσετε.

— Περίεργο! είπε η Έλεν. Δεν έχετε προληφτεί... Λένε πως είναι κακό να βγάινει μια γυναίκα τη βέρα από τα χέρια της και να την δίνει σε μια άλλη να την φορέσει.

Η Πατρίτσια κούνησε όχι χωρίς ματαιοδοξία το κεφάλι της. — Τίποτα δε μπορεί να μου κάμει κακό, είπε.

Τα λόγια της εμοιάσαν σαν μια πρόκληση στη μοίρα.

«Σε μένα, όμως, τίποτα δε μπορεί να μου φέρει κακό», σκεφτηκε μελαγχολικά η Έλεν.

Κιτάζε με προσοχή τη βέρα και την πέρασε με άσχετες κινήσεις στο δάχτυλό της. Η ελατήρι του μετάλλου με το δέμα της την ευχαρίστησε. Και πόσο θυμόφρα της πήγαινε!

Αυτή η βέρα θα πρέπει να σας κάνει πολύ εντυπωσιακή, είπε με συγκίνηση.

Το τράινο ξεκολλούσε να τρέχει σαν βολίδα. Ο θόρυβος που έκανε έφτανε παντός μεσα στο μικρό χώρο της τουαλέτας.

Η Πατρίτσια απομακρύνθηκε, τέλος, από το νιπτήρα.

— Είναι η τελευταία νύχτα που είμαι ελεύθερη, αναστέναζε. Αύριο, αυτή την ώρα, θα είμαι κοντά στα πεθερικά μου.

Ανεβοκατέβαινε δύο-τρεις φορές τα χέρια της ανατριχιάζοντας.

— Το ζάτο-ζάτο, είμαι έτοιμη να είμαι κι' ελπίζω πως θα τους άρεσω, συνέχισε.

Έφορξε μια τελευταία ματιά στην καθρέφτη κι' έφτιαξε νεονικές ανιπτότατες μπροζίνες των μαλλιών της.

— Θα μείνουν πολύ ευχαριστημένοι, της είπε η Έλεν με ήρεμο τόνο. Μόλις σας ιδούν, θα σας αγαπήσουν άμεσως. Είμαι βέβαιη γι' αυτό.

Η Πατρίτσια γέλασε πως το μέρος της κι' έκανε μια μικρή ύποκληση, θέλοντας να την ευχαρίστηση για τα καλά της λόγια.

— Ο Γιούγγι μου είπε ότι έχετε μια καλή θέσι εκεί κάτω, συνέχισε. Αλλά, βέβαια, η καλή θέσις δεν λύνει όλα τα προβλή-

ματα. Πρέπει να σας πω, ωστόσο, ότι μας έστειλαν τα άπιστρα χοντρά για να κάμουμε αυτό το ταξίδι. Στην Ευρώπη τραβάσαμε πάντα το διάβολο από την ουρά, για να τα βγάλουμε πέρα. Διασεκάσαμε, όμως, πολύ. Κι' άλλωστε, μόνον στην Ευρώπη μπορεί να διασεκάσει κανείς πραγματικά. Έδω, οι άνθρωποι μοιάζουν σαν καλοκαλοποιημένα ατμόματα, που ξέρετε από πούν τι θα πουν και τι θα κάμουν... Μόλις τα πεθερικά μου έμαθαν πως ήμουν έγκυος, χάλασαν τον κόσμο για να γιορτάσουμε. Και για να πω την αλήθεια, κι' εγώ το τρεμώσα. Σε παρόμοιες περιπτώσεις, δεν είναι καλό να βοϊσζοται κανείς στα ξένα. Κι' ο Γιούγγι λέει το ίδιο.

Η Έλεν είχε τελειώσει την τουαλέττα της.

— Ας μείνουμε άκοιμη λίγο έδω, όπως να καμώσουμε ένα ταξίδι, είπε η Πατρίτσια. Είπα βέβαια, άλλωστε, ότι κανείς δεν προζείται πια νόσθη έδω. Έτσι θα μπορούσαμε να φτιαχίσουμε λίγο. Ένω, αν προσπαθήσουμε να κοινοεισάσουμε μέσα στο διαμέρισμα, θα μας φονάξουν να σπάσουμε για να κοιμηθούν.

Έβγαλε τη σιγαροθήκη της, πρόσφερε ένα τσιγάρο στην Έλεν κι' έβαλε άλλο ένα στο στόμα της.

Αναψε ύστερα τον αναπτήρα της. Η φλόγα καθρεφτίστηκε μέσα στον καθρέφτη και στη νικελένια επιφάνεια των διαφόρων σκευών.

— Μου άρεσει να φλυαρώ με μια φίλη, προτού πλαγιάσω, ξαναείπε η Έλεν. Απλ' από πολλή καιρό δεν βοήκα παρόμοια ευκαιρία. Τίσις από τον καιρό που ήμουν στο σχολείο. Ο Γιούγγι λέει πως μου άρεσει περισσότερο η συντροφιά των γυναικών. Είναι καλό η κακό; Θα πρέπει να τον ρωτήσω.

Η Έλεν αναστέναζε.

— Νομίζω πως η συντροφιά των γυναικών είναι καλύτερη, είπε. Εγώ δεν θαθελα να ξεαρτώμαι από έναν άνδρα.

— Όχι κι' εγώ! βιάστηκε να απαντήσει η Πατρίτσια. Ίδιως από έναν Αμερικανό άνδρα. Είναι όλοι τους χυδαίοι και βάνασοι. Φέρονται ανάλογα και δεν βοϊσζουν έναν καλό λόγο να πουν σε μια γυναίκα.

Γέλασαν κι' οι δύο. Το μεγάλο της Πατρίτσια έτρεξε άμεσως σ' άλλο θέμα.

— Αναρωτιέμαι αν στο σπίτι θα μπορώ να καμώσω φανερά, είπε

ταράσσοντας τη στάχτη από το τσιγάρο της. Μπλ! συνεχισε. Θα βοϊσζω τον τρόπο να καμώσω κομμά.

Θυμήθηκε ύστερα την κατάσταση που βοϊσζονταν κι' οι δύο.

— Φοβόμαστε; ρώτησε.

Τα μάτια της Έλεν της απάντησαν καταφατικά.

— Κι' εγώ, όμολογώ. Νομίζω, άλλωστε, ότι όλες οι γυναίκες φοβούνται λίγο ή πολύ. Οι άνδρες δεν έχουν ιδέα απ' αυτά τα πράγματα. Με τον Γιούγγι, όμως, διαφέρει. Άρχει να τον καμώσω στα μάτια για να διαβάσω τον τρόπο του. Γι' αυτό κάνω τα πάντα για να κρύψω τον δικό μου. Αυτό τον καθιστά καλόν.

— Κι' οι γονείς του Γιούγγι είναι ευχαριστημένοι που θα γίνει μητέρα; ρώτησε η Έλεν.

— Ω, αυτοί είναι ενθουσιασμένοι. Απάντησε η Πατρίτσια. Θα είναι το πρώτο τους γέννημα και καταλαβαίνετε τη χαρά τους. Δεν μείνει κανείς αν θέλουμε να ξαναγιορτάσουμε, αλλά μ'ας εταγ «θα ξαναγιορτάσουμε!» Δεν μπορούσαμε, φυσικά, να φέρουμε άτυχισμα.

Έβαλε τη μικρή γότα κάτω από τη βούσα και την έσπασε με μοιζίδες σταγόνες νερού.

— Είσατε έτοιμη; ρώτησε η Έλεν. Ας ξαναγιορτάσουμε.

— Όλη η ζωή είναι καμωμένη από μικρά πράγματα, που τα κάνουμε μηχανικά, χωρίς τις πιο πολλές φορές, να δίνουμε την παραμικρή σημασία σ' αυτά. Και, ξαναμια, που σβήνει στη στιγμή όλα τα άλλα.

Η Έλεν έβαλε το χέρι της πάνω στο μικρό στήθος της πορταζ και τον τράβηξε.

Η Πατρίτσια έχρινε βιαστικά τα στήθη της τουαλέτας της μέσα στην τσάντα της κι' ήταν έτοιμη να την ακολουθήσει.

Η Έλεν είχε, ξαφνικά, την εντύπωση πως είναι αίσθησης της της έπαιναν ένα άσχημο παιχνίδι. Η πρώτη της εντύπωση ήταν πως είχε ανοίξει άσχημα την πόρτα και πως την είχε ξεκαρβάλωσει, μόνο για μόνο που αγγίζει το μικρό στήθος. Ήταν σαν να την είχε βγάλει ολόκληρη από τις σούστες της. Κι' ωστόσο, η πόρτα αυτή δεν έπεσε κάτω, όπως έπρεπε να γίνει αν αυτό ήταν αλήθεια.

Η δεύτερη εντύπωση της, το ίδιο νευρική και φευγαλέα σαν την πρώτη, ήταν ότι ολόκληρο το τοίχωμα είχε φύγει από τη θέσι του και πως ήταν έτοιμο να πέσει

πάνω της. Αλλά δεν έγινε τίποτα τέτοιο. Στην πραγματικότητα, ολόκληρος ο θάλαμος ταλαντεύθηκε λίγο σ' έναν αλλόκοτο ξανα και αναποδογύρισε, όπως το τοίχωμα που βοϊσζοταν μπροστά της έγινε ταβάνι και το πάτωμα ισορρόθηκε κατακόρυφα. Ή πόρτα ταυτόχρονα έγινε ένα είδος καταπακτής πάνω από το κεφάλι της και τώρα της ήταν αδύνατο να την φτάσει.

— Όλα αυτά έγιναν μέσα σε μια στιγμή.

Τα φώτα έσβησαν και το σκοτάδι απλώθηκε παντού. Οι έντυπες της, ωστόσο, ήταν τόσο έντονες που νόμιζε πως έβλεπε άκοιμη τις εικόνες που είχαν ξετυλιχτεί προτού μπει μπροστά της. Και της χοιράστηκε κάποιο διαστημα σχετικά μεγάλο, όπως να καταλάβει πως δεν έβλεπε με τα μάτια της, αλλά με την τρομαγμένη φαντασία της.

Οι χαλκιδίνες γραμμές δεν ήταν τώρα ολόσιες και αβυσσικές, αλλά εμοιάσαν με κορδέλλες που κινιόταν και που το τράινο προσπαθούσε ν' ακολουθήσει τις καμπύλες τους. Το τράινο ανέβηκε κατέβαινε, κάνοντας βουτιές και αναοριζήσεις, που γίνονταν ολόσιες και πιο γρήγορες. Της θύμισε ένα μινιό του καφέ που είχε άλλοτε στο σπίτι της όταν ήταν μικρή.

— Γιούγγι! ακούστηκε μια φωνή από το καθετο δάπεδο του μικρού θαλάμου.

Αυτό έγινε μόνον μια φορά. Κι' ύστερα αλλώθηκε η σιωπή.

Τα μεταλλικά τοιχώματα ξεκαρδίζονταν τώρα και συστρέφονταν πάνω από το κεφάλι της, όπως ο θάλαμος όπου βοϊσζοταν έπαυσε να είναι κυβικός και πήρε το σχήμα μιας σπηλίας. Ένα λευκό σύννεφο απλώθηκε ξαφνικά μέσα στο θάλαμο κι' η ατμόσφαιρα έγινε ξαφνικά πολύ εστία. Η Έλεν είχε την εντύπωση πως πνιγόταν. Ήταν ο άτμος που έδωγαν σφυρηλιώντας από έναν ορισμένο σωλήνα. Ο άτμος ξεαφανίστηκε κατόπιν και το σκοτάδι ξαναγύρισε πικνό όπως και πριν. Λίγο πιο πέρα φάνηκε ένα πορτοκαλί φως. Αλλά κι' αυτό ξεαφανίστηκε με τη σειρά του.

Τίποτα δεν κοινοιδόταν τώρα και κανένας θόρυβος δεν άκουγόταν. Όλα ήταν ήρεμα—όπως σ' ένα όνειρο—και ξεαμμένα. Σε ποια κατάσταση, λοιπόν, βοϊσζοταν; Ήταν ο ύπνος ή ο θάνατος; Δε θα μπορούσε να το πει. Αλλά δεν ήταν ούτε η ζωή. Τη δε μπορούσε να ήταν η ζωή. Τι θιμόταν τώρα. Η ζωή ήταν φως, κίνηση, θόρυβος, άνθρωποι...

Θάπρεπε, λοιπόν, να βοϊσζοταν σε κάποια άλλη κατάσταση, μια μεταβατική κατάσταση, για την οποία κανείς δεν της είχε μιλήσει ποτέ. Ούτε η ζωή, ούτε ο θάνατος, αλλά κάτι που βοϊσζοταν άμεσα στη ζωή και στο θάνατο.

Το μόνο που ήξερε ήταν πως να μείνει. Αλλά ο πόνος ήταν αβάλαφρος στην άσχη, αλλά μελόνη δόξα. Προσπάθησε να μετακινήσει, αλλά δεν το κατάφερε. Ένα πράγμα στρογγυλό, κοινό και γλιστερό της έφαιγε το λαιμό και την κρατούσε αβυσσικά, όπως ένας σπασμένος σωλήνας νερού.

Κι' ο πόνος μεγάλωνε ολοένα και περισσότερο. Αν μπορούσε να φωνάξει, ίσως ανακουφιζόταν. Αλλά δεν αισθανόταν τη δύναμη να βγάλει τον παραμικρό ήχο από το στόμα της.

Έφρεσε το χέρι στο στόμα της κι' έμωσε τότε πως είχε στο δάχτυλό της ένα δαχτυλίδι που δε μπορούσε να πη πως βοϊσζοταν εκεί. Άρχισε να δαγκώνει το

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΚΛΑΙΡ ΤΡΕΒΟΡ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Στα σκηνότιο του Χόλλυγουντ, ένας καινούριος γόνος, ο Τσάρλς Μπρέν, έτοιμάζεται να γυρίσει το πρώτο του φιλμ. Ο ίδιος σας είναι άγνωστος, είναι όμως γόνος πολύ γνωστής σε σκηνή, της Κλαίρ Τρέβορ, που φροντίζει να σπουδάσει ο γόνος της σε μια καλή δραματική σχολή και του έδωσε η ίδια πολύτιμες οδηγίες. Σε καμία ειογραφία της Κλαίρ Τρέβορ δεν αναφέρεται η χρονολογία της γεννήσεώς της. Τώρα όμως όλοι ξέρουν πως έχει ένα γού 20 χρόνων.

δάχτυλό της. Αυτό την ανακούφιζε κάπως.

Για μια στιγμή, έκλεισε τα μάτια της κι' όλα γέλησαν από μπροστά της, αναμνήσεις, σκέψεις, εντυπώσεις. Ήταν σαν να είχε χάσει τις αισθήσεις της.

Επειτα ξανανοιξε τα μάτια της. Τότερα από μια στιγμή η απώφρε; Δεν το ήξερε.

Οι πόνοι ήταν άφορτοι και συγκεντρώνονταν στο κάτω μέρος της κοιλίας.

Δε μπορούσε ν' ανθέξει περισσότερο. Άρχισε να σκίσει τα ρούχα της. Τότερα πέρασε στα έσφορονά της... Την ωδηγούσε το ένστικτό της.

Ξαναβιθίστηκε σε λήθαργο. Όταν συνήλθε δεν πονούσε πιά. Έβριθε μόνο μια άπεραντη κούραση και το μόνο που ήθελε ήταν να κοιμηθεί.

Άκουσε μια αδύνατη φωνή όπως το ναυούρισμα της γάτας. Αλλά δεν θα μπορούσε να πη αν αυτή η φωνή ήταν δική της ή κάποιου άλλου.

Ολόγυρα ο θόρυβος είχε ξαναρχίσει. Ήταν ένας θόρυβος τρομερός και που δε φανόταν πως θα τελείωνε ποτέ. Έγινε το κεφάλι της στά πλάγια, αλλά δεν βοήκα τίποτα για ν' ακουμπήσει.

Μια φωτεινή δέσμη παιχνιδιέται πάνω από το κεφάλι της. Ήταν σαν ένα μακρουλό δαχτυλό, που έφαιγε μέσα στο σκοτάδι. Δεν την άγγιξε. Πήγαινε σ' όλες τις γωνίες εκτός από εκείνη όπου βοϊσζοταν.

Έβγαλε μια αδύνατη φωνή από το στόμα της, σαν ναθελε να διδάσκησθη, γιατί δεν την έφαιγε το φως.

Έκλεισε και πάλι τα μάτια της. Όταν τα ξανανοιξε, άκουσε πάνω από το κεφάλι της μια αδύνατη φωνή που φαινόταν σαν να έρχόταν μέσα από ένα σωλήνα.

— Μην ανησυχείτε, φτάνουμε σε σας, της είπε. Ακούμη μια στιγμή... Είσατε πληγωμένη; Πονάτε... Είσατε μόνη εκεί μέσα;

— Όχι, απάντησε μ' αδύνατη φωνή. Έφερα στον κόσμο... Ένα παιδάκι.

το μονόγραμμά της, η καλύτερα το μονόγραμμά του καινούριου δονάτος που είχε τώρα: «Π. Κ.». Κι' οι παντοφλές της επίσης είχαν το ίδιο χρώμα με τη ρούπα. Διάβαζε ένα βιβλίο. Στην πρώτη σελίδα του βοϊσζοταν η επιγραφή:

«Στην Πατρίτσια, μ' όλη την αγάπη της μιάς Κέλλερ».

Στην επόμενη, πάλι στο κρεβάτι, υπήρχαν κι' άλλα βιβλία, δέκα ως δώδεκα, με καλλιματρία σ' όλα τα χρώματα: κόκκινα, κίτρινα, άσπρα, μπλε, πορτοκί. Δεν υπήρχε κανένα σκούρο χρώμα.

Σ' ένα τραπέζι, κοντά στην πολυθρόνα της υπήρχε ένα πιάτο, με φλούδες και κουκούτσια από προτομάκι. Σ' ένα πιατάκι πάλι έβαινε ένα ταξιδάκι. Απλά τα ταξιδάκια είχαν παραγγελλή επιτηδές γι' αυτήν με περιζήματα από φελλό στην άσχη και το μονόγραμμά της «Π. Κ.».

Ο ήλιος που έφαιγε στην πλάτη της έκανε τα μαλλιά της να μοιάζουν με χοιραρά αφρό. Οι άκτινες του δεν έφταναν ως τα πόδια της.

Κάποιος χτύπησε διακριτικά κι' έσπρωξε την πόρτα. Ήταν ο γιατρός. Πήρε μια καρέκλα, την τράβηξε κοντά της και κάθισε καβάλα πάνω σ' αυτήν, προσθέτοντας έτσι μια νύτα οικειότητας και απειρίας στην επίσκεψή του.

— Λοιπόν, θα μας φύγετε σε λίγο; της είπε.

Το βιβλίο έφυγε από τα χέρια της. Ο γιατρός το σήκωσε άμεσως και θέλησε να της το ξαναδώσει. Αλλά καταλάβε πως ήταν άβυσσος να κάνει την παραμικρή κίνηση.

— Μην τρομάζετε, της είπε. Όλα είναι κανονισμένα.

Η Έλεν ανέπνεε με δυσκολία. — Ναι, τραβήστε με κόπο. Αλλά ποθό θα πάω;

— Στο σπίτι σας, που άλλου; απάντησε ο γιατρός.

Έφερε την παλάμη της στα μαλλιά της και προσπάθησε να τα στρώσει.

— Να τα εισιτήρια σας, της είπε ο γιατρός, βράζοντας ένα φακέλλο από την τσέπη του.

Η Έλεν ανασήκωσε τα χέρια της πάνω στα στήθη της πολυθρόνας της κι' έπειτα τα έφερε στο στήθος της. Η έκφρασή της ήταν τρομαγμένη.

Ο γιατρός, βλέποντας ότι αγωνιόταν να πησ τη εισιτήρια, τήχωσε μέσα στο βιβλίο, με τρόπο που η άσχη τους να βοϊσζεται απ' έσω.

Η Έλεν είχε ανοίξει διάπλατα τα μάτια της, σαν ν' αντίκριζε κάποιο μεγάλο χάνδρινο.

— Πότε; ρώτησε με κομμένη την αναπνοή.

— Την Τετάρτη, απάντησε ο γιατρός. Το τράινο φεύγει το άπομεσημέριο.

Ο τράινο, ξαφνικά, την κινήσε, απλώθηκε σ' όλο το σώμα της κι' έφτασε ως τις πιο μικρές γωνίες των κινήσεων της.

— Όχι, δε μπορώ να φύγω, είπε. Πρέπει να μ' ακούσετε, γιατρός.

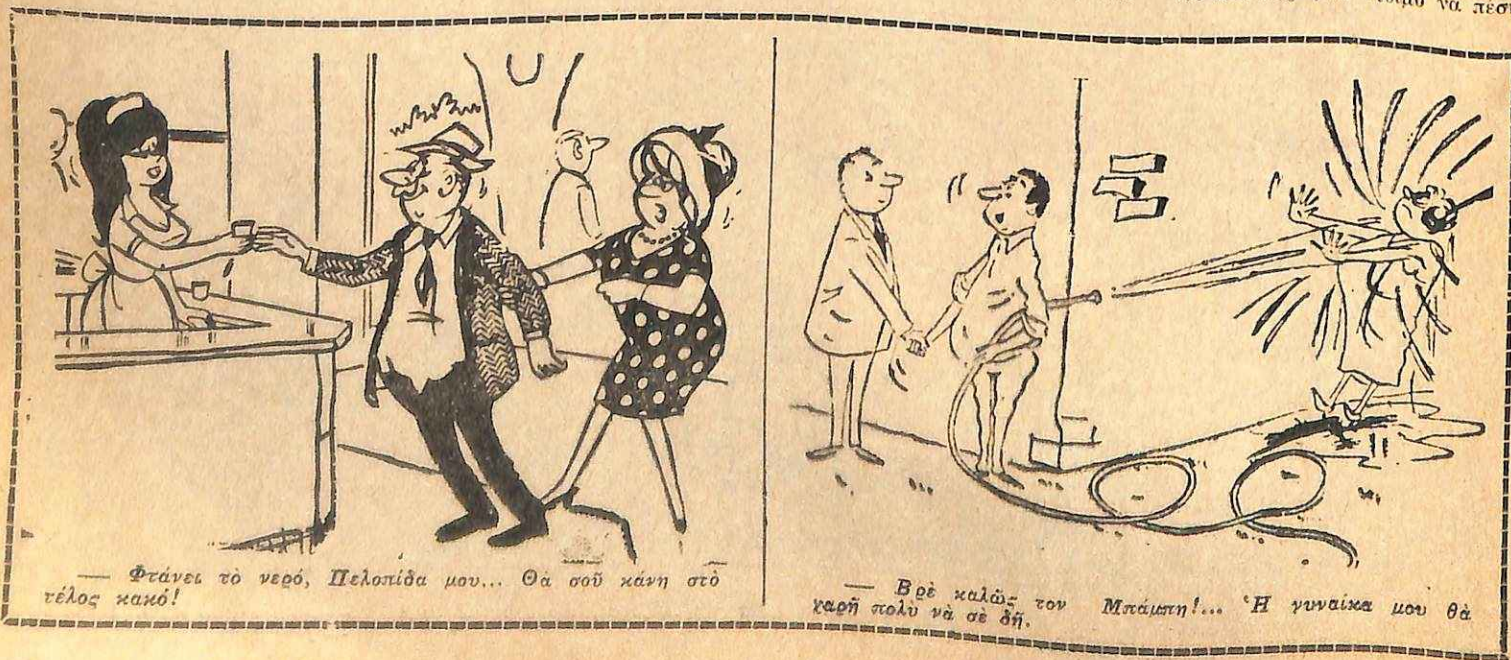
Ο γιατρός της μίλησε με πρόσφαρο ύφος, όπως κανει κανείς σ' ένα παιδί.

— Μπλ, μπλ, της είπε. Τι σημαίνει αυτό... Τι έχετε;

— Όχι, γιατρός, όχι, απάντησε, κοινοώντας προς τα πίσω το κεφάλι της.

Προς το χέρι της ανέβασε στα δικά του και το γάιδεψε με καλωσύνη και στοργή.

— Καταλαβαίνω, της είπε. Είσατε άρρωστα λίγο νευρικό, δεν έχετε συνήθειες να βλέπετε τα πράγματα όπως είναι. Φοβόμαστε

Φτάνει το νερό, Πελοπίδα μου... Θα σου κάνει στο τέλος κακό!

Βρε καλός τον Μπάμπη!... Η γυναίκα μου θα χαρή πολύ να σε δει.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές ριζές προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΗ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Η υπερπριχική θεραπεία τελειώνει ΑΜΕΣΑ - ΥΠΕΡΓΥΝΑ. Είμαστε δοναγονιστοί, μοναδικοί στο Βελγίον. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΛΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ ΤΗ ΡΙΣΕΝΤΑ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΡΑΪΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΣ ΔΕΡΜΑ ΤΗΛ. 612010

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Αντιρυτιδικά, ομοιομορφία του σώματος από δότανα και κυτταρικά εκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστές μας.

ΣΠΟΥΔΑΣΤΕ ΣΑΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

σχέδιο ή ζωγραφική, για μόρφωση, για αναγνώριση ή και για επαγγελματική επίδοξη, χάρη στη Σχολή Α.Β.Κ., που με κέντρο το Παρίσι και με ιδρύματα σε όλες τις χώρες του κόσμου, σας προσφέρει τη σπουδή της ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ, όπου και αν μένετε και με διαρκή παρακολούθηση από εκπαιδευτές καλλιτέχνες. Για πληροφορίες και αναλυτικό τεύχος δωρεάν, επισκεφθείτε μας, ή, από τις επαρχίες, γράψτε μας χωρίς υποχρέωση σας. ΤΩΡΑ είμαστε όλοι καλοκαίρι.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Κ.
ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 - Τηλ. 628.904
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Ρ. ΡΑΝΟΥΤΣΟ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Διπλώμα και θράσενον τηλεπαιχνίδι. Με δαγκμάς 50 θά σας απαντήσει για κάθε ζήτημά σας (ερωτικές δεσμούς, απογοητεύσεις, αμφιβολίες, οικογενειακές καταστάσεις, απώλειες αντικειμένων). Γράψτε από εσωτερικών και εξωτερικών, αποσταλέτε ημερομηνία γεννήσεως και γραμματόσημον απαντήσεως. Δέχεται δωρεάν επί συνεντεύξει. Ώρα 9-11 5-8 μ.μ. Σάββατον 9-11 π.μ. Κυριακή 10-08ος Ώρα 54. Αγ. Παρασκευή, Λεωφόρου Ν. Ζωής, στάσις 3η, τηλέφωνον 650.418.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: 28ης Οκτωβρίου 54, 9-11 & 4-6 μ.μ. - Τηλ. 810-807
Οικία 'Αγ. Αλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον, τηλ. 99-746

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Τατησίαν και Σπουράνα 28 (παρά την Ομόνοια) 9-2 και 5-7 1/2 μ.μ.
Τηλ. 523.708.

να φύγετε από το περιβάλλον με το οποίο έχετε εξοικειωθεί, για να πάτε σε ένα άλλο, που σας είναι άγνωστο. Προσέχεται για μια νεοειρήνη αντίδοσις, που την δοκιμάσαμε όλοι σε παρόμοιες περιπτώσεις... Αυτή η μικρή χάρις θα σας περάσει, χωρίς να το καταλάβετε.

— Άλλα δε μπορώ να χάσω αυτό το πράγμα, γιατί, έχω την ασή με πάθος. Δε μπορώ να το χάσω.

Της έπιασε με το χέρι του το στήθος και το τρανάζει ελαφρά, θέλοντας να της δώσει θάρρος.

— Θα σας πω ως το στήθος και θα σας βάλω στο τραίνο, της είπε. Η οικογένειά σας θα σας περιμένει στην άλλη άκρη της διαδρομής.

— Η οικογένειά μου;

— Μη μιλάτε με τόση αποστοργή, της είπε. Είναι βέβαιος ότι είναι καλοί άνθρωποι.

Τα μάτια του πήγαν στην κοιλία του μορφού, που βρισκόταν στο δωμάτιό της.

— Κι' αυτό τον άνθρωπο; της είπε. Δεν τον σκεφτόσαστε;

Σηκώθηκε, πήγε στην κοιλία, πήρε από εκεί το μορφάκι και το έβαλε στην αγκαλιά της.

— Θα τον πάτε στο σπίτι του, δεν είν' έτσι; της είπε. Δεν θα θέλετε, βέβαια, να μεγαλώσει ο γιος νοσοκομείου.

Έλασε χαλκαράδα.

— Το παιδί αυτό έχει ανάγκη από μια οικογένεια, πρόσθεσε.

Η Έλเลน έσφιξε το βρόχος στην αγκαλιά της κι' αβούλησε το μέτωπό της στο κεφάλι του.

— Ναι, είπε στο τέλος παλινώντας την απόφασί της. Το παιδί αυτό πρέπει να έχει μια οικογένεια.

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Βρισκόταν και πάλι μέσα στο τραίνο. Άλλα πόσο το ταξίδι ήταν διαφορετικό από την άλλη φορά. Οι διάδρομοι δεν ήταν τώρα γεμάτοι και δεν έβλεπε πονεμένα την παραμυθική ατμόσφαιρα. Το διαμέρισμά της ήταν ένα μικρό προσκολλημένο δωμάτιο με όλες τις ανέσεις.

Στο βάθος υπήρχε μια ντουλάπα κι' έναν τεράστιο καθρέφτη. Οι βαλίτσες της ήταν κατακαίοντες και πάνω σ' αυτές διασκορπίζονταν τα άσπρα της «Π. Κ.».

Το δωμάτιο αυτό είχε ένα τραπέζι, που μπορούσε να το κατεβάσει ή να το σηκώσει, μια λάμπα ποταφής και ιδιαίτερη τουαλέττα. Όλα αυτά ήταν δικά της και κανείς άλλος εκτός απ' αυτήν δε μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει.

Τη στιγμή που έφτανε, οι γειτονικές οίκοι της πρόσφεραν ένα μεγάλο μπουκέτο με όμοια τριαντάφυλλα και άφθονα φρούτα, σαν να έρχοιτο να τα ξεδώσει ως την άλλη άκρη του κόσμου.

Το τραίνο έτρεχε πάντα. Από τα παράθυρα έβλεπε δέντρα, βουνά, κομμάτια από τον ορίζοντα που σκεπάζονταν με σύννεφα, αχνόκες κατοικίες, λιβάδια...

Στο αλέγοντι κάθισμα είχε βάλει το παιδί της, τυλιγμένο σε μια γαλάζια κουβέτα. Ήταν ένα κομμάτι από τον ίδιο τον έαυτό της, ένα μικροσκοπικό δν και είχε ανάγκη από την αγάπη και την προστασία της.

— Όχι, αυτό το ταξίδι δεν ξυπνάει, σ' αλήθεια, με το ποιοτικό. Άλλα το πρώτο δεν της έδινε καμιά αίσθηση. Τώρα, όμως, ο φόβος ταξίδευε μαζί της.

Στο πρώτο ταξίδι δεν είχε τίποτα να φοβηθεί. Δεν είχε, βέβαια, θέσι για να καθίσει κι' ούτε είχε

πάρει τίποτα μαζί της για να φάει, γιατί με τα δεκαεπτά σέντε δεν θα μπορούσε να αγοράσει τίποτα. Μαροστά της απλωνόταν το κενό, η φοβή, το τίποτα κι' είχε μια άοριστη ιδέα πως το καλύτερο γι' αυτήν θα γιά το παιδί που είχε μέσα στα σπλάγχνα της ήταν ο θάνατος. Άλλ' ο θάνατος δεν την τρώει. Απολυθείσας τη μοίρα της, που ήθελε πως την πήγαινε σ' αυτόν.

Τώρα, όμως, ο φόβος είχε φοβίσει μέσα στην ψυχή της.

Οι οδές συνέχισαν το μονότονο τραγούδι τους πάνω στις σιδερένιες γραμμές, όπως κάνουν οι οδές όλων των τραίνων. Μα το τραγούδι που άκουγε η Έλเลน δεν ταν ποιά μόνον γι' αυτήν:

«Έρρισε πίσω, κλικ-κλικ, γύρισε πίσω, κλικ-κλικ, μην πάς πιο μακριά, γύρισε...»

Θα το ήθελε πολύ να μπορούσε να γυρίσει πίσω. Άλλα το τραίνο έτρεχε πάντα προς τα εμπρός και δεν ήταν στο χέρι της να το σταματήσει.

«Κλικ-κλικ, γύρισε πίσω...».

Σηκώθηκε σε κάποια στιγμή και γύρισε τις βαλίτσες της προς το αντίθετο μέρος. Δεν έβλεπε τώρα τα δυο άσπρα «Π. Κ.». Άλλα τι σημασία είχε; Ο φόβος βρισκόταν πάντα μέσα στην ψυχή της.

Κάποιος χτύπησε, ξαφνικά, στην πόρτα. Το χτύπημα ήταν πολύ ελαφρύ, αλλά η Έλเลน τινάχτηκε σαν ο κεραυνός να είχε πέσει μαροστά στα πόδια της.

— Πώς είναι; ούτως με κοιμήνη την αναπάντη.

Σε πέντε λεπτά φτάνομε στο Κόλφελντ, απάντησε η φωνή ενός ελεγκτού.

Η Έλเลน σηκώθηκε κι' άνοιξε την πόρτα. Ο ελεγκτής είχε απομακρυνθεί κι' όλος. Άλλ' η Έλเลน έτρεξε κοντά του.

— Όχι, δεν είναι δυνατόν, του είπε.

— Ποιο πράγμα δεν είναι δυνατόν; της ούτησε απορώνας.

— Το ότι φτάνομε στο Κ... — Και βέβαια, της απάντησε, ζητάμε τον παρόντα, σαν να αμφέβαλλε για το λογικό της.

— Αλήθεια; είπε η Έλเลน. Νόμιζα ότι...

— Το Κόλφελντ, της εξήγησε ο ελεγκτής, είναι μια μικρή στάση ανάμεσα στους σταθμούς του Κλάρεντον και του Χάστιγς. Περάσαμε το Κλάρεντον κι' ο έπομενος σταθμός είναι το Χάστιγς. Σε λίγο, λοιπόν, φτάνομε στο Κόλφελντ.

Συνάγρισε στο διαμέρισμά της κι' έβλεπε την πόρτα.

Οι οδές τραγουδούσαν τώρα έναν άλλο σκοτό:

«Έβγα πολλή αγάπη πιά, κλικ-κλικ, είναι πολύ αγάπη πιά...».

Μπορώ να περάσω από το Κόλφελντ, χωρίς να κατεβώ, μολόγησε η Έλเลน.

Έτρεξε στο παράθυρο και ζήτησε έξω, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι ο ελεγκτής δεν είχε κάνει λάθος.

Στην άσχημη δεν είδε παρ' ένα μοναχικό σπίτι. Τότερα δέντρο. Πιο πέρα τρίτο. Σε λίγο, όμως, τα σπίτια έγιναν πιο πυκνά.

«Μην κατεβείτε, της έλεγε μια εσωτερική φωνή. Δε μπορούν να σε απογοητεύσουν σ' αυτό. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να σε απογοητεύσει. Είναι το καλύτερο που μπορείς να κάνεις, για να ξεφύγεις. Μην κατεβείτε...».

Έτρεξε στην πόρτα και την κλείωσε, σαν να ήθελε να βάλει ένα φραγμό στον εξωτερικό κόσμο.

Τα σπίτια γίνονταν τώρα πιο πυκνά κι' η ταχύτητα του τράινου είχε λιγοστεύσει. Η Έλเลน μπορούσε τώρα να ξεχωρίσει το κάθε τι.

Έδω ένα σχολείο, πιο πέρα μια εκκλησία, ένα γηπεδο τένις, μια θοάρα δέντροστοιχία.

Οι οδές του τράινου γύριζαν όλοένα και πιο άσπρα. Κάθε φορά νομίζες πως θα ήταν η τελευταία στοργή τους.

Κλικ-κλικ, κλικ-κλικ... Ένα μεγάλο ύπνοτερο απλωνόταν τώρα παράλληλα στη γραμμή.

Η Έλเลน είδε ένα λευκό χτίριο, που στο πάνω μέρος του υπήρχε μια επιγραφή:

Κ — Ω — Α — Φ...

Η Έλเลน δεν προχώρησε στα επόμενα γράμματα. Ένα παγωμένο ουρλιαχτό βγήκε από το στόμα της.

Το τραίνο σταμάτησε. Στο διάδρομο άκουστηκε θόρυβος. Κάποιος χτύπησε στην πόρτα.

— Θέλετε να πάω τα πράγματά σας, νοιά;

Εσφίξε μέσα στην τσέπη της τα δεκαεπτά σέντε, που τα είχε πάντα εκεί. Έπειτα έσκυψε και πήρε στην αγκαλιά της το μικρό της μαζί με την κουβέτα του.

Στην πλατφόρμα του σταθμού υπήρχαν άγνωστοι άνθρωποι. Τα κεφάλια τους βρισκόταν πιο κάτω από το ύψος των παραθύρων, αλλά μπορούσε να τους βλέπει. Άνθρωποι σ' αυτό το πλήθος διέκρινε μια γυναίκα, που είχε τα μάτια στυλωμένα πάνω της. Τα βλέμμά τους διασταυρώθηκαν. Η Έλเลน ήταν άγρια και να μετακινήσει για να κοιτάξει μέσα στο διαμέρισμά της.

Η γυναίκα που στεκόταν απ' έξω την έδειξε με το δάχτυλο σε κάποιον που θάπορε να βρισκόταν κοντά της, αλλά που η Έλเลน δεν τον έβλεπε.

— Νάτην, την βοήθα! έλεγε η γυναίκα. Νά, σ' αυτό εδώ το διαμέρισμα.

Η Έλเลน έσφιξε μια ματιά στο μορφάκι της και, ξαφνικά, ένα χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη της. Ήταν σαν η ζωή να ξανάγινε, έπειτα από μια αποσπασμένη διακοπή, έπειτα από κάποια σήμα.

Έβγαλε το παιδί από το χέρι της βγάζοντας μερικά λόγια που αβούλησε να πει μόνη σ' αυτό.

— Για σένα, του ψιθύρισε. Μόνον για σένα. Κι' ο Θεός να με συγχωρήσει.

Πήγε δώτερα στην πόρτα και την άνοιξε. Το μεγάλο βήμα είχε γίνει πιά και της ήταν αδύνατον τώρα να υποχωρήσει.

ΠΡΩΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Τράχουν μερικά γεγονότα που ζόβουν τη ζωή στα δύο. Αυτό συμβαίνει συχνά, άλλ' όχι πάντα.

Κάτι τέτοιο έγινε με την Έλλεν. Κάποιο άσπρο χέρι την έπιασε μια γραμμή. Κι' αυτή η γραμμή χώρισε το παρελθόν από το παρόν. Η Έλλεν Γεωργίου είχε πεθάνει πιά. Η γυναίκα που κατέβηκε από το τραίνο ήταν η Πατρίτσια Κέλλεο. Τα μαγουλά της είχαν πάρει ένα χτίριο γορμα και τα χείλη της έτρεμαν. Άλλ' ήταν η Πατρίτσια Κέλλεο.

Τα μάτια της γυναίκας που στεκόταν στην πλατφόρμα έλαμψαν. Έδειχναν χαλάρωση και τριφερότητα. Και κάτι άλλο άνοιξε: είλκενι κι' εμπιστοσύνη.

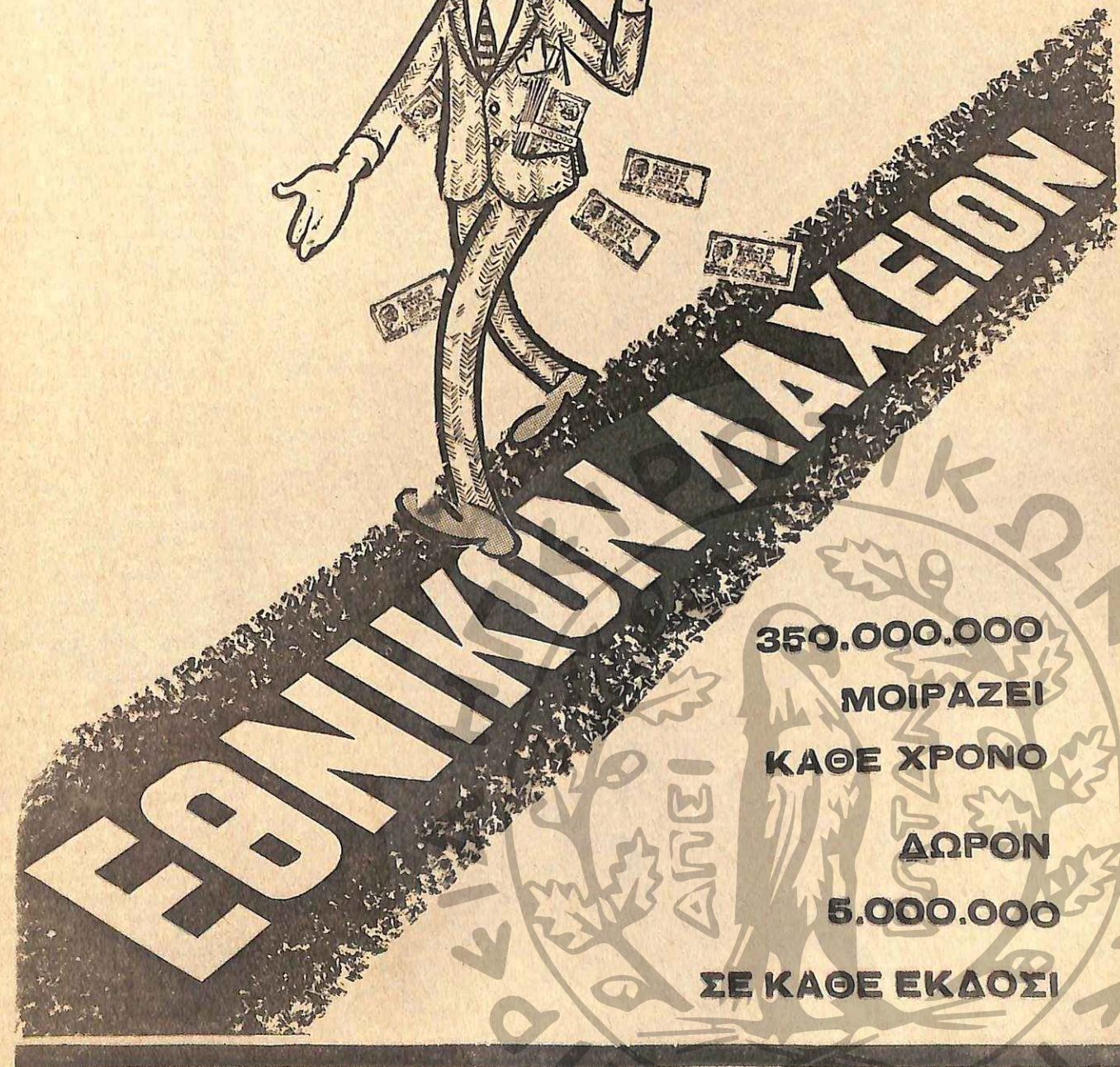
Η γυναίκα αυτή θάπορε να είχε περάσει τα πενήντα. Τα μαλλιά της είχαν άορισει ν' άσπρίζουν. Ήταν ψηλή και λεπτή.

Η Πατρίτσια πρόσθεσε με την πρώτη ματιά αυτές τις λεπτομέρειες. Ο άντρας που στεκόταν κοντά στην γυναίκα ήταν πιά ηλικιωμένος. Άλλα φαινόταν το ίδιο χαλάρωτος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ένας δρόμος υπάρχει...

...για την άνεσι!
την χαρά!
την εύτυχία!

350.000.000
ΜΟΙΡΑΖΕΙ
ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ
ΔΩΡΟΝ
5.000.000
ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΚΔΟΣΙ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΓΑΝΤΙ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΠΩΣ όλος ο κόσμος, έτσι κι' εγώ δεν μπορούσα να εξηγήσω ποιοι λόγοι είχαν προξέσει τον Ράντολφ Σμιθ γ' αυτοκτονήση. Μόλις πέσει έμαθα από τον αδελφό του Τζων Σμιθ την αιτία.

Οι δυο αδελφοί είχαν κληρονομήσει μεγάλη περιουσία από τον πατέρα τους. Μά ο Ράντολφ, ο μικρότερος, παίρνοντας το μερίδιό του, άρχισε να γυρίζει σ' όλο τον κόσμο γλεντώντας κι' οργαζόντας. Κι' όταν καταπατάλησε τα χρήματά του ξαναγύρισε στο Λονδίνο. Ήταν όμως εξάντλητος, δραστήριος και γρήγορα δημιούργησε περιουσία με χρηματιστηριακά κόλπα. Είχε γίνει γνωστός τίτος του Σίτυ, τ' αλόγα τον χερδίζαν στις ιπποδρομίες κι' ο κόσμος μολύσε για τα πλούτη του, όταν ξαφνικά αυτοκτονήσε.

Τον πήγαν έτοιμοθάνατο στο νοσοκομείο και κάλεσαν τον αδελφό του. Ο Ράντολφ διατήρησε τις αισθήσεις του ως την τελευταία στιγμή και πέθανε στην αγκαλιά του.

Νά, η παράξενη ιστορία της αυτοκτονίας του, όπως μου την διηγήθηκε ο αδελφός του.

«Το 1930, ένας μεσόκοπος άγδρας βγήκε από το φρενοκομείο του Μπρόντγουο, όπου είχε μείνει έξη χρόνια. Προτού κλειστή με τους τοιelloύς, ο Τζωρτζ Αρνολντ ήταν συνταξιασ του αδελφού μου Ράντολφ. Αλλά στάθηκε άτυχος. Το 1924, σε μία σπουδαία δίκη, όπου οι δυο συνταξιασ είχαν κατηγορηθή επί άπάτη, ο Ράντολφ έφωξε το βάρος όλο στον Τζωρτζ Αρνολντ. Έτσι τον καταδίκασαν σε πέντε χρόνια και τον έκλεισαν στη φυλακή. Τις πρώτες μέρες φώναζε, χτυπιόταν, έβριζε τόσο, που τον πήραν για τοιello και τον έβλεψαν με τους φρενοβλαβείς. Αντί λοιπόν να μείνει πέντε χρόνια στη φυλακή,

έμεινε έξη στο τρελλοκομείο.

Φαίνεται πως ο αδελφός μου Ράντολφ είχε σχηματίσει την ιδέα πως όποιος μπαίνει στο φρενοκομείο, δεν ξαναβγαίνει από μέσα. Γι' αυτό φαντάζεται κανείς την κατάληξή του, όταν μία μέρα ο άλλος συνταξιασ του παρουσιάζεται στο τρελεζιτικό του γραφείο.

— Δεν ήρθα, φίλε μου, για να σε σκοτώσω, τού είπε ο Αρνολντ αλλά για να σ' εκδίσω. Είναι ένας μήνας τώρα που βγήκα απ' το τρελλοκομείο. Στο διάστημα αυτό συνεχίζοντας, στοιχεί για γ' αποδείξει ότι εσύ και όχι εγώ ήσουν ο καταχραστής της υποθεσεως Κοπτχολ... Δεν λέγω πως ήμουν άμετοχος στην άπάτη, αλλά έσένα βαρύνει η μεγαλύτερη ευθύνη. Έπομένως, αν εγώ έμεινα φυλακισμένος πέντε χρόνια ή μάλλον έξη, εσύ θα φυλακισθής για δέκα...

«Εκτός από την άτιμη προάξι σου σε βαρύνει κι' η καλαισθησιτιά ότι έρωξες όλες τις ευθύνες στον φίλο και συνταξιασ σου για να γλιτώσης εσύ. Μπορούσα να σε σκοτώσω και έτσι να εκδικηθώ. Μά προτιμώ να σου τραβήξω χούμια... «Ω, μη φοβάσαι. Δεν ζητώ πολλά, καμιά χιλιάδα λίρες. Δεν πιστεύω να τα βρούμε πολλά, έ; Έχω ανάγκη να ταξιδέψω, για να συνέλθω από τα τελευταία μαρτυρικά χρόνια. Και σήμερα θα μου δώσεις χίλιες λίρες για την καλή άοχή. Νά...» ζιττάζε αυτές τις φωτογραφίες για να πεισθής... Είναι τα αντίτιπα των έγγραφων, που κρατώ στα χέρια μου. Φυσικά, εσύ τα έχοντες, γιατί αν τα παρουσιάζες ήσουν χαμένος!... Τα είδες, έ; Λοιπόν! Τώρα υπόγραψε έναν τέτα χιλίων λιρών και δώσε μου ένα συστατικό γράμμα για το Διευθυντή της Τραπεζής σου. Και

ξέρεις, περιττόν να γράψης το πραγματικό όνομά μου, ονομάζομαι τώρα Τζον Μπράουν...

«Εύχαριστώ, φίλε μου. Μόνο σε παρακαλώ, όταν ξαναβρω, φρόντισε να έχης έτοιμες άλλες χίλιες λίρες σε τραπεζογραμμάτια χάρην ενικόλιος. Καλημέρα!...»

Μετά μία βδομάδα, ο Αρνολντ επέστρεψε. Αλλά αυτή τη φορά ο Ράντολφ δυστόρησε. «Όσοσ πήρωσε πάλι τις χίλιες λίρες. Έξι τρεις μήνες ο εκδισατής δεν ξαναφάνηκε. Ένα βράδυ όμως, τη στιγμή που ο Ράντολφ έτοιμαζόταν να κλείση το γραφείο κι' οι υπάλληλοι είχαν φύγει, ο Αρνολντ ξαναπροσπαρήσε. Αιτή τη φορά, ο Σμιθ τον διάταξε να φύγη, γιατί άλλως θα τον οκτόνηε. Συγχρόνως, τραβήξε το περιστροφικό και με σταθερό χέρι τον σημάδεψε.

— Δεν θα τολήμης να με σκοτώσης, τραβήσε ο Αρνολντ, γιατί θα πάς φυλακή! Πως θα κρύψης το πτώμα μου;

— Θα φύγης ή θα προσβολήσω; έκανε ο Ράντολφ.

— Ράντολφ!... Μιλές σοβαρά; Κούψε το όπλο κι' έλα να μιλήσουμε αιλιά...»

«Όστε φαντάσθηκες, ήλιθιε, ότι θα εξακολουθούσες σ' όλη τη ζωή σου να μου τραβάς χούμια; Έκανες λάθος και θα σου το αποδείξω. Κανείς δεν σε είδε όταν μπήκες εδώ. Δεν είν' έτσι; Λοιπόν, κανείς δεν θα σε δει να βγαίνης. Κάνε τον σταυρό σου! Είσαι έτοιμος;...»

— Μη... Μη, Ράντολφ... μη προσβολ...

Ο Αρνολντ δεν πρόλαβε να τελειώση. Ένας προσβολισμός άκούστηκε. Κι' ο εκδισατής σωριάστηκε νεκρός, με μία σφαίρα στο μέτωπο.

Ησυχος ο Ράντολφ σηκώθηκε, άνοιξε το χρηματοκιβώτιό του και

στρίμωξε εκεί το πτώμα, μαζί με το καπέλλο και τα γάντια του θύματος. Κατόπιν έβαλε το περιστροφικό στην τσέπη, κι' αφού βεβαιώθηκε πως το χρηματοκιβώτιο ήταν καλά κλειδωμένο, έκλεισε το γραφείο κι' έφυγε.

Τί θα κάνω το πτώμα σου, έ; Τώρα θα δής! κάγχασε καθώς επέστρεφε σπίτι του.

Έκείνο το βράδυ, ο Ράντολφ ήπιε μία μποτίλια ούισκι. Μά όταν πλάγιασε, δεν μπόρεσε να ήσυχάση. «Σε το πρωί, στοιφογύρισε στο κρεβάτι του. Όταν σηκώθηκε την επομένη, διάταξε τον υπηρέτη του ν' ανεβάση από την αποθήκη ένα πελώριο μπαούλο της μητέρας του, φτιαγμένο επίτηδες για να προφυλάη τα σουσα από τον σκόρο και την υγρασία.

— Ρόμπερτ! έλεε ο Σμιθ στον υπηρέτη του. Ίσως φύγω αυτές τις μέρες για τη Βραζιλία για υποθέσεις μου. Το μπαούλο να το στείλεις στο γραφείο μου, γιατί έχω να βάλω ένα σωρό πράγματα. Τις βαλίτσες μου θα σου πώ τότε να τις ετοιμάσης.

Κατόπιν ο Ράντολφ πήγε στο γραφείο του. Μίλησε στην γραμματέα του για το ταξίδι που σκόπευε να κάνει στη Βραζιλία, για κάποια μεγάλη εκχώρησι. Της είπε ότι, μόλις φέουν το μπαούλο, να το ανεβάσουν στο γραφείο του γιατί ήθελε να βάλη βιβλία. Έπειτα της είπε να τηλεφωνήση στα γραφεία μιάς άμμοπολίζης εταιρίας για να του ζητήσουν μία καμπίνα.

Όλα έγιναν όπως ήθελε. Το μεσημέρι, μένοντας μόνος, άνοιξε το χρηματοκιβώτιο, έβγαλε το πτώμα και κατόρθωσε να το στρίμωξη μέσα στο μπαούλο.

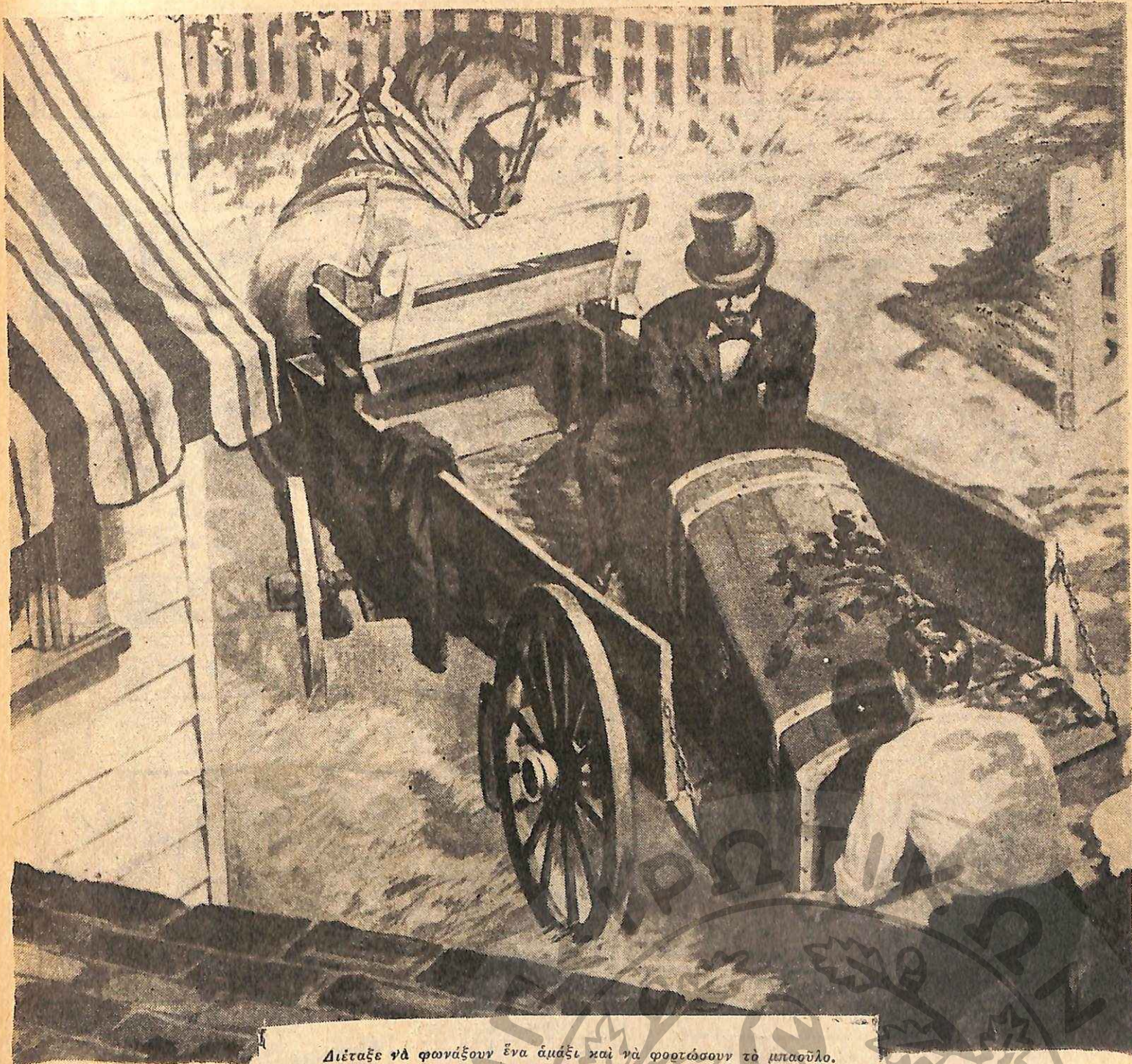
Όταν γύρισαν οι υπάλληλοι, διάταξε να φωνάξουν ένα άμάξι και να φορτώσουν άπάνω το μπαούλο. Ο ίδιος το πήγε στο σταθμό και το παρέδωσε, με ψεύτικο όνομα.

Ο υπάλληλος, δίνοντάς του την απόδειξη, τού είπε γελώντας:

— Που διάβολο ξεφύτρωσαν αυτά τα παλιά μπαούλα; Είναι το δεύτερο που μου φέρονουν σήμερα, απαράλλαχτο με το πρώτο. Την επομένη, όταν ο Ράντολφ πήγε στο γραφείο, φώναζε την γραμματέα του.

— Μις Μάθιους! της είπε. Ελπίζω να φύγω για το ταξίδι μου, παρ' όλο που έχω πολλές υποθέσεις μου να τακτοποιήσω άκόμα. Θα λείψω ίσως δυό μήνες. Στο διάστημα αυτό, σεξ και ο Τζέιμς θα φροντίσετε για τις δουλιές του γραφείου. Έγώ τώρα πρέπει να βγω για μερικές δουλιές...

Ο Ράντολφ είχε λάβει κάποτε μέρος σε θεατρικές παρουσιάσεις στο διάστημα της περιπετειώδους ζωής του, κι' έτσι δεν δυσκολεύτηκε να μεταμφιεστή. Αγνώριστος τώρα πήγε στον σταθμό, πήρε το μπαούλο, το φόρτωσε στην σκενοφόρο, κι' αυτός μπήκε σ' ένα βαγόνι πρώτης θέσεως, αφού πρώτα έδωσε γενναίο πονηρογάσο στον υπάλληλο για να μην άρσηση στον υπάλληλο, αλλάζε τη μεταμφίση του, βγήκε ύστερα στον διάδρομο και προχώρησε ως την άκρη. Στον πρώτο σταθμό κατέ-

Διέταξε να φωνάξουν ένα άμάξι και να φορτώσουν το μπαούλο.

βηκε και πήγε στο κώμα γ' άγοράση ταγάρα. Άφησε τότε το τραίνο να φύγη και ύστερα έφυγε κι' αυτός. Απομακρύνθηκε απ' το σταθμό, πήρε ένα ταξί και κατέβηκε σ' ένα άπομένο δρόμο. Με τρόπο άφηρεσε το πρόσθετο μουστάκι, τα σκούρα γυαλιά και το χοντρό κασκόλ του, διόρθωσε το σχήμα του καπέλλου του και, ήσυχος πάλι, επέστρεψε στο γραφείο του.

— Μις Μάθιους, είπε, είναι άδύνατον να προσβάσω να φύγω απ' αυτό το άμμοπολίο. Πρέπει να τηλεφωνήσετε στην εταιρία, ότι θα ταξιδέψω την επομένη έβδομάδα.

— Αλλά, σέο, η εταιρία δεν έχει άλλη άναχώρησι, παρ' ότε δεξατέντε μέρες.

— Τότε να τους πής να διαθέσουν το ελκτιόριό μου, κι' όταν θάμαι έτοιμος μπόρω να φύγω με πλοίο άλλης εταιρίας.

Μ' αυτό τον τρόπο, ο Ράντολφ είχε ξεγελάσει όλο τον κόσμο.

Μά, όπως συμβαίνει συνήθως προδόθηκε μόνος του, από μία άπροσεξία του.

Τη στιγμή που είχε δώσει το πονηρογάσο στον υπάλληλο του τραίνου, χωρίς να το άντιληφθή, τού είχε πέσει ένα έπισκεπτήριο από το πορτοφόλι του.

Ο υπάλληλος το είχε βρή. Έτσι έμαθε ποιος ήταν ο γενναίοδορος—άν ο Ράντολφ δεν είχε φανή τόσο άναρχοτής στο γεγόνος θα περνούσε άπαρατήρητο— και από εθνογνωσιή, όταν το τραίνο έφθασε στο τέμα του ταξιδιού και κανείς δεν ζήτησε το μπαούλο, ειδοποίησε τον σταθμάρχη κι' έστειλε την άστυνομία.

Την επομένη το πρωί, ένο ο Ράντολφ προγεμνιότιζε στο σπίτι του, ο άπρεπτης του τον ειδοποίησε ότι κάποιος τον ζήτησε.

Ο Ράντολφ βγήκε στο χώλλ και, όταν είδε έναν πόλισμαν, έγινε άταχορος.

— Είσθε ο μίστερ Ράντολφ Σμιθ; τον ρώτησε ο άστυνομικός.

— Μάλιστα... τραβήσε ο Ράντολφ.

— Σεξ ταξιδεύατε γδές με το τραίνο των 11.50 από το Λονδίνο στο Κρούερ;

— Μάλιστα...

— Λοιπόν! Έοθα λοιπόν για εκείνο το μεγάλο μπαούλο, το όποιο...

Τότε συνέβη κάτι καταπληκτικό. Σαν τοιelloς, ο Σμιθ παρουμείωσε τον συσταμένο πόλισμαν και μπήκε στην κρεβατοκάμαρά του.

Προεγεμνέμος ο πόλισμαν ρώτησε τον υπηρέτη:

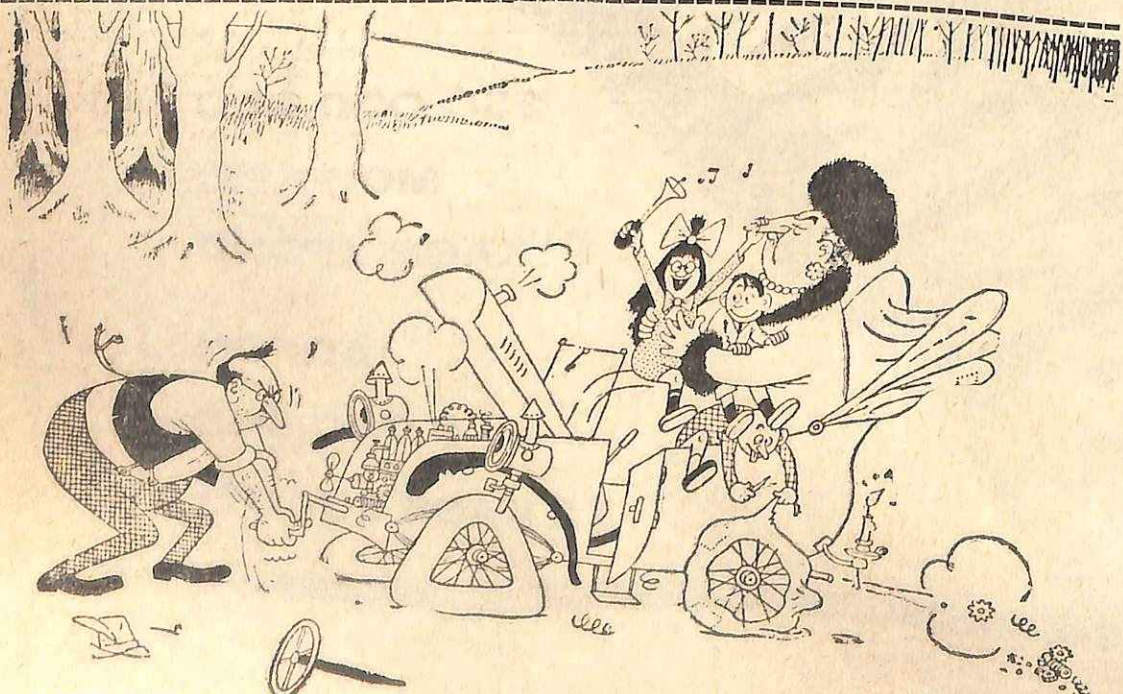
— Δεν μου λές, μήπως ο άρεγτικός σου είναι άρρωστος; Σαν άλλωκοτος αινείται...

Την ίδια στιγμή άντράχσε ένα προσβολισμός. Οι δυο άνδρες έσπευσαν στο δωμάτιο του Σμιθ μα ήταν άνογα πιά. Ο Ράντολφ κειτόταν έτοιμοθάνατος στη μέση της κάμαρας με μία σφαίρα στον κροτάφο.

— Η αυτοκτονία του, χρηματιστή Ράντολφ Σμιθ, έλεγε κατόπιν ο πόλισμαν στους συναδέλφους του, είναι το πιο παράξενο περιστατικό που μου έτυχε ως τώρα... Δεν προόρασα καλά-καλά να τού πώ ότι βρόθηκε το πλώο εκείνο μπαούλο του, όταν η έσπρωξε άγρια, έτρεξε στην κάμαρά του και κατέβασε καμιά-καμιά θά ήταν σκοτωθηκε. Άσφαλως θα ήταν παλάος, γιατί τι ρωτάς πως βρόθηκε μέσα στο μπαούλο, όταν το άνοίξαμε!... Μία παλιά μηχανή του ραψίματος, ένας χαλασμένος φωνόγραφος και ρούχα από κανένα παλιό τσίκα... Μυστήριο!...

Καταλαβαίνετε τι είχε συμβή; Όπως μου εξήγησε ο Τζων Σμιθ έγινε λάθος στα μπαούλα στην άποθήκη του σταθμού. Όσο για το μπαούλο με το πτώμα, πιθανόν να έμεινε εκεί με τ' άσχημα. Κι' αν άνεκαλήφθη, όπως σας είπα παραπάνω, θα άποτελή ένα άσχημα άπλο μυστήριο για την Σκωτία... Λοιπόν.

X. ΡΟΥΣΦΙΑΝΤ

— Να μη κατέβη κανένας... Σε δυο δευτερόλεπτα ξεκινούμε!...

ΧΡΥΣΕΣ ΝΟΤΕΙΔΕΣ

3ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο βασιλιάς των Σανγκώ αναγκάζεται μία μέρα να παραδοθή στον πρίγκιπα Κορίσιαν, άρχοντα της Τερσανίας. Η κόρη του βασιλιά, πριγκίπισσα Βαλερία, μαθαίνοντας πως η θεία της Μάρτσια και ο κόμης Μάλμπονγκ θέλουν να την εξαφανίσουν, για να καταλάβουν το θρόνο, καταφεύγει στο δάσος, όπου με τις χρυσές νοτιίδες της σώζει τη ζωή του πρίγκιπα Κορίσιαν, που έχει πέσει σε μία περιοχή κινουμένης άμμου.

— Κινδυνεύει και δεν ξέρω ποιά είναι. Δεν έχω απ' αυτήν, παρά μόνο τις χρυσές νοτιίδες της.

— Πού τις βρήκατε αυτές; τις νοτιίδες, πριγκιπά μου;... Τις ξέρω καλά. Είναι της κόρης μου... Πού την συναντήσατε;

— Φαίνεται πως δεν άργησαν καθόλου να βρεθούν προ- δότες στο βασίλειό σας...

ΣΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΣΑΝΓΙΩΡ

— Σήμερα η θεία σας Μάρτσια στέφεται βασίλισσα.

— Καμμένη πατερούλη! δλοι σε προδωσαν...

Ο πρίγκιπας ξαναγυρίζει στον πύργο του, όπου συναντά τον αίχμάλωτό του.

— Άρχοντά μου, δεν ξέρω κι' εγώ τί να κάνω με' σας. Τό να ζητήσω λύτρα, για να σας απελευθερώσω, δεν το βρίσκω καθόλου ικανοποιητικό.

— Δεν μπορώ παρά να σας ευχαριστήσω, για τον τρόπο με τον οποίο μου συμπεριφερόσθε.

— Αφήστε με, σας παρακαλώ, για λίγο ελεύθερο, να βοηθήσω την κόρη μου και σας, πρόσχα να ξαναγυρίσω εδώ άμείως μετά.

— Οι νοτιίδες αυτές, που μου έσωσαν τη ζωή, αξίζουν πολύ περισσότερο από την ελευθερία σας. Μπορείτε άμείως να φύγετε.

Ο ίδιος ο κόμης Μάλμπονγκ στέφει τη Μάρτσια.

— Ζήτη η νέα μας βασίλισσα!

— Ζήτη ο βασιλιάς Βάλντο, ο μοναδικός ανώτατος άρχων του Σανγκώ!..

— Ο πρίγκιπας Κορίσιαν!..

— Τα σπαθιά δεν έχουν κυνικά θέσι στα γόνα προδοτών!..

— Δεν θα επιτρέψω σ' ένα ξένο να μάζ βοίξη!..

— Ποιόν συναντή η βασίλισσα σου, Μάρτσια... Χάρις στη γενναϊότητα του πρίγκιπα Κορίσιαν, ο θρόνος αυτός είναι και πάλι δικός μου.

— Ζήτη ο νόμιμος βασιλιάς μας!..

— Παραδέχομαι πως υπήρξα τρομερά φιλόδοξη και σας ζητώ να με συγχωρήσετε...

— Πού είναι η κόρη μου, η Βαλερία;

— Πες να σας εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου;

— Έγώ είμαι όφειλτης απέναντί σας, πριγκίπισσα. Μου σώσατε τη ζωή, θυσιάζοντας τις χρυσές νοτιίδες σας.

— Πατερούλη μου, τόσο γαίφωμα, που σε ξαναβλέπω!..

— Αν βοιστάσθε πάλι μαζί εδώ, το όφειλουμε στη μεγαλοψυχία του καλού πρίγκιπα Κορίσιαν.

Ο γάμος του πρίγκιπα Κορίσιαν και της πριγκίπισσας Βαλερίας εξασφάλισε μια μακρά περίοδο ειρήνης και ευμηνίας στα δύο γειτονικά βασίλεια.

ΤΕΛΟΣ

Τι τ'ή γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο «μποδαρισμός» δεν είναι ένα φαινόμενο του περασμένου αιώνα. Είναι μια επικίνδυνη μυχική κατάσταση, που μπορεί να εκδηλωθεί σε οποιαδήποτε παντρεμένη γυναίκα. Η ζαφνική έλξη για έναν άντρα, που δεν είναι ο σύζυγος, μπορεί να εκδηλωθεί όταν η συζυγική ζωή βρίσκεται σε μια περίοδο κοπώσεως. Σ' αυτή την περίπτωση, η σύζυγος πρέπει να καταλάβει πως η δυσάρεστη αυτή κατάσταση έχει προέλθει και από δικό της λάθος και να αναλάβει πρωτοβουλία για να αναζωογονήσει την άγνη που έχει αρχίσει να σβήνει. Άλλωστε δεν πρέπει να λησμονά, πως ο «μποδαρισμός» είναι μόνο μια όπτική αυταπάτη και μια εκδήλωση ψυχικής ανωριμότητας.

«Την τράβηξε πιά μακριά, κοντά σ' ένα έλος, όπου τα νερόχорта σχημάτιζαν ένα στρώμα πάνω στα μικρά κύματα. Ο θόρυβος των θημάτων πάνω στο χορτάρι έκανε τα δαχτυλίδια να τρέχουν για να κρυφτούν».

— Έσφαλα, έσφαλα — έλεγε εκείνη — είμαι τρελή.
— Γιατί Έμμα; Γιατί;
— Ω, Ροδόλφο! Ψιθύρισε ή νεαρή γυναίκα ακομπώντας το κεφάλι της στον ώμο του.

Το ανάλαφρο ύψος του φορέματος της τυλίγει το λευκό λαιμό της, που φούσκωνε σ' έναν αναστεναγμό και νιώθοντας να λυποθυμά, πνιγμένη στα δάκρυα, εγκαταλείφθηκε στο άγκάλιασμά του.

Αυτή είναι η περιγραφή της απιστίας της κυρίας Μποδαρί, μιας από τις περιφημότερες της φιλολογίας όλων των εποχών. Συνηθισμένοι όπως είμαστε στη ρεαλιστική διάλεκτο των σημερινών μυθιστοριογράφων, σχεδόν δυσκολευόμαστε να αναγνωρίσουμε σ' αυτή την εικόνα, που ο Γουσταύος Φλωμπέρ περιγράφει με τόσο λεπτότητα, το κορυφαίο επεισόδιο ενός συναρπαστικού πάθους.

Έχουν περάσει περισσότερα από εκατό χρόνια από τότε που η Έμμα άφηνόταν στην αγκαλιά του Ροδόλφου. Στο μεταξύ άλλαξαν πολλά πράγματα και γι' αυτό οι πρωταγωνιστές αυτής της ιστορίας φαίνονται να ανήκουν σε μια εποχή πολύ μακρινή.

Κι όμως, παρ' όλο που στο ρεπερτόριο της συζυγικής απιστίας δεν φαίνεται πια να υπάρχουν πάρε και το Ροδόλφο, παρ' όλο που οι ήλικες αέρες έχουν αλλάξει, ένα πράγμα έχει μείνει ανέπαφο: ο «μποδαρισμός» δηλαδή η δίψη των παθών που περιέχουν την ήρωίδα του Φλωμπέρ προς το παρόν γικό πεπρωμένο της. Γιατί η ματωμένη Μποδαρί, η πρωίδια του 1800, καταλήγει να αυτοκτονήσει, θέλοντας κατά κάποιο τρόπο να εξογνιστεί για το σφάλμα της.

Η ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΜΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η πρωταγωνίστρια του τελευταίου φιλμ του Μικελάντζελο Άντονιονι δεν είναι παρά μια διση-

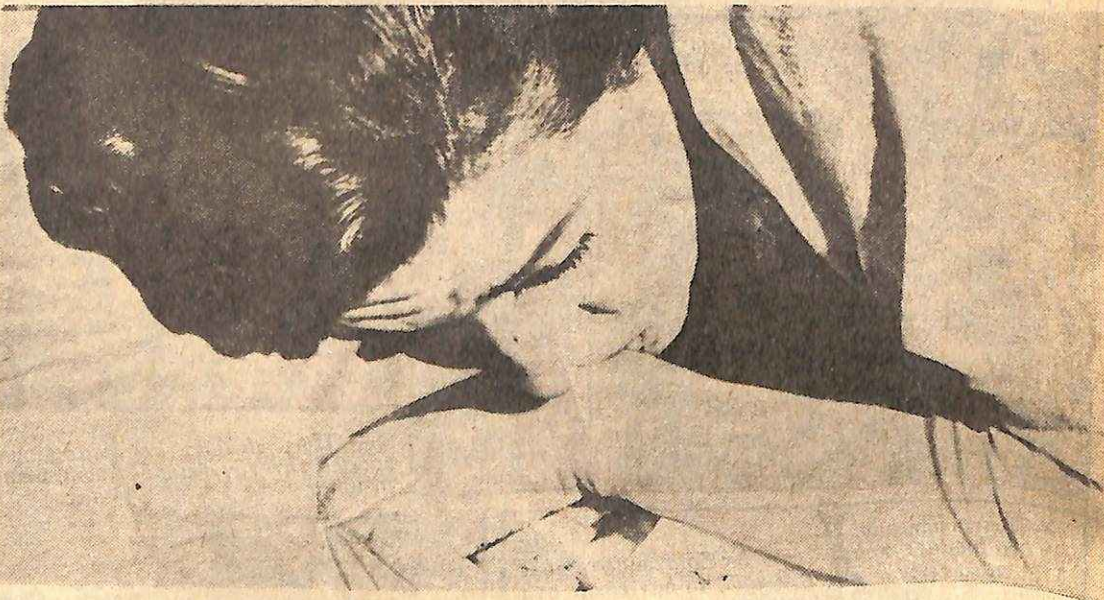
Πώς θ' αντίσταθ' ο Έναν Άντρα

γονή της κυρίας Μποδαρί και το θέμα της ταινίας «Κόκκινη έρημος» μοιάζει πολύ με το θέμα εκείνου του ρομάντσου. Να όμως και το γράμμα μιας αναγνώστριάς, που σκιαγραφεί ζωηρά τις συνθήκες και την ατμόσφαιρα της συζυγικής απιστίας.

«Μου συμβαίνει κάτι φοβερό, που μ' έχει ταραξεί βαθειά — γράφει. — Είμαι παντρεμένη από πέντε χρόνια και σ' όλο αυτό το διάστημα έμεινα πιστή στον άντρα μου. Άλλωστε, ο γάμος μου ήταν ένας γάμος από έρωτα. Να όμως που ύστερα από τον πρώτο ενθουσιασμό καιρό άρχισε να τρεκλίζει, να χά-

θώ να απάτησω τον άντρα μου, γιατί είμαι βαθειά τίμια. Τι μπορώ να κάνω λοιπόν;»

Η περίπτωση της κυρίας αυτής είναι χαρακτηριστική και κοινή σε πολλές γυναίκες. Είναι ένα είδος κολλητικής αρρώστιας, που ονομάζεται «μποδαρισμός». Πάνω στην περίπτωση της κυρίας Μποδαρί και του έρωτά της, ο Ζυλ Γκαλτιέ δημιούργησε μια θεωρία. Η διαφορά ανάμεσα στον «μποδαρισμό» του Φλωμπέρ και στον σύγχρονο, είναι ελάχιστη. Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνει μια γυναίκα για να «αντίσταθ' ο Έναν Άντρα» είναι να γνωρίσει, να δια-

Ο «μποδαρισμός» είναι μια ψυχική κατάσταση που μπορεί να εκδηλωθεί σε μια παντρεμένη γυναίκα. Η ζαφνική έλξη για ένα άντρα—οχι το σύζυγο—μπορεί να εκδηλωθεί όταν η συζυγική ζωή βρίσκεται σε περίοδο κοπώσεως.

νη την ισορροπία του. Γιατί πρόκειται για μια ένωση πολύ διαφορετική από εκείνη που ώνειρευτήκα. Δεν μπορώ να κατηγορήσω τον άντρα μου για μεγάλα σφάλματα, αλλά δεν είμαι εύχισμένη. Το θράβι, όταν γυρίζει στο σπίτι δεν μιλά, διαβάζει την εφημερίδα του και ύστερα αποκοιμείται τις περισσότερες φορές χωρίς να μου πει ούτε «καλη νύχτα». Δεν μου απευθύνει σχεδόν ποτέ μια ευγενική λέξη, μια τρυφερή χειρονομία. Με άλλα λόγια, εγώ είμαι για εκείνον σαν ένα επιπλέον απαραίτητο για το σπίτι. Πριν από λίγους μήνες γνώρισα έναν κύριο, συναντήσαμε κάθε τόσο και νιώθω γι' αυτόν μια δυνατή έλξη. Όχι τόσο σωματική, όσο πνευματική και αυτό είναι το χειρότερο. Έκείνος είναι πολύ τρυφερός, μου φέρνει με γοητεία με τη συζήτησή του, έχει ενδιαφέροντα όμοια με τα δικά μου. Εγώ αρχίζω να πιστεύω πως θα μπορούσε να είναι αυτός ο άντρας της ζωής μου. Μα δεν

γνώση την αρρώστια για να μπορέσω να την αντιμετωπίσω και να σταματήσω.

Η έννοια του «μποδαρισμού» είναι να φαντάζεται κανείς τα πράγματα διαφορετικά απ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα. Η Έμμα Μποδαρί είναι πράγματι το θέμα μιας απάτης, ενός πάθους που κάνει ακόλουθους χιμαίρι-κά όνειρα.

Αυτή η «τάση να φαντάζεται τα πράγματα διαφορετικά απ' ό,τι είναι», γίνεται έντονη στη γυναίκα, δημιουργώντας μια ψυχολογική κατάσταση στην οποία η πραγματικότητα και οι μορφές, διαστρέφονται και προκρίνονται στην πραγματικότητα. Πρόκειται για μια ψυχολογική διαστρέφση, που γίνεται τόσο πιο έντονη, όσο η γυναίκα εισχωρεί σε μια αισθηματική συγκρούση με τον άντρα που αναφέρεται πιο πάνω.

Πάνω σ' αυτό το σημείο η περιγραφή «γυναίκα χειραφετημένη» δεν αλλάζει τα πράγματα ούτε κατά ένα χιλιοστό. Από άποψη κα-

θαρά ψυχολογική ο «μποδαρισμός» της γυναίκας που οδηγεί αυτόκινητο, φορέει πανταλόνι, καπνίζει και διευθύνει μια επιχείρηση, είναι ο ίδιος με τις γυναίκες που δεν έδωσαν χωρίς καπέλλο και γάντια, που δεν έμπαιναν ποτέ μόνες σ' ένα δημόσιο χώρο και δεν απηύθυναν το λόγο σ' έναν άντρα αν δεν τους είχε συστήσει με όλους τους τύπους.

Η γυναίκα που έχει προσβληθεί από «μποδαρισμό» θα βλέπει όλα στον «καινούργιο άντρα» καλά και όμορφα για μια όπτική απάτη.

Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΣΕ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΕΡΩΤΕΣ

Η ψυχανάλυση έχει μελετήσει κατά βάθος αυτόν τον ερωτικό μηχανισμό. Και λέει ο Ιταλός καθηγητής Φράνκο Φορνάρι: «Η τάση του ιδεαλισμού είναι χαρακτηριστική στον έρωτα, μα η ψυχανάλυση ανακάλυψε τη μεταφορά της ερωτικής φαινομενολογίας. Έμεινε ερωτευόμαστε γιατί ξαναβρίσκουμε τον ίδιο παιδικό, παλιό, ξεχασμένο έρωτα. Και μάλιστα φαίνεται σαν ένα θαύμα. Ο «μποδαρισμός» συνδεμένος μ' αυτή την έμπειρία, χάνει εκείνο που δρίσκεται

ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΤΟΥ ΘΥΜΑΤΟΣ

Με όλα τα χαρακτηριστικά της φαντασίωσης και της απάτης ο «μποδαρισμός» δεν είναι παρά μια εκδήλωση ψυχολογικής ανωριμότητας.

Εκτός από ώριμες εξαιρέσεις, οι γυναίκες, που μετά το γάμο νομίζουν πως θα βρουν σ' έναν άλλον άντρα τον «άντρα του πεπρωμένου τους» είναι ψυχολογικά ανώριμες και δεν καταλαβαίνουν τη διαφορά που χωρίζει την πραγματικότητα από τον φανταστικό κόσμο.

Πώς να γιαντρεθούν; Με βαθείς και ειλικρινείς εξετάσεις στη συνείδησή τους, με ένα αδιάκοπο και κουραστικό αυτοέλεγχο.

Δοκιμάστε π. χ. να παρατηρήσετε τη συζυγική ζωή σας απ' έξω, να την κρίνετε με αντικειμενική νηφτικότητα. Ύστερα απαντήστε σ' αυτή την ερώτηση: «Ποιά ευθύνη έχω εγώ στη μεταβολή του χαρακτήρα του συζύγου μου μετά το γάμο;»

Γιατί, είναι δυνατόν ο άντρας, με το πέρασμα του καιρού να μην είναι πια όπως τον γνώρισατε στο γυναικείο.

Πολλές γυναίκες, με το πέρασμα του καιρού, καταλήγουν να αφοσιώνονται με το σύντροφο της ζωής τους. Παίρνοντας μέρος στο και περισσότερο στους αγώνες τους, στις ανσυχίες του, στις αντιλήψεις του, καταλήγουν να του μοιάσουν.

Αυτή η «απομίμηση της συμπεριφοράς» είναι χαρακτηριστική στη σύγχρονη γυναίκα και αντανακλάται αρνητικά στις συζυγικές σχέσεις καταστρέφοντας την ισορροπία ανάμεσα στα δύο φύλα. Σ' αυτό το σημείο, μη σκεφτείτε σας παρακάτω, ότι η ισορροπία των δύο φύλων είναι πια ένα γεγονός.

Ο έλεγχος στη συνείδησή της, αυτό το είδος της «πνευματικής άσκησης» που κάθε γυναίκα πρέπει να κάνει κάθε τόσο για να βλέπει καθαρά μέσα της, θα την βοηθήσει να γιαντρεθεί από το λεγόμενο «συμπλέγμα του θύματος», που υπάρχει λιγότερο ή περισσότερο σε κάθε παντρεμένη γυναίκα.

«Καταλαβαίνοντας πως είναι άδικες να υπομένουν τον σκέψι τους αυτές καταστρέφουν τον έρωτά τους, ρίχνουν την ευθύνη πάνω στον άντρα. Στο «συμπλέγμα του θύματος» είναι μια αυτοάμυνα για να αποφύγουν το συμπλέγμα της ενοχής. Πίσω απ' αυτό υπάρχει αρκετός μαζοχισμός, δηλαδή η ευχαρίστηση του ψυχικού πόνου, μια ευχαρίστηση υποσυνείδητη και νοσηρή, παρατηρεί ο δόκτωρ Φορνάρι.

Για να μπορέσει μια γυναίκα να απαλλαγεί από το «συμπλέγμα του θύματος» πρέπει να διώξει την ιδέα ότι είναι μια από τις πιο δυστυχισμένες γυναίκες του κόσμου.

Στη Γαλλία έγινε τελευταία μια έρευνα σχετικά με το γάμο. Σε αρκετές χιλιάδες γυναίκες από κάθε πόλη και κοινωνική τάξη έγιναν τα ερωτήματα:

«Κατά τη γνώμη σας, οι παντρεμένες γυναίκες βρίσκουν τη συζυγική ζωή πιο όμορφη ή πιο άσχημη απ' όσον την είχαν φανταστεί πριν από το γάμο;»

Το 23% από τις γυναίκες απάντησε: «πιο όμορφη». Το 21% απάντησε: «δεν μπορούμε δι-έκφευμε γνώμη» και το 45% απάντησε: «λιγότερο όμορφη απ' όσον την περιμέναμε».

Επομένως, οι μισές σχεδόν γυναίκες που πήραν μέρος σ' αυτή την έρευνα απάντησαν πως ο γάμος τις είχε απογοητεύσει.

Το ενδιαφέρον όμως είναι πως η απογοήτευση δεν βασίζεται σε σοβαρές αιτίες.

Στην ερώτηση: Ποιά συνθήκη σας ποιο ελάττωμα του άντρα σας έχει απογοητεύσει περισσότερο; το 12% απάντησε: «η επιπολαιότητα και ο ενθουσιασμός».

Το 8% απάντησε: «η ανωριμότητα».

Το 8% απάντησε: «η ανωριμότητα».

«δεν μιλά σχεδόν καθόλου στο σπίτι».

«κι» και μόνο το 2%: «η απιστία».

Ο Ζοζέφ Σαρπάρ, ο Αμερικανός δικαστής, που στο διάστημα της μεγάλης καριέρας του οι υποθέσεις 80 χιλιάδων διαζυγίων λεί: «Η πείρα μου διέδειξε ότι το 95% των συζυγικών ζευγαριών φτάνουν στο διαζύγιο για τις πιο εύτελες φιλονικίες. Κάτι τέτοια μικροπράγματα οδηγούν σχεδόν πάντα στην καταστροφή».

Όταν, λοιπόν, η γυναίκα θα κατορθώσει να νικήσει αυτά τα συμπτώματα, αυτόματα θα καταλάβει πως ο «δεύτερος άντρας» χάνει σε μεγάλο βαθμό τη γοητεία του.

Από μια τέτοια μάχη εναντίον στον ίδιο τον εαυτό της η γυναίκα θα γίνει καλύτερη, πιο ώριμη και πιο τέλεια. Ένώ εκείνη που δεν θα κατορθώσει να αντίσταθ, θα βυθιστεί ψυχολογικά καταστρεμμένη. Θα της είναι σχεδόν άπιαστο να μπορεί να ξαναβρεί ύστερα ισορροπία και γαλήνη. «Μια γυναίκα που αφήνεται να παρυσυρθεί σε εξουσυγικές περιπέτειες — υπογραμμίζει ο δόκτωρ Φορνάρι — μοιάζει πολύ με τους Δών Ζουάν, που εξακολουθούν να ζητούν άλλους έρωτες, για να αντικαθίστουν εκείνους που τους κουράζουν και που ύστερα απογοητεύονται και απ' αυτούς για να ζητήσουν καινούργιους. Όλα αυτά δεν είναι παρά ψυχολογική ανωριμότητα. Δεν έχουν καμιά σχέση με τον πραγματικό έρωτα, που είναι μια ανταλλαγή αμοιβαίων αισθημάτων. Η ψυχολογική φύση μας είναι σαν ένα ποτήρι, που χρειάζεται χρόνια για να γεμίσει από αισθήματα και ύστερα ξεχειλίζει. Αν δεν ξεχειλίζει, αυτό σημαίνει πως δεν έχουμε φτάσει στην ωριμότητα».

«Επανορθωτική εξέλιξη», ονομάζουν οι επιστήμονες εκείνο το δρόμο που οδηγεί στην αισθηματική ανασυνδυση δύο συζύγων, που είχαν αρχίσει να απομακρύνονται ο ένας από τον άλλο.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να ακολουθήσουν δυο σύζυγοι αυτό το δρόμο, αλλά μια αυστηρή προϋπόθεση: να έχουν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους. Η «επανορθωτική εξέλιξη» μπορεί να χρειαστεί λιγότερο ή περισσότερο καιρό μα θα κατορθώσει να αναζωογονήσει την ένωση, ίσως από μια άποψη κάπως διαφορετική, ίσως λιγότερο ενθουσιώδη, μα πιο πολύ πλούσια σε αληθινές αξίες, που δεν θα είναι πια εύκολο να γκρεμιστούν, να καταλήξουν σ' ένα καινούργιο ναυάγιο.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

ΕΥΘΥΜΙΑ 'Ιστοριούλα

Πώς την έπαθε ο Φαρντό

ΓΙΑ πρώτη φορά, χτες το πρωί, η εφημερίδα «Όρα» δημοσίευσε ένα άρθρο του Ζάν Φαρντό. Αυτό από τις 9 ως τις 11 μ.μ. ο νεαρός συντάκτης του διαβάσε και ξαναδιάβασε στην πέμπτη σελίδα τη συνέντευξή του με τον πρόεδρο του Δημοτικού Συμβουλίου. Έτσι, στις 11 και 10 λεπτά, είχε μάθει το άρθρο του απ' έξω. Τότε, δίνοντας μια γροθιά στο γραφείο του, φώναξε:

— Φαρντό, έχεις το δικαίωμα να είσαι περήφανος!... Το άρθρο σου είναι αξιοσημείωμα!... Μόνο για που είναι ελεύθερο να συλλογιστείται ότι αυτοί οι ήλιθοι που διευθύνουν την «Όρα», δεν το άγνωστο. Οστόσο, δε μπορείς να πεις να τους το πεις, αυτό...

Έκείνη όμως τη στιγμή, σκέφτηκε ότι τα πράγματα που δεν μπορεί κανείς να τα πει με το στόμα του, μπορεί περίφημα να τα γράφει.

Πήρε λοιπόν ένα φύλλο χαρτί και, παραμορφώνοντας το γραφικό του, έγραψε:

«Κύριε Διευθυντά της «Όρας».

Μαρόδο! Έκατο φορές μπούβο!... Χίλιες φορές μπούβο!... Αγοράζω καθημερινώς την εφημερίδα, ενδιαφέροντα εφημερίδα σας. Επιδιώκω να μάθω, όμως να σας διηγηθώ ότι δεν την ενδιαφέρει ποτέ με μεγάλη ευχαρίστηση, όσο σήμερα το πρωί.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

Α.Μ.

«Α! Κύριε Διευθυντά!... Αυτό το άρθρο, το τιπολοποιημένο «Μία συνέντευξη με τον Πρόεδρο του Δημοτικού Συμβουλίου», ήταν αξιοσημείωμα!... Ένα πραγματικό αξιοσημείωμα!...»

Στο σημείο αυτό, ο Ζάν έβρισε το κεφάλι του.

— Και τώρα, δε δοίμε, ψιθύρισε, πως διάβολο να βρω τον άποστολο της επιστολής αυτής;... Να τον δοκιμάσω Ντυνόν;... Μα τι;... Και πού διάβολο να βάλω πως κάθεται;... Όδός Μαρτύρων; Λεωφόρος Παγκόσμιων;

Πριν στείλει τη «Συνέντευξη» του στην «Όρα» την είχε διαβάσει είκοσι φορές στο φύλλο του Προσέπου Μαριόλ. Και είκοσι φορές ο Μαριόλ, του είχε απευθύνει τα συγγαρητικά του, λέγοντάς του: «Είναι καταπληκτικό, φίλε μου... Δεν έχω φανταστεί ποτέ καλύτερο!...».

Ο Ζάν τα θυμήθηκε όλ' αυτά κι' άδίκως πήρε το στυλό του και πρόσθεσε στην επιστολή:

«Με την ελπίδα ότι θ' αναθέσει τώρα στον εκλεκτό συντάκτη σας ο Ζάν Φαρντό να πάει συνεντεύξεις και από τον Πρόεδρο της Βουλής, τον Πρόεδρο του «Πανουγκίου» Συμβουλίου, τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον Πρόεδρο... κ.λ. κ.λ. σας παρακαλώ, χωρίς διευθύνση, να δεχθείτε την ευχαρίστησή μου για την ευχαρίστησή μου αισθημάτων».

Ένας από τους πιο ταπεινούς σας αναγνώστες, Προσέπου Μαριόλ, 127 όδους Αγίων Πατέρων».

Αφού έγραψε την επιστολή, ο Ζάν Φαρντό φώναζε την υπηρέτιά του και της είπε:

— Μαριόλ, ντύσου για να βγεις έξω. Νά, τρία πράγματα... Ανά φράγκα για το λεωφορείο και ένα για το γραμμάτιο. Πάρε αυτό το γραμμάτιο... Μη το χάσεις... Πήγαινε να το ρίξεις στο ταχυδρομείο παραστάση της όδου Αγίων Πατέρων... Ξέρεις, είναι το γραμμάτιο, πιά στο σπίτι του φίλου μου κ. Μαριόλ...

«Επει' από λίγη ώρα, η Μαριόλ, ακίνητη στο πεζοδρόμιο, έβλεπε απ' το σπίτι του κρυφά, πως πήγαινε να περάσει το λεωφορείο. Σε μια στιγμή, έριξε μια ματιά στο γραμμάτιο και διάβασε την ακόλουθη διεύθυνση:

ΚΤΡΙΟΝ Α. ΝΟΡΜΠΕ

Διευθυντή της «Όρας».

17, όδους Μονμάρτρε. Ένταθα Αδύνατον!... σκέφτηκε. 'Ο χρόνος γάτο! Λάθος έχει κάνει!... Τα γραμμάτια της «Όρας» δεν α-λέγονται ούτε τρία λεπτά από δω. Τόσο και δύο μήνες, με είχε στείλει εκατό φορές με διάφορα γραμμάτια... Ποιος;... Άκουσε τη γ... Γιατί με κάνει τώρα να διασχίσω όλο το Παρίσι, για να ρίξω το γραμμάτιο στο ταχυδρομείο; Γιατί να μην το πάω κατ' ευθείαν στα γραμμάτια;

Το λεωφορείο άρχισε να φ... Για να περάσει την ώρα της, η Μαριόλ πλησίασε τη βίτσα ενός ελασματοποιού. Οι πολύχρωμοι πάτες τράβηξαν τη προσοχή της.

— Φαίνεται, φράσε, ψιθύρισε. Κι' έχουν έναντιον φράγκο ή μια. Γιατί να μη μπό μέσα να φάω

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

δύο κι' έπειτα να πάω με τ'α πόδια το γράμμα στην «Ορα»;
Και άμ έπος, άμ έργον!...
Έτσι, έπειτ' από δέκα λεπτά, ή Μαρία πήγαινε πειρή στον αριθμό 17 της οδού Μονιάρτσος.
Μπήκε στον προβάτσιο κι' έδωσε την επιστολή σ' έναν κλητέρα λέγοντάς του:

— Δώστε την στον κύριο Νοομιπέ!

Μά την ίδια στιγμή βγήκε ο ίδιος ο κ. Νοομιπέ και πήρε το γράμμα.

— Από ποιόν είναι, κορίτσι μου; ρώτησε τη Μαρία.

— Μά... από τον κύριο... από τον κύριο Φαοντό... απάντησε εκείνη.

Ο κ. Νοομιπέ έσπασε το γράμμα κι' άρχισε να διαβάζει. Αμέσως λογαριαστικώς στο πρόσωπό του έσηπ' η έποψη έλλειψι.

Η Μαρία του είχε πη πως το γράμμα προήρχετο από τον κ. Φαοντό και διαβάσε στην υπογραφή του «Προσπεό Μαριόλ». Τι σήμαινε αυτό;

Σαφηνισμένος γύρισε στη Μαρία και τη ρώτησε:

— Μου είπες ότι την επιστολή σου την έδωσε ο κ. Φαοντό;

Η Μαρία, ταραχμένη, ψιθύρισε:

— Ναί, κύριε... Δηλαδή ναι και όχι... Ο κύριός μου με διέταξε να ορίσω το γράμμα αυτό στην οδό «Αγίων Πατέρων». Μά σκεφτήκα πως άδεν γ' ήδω να το φέρω έδω κι'... τ'άρα...!

Έκείνο το πρωί, ο Ζάν Φαοντό βρήκε στο κοντί του σπίτι του ένα γράμμα φάκελλο. Στην άνω σελίδα του γράμματος, ήταν τυπωμένες οι λέξεις: «ΕΡΜΕΥΣ. ΟΡΑ».

— Ποιά... Η επιστολή μου δεν άρχισε να φέρω τ' αποτελέσματα της. Χωρίς άλλο, θα μού έπαιρνε κανονισμός άρθρο.

Έσπασε άμέσως το φάκελλο, ο οποίος περιείχε δύο επιστολές. Ήδη έδωσε νενονιά την πρώτη. Αναγνώρισε το γράμμα του κ. Νοομιπέ και διάβασε τα έξης:

«Αγαπητέ κύριε,
Σας ευχαριστώ πολύ που είχατε την καλοσύνη να μ'ε άνακοινώσατε την γνώμη κάποιου κ. Προσπεό Μαριόλ, για τη συνέχισή σας με τον Πρόεδρο του Δημοτικού Συμβουλίου.

Καθώς φαίνεται, ο κύριος αυτός είναι κάποιος από τους φίλους σας. Εστώ με λίγη ιασηματισμένη για το άτομό του τη χειρότερη γνώμη. Αιτός ο κύριος είναι έντελως άγαμύλισθος στις ιδέες του. Το έσπασε το γράμμα του, το οποίο λάβαμε γτες το βράδυ, είναι άσχετο για να σας το άποδείξη αυτό...».

Ακούα πη νενονιά τώρα, ο Ζάν Φαοντό έδιπλωσε το δεύτερο γράμμα. Σ' αυτό άναγνώρισε το γράμμα του φίλου του Μαριόλ και διάβασε τα έξης:

«Κύριε Διευθυντά,
Ο, το άρθρο που δημοσιεύσατε άμέσως με την υπογραφή Ζάν Φαοντό, άποτελεί άσχος για την έφημερίδα σας!

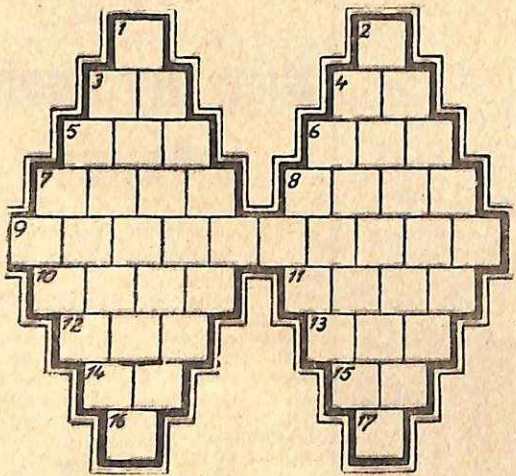
Σε ποιά γλώσσα είναι γραμμένο, δεν μπόρεσα να καταλάβω... Στη γλώσσα των Νέγρων, των Έρσιμών ή των Κινέζων;...
Εγώ να σας δώσω μια καλή συμβουλή, κύριε Διευθυντά... Μην υποπέσετε για δεύτερη φορά σε παρόμοιο λάθος... Τέτοιες βοήθειες, τέτοιες συμβουλές, σαν τ' άρθρο του γελούσι αιδού κ. Φαοντό, είναι ντροπή για το άξιότιμο φύλλο σας...».

Προσπεό Μαριόλ
127, οδός «Αγίων Πατέρων»,
Ε. ΝΤΥΒΕΡΝΟΤΑ

Για μικρούς

Δίδυμη διπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τα τετραγωνίδια 1 και 2 μέσα στα όποια θα τοποθετήσετε το ίδιο φωνήεν, συμπληρώστε άκόλουθως το σχέδιο με λέξεις, των 6-7 γράμμων.

ΚΑΙ ΕΠΙΛΟΓΗ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

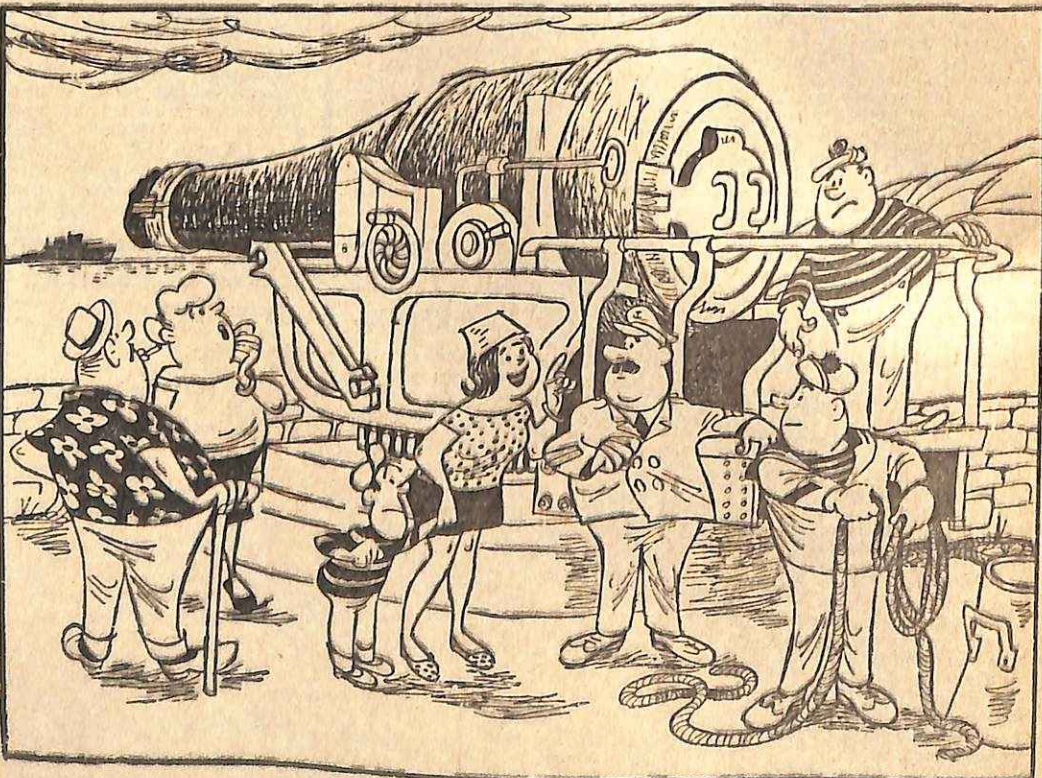
- 1) Φωνήεν.
- 2) Φωνήεν.
- 3) Δηλώνει διαταγμό.
- 4) Προτρέπει.
- 5) Όρος στο σκάκι.
- 6) Πρακτορείον είδησεων.
- 7) Πρόβες.
- 8) Σταχτοδοχείο.
- 9) Η χαριστική βολή του καρκίνου.
- 10) Διευκολύνουν την επιτυχία σκοπού.
- 11) Μέρος του αυτοκινήτου.
- 12) Αρχικά δύο στρατού μας.
- 13) Όμοια με άλλα.
- 14) Κτητική άνωθυμία.
- 15) Άνθη.
- 16) Φωνήεν.
- 17) Φωνήεν.

Έπαναφέρατε την τάξη

Στην πρώτη στήλη (άριστερά), σας δίνουμε τα όνοματά ζώων, φυτών κλπ. και στη δεύτερη στήλη (δεξιά), τί άκριβώς αντιπροσωπεύουν οι όνομασίες αυτές. Η σειρά όμως των χαρακτηρισμών στη δεύτερη στήλη δεν είναι κανονική. Βάσει των όνοματων της πρώτης στήλης, προσπαθήστε να έπαναφέρατε την τάξη στη δεύτερη, βρίσκοντας σε ποιά άκριβώς όνομα άντιστοιχεί ο χαρακτηρισμός της δεύτερης στήλης:

- 1) Έγκυρος = Κήτος.
- 2) Ίουτα = Πτηνόν.
- 3) Βισμουθίν = Ποτόν.
- 4) Κίρβ = Σαρκοφάγο ζώο.
- 5) Έλανος = Φυτόν.
- 6) Δεκήρης = Έντομον.
- 7) Έρως = Πολεμικό πλοίο.
- 8) Σαγιάκι = Όρυκτόν.
- 9) Κατάδους = Υφασμα.
- 10) Μελιφάγος = Όφης.

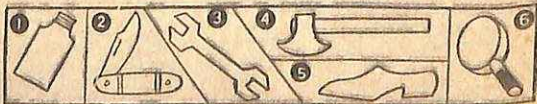
Οι άφρημάδες της οικογενείας Παπατρέχα

Σας είναι πιά γνωστή ή άφρημάδα όλων των μελών της οικογενείας Παπατρέχα.

Όπως πάντα, έτσι και σήμερα, έχασαν ένα μέρος του σχεδίου. Το άντικείμενο αυτό είναι κρυμμένο μέσα στο μεγάλο σχέδιο, όπως άκριβώς συμβαίνει και με τις μαγικές εικόνες. Μπορεί να είναι σε διαφορετικό μέγεθος, αλλά πανόμοιο και με τις ίδιες πάντοτε αναλογίες...

Έχετε στη διάθεσί σας δύο λεπτά, για να τα

άνακαλύψετε. Μόνο τότε θα μπορείτε να υπερηφανευτείτε, για την παρήρηγκότητά σας.

Οι λύσεις στη σελίδα 86

Υπάρχει ένα παιδί στο σπίτι

Όταν έρχονται μαζί ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ

ΔΕΝ πρόκειται για σπάνιες περιπτώσεις. Ένας τοκετός διδύμων πραγματοποιείται σε κάθε 80 — 90 κανονικούς τοκετούς. Αντίθετα, τοκετοί με περισσότερα παιδιά παρατηρούνται μία φορά σε κάθε χίλιους. Υπάρχουν δύο τύποι διδύμων: Τά άληθινά, που γεννιούνται από ένα μοναδικό έμβρυο και τα ψεύτικα, που γεννιούνται από δύο διαφορετικά ώαρια. Αυτά τα τελευταία συνήθως μοιάζουν μεταξύ τους. Ποιά όμως είναι τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα για τα παιδιά, που έρχονται στον κόσμο... ντυμπλεξ;

Θά θυμάστε άσφαλώς, άγαπητές μητέρες, τις στιγμές του παινικού που περάσατε όταν γυρίσατε στο σπίτι από την κλινική με το πρώτο παιδί σας.

Τό σπίτι ήταν άνω - κάτω και ό-πληρουν παντού άπλωμένες πάννες. Στις τρεις το πρωί σας έμπησε ένα άπελτισμένο κλάμα και ό άντρας σας έβγαλε στο γραφείο του καθυστέρημένους γιατί ό πρώτος θηλασμός του παιδιού σας έμπόδιζε να έτοιμάζετε νωρίς το πρόγευμά του.

Αναρωτήθηκετε ποτέ τί θα κάνατε αν ύπληραν δύο στη θέση του ενός νεογέννητου ή ακόμα και περισσότερα από δύο; Εύτυχώς αυτή ή περίπτωση έχει μόνο μια πιθανότητα στις χίλιες να πραγματοποιηθή ενώ ή πιθανότητα για τί γέννηση διδύμων είναι μία κάθε 80 ή 90 περιπτώσεις.

Εύτυχώς, οι γεννήσεις διδύμων, τριδύμων κλπ. σπάνια πραγματοποιούνται στην πρώτη έγκυμοσύνη. Φαίνεται πως ή πιθανότητα μιας γυναικάς να άποκτήσει διδύμα αύξάνει μαζί με την ηλικία της. Ποιά συγκεκριμένα, ή πιθανότητα πολλαπλού τοκετού αύξάνει κανονικά από τα τριάντα μέχρι τα σαράντα χρόνια και ύστερα μειώνεται πάλι. Φυσικά υπάρχουν οι έξαιρέσεις.

Όλοι έξέρουμε, φυσικά, πως υπάρχουν δύο τύποι διδύμων: Τά γνήσια διδύμα και τα ψεύτικα διδύμα.

Τά γνήσια διδύμα προέρχονται από ένα μοναδικό έμβρυο που έτιχε να χωριστή και μοιάζουν άπόλυτα. Σε πολλές περιπτώσεις μοιάζουν σε τέτοιο σημείο ώστε το ένα να άποτελή το άκριβέστατο αντίγραφο του άλλου, τη μορφή του μέσα σ' ένα καθρέφτη.

Τά ψεύτικα διδύμα, αντίθετα, έχουν προέλευσι πολύ διαφορετική. Η αίτια της συλλήψεώς τους έρρισκεται σε μία διπλή ώστωκία της μήτρας, θηλασθή των ίδιων μήνα ώριμους δύο ώαρια και γονιμοποιήθηκαν χωριστά. Αυτά τά διδύμα, κατά τί γέννησί τους, δεν μοιάζουν περισσότερο από δύο κανονικά άδελφικά και μπορεί να έχουν και διαφορετικό φύλλο. Μά φαίνεται πως ή ζωή κάνει το κάθε τί για να τα πλησίαση όσο το δυνατόν περισσότερο, άπ' όλες τις άποψεις. Γιατί από τί στιγμή που άνακρέφονται μαζί, πολύ περισσότερο από δύο άδελφικά διαφορετικής ηλικίας, καταλήγουν να έχουν μεταξύ τους δεσμούς πολύ στενούς και να άποκτήουν ώρισμένες ιδιότητες, που μπορεί να μην ύπληχαν στη γέννησή τους.

Στις πολλαπλές γεννήσεις (όταν θηλασθή γεννιούνται τρία ή περισσότερα παιδιά μαζί) οι δύο αίτιες, που δημιουργούν τους τοκετούς των διδύμων ενώνονται. Οι περίφημες άδελφές Ντιόν, π.χ. έγιναν από δύο ώαρια, που ύστερα είχαν χωριστή: το ένα σε δύο μέρη και το άλλο σε τρία. Έπομένως από τις άδελφές Ντιόν οι δύο και οι τρεις, χωριστά, ήταν άληθινές διδύμες.

Ένα άνάλογο φαινόμενο συνέβηκε και στη Βραζιλία με τά πεντάδυμα Ντιλντίες, που σήμερα είναι 17 χρόνων, τρία κορίτσια και δύο ά-γόρια.

Τό 1963 γεννήθηκαν ακόμα δύο ό-μάδες πεντάδυμων, μία στις Πολιτείες, τά πεντάδυμα Φίσερ (τέσσερα κορίτσια και ένα άγόρι) και μία στην Αγγλία, τά πεντάδυμα Πρίετ. Οι δύο άδελφές Ντιλντίες μελετώνται έξακολουθητικά από την έπιστήμη.

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ

Τά πραγματικά διδύμα προσελκύουν έξωστίαση από ένοίκριον των έπιστημόνων, που κάνουν έρευνες και μελέτες γύρω από το σχηματισμό της προσωπικότητας. Ποιες πλευρές ενός ανθρώπου, είναι εμφανές και προέρχονται από τους γονείς τους και ποιες

αντίθετα είναι έπικτήτες και προέρχονται από το περιβάλλον, από την ανατροφή, από την καθημερινή ζωή; Αυτό δεν μπορεί κανείς να το ξεχωρίσει σε κανένα, εκτός ίσως από τα άληθινά διδύμα, που γεννιούνται από το ίδιο ώαριο και από το ίδιο σπέρματόζωο. Γι' αυτό άκριβώς, γεννιούνται άπόλυτα όμοια. Τά παιδιά αυτά, άποτελούν έξαιρέσεις και ή ανατροφή τους είναι δυσκολότερη από την ανατροφή των άλλων παιδιών.

Πριν άπ' όλα, όπως είπαμε στην άρχη, άποτελούν ένα μεγάλο άρθος: «Νά θύαξη μία μητέρα σε περίπατο

τέσσερα κιλά και έφτακόσια πενήντα κιλά. Και τό άλλο τέσσερα κιλά και τριακόσια πενήντα κιλά. Συνήθως όμως τά διδύμα γεννιούνται πολύ μικρά, πολλές φορές πρόωρα και ό-πωσδήποτε, απαιτούν περισσότερες περιποιήσεις και φροντίδες από τά κανονικά παιδιά.

2. Τά διδύμα είναι συχνά λιγώτερο πνευματικά άνεπτυγμένα από τά άλλα παιδιά.

Αυτό συμβαίνει έπειδή φτιάχνουν

Δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις, που παρατηρούνται γεννήσεις διδύμων, τριδύμων κλπ. Στη φωτογραφία δύο χαριτωμένες «διδύμες» άδελφές που δείχνουν καθαρά πόσο ένωμένες αισθάνονται μεταξύ τους. Θεωρεί ή μία τον έαυτό της άπαραίτητο συμπλήρωμα της άλλης.

Ένα παιδί — μου είπε ή μητέρα δύο διδύμων που τώρα είναι δύο χρόνων — δεν είναι τίποτα. Μπορεί να τό πάρη στην άγκαλιά της, να τό έδω σ' ένα καρρτσάκι ή σ' ένα πορτ-μπεμπέ, να τό κρατήσει στο γόνάκι της. Με δύο παιδιά, το πράγμα, γίνεται άδύνατο. Έτσι παρουσιάζονται διαρκώς προβλήματα πολύ περίπλοκα, ακόμα και για τά πιο άπλη πράγματα.

Μά αυτή δεν είναι παρά μόνο μία περιωρισμένη πλευρά της καταστάσεως. Άς έξετάσουμε τώρα μία — μία τις μεγαλύτερες δυσκολίες.

1. Τά διδύμα γεννιούνται σχεδόν πάντα πρόωρα.

Σ' ένα άγγλικό νοσοκομείο άναφέρεται ή περίπτωση μιας φτωχής μητέρας, που έφερε στον κόσμο διδύμα «ρεκόρ», που ζύγισαν τό ένα

Ένα δικό τους μικρό κόσμο — μέσα στον οποίο κλείνονται. Τά διδύμα, μπορεί να πη κανείς πως φτιάχνουν μία δική τους γλώσσα. Και έπειδή νιώθουν ευαριστημένα και έντυχημένα μαζί, δεν αισθάνονται πολύ γρηγορά την άνάγκη να έπικοινωνούν με τους άλλους. Γι' αυτό συνήθως καθυστερούν να μιλούν.

3. Τά διδύμα έχουν ξεχωριστά προβλήματα.

Τά προβλήματα τους αυτά θυμίζουν εκείνα που αντιμετώπιζουν δύο αιδύμα. Όταν είναι μικρά ζουν σε ένα είδος σπληνής τού μέλιτος. Μπορεί να φιλονικούν μεταξύ τους, μα μπροστά στους άλλους είναι πάντοτε ένωμένα.

Όπως ένα άνδρόγυνό, τά διδύμα άπομονώνονται από τον όπολοκό κόσμο, προτιμούν να μένουν

μόνα αυτά τά δύο για να παίξουν και θέλουν να είναι όμοια σ' όλα. Απ' αυτή την άπόλυτη έπιθυμία της όμοιότητας, φτάνουν εύκολα στη ζήλια και γι' αυτό θέλουν να ντύ-νώνται με τον ίδιο τρόπο. Πρέπει να τους χαρίζετε όμοια παιχνίδια και να τους τά δίδετε ταυτόχρονα τό ένα με τό δεξί και τό άλλο με τό άρι-στερό.

Οι ζήλιες άνάμεσα στα άδελφία, που είναι άδύνατο να άποφεύγονται σε κάθε οικογένεια — γίνονται ακόμα πιο περίπλοκες άνάμεσα στα διδύμα, όσο περνούν τά χρόνια. Σε πολλές περιπτώσεις, όπως συμβαίνει με τους συζύγους, που ζουν μαζί από πολύ συζύγους, ή άδελφική άσυνιδία κατα-κρίνει να δημιουργή αιτίες για φιλονικίες, έννευρισμούς, και θυμούς.

Γνωρίζονται πολύ καλά αυτά τά δύο πλάσματα που είναι μαζί 24 ώρες τό 24ώρο. Και κάποια μέρα κατα-λήγουν να καταλάβουν πως «επαρθε» καν να είναι μαζί. Σ' ή έποχή της έφηβείας, ή έπιθυμία έπιθυμίας διδύμων να είναι μαζί, δημιουργεί συχνά μία κατάσταση έπαιστωσέως όχι έναντίον σ' άλλους γονείς, αλλά έναντίον σ' εκείνο τό άδελφό έαυτό ναντίον σ' όποιον τό πάντοτε κοντά τους.

Οι περίφημες διδύμες Κέσλερ, που είναι άσφαλώς άληθινές διδύμες, από την έφηβική ηλικία τους, άρχισαν να κάνουν μαζί καρριέρα και έπωφελή-θηκαν από την καταπληκτική τους ό-μοιότητα για να γίνουν έντελεις. Μά τις περισσότερες φορές, γόρια στα έκακηνέ τους χρόνια, οι διδύμες άδελφές έπαιστωσέως έναντίον στον άδελφό έαυτό τους καταλή-γουν να περιγράφουν κατευθυνόμενες έντε-λεις διαπροτικές: «Η μία σοβαρή, ή άλλη έπιπόλαιη, ή μία έργατική, ή άλλη τεμπέλα, ή μία άστή ή άλλη έκκεντρική. Η μία «γυναικία του σπι-τιού» ή άλλη διανοσμένη. Και ή κά-θε μία τους δηλώνει με πείσμα: «Εί-μαστε διδύμες, μά έχουμε χαρακτήρες έντελως διαφορετικούς» ή «δεν θέλω καθόλου να μοιάζω στην άδελφή μου».

Γι' αυτό, εκείνο που πρέπει να άποφεύγουν οι γονείς στην ανατροφή των διδύμων είναι άκριβώς να τά μεγαλώσουν σαν διδύμα.

4. Ξέρουν πως όλοι τά κυττά-ζουν και τά προσέχουν.

Όπως είναι φυσικό, τά διδύμα προσελκύουν την προσοχή πολύ περισσότερο από τά άλλα παιδιά. Από τους πρώτους μήνες της ζωής τους οι μητέρες, στους δρόμους ή στις πλατείες που συναντιούνται με τη μητέρα των διδύμων, σταματούν, κιν-τάζουν, κάνουν έρωτήσεις. Άργότερα, στα δρόμα ή κάποιος γυρίζει και τά κυττάει. Πρέπει, λοιπόν, οι γονείς να άγωνιστούν έναντίον σ' άεατρι-κά συναίσθημα, που αυτή ή κατά-σταση δημιουργεί στα διδύμα, πρέπει να άγωνιστούν έναντίον σ' ένα παιχνί-διο άντικαταστάσεως, που τά γνή-σια διδύμα διασκεδάζουν να κάνουν από την ηλικία των δύο και τριών χρόνων.

Αυτές είναι μερικές από τις δυσά-ρεστες πλευρές, με τά διδύμα έχουν και μερικά πλεονεκτήματα: Πριν απ' όλα δεν πλητουν ποτέ. Δεν διατρέ-χουν τον κίνδυνο να νιώσουν κουρα-σμένα, δεν άποφύγουν ποτέ από μο-ναξιά. Απ' ή στιγμή της γεννήσε-ως τους έχουν ένα σύνορφο για τά παιχνίδια τους, άπόλυτα καταλληλό για την ηλικία τους.

Κι' έπειτα, μπορεί να συμβεί ή τ-δια ή καταπληκτική τους όμοιότητα να τους προσφέρει ώρισμένα παρόδ-οτα πλεονεκτήματα. Όλοι έξέρουμε π.χ., πως δεν είναι εύκολο να μεταμό-σχευθ ή ένα όργανο από τόν έναν άν-θρώπο στον άλλο και αυτό συμβαίνει έπειδή τα διδύμα των ανθρώπων πλάσματος δεν είναι όμοια. Έ, λοι-πόν, αυτό τό θάμα είναι δυνατόν όταν πρόκειται για δύο γνήσια δι-δύμα. Εά ήταν λοιπόν πολύ σημαντι-κό να έξακριβώνεται όταν γεννιόν-ται δύο διδύμα αν πρόκειται για γνή-σια ή για ψεύτικα. Αυτό όμως δεν είναι πολύ εύκολο, γιατί οι όμοιότη-τες τη στιγμή της γέννησεως μπορεί να έξαφανιστούν.

Αν άποκτήσει λοιπόν διδύμα,μήν έκφραστήτε ότι είναι «άληθινά διδύ-μα» ή «ψεύτικα». Καλό είναι να τό διαπιστώσετε από την άρχη.

Η δίαιτα μετά τῆ μέση ηλικία

Η διατολόγος κ. Αντα
ντέλ Βαντεσίνο, πού ἀπαν-
τά σέ διάφορες ἐρωτήσεις
δημοσιογράφων σχετικές με
τὴν ἀπαιτούμενη δίαιτα σὲ
ἀτομα περασμένης κἀπως ἡ-
λικίας.

ΕΡ.: Σὲ ποιά περίοδο τῆς ζωῆς ἀρχίζει ἡ γεροντική ηλικία;

ΑΠ.: Σύμφωνα με τὸ νόμο καὶ τὶς κοινωνικὲς ἀντιλήψεις, ἡ γεροντική ηλικία ἀρχίζει ἀνάμεσα στὰ 65-70 ἔτη καὶ στὰ 80 ἔτη. Ὡστόσο, πῶς ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς δὲν ἔχει τὴν ἡλικία πού ὑπάρχει στὴν ταυτότητά του. Ἡ ηλικία του εἶναι ἀντίθετα, ἀνάλογη με τὴν κατάσταση τοῦ ὁργανισμοῦ του.

Παίρνοντας τὸ ἀνθρώπινο σῶμα σὰν μὴ μηχανή, τὴν πῶς ἀξιοποιῶμε; Ὁ ἄνθρωπος, ὡς πᾶν ζῷο, ἔχει ἑξῆς ὅλα: ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν συντήρησή του, μερικὰ ἀτομὰ ἔχοντας διατηρήσει σὲ τέλεια κατάσταση τὴν ὁργανική μηχανή τους, μποροῦν νὰ παρουσιάζουν σὲ ἡλικία 80 χρόνων μὴ ὅχι πολὺ πῶς νεανική ἀπὸ ἄλλα ἀτομὰ με ἡλικία πολὺ μικρότερη, πού ἔχουν ὅμως περάσει μὴ ζωὴ ἀνθυγιεινὴ καὶ γεμάτη ἀπὸ καταχρήσεις. Γι' αὐτὸ, τὰ γεροντικά μπορεῖ νὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τὰ σαράντα χρόνια ἢ καὶ μετὰ τὰ 65, ἀνάλογα με τὴν ἐκδήλωση ὅλων ἐκείνων τῶν φαινομένων, πού εἶναι συνδεδεμένα με τὸ γῆρας καὶ πού εἶναι κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἀποτέλεσμα διαταραχῶν σφαιμάτων, ὑπερβολικῶν κοπώσεων καὶ τοξινῶν ἐνδογενῶν (δηλαδή πού ἔχουν γεννηθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ὁργανισμό) ἢ ἐξωγενῶν (πού φέρονται ἀντίθετα στὶς συνθήκες τοῦ περιβάλλοντος ἢ σὲ κακὴ συνήθεια).

ΕΡ.: Εἶναι δυνατό νὰ καθυστερήσουμε τὸν ἔρχομό τῶν γεροντικῶν;

ΑΠ.: Μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ καθυστερήσουμε τὸν ἔρχομό τῶν γεροντικῶν χρησιμοποιώντας καὶ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη «μηχανή» ἐκείνες τὶς φροντίδες πού ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς φροντίζει ἀπὸ τὰ ὅντας, δηλαδή, νὰ μὴ τὴν κορσάει πολὺ, νὰ μὴ τὴν ἐκθέτουμε σὲ καλὰ καὶ κακὰ καὶ νὰ τὴν στελεχώνουμε κατὰ τὸ δυνατό τοῦ ἀνθρώπου γιὰ ἕνα γενικό ἐλεγχό.

Ὅταν ἡ ἀνθρώπινη μηχανή θὰ ἀποφασίσῃ νὰ παραδεχθῇ αὐτὴ τὴν ἀρχή, θὰ καθοδηγῇ νὰ προσδεῖσθαι περισσότερο πᾶν δὲν δρόμο μὴς ζωῆς ἡρεμίας καὶ πᾶν παρατεταμένης.

Αὐτὲς εἶναι οἱ ἀρχές, πού διδάσκει ἡ νέα ἐπιστήμη, πού ἀσφαλίζει μετὰ τὴν ἡλικία. Ἀλλὰ δὲν θερμαίνει μόνο τὶς ἀρρώστειες τῶν γεροντικῶν, μὰ μελετᾶται καὶ τὸν τρόπο γιὰ νὰ ἀποφεύγονται ἐμπόδιζοντας τὶς τοξίνες νὰ σχηματισθοῦν καὶ τοὺς ἰστούς νὰ φθαροῦν. Αὐτὸ εἶναι οἱ κυριότεροι παράγοντες τῶν γεροντικῶν.

ΕΡ.: Μέχρι σὲ ποῖο σημεῖο ἡ διατροφή ὑποβοηθεῖ τὶς ἄλλες κοῖρες

“Ὅπως εἶδαμε σ’ αὐτὰ τὰ ἄρθρα, ἀφιερωμένα στὴ δίαιτα γεροντικὰ, ἡ σωστὴ διατροφή ἀποτελεῖ τὴν ἀπαραίτητη βάση γιὰ τὴν υγεία καὶ τὴν εὐεξία τοῦ ὁργανισμοῦ. Σ’ αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἄρθρο, θὰ ἐξηγήσουμε πῶς μὴ καλὴ δίαιτα εἶναι τὸ πῶς ἀποτελεσματικὸ μέσον γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἕνα ἄτομο σὲ φόρμα, ἀκόμα καὶ μετὰ τὴ μέση ηλικία: Ὅα εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἀκολουθῇ με σχολαστικότητα μερικὸς ἀπλὸς ἀλλὰ καὶ πολὺτιμους διατροφικούς κανόνες.

στὴ καθυστέρησι τῶν γεροντικῶν:

ΑΠ.: Ἡ διατροφή παίζει ἕνα ρόλο σημαντικώτατο καὶ οὐσιαστικώτατο. Ἡ λιτότητα τῶν φαγητῶν, εἶναι πάντα μὴ προϋπόθεσι γιὰ μὴ ζωὴ ὑγιή καὶ παρατεταμένη καὶ εἶναι ἀποδεδειγμένο, πῶς οἱ περισσότεροι αἰωνόβιοι δὲν ἦταν ποτὲ λαίμαργοι.

Ὅμως, ἀκόμα καὶ οἱ καθυστερημένοι — ἐκείνοι, δηλαδή, πού δὲν ἔλασαν ἀπὸ νωρὶς τὰ μέτρα τους — ἔχουν τὸν καιρὸ νὰ ἐβάλουν ἕνα τέλος

στὰ διατροφικὰ λάθη τους, στὴν ἡλικία πού προηγεῖται ἀπὸ τὰ γεροντικά, ἀποκτώντας ἐπὶ τὴ δυνατότητα νὰ προχωρήσουν πρὸς μὴ γεροντικὴ ἡλικία ἀρκετὰ ὑγιή καὶ ζωτική. Εἰναι πράγματι ἀρκετὸ νὰ μάθουν νὰ προσαρμόσουν τὴ διατροφή τους με τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀποφειδόμενου τόσο τὴ στέρησι ὅσο καὶ τὴν ὑπερβολή. Γιὰ τὸ ὅτι μὴ δίαιτα πολὺ φτωχὴ εὐνοεῖ τὰ γεροντικά, μὴ ὑπερτροφία εὐκόλως προκαλεῖ ἀρτηριοσκληρωτική, ἡπατική ἀνεπάρκεια, πῆσι κλπ.

ΕΡ.: Ποιοὶ εἶναι οἱ κανόνες πού ἐπιβάλλονται στὴ διατροφή ἑνὸς ἡλικιωμένου ἀτόμου;

ΑΠ.: Οἱ κανόνες αὐτοὶ ἀναφέρονται φυσικὰ σ’ ἕνα ἄτομο ὑγιὲς καὶ κανονικό. Γιὰ τὸν πρὸς κείναι νὰ μὴ λησούμε γιὰ τὴ διατροφή ἑνὸς ἡλικιωμένου ἀτόμου, πού ὑποφέρει ἀπὸ πῆσι, ἀπὸ ἡπατική ἀνεπάρκεια, ἀπὸ διαβήτη κλπ. θὰ πρέπει, φυσικὰ, νὰ τὸ ὑποβάλουμε σὲ διαίτης ἐιδικὰ μελετημένες γιὰ τὴν περίπτωσι του.

Ἀντίθετα, ἡ κατάλληλη δίαιτα γιὰ ἕνα ἡλικιωμένο ἄτομο με καλὴ υγεία πρέπει νὰ εἶναι πρὶν ἀπ’ ὅλα περιωρισμένη στὴν ποσότητα: 30 θερμίδες γιὰ κάθε κίλο σωματικῶς ὅρους εἶναι καὶ παραεῖναι ἀρκετές.

Ἡ ἐναλλαγή τοῦ ὁργανισμοῦ στὴν ἡλικιωμένη ἀτομία εἶναι πολὺ πῶς ἀπὸ τὴν ἐναλλαγή ἑνὸς νεώτερου ἀτόμου, γιὰ τὴν γεροντικὴν ἡλικία χαρακτηρίζεται ἀπὸ μὴ γενική ὁργανική κόπωση, πού προκαλεῖ κάποια μείωσι σὲ ὅλες τὶς φυσιολογικὲς λειτουργίες. Μερικοὶ θεωροῦν αὐτὸ τὸ φαινόμενο σὰν μὴ ἐνδογενὴ ἀσθένεια, ἀπὸ τὸν ὁργανισμό, πού ἔχει τὸ σκοπὸ νὰ καθυστερήσῃ τὸ ρυθμὸ τῆς φθορᾶς του. Ἀλλὰ στὸ ἡλικιωμένο ἄτομο περιορίζεται καὶ ὁ ἰσολογισμὸς τῶν εἰσρχομένων καὶ ἐξερχομένων, γιὰ τὴν ὑπερβολικὰ καθιστική καὶ ἀδρανὴς ζωὴ πού καὶ ὁ περιορισμὸς στὴν ἱκανότητα τῆς πέψης, ἐρίσκει σὲ μὴ δίαιτα ποσοτικὰ μειωμένη, τὶς καλύτερες συνθήκες γιὰ τὴ διατήρησι τῆς υγείας. Ἀλλὰ, αὐτὸς ὁ περιορισμὸς ἀποδεδειγμένως χρησιμὸς καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ ἄτομο τοὺς κινδύνους τῆς παχυσαρκίας, πού εἶναι πάντοτε σοβαροί, ἀλλὰ γίνονται ἀκόμα σοβαρότεροι σ’ αὐτὴν τὴν ἡλικία.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, στὴν γεροντικὴν ἡλικία εἶναι περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἐνδεδειγμένη, στὸ διαίτημα καὶ ἐξομολογῶν μὴ μὲρα ἡμερήσιες. Στὴν ἡλικία ἔχουν γίνῃ ἐνδοφροντα πειράματα πᾶν σὲ δύο ὁμάδες πειραματοζώων. Στὴν πρώτη ὁμάδα προσφερόταν κάθε μέρα φαγητὸ πού χωρὶς περιορισμὸς ποσοτικῶς.

Ἐνῶ ἡ ἄλλη τρεφόμενη μόνον τρεῖς μέρες τὴν ἑβδομάδα. Τὰ πειραματοζώα τῆς δευτέρας ὁμάδος ἔζησαν πολὺ περισσότερο, ἀπὸ τὰ πειραματοζώα τῆς πρώτης.

ΕΡ.: Στὴ διατροφή τῶν ἡλικιωμένων ἀτόμων καὶ οἱ πρωτεΐνες πρέπει νὰ περιορίζονται;

ΑΠ.: Ναι, πρέπει νὰ περιορισθοῦν γιὰ τὸν ἕνα ἕνα ἄτομο νεώτερης ἡλικίας ἢ ἀπαραίτητη ποσότητα σὲ πρωτεΐνες ὅπως καὶ τὸ ἀπαιτοῦνται τὰ

Η ΔΙΑΙΤΑ

ἕνα γραμμάριο γιὰ κάθε κίλο βάρους, γιὰ ἕνα ἄτομο ἡλικιωμένο εἶναι ὑπερβολικὸ ἀκρίβης τὸ μισό, δηλαδή μισὸ γραμμάριο, γιὰ κάθε κίλο βάρους. Τὸ ἡλικιωμένο ἄτομο, εἰπὶ δὲν ἔχει πᾶν προέληματα ἀναπτύξεως καὶ περνώντας μὴ ζωὴ σχεδὸν ἀδρανῆ, δὲν χάνει ἐνέργειες.

ΕΡ.: Ἀπὸ ποιά τρόφιμα πρέπει νὰ προμηθευθῇ τὸν ὁργανισμό αὐτὸς οἱ πρωτεΐνες;

ΑΠ.: Οἱ πρωτεΐνες αὐτές, πρέπει νὰ εἶναι οἱ μισὲς ζωϊκοῦ τύπου (κρέας, ψάρι, αὐγὰ, γάλα) ἐπειδὴ ὑπάρχουν σ’ αὐτὲς τὰ σημαντικώτατα ἐκείνα ἀμινοξέα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχουμε μιλήσει πολλές φορές. Οἱ ἄλλες μισὲς πρωτεΐνες πρέπει νὰ εἶναι φυτικές. Στὴν περίπτωσι, ὅμως, πού τὰ ἡλικιωμένα ἀτομα ἐργάζονται ἀκόμα ἢ παρουσιάζουν σημάδια πρωτεϊνικῆς ἐλλείψεως (οἰδήματα, ὁξεία κυκλοφορικὰ ἐνοχλήσεις, ἐξαντλήσεις, μελαγχολίες, ἀναιμίες), οἱ πρωτεΐνες πού προσφέρονται καθημερινὰ στὸν ὁργανισμό πρέπει νὰ εἶναι φυτικῆς καὶ σὲ πῶς πρὸς περιπτώσεις μὴ μπορεῖ καὶ νὰ φάσιν καὶ περισσότερο ἀπὸ ἕνα γραμ. γιὰ κάθε κίλο βάρους.

ΕΡ.: Καὶ τὰ λίπη θὰ πρέπει νὰ περιορισθοῦν σὲ ποσότητα;

ΑΠ.: Καὶ βέβαια. Τὰ λίπη πρέπει νὰ περιορισθοῦν, γιὰ τὴν γεροντικὴν ἡλικία ἡ ἐνέργητικότητά εἶναι περιορισμένη. Ἀλλὰ, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ μὴ κορσάζονται τὰ ὅργανα τῆς πέψης καὶ ἰδιαίτερα τὸ σπένδι, πού ἡ λειτουργία του εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἀλλοιωμένη στὰ ἡλικιωμένα ἀτομα. Περιορίζονται, ἀκόμα, γιὰ νὰ μὴ ἐνδογενῶς τὴν ἀρτηριοσκληρωτική (στὰ τοιχώματα τῶν ἀρτηριῶν τὰ λίπη κολλῶν καὶ ἀναπτύσσονται τὶς ἐπὶ σκληρῆς καὶ ἐπομένως ἀφαιρώντας τοὺς τὴν ἐλαστικότητά τους).

ΕΡ.: Τὰ γλυκὰ τρόφιμα (μαρμελάδα, μέλι, γλυκίσματα γενικά) εἶναι ἐνδεδειγμένα γιὰ τὰ ἡλικιωμένα ἀτομα;

ΑΠ.: Εἶναι πολὺ ἐνδεδειγμένα, γιὰ τὴν διατροφή τοῦ ἡλικιωμένου ἀτόμου, πρὶν ἀπ’ ὅλα μὴ κανονικὴ ποσότητα σὲ ζάχαρη, πού νὰ προέρχωνται ἰδιαίτερα ἀπὸ χορταρικά καὶ ἀποξηραμένα φρούτα καὶ ἔχουν μὴ ἐπιδράσι ναιμετική γιὰ τὴν καρδιά, ἐκτός ἀπὸ τὶς περιπτώσεις πού ὑπάρχει στὸ ἄτομο μὴ διαβητικὴ περίπτωσι.

ΕΡ.: Ἡ χρῆσι τοῦ αλάτιου πρέπει νὰ περιορισθῇ;

ΑΠ.: Τὰ φαγητὰ μποροῦν νὰ ἔχουν ἀλάτι μετὰ κανονικὴ ποσότητα. Ἡ ποσότητα θὰ περιορισθῇ μόνο σὲ περιπτώσι πού τὸ ἄτομο πάσχει ἀπὸ κυκλοφορικὰ οἰδήματα ἢ ἀπὸ πῆσι. Ὅπως ὁρίζεται, ὅμως, εἶναι προτιμότερο νὰ ἀποφεύγεται τὸ πολὺ αλάτι.

ΕΡ.: Σὲ ποῖο μέτρο πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἐνταγμένως στὴν δίαιτα τῶν ἡλικιωμένων ἀτόμων;

ΑΠ.: Οἱ διαίτητες πρέπει νὰ εἶναι ἀφθονοί. Ἰδιαίτερα ἡ διαίτησι Β πρέπει καὶ οἱ ἐνταγμένως τῆς ὁμάδος Β πρέπει νὰ συμπληρῶνται ἀπὸ πολυεστερική στήλη, πού ἡ μοντέρνα ἐπιστήμη τὰ χρησιμοποιεῖ εὐρύτατα σὰν προφυλακτικὰ μέσα στὴν γεροντικὴ ἡλικία.

ΕΡ.: Ἡ κατανάλωσι σὲ κρέας καὶ ἐλάχιστο γιὰ τὴν γεροντικὴν ἡλικία, πού τὸ φαινόμενο τῆς ὀξείδωσης στὴν ἀσθένει οἱ ἰστοὶ τῶν ἡλικιωμένων ἀτόμων. Ἐπομένως θὰ εἶναι καλὸ νὰ περιορισθῇ ἡ κατανάλωσι καὶ νὰ περῇ σὲ δύο φορές τὴν ἑβδομάδα, ἐνῶ τὸ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτρέπεται πρὸς

ρισσότερο ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσερις φορές τὴν ἑβδομάδα. Ἐπειδὴ περιέχει πολὺ χοληστερίνη. Μὴ καλὴ δίαιτα γι’ αὐτὴ τὴν ἡλικία πρέπει νὰ βασίζεται πᾶν γάλα, προϊόντα τοῦ γάλακτος, γιὰ ὄρεξι, δημητριακὰ καὶ ραφινοποιημένα ἀλεύρια. Τὸ γάλα καὶ τὰ γαλακτώδη εἶναι ἐνδεδειγμένα γι’ αὐτὴ τὴν ἡλικία, ἐπειδὴ περιέχουν πολὺ ἀσέστιο, ἀπαραίτητο γιὰ τὴν γεροντικὴ ἡλικία.

ΕΡ.: Τί πρέπει νὰ γίνετε μετὰ τὰ ἄτομα πολὺ προχωρημένης ἡλικίας, πού ὑποφέρουν ἀπὸ ἀνορεξίες καὶ δυσκολεύονται νὰ τραφοῦν κανονικά;

ΑΠ.: Στὶς περιπτώσεις πού πρόκειται γιὰ ἄτομα πολὺ ἡλικιωμένα πού δὲν κατορθώνουν νὰ τραφοῦν, μετὰ ἐπακόλουθα ὁργανικῆς ἐξαντλήσεως, μποροῦμε νὰ τοὺς δώσουμε τὴν καθημερινὴ ἀπαραίτητη τροφή μετὰ μορφή ροφήματος. Ὅα ἀνακατεύουμε δηλαδή σὲ μίξερ τὶς διάφορες τροφές πού ἀποτελοῦν τὸ γεῦμα καὶ τὸ δειπνοδιαλύγοντας τρόφιμα πού οἱ γεύσεις τους νὰ ταίριαζουν ὥστε τὸ ἡλικιωμένο ἄτομο νὰ μπορῇ μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ προσφέρῃ στὸν ὁργανισμό του μὴ πλήρη τροφή. Νὰ μερικὰ παραδείγματα γιὰ τέτοια ἐλαφρὰ καὶ γευστικὰ ροφήματα, πού μποροῦν νὰ ἀντικαταστήσουν ἕνα τέλει γεῦμα.

60 γραμ. ρυζὶ ὄσπρτο, 100 γραμ. βρασμένα σπανάκια, δύο κουταλιὲς γάλα. Τὰ κτυπᾶτε ὅλα σὲ μίξερ καὶ τὰ προσφύρετε σὰν ρόφημα.

Ἡ

“Ἐνα ποτήρι γάλα, τρεῖς κουταλιὲς ζάχαρη, δύο κουταλιὲς ἄνθος ἀράβοσιτου. Τὰ κτυπᾶτε ὅλα σὲ μίξερ καὶ τὰ προσφύρετε σὰν ρόφημα.

Ἡ

150 γραμ. γάλα, ἕνας κρόκος αὐγῶ, δύο μπανάνες, τρεῖς φράουλες, μὴ κουταλιά ζάχαρη. Τὰ κτυπᾶτε καὶ τὰ προσφύρετε σὰν ρόφημα.

Ἡ

Ζουμί καὶ κρέας ἀπὸ κοτόπουλο, μὴ βρασμένη πατάτα, δύο κουταλιὲς γάλα.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΙΤΑ
ΓΙΑ ἕνα ἡλικιωμένο ἄτομο

	γραμμ.
Γάλα ἀποδουρωμένο	300
τυρί	40
ἔνα αὐγὸ	100
κρέας ἀδύνατο	80
Ζυμαρικά ἢ ρυζὶ	80
Ψωμί	400
χορταρικά	600
Φρούτα	20
Λίπη	35
ζάχαρη	200
κρασί	

Σύνολο 1852 θερμίδες

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ:

“Ὁρα 8. Καφὲ μετὰ γάλα καὶ φρυγανία. Φρέσκα φρούτα.

“Ὁρα 1. ρυζὶ σὲ χυμὸ ντομάτας, κοτόπουλο ψητὸ, μεκτικὴ σαλάτα, κομπόστα, ψωμί, κρασί.

“Ὁρα 4. καφὲ ἀπὸ κριθάρι, φρέσκα φρούτα.

“Ὁρα 8. λεπτὴ σουπὶα σὲ ζουμί. Πουρές ἀπὸ κολοκασάκια καὶ καρότα, μπουτίγκα φρούτων, ψωμί, κρασί.

ΠΙΑΤΑ ΓΕΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΜΙΑ
ΕΛΑΦΡΙΑ ΔΙΑΙΤΑ

ΣΟΥΠΕΣ

ΚΡΙΘΑΡΙ ΚΑΘΑΡΙΣΜΕΝΟ ΜΕ
ΓΑΛΑ

Δόσι γιὰ μὴ μερίδα: 25 γραμ. καθαρισμένο κριθάρι, 300 γραμ. γάλα, πέντε γραμ. βούτυρο, 10 γραμ. ζάχαρη, ἀλάτι ὅσο θὰ χρειαστοῦν.

Βράζετε τὸ γάλα καὶ προσθέτετε τὸ κριθάρι ἀνακατεύοντας. Ὅταν ὁ κρέας ἔχει πῆσι, ὅταν τὸ γάλα ἔχει πῆσι, προσθέτετε τὸ βούτυρο, καὶ τὸ ἀλάτι.

ΣΕ ΚΑΘΕ ΗΛΙΚΙΑ

ΚΟΜΜΑΤΑΚΙΑ ΜΥΖΗΘΡΑ
ΣΕ ΖΟΥΜΙ

Δόσι γιὰ μὴ μερίδα: 60 γραμ. μυζήθρα, 120 γραμ. χορταρικά, ἕνα αὐγὸ ὁλόκληρο, 20 γραμ. ἀλεύρι καλὰ κοσκινισμένο, 10 γραμ. τριμμένο τυρί, ἀλάτι ὅσο θὰ χρειαστοῦν.

Βράζετε τὰ χορταρικά τὰ στίβετε, τὰ περνάτε ἀπὸ τὴν μηχανή καὶ τὰ ἀνακατεύετε μετὰ τὴν μυζήθρα. Προσθέτετε σὲ μίγμα ἕνα αὐγὸ, μὴ κουταλιά ἀλεύρι, τὸ ἀλάτι καὶ τὸ τυρί, προσθέτετε σ’ αὐτὸ τὸ μίγμα τὸ ὑπόλοιπο ἀλεύρι, τὸ ἀνοίγετε σὲ φύλλο, τὸ κόβετε σὲ λουρίδες πού τις βράζετε μετὰ ζουμί κρέατος.

ΧΥΛΟΣ ΑΠΟ ΦΡΥΓΑΝΙΕΣ

Δόσι γιὰ ἕνα ἄτομο: 300 γραμ. γάλα, 30 γραμ. φρυγανία, 10 γραμ. βούτυρο, 10 γραμ. ζάχαρη, ἀλάτι ὅσο θὰ χρειαστοῦν.

Βάζετε νὰ μουσκεῖουν σὲ γάλα οἱ φρυγανιὲς ὕστερα βάζετε τὴν κατσαρόλα σὲ σιγανὴ φωτιά ἀνακατεύοντας καὶ τις ἀφίνετε νὰ σιγοβράσουν γιὰ εἰκοσι λεπτά ὥστε νὰ γίνῃ ἕνας χυλός. Προσθέτετε λίγο ἀλάτι, βούτυρο καὶ ζάχαρη.

ΦΑΓΗΤΑ

ΚΟΤΟΛΕΤΤΕΣ ΑΠΟ
ΠΑΤΑΤΕΣ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ

Δόσι γιὰ ἕνα ἄτομο: 200 γραμ. πατάτες, 50 γραμ. τυρί, 30 γραμ. χοιρινὸν βραστὸ, 10 γραμ. βούτυρο.

Βράζετε τὶς πατάτες, τις κόβετε σὲ φέτες μᾶλλον μεγάλες καὶ κανονικῆς, τοποθετεῖτε ἐπάνω σὲ κάθε κομμάτι πατάτας, ἕνα κομμάτι τυρί κί’ ἕνα κομμάτι χοιρινὸν καὶ τις ἀραδιάζετε σ’ ἕνα ταψάκι πυρέ, πού τὸ ἔχετε ἀπὸ πρὶν βουτυρώσει. Βάζετε ἕνα κομμάτι βούτυρο πᾶν ἀπὸ κάθε κοτολέττα καὶ βάζετε τὸ ταψάκι γιὰ εἰκοσι λεπτά σὲ φούρνο.

ΚΡΟΚΕΤΤΕΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕ ΣΠΑΝΑΚΙΑ

Δόσι γιὰ μὴ μερίδα: 100 γραμ. ἄνθος κοτόπουλο, 150 γραμ. σπανάκια, ἕνα ἀσπράδι αὐγῶ, δέκα γραμ. τυρί, πέντε γραμ. βούτυρο, δύο ντομάτες ξεφλουδιασμένες, μισὸς κύβος κρέατος, ἀλάτι καὶ μοσχοκάρυδο ὅσο θὰ χρειαστοῦν.

Βράζετε τὸ σπένδι τοῦ κοτόπουλου καὶ τὰ σπανάκια, τὰ περνάτε ἀπὸ τὴν μηχανή καὶ τὰ ἀνακατεύετε. Προσθέτετε ὕστερα τὸ ἀλάτι, τὸ μοσχοκάρυδο, τὸ τυρί τριμμένο καὶ τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγῶ χτυπημένο μετὰ μαρμελάδα. Μετὰ τὸ γιγνῆσι φτιάχνετε τις κροκέτες. Σὲ μὴ κατσαρόλα βάζετε νὰ σιγοβράσῃ ἡ ντομάτα μετὰ τὸν κύβο τοῦ κρέατος καὶ τὸ βούτυρο ὥστε νὰ φτιαχθεῖ μὴ σαλάτα μέσαστὴν ὅποια θὰ ριχθεῖ γιὰ μερικὰ λεπτά τις κροκέτες.

ΠΟΥΤΙΓΚΑ ΜΕ ΚΑΦΕ

Δόσι γιὰ ἕνα ἄτομο: 250 γραμ. γάλα, 25 γραμ. ἄνθος ἀράβοσιτου, ἕνα φλυτζάνι (πῶς τσασιού) καφὲ, δέκα γραμ. ζάχαρη.

Λιώνετε τὸ ἄνθος ἀράβοσιτου σὲ λίγο γάλα μετὰ τὴν ζάχαρη, προσθέτετε τὸ ὑπόλοιπο γάλα καὶ τὸν καφὲ, βάζετε τὴν κατσαρόλα σὲ φωτιά καὶ ἀφίνετε τὴν κρέμα νὰ ἐραση γιὰ δύο λεπτά ἀνακατεύοντας πᾶν. Βάζετε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ ρίχνετε τὸ μίγμα σὲ ἕνα μπόλ πού τὸ ἔχετε φρεῖ μετὰ μὴ κουταλιά κόνια. Ἀφίνετε τὴν μίση γὰ καὶ κρῶσι πρὶν νὰ τὴν θυάλετε ἀπὸ τὴν φῶμα.

τὴ ζάχαρη καὶ τὸ ὑπόλοιπο γάλα, βάζετε τὴν κατσαρόλα σὲ φωτιά καὶ ἀνακατεύοντας ἀφίνετε τὴν κρέμα νὰ ἐραση γιὰ δύο λεπτά. Τὴν τραβάτε ἀπὸ τὴν φωτιά, προσθέτετε τὸν ἄνθος ἀράβοσιτου καὶ τις ἀφίνετε νὰ σιγοβράσουν γιὰ εἰκοσι λεπτά ὥστε νὰ γίνῃ ἕνας χυλός. Προσθέτετε λίγο ἀλάτι, βούτυρο καὶ ζάχαρη.

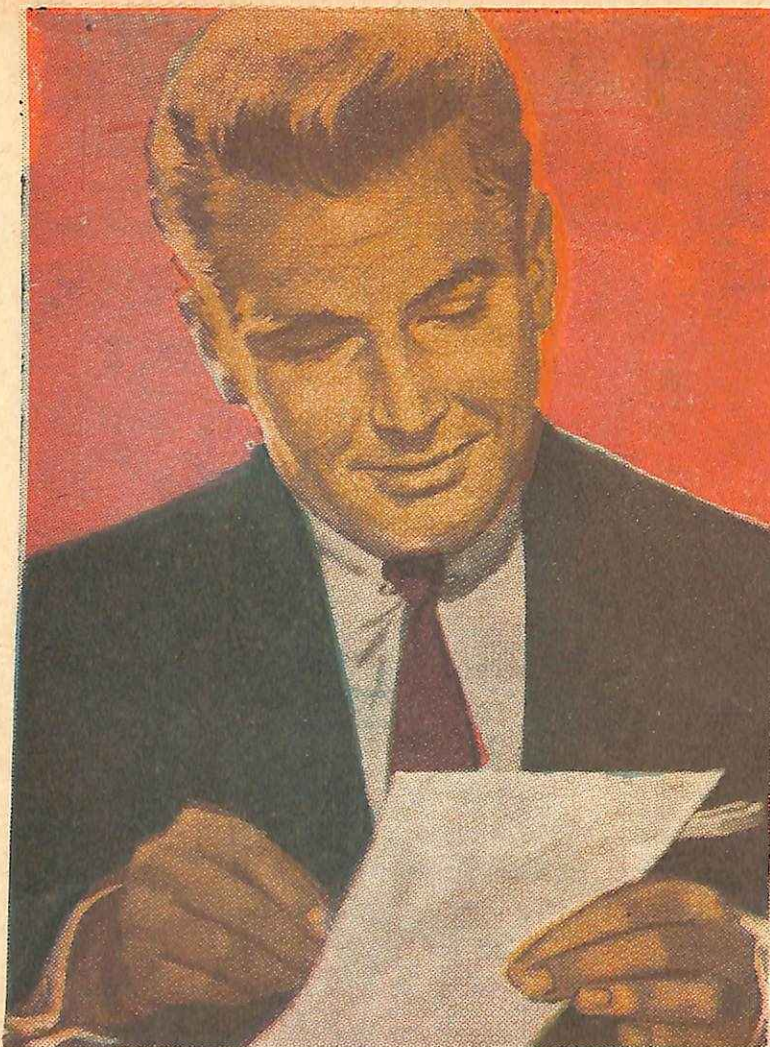
Α. ΚΡΕΜΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟΥ

Χρειαζόμαστε γιὰ τέσσερα ἀτομα: 300 γραμ. φαχὸν κοτόπουλο, 50 γραμ. κρέας μοσχάρου, 40 γραμ. βούτυρο, τέσσερις κρόκοι αὐγῶν, μὴ κουταλιά ἀλεύρι, ἕνα μοσχοκάρυδο, ἀλάτι καὶ πιπέρι, ζουμί, φετίτσες ψωμοῦ τηγανισμένες σὲ βούτυρο.

Βάζετε νὰ καψῇ τὸ βούτυρο, ρίχνετε τὸ φαχὸν ἀπὸ τὸ κοτόπουλο καὶ τὸ μοσχάρου κρέας, ἀλατίζετε, πιπερώνετε καὶ βάζετε τὴν κατσαρόλα σὲ φωτιά (φωτ. 1). Ὅταν τὸ κρέας θὰ εἶναι ἑτοιμὸ πῶς φιλοκόβετε (φωτ. 2) καὶ τὸ περνάτε ἀπὸ τὴν μηχανή (φωτ. 3). Χρησιζομενεῖται μὴ μπουτίγκα λιώνοντας σὲ σιγανὴ φωτιά ἕνα κρέμα βούτυρο καὶ προσθέτοντας ὕστερα μὴ μεγάλη κουταλιά ἀλεύρι καὶ περὶ πολὺ ποτὴρ ζουμί ἀνακατεύοντας συνεχῶς. Ἀλατίζετε καὶ ἀφίνετε τὴν μίση μὴ ἐραση γιὰ δέκα λεπτά, ὕστερα τὴν θυάλετε ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ ρίχνετε τὸ μίγμα σὲ ἕνα μπόλ πού τὸ ἔχετε φρεῖ μετὰ μὴ κουταλιά κόνια. Ἀφίνετε τὴν μίση γὰ καὶ κρῶσι πρὶν νὰ τὴν θυάλετε ἀπὸ τὴν φῶμα.

ΠΟΥΤΙΓΚΑ ΜΕ ΑΝΘΟΓΑΛΑ

Δόσι γιὰ ἕνα ἄτομο: 300 γραμ. γάλα, 15 γραμ. βούτυρο, 15 γραμ. ἀμύλο σὲ σκόνη, δύο κουταλιὲς ἀνθογάλα.

— Σ'ν έκανες για μένα έ-
ξαιρεσι και σε θεωρώ σαν παιδί
μου.

ΗΤΑΝ πολύ ευχαριστημένος από
τη θέσι του ο καθηγητής 'Ισι-
δωρος. Δύο χρόνια τώρα βρισκόταν
σε μία απομακρυσμένη κωμόπολη.
Ήταν η πρώτη φορά που δίδασκε
μετά που πήρε το δίπλωμά του
ως καθηγητής των Μαθηματικών.

Είχε μεγάλη κατανόηση και του
κακοφαινόταν όταν ένας απ' τους
μαθητές του δεν καταλάβαινε το
πρόβλημα, που του έδωσε. Ήθελε
να το ξέρουν όλοι, να το λύνουν
όλοι. Γι' αυτό, όταν δεν πρόφτανε
να το εξηγήσει σε όλους, τότε κα-
λούσε τους μαθητές του και τ'
απόγευμα να τους κάνει φροντι-
στήριο διοφρονώντας για τον α-
πογευματινό του ύπνο.

Γι' αυτό ο καθηγητής 'Ισιδωρος
είχε αποκτήσει την αγάπη όχι μόν-
ον των μαθητών, αλλά και των γο-
νιών τους, αφού φρόντιζε τόσο πο-
λύ για τα παιδιά τους.

— Δεν μ' άρεσε ν' αφήνω τα
παιδιά μεταξεδάστους — έλεγε. —
Αυτό αντανάκλα άσχημα σε μένα,
αυτό σημαίνει, ότι εγώ δεν είμαι
άξιος να τα κάνω να καταλάβουν.
Έξ' άλλου ποιος είναι ο προορισμός
ένος καθηγητού; Να μαθαίνει
γράμματα στα παιδιά που του
εμπιστευονται. Δεν υπάρχουν κα-
λοί ή κακοί μαθητάι. Υπάρχουν
καθηγητάι ανάξιοι της αποστολής
τους.

Τα λόγια του είχαν φέρει στο
φιλότιμο και τους άλλους καθη-
γητάς κ' έτσι το γυμνάσιο αυτό έ-
θεωρείτο το πιο τέλειο στην περι-
φέρεια.

Κι' ο καθηγητής κ. 'Ισιδωρος
καμάρωνε για το κήρυγμά του, δε-
χόταν τα συγχαρητήρια του 'Επι-
θεωρητού, και άπεριψε προτάσεις
να μετατεθεί σε άλλη κωμόπολη,
πιο πλούσια, που του πρόσφερε
και μεγαλύτερες ανέσεις.

Από χωριό καταγόταν και ο
'Ισιδωρος, μά δεν ήταν φαντα-

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΥΡ' ΣΩΤΗΡΗ

γμένος. Με κόπους και με πολλές
θυσίες είχε αποκτήσει το δίπλω-
μά του. Μάλιστα, τα τελευταία
χρόνια του Πανεπιστημίου, αν δεν
βρισκόταν ένας θεός του, αδελ-
φός της μητέρας του, να τον πάρη
κοντά του και να τον φροντίζη, θα
του ήταν αδύνατο να συνεχίση τις
σπουδές του.

Αυτός ο θεός όμως, ο κυρ-Σω-
τήρης, ήταν ένα μυστήριο για τους
συγγενείς. Από μικρός είχε φύγει
από το χωριό δεν είχε δώσει ση-
μεία ζωής, κι' όλοι νόμιζαν
πως είχε ξενητευθεί. Γιατί, ούτε
γράμμα, ούτε χρήματα είχε στεί-
λει ποτέ στους δικούς του.

Έγινε μεγάλος ο κυρ - Σωτή-
ρης, πρόκοψε, πλούτισε, διηύθυνε
μία επιχείρησι που οι περισσότε-
ρες μετοχές ήταν δικές του, αλλά
ζούσε μόνος, με μία ηλικιωμένη ύ-
πνέτρια σ' ένα εσόχικο σπίτι,
πλούσια επιπλωμένο.

Μία μέρα ο κ. 'Ισιδωρός ήταν
απελπισμένος από ένα γράμμα που
είχε λάβει από τον πατέρα του,
που του γράφε πως τόν ήταν αδύνα-
το να συνεχίση τη βοήθειά του,
γιατί είχε παύσει και δεν μπο-
ρούσε να συνεχίση τις αγροτικές
του δουλειές από τις οποίες ζού-
σε και βοηθούσε και το γιο του.

Απελπισμένος είχε πάει σ' έ-
να καφενοβάκι να πιη έναν καφέ
και να ξαναδιαβάση το γράμμα
του πατέρα του. Σκεπτόταν τι
μπορούσε να κάνει όταν ξαφνικά εί-
δε έναν κύριο να κάβετε στο πλάι-
νό κάθισμα στο τραπέζακι.

Πρώτη φορά έβλεπε αυτόν τον
ηλικιωμένο, αλλά κομψό κύριο.
— Τί κάνεις, παιδί μου; —
τόν ρώτησε. — Σε βλέπω πολύ
στενοχωρημένο.

— Με συγχωρείτε, κύριε, αλλά
δεν σας γνωρίζω.
— Εγώ όμως σε ξέρω καλά.
Είσαι ο Γιώργης 'Ισιδωρος.
— Ναί, εγώ είμαι αυτός που
λέτε, αλλά πως γνωρίζετε 'ολ'
αυτά για μένα;

Πραγματικά, ήταν ο κύρ-Σωτή-
ρης, που συνέχιζε τώρα:
— Μάλιστα. Είμαι ο θεός σου
ο Σωτήρης. Έχω ένα χρόνο που
σε παρακολουθώ. Θα με ρωτήσεις
πως αυτό το όψιμο ενδιαφέρον μου
για σένα. Το μυστικό ανήκει σε
μένα.

Το συμπέρασμα των σκέψεών
μου, ανήκει και στους δυό μας.
Μπορεί οι συγγενείς στο χωριό να
μην ξέρουν τίποτα για μένα, εγώ
όμως έχω τα μέσα να παρακολουθώ
τη ζωή τους. Και για σένα ήξερα,
πως σπουδάζεις κι' ανησυχούσα ό-
ταν έμαθα πως πιάστηκε ο πατέ-
ρας σου και θα δυσκολευόσουν να
συνεχίσης τις σπουδές σου.

— Λοιπόν; — ρώτησε με ανυ-
πομονησία ο ανηψιός του.

— Λοιπόν, σε είδα το πρωί
που έφυγες κατσούφης από το σπι-
τι, που κάθισαι. Κ' ήρθα ξοπίσω
σου ως εδώ για να σου πω, πως
θα συνεχίσης τις σπουδές σου και
θα μεταφέρης, σήμερα κι' όλος, τα
πράγματά σου σπίτι μου. Τ' αυτό-
κίνητό μου μάς περιμένει πιο πέρα
στη γωνία.

★

Ο Γιώργης 'Ισιδωρος με τη βο-
ήθεια του θεού του σπούδασε και
πήρε το δίπλωμά του.

Όλον αυτόν τον καιρό εκτός

εύσυνείδητα στο γυμνάσιο, όπου
τόν είχαν τοποθετήσει. Κάθε δεκα-
πέντε έστελνε κ' ένα γράμμα στο
θείο Σωτήρη, αλλά λάβαινε κι' αυ-
τός την απάντησή του τακτικά.

★

Μία μέρα έκει που δίδασκε
τούφερε ο τηλεγραφικός διανομέας
ένα τηλεγράφημα.

«Θεός σου απέθανε, έλάτε άμέ-
σως. Συμβολαιογράφος Δημητρί-
αδης».

Ο καθηγητής 'Ισιδωρος, για
πρώτη φορά διέκοψε ένα μάθημα
και πήγε στο δωμάτιό του. Πήρε
ένα βαλτισάκι με ρούχα και άφου
δικαιολογήθηκε για το έπείγον της
ανάκλησής του στο γυμνασιόαρ-
χη, πήρε μία κούρσα απ' την πλα-
τεία κ' έφυγε για την 'Αθήνα.

Όταν έφθασε στο σπίτι του
θείου του το βρήκε κλειστό, έθα-
ξε στον τηλεφωνικό κατάλογο βρή-
κε τον αριθμό του συμβολαιογρά-
φου Δημητριάδη και τηλεφώνησε.
'Εκείνος τότε τον πληροφορήθηκε ότι
σε δύο ώρες θα γινόταν η κηδεία
από το Α' Νεκροταφείο.

Η κηδεία έγινε και συνοδεύον-
τάς τον ο συμβολαιογράφος γύρι-
σαν στο σπίτι του θεού.

— Ο θεός σας, του είπε, ά-
φησε μεγάλη περιουσία σε μετοχές.
Αυτή η περιουσία και αυτό το
σπίτι σας ανήκουν με διαθήκη. Για
περισσότερες πληροφορίες θα είμαι
στη διάθεσή σας όποτε το θε-
λήσετε.

Ήταν ένα καφέ, κάπνισαν ένα
τσιγάρο άμήλητοι κι' ο συμβολαιο-
γράφος χαιρέτησε κ' έφυγε.

Η κυρά Μαρίνα η ηλικιωμένη ύ-
πνέτρια ρώτησε:

— Εγώ... τί πρέπει να κάνω;
— Εσύ... θα μείνης στο σπίτι
να συνεχίσης τις συνήθειές σου.

Το διο απόγευμα ο καθηγητής
'Ισιδωρος, επέστρεψε στη θέσι
του, αλλά κάθε Σάββατοκύριακο έ-
μενε στην 'Αθήνα, όπου η κυρά Μα-
ρίνα περίμενε.

Ένα βράδυ ο καθηγητής 'Ισιδω-
ρος, θέλησε να τακτοποιήση τα
κυριάρια του θεού του, όταν ανά-
μεσα στα χαρτιά του βρήκε ένα
χαρτί διπλωμένο, σ' ένα άνοιχτό
φακέλλο. 'Αλλά ο φακέλλος είχε
στη 'έξω τ' όνομά του. Ξεδίπλω-
σε το χαρτί και διάβασε.

«Αγαπητέ μου ανηψιέ, σ' αφή-
νω γενικό κληρονόμο μου, γιατί
είσαι ο μόνος που άγάπησα σημε-
ρι κι' αυτό σου εξομολογούμαι σημε-
ρα και το μυστικό μου με λίγα
λόγια.

» Το ξύλο που έφαγα από τον
πατέρα μου, τόφαγα 12 χρόνων
και γιατί με βρήκε να μιλά κρυφά
με την 'Αννούλα, την κόρη του Σω-
τήρη. Προσβλήθηκε ο έγωισμός
την κόρη.

Προσβλήθηκε ο έγωισμός
μου γιατί η 'Αννούλα με είδε έυ-
λοδοκάρμένο και με αίματα στο πρό-
σωπο, κ' έφυγα. Όταν έπειτα μία κα-
πέντε χρόνια τακτοποίησα μία κα-
λή δουλειά ήρθα μία νύχτα 'Αθί-
να, αλλά μου πέθανε αυτή. Από
τότε συκάθηκα και μισούσα όλο
το συγγενολό μου. Τους θεωρούσα
αίτιους για το χαμό της αγαπής.

» Σ'ν έκανες για μένα εξαιρεσι
και σε θεωρώ σαν παιδί μου. 'Απο-
λυσσε τους κόπους μου, γιατί σου
άξιζει. Είσαι ένας τίμιος άνθρω-
πος».

Δεν μπορούσε να κρατήση τα
δακρύα του ο Γιώργης 'Ισιδωρος.
Το μυστικό του θεού του τον είχε
συγκινήσει πάρα πολύ. Η άγαπη-
τη για την κοπέλλα που άγαπούσε
τον είχε κρατήσει μακριά από κάθε
άλλο δέσμο κι' είχε ριχτή στη
δουλειά από όπου έκανε μεγάλη πε-
ριουσία.

— Θεός σχωρέστον! — μουρ-
μούρισε κ' έκαψε το σημείωμα.
Κανείς δεν θα μάθι το μυστικό
του κυρ-Σωτήρη.

MIPANTA

ΞΕΩΤΙΚΕΣ ΠΑΥΙΔΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΛΑΝ ΣΚΩΤ	: Τόν Σαβιέ
ΡΑΙΗΜΟΝ ΣΟΥΠΛΕΣ	: 'Επιθ. Μίλλερ
ΝΤΑΝΙΚ ΠΑΤΙΣΣΟΝ	: Λάουρα
ΒΕΡΑ ΒΑΛΜΟΝ	: Βέρα
ΥΒ ΒΕΝΣΙΑΝ	: Χερνάντο Τσιέλλο
ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΕΡΡΙ	: Μπόργκ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΙΝΕΡΟΜΑΝΤΣΟ ΓΕΜΑΤΟ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ. ΣΕΝΑΡΙΟ ΠΙΕΡ ΜΟΝΣΕ

δον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΤΜΕΝΟΤ

Στην αίθουσα του παρισινού δικαστηρίου,
μία πραγματική μονομαχία διεξάγεται μετα-
ξύ του νεαρού δικηγόρου Τόν Σαβιέ και του
άστυνομικού έπιθεωρητού Μίλλερ. Δικάζεται
ένας λαθρέμπορος και ο Σαβιέ τον υπερασπι-
ζεται με δεξιότητες, βάζοντας κατ' επανάλη-
ψιν σε δύσκολη θέση τον Μίλλερ, με τα έυχει-
ρήματά του. Πειραγμένος, ο άστυνομικός τον
επισκέπτεται στο γραφείο του και του δηλώ-
νει ξεκάθαρα:

— Αν σε τοιμήσω μία μέρα, νεαρέ μου,
θάχης άσχημα έμπλέγματα.

Τόν Σαβιέ επισκέπτεται και η Λάουρα, μία
ωραία γυναίκα, που έχει άπατήσει τον άντρα
της μ' ένα νεαρό ήθοποιό, στον οποίο έγραψε
φλογερά έρωτικά γράμματα. Τα γράμματα
αυτά βρίσκονται τώρα στα χέρια κάποιου, που
προσπαθεί να εκδιώξη την Λάουρα και ο Σα-
βιέ, θέλοντας να την βοηθήση, πηγαίνει σ' έ-
να ραντεβού, που του δίνει ο άγνωστος εκδια-
στης. Δέχεται όμως μία έπίθεση και το πρωί
βρίσκεται άναίσθητος στο παγκάκι ενός πά-
κου. Γυρίζοντας σπίτι του, παίρνει ένα τηλε-
φώνημα από τη Λάουρα, που διακόπτεται κα-
τά μυστηριώδη τρόπο. Λίγες ώρες αργότερα,
το πτώμα της Λάουρας Τσιέλο βρίσκεται στις
γραμμές του τραίνου. Το πρόσωπό της, ιδίως,
είναι φρικτά παραμορφωμένο.

Σκηνοθεσία: ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΙΜΠΑΛ

— Και ποιά ώρα ή-
πολογίζετε, γιατρέ, πως
έπληθε ο θάνατος;

— Μά, νομίζω στις δυό
ή στις τρεις το πρωί.

—'Αδύνατον!...

Ο Μίλλερ ανάβει το τσιγάρο του γιατρού με τον αναπτήρα, που βρήκε κοντά στο πτώ-
μα, ενώ ο Τόν παρατηρεί μηχανικά: «Τί συμπτώσις!... Έχω κι' εγώ ένα, τον ίδιο!...»
Ο Μίλλερ τον άφηνει να πέση καταγής και ο Τόν τον πιάνει και του τον παραδίδει. Ο
άστυνομικός τον παίρνει από τα χέρια του με το μαντήλι και τον τυλίγει μέσα σ' αού.
Τότερα κάνει μερικές έρωτήσεις στον Τόν, ο οποίος του άμολογεί πως η Λάουρα του τη-
λεφώνησε στις δώδεκα το πρωί. Άρα βρισκόταν ακόμα στη ζωή εκείνη την ώρα.

— Μπορώ να μάθω ποιά
υπόθεσί της σας είχε αναθέ-
σει η κυρία Τσιέλο;

«Όλες οι έφημερίδες άφιερώουν την πρώτη τους σε-
λίδα στο τραγικό τέλος της κυρίας Λάουρας Τσιέλο.

— Αυτή είναι κερα-
μίδα για μās... Κά-
ποιος καθάρισε την κυ-
ρία Τσιέλο και τώρα
τα γράμματά της μās
είναι πιά άχρηστα!

— Κι' εγώ είχα παραγγείλει
ένα καινούργιο φορεμάκι, πι-
στεύοντας πως θάπαινος άρε-
τό παραδάκι απ' αυτή τη δουλειά.

— Είδες τί έπαθε ή γυναικα των έπιστολών και των φωτογραφιών;

— Ποιές έπιστολές; Ποιές φωτογραφίες;

— Μή μου πής πώς δέν είδες τό δικηγόρο, πού ήθελε χθές νά δή τό Μπόργκ και στον όποιο έδωσε ένα καλό μάθημα, γιατί ήθελε νά του κάνη τόν έξυγνο.

— Δέν τόν είδες, πού τόν έάπλωσα φαρδύ πλατύ στην αϋλή σου;

— Έγώ δέν είδα τίποτα. Έγώ έπαίξα ήσυχα-ήσυχα χαρτιά. Σε κείνη τή γωνιά!...

— Σε δουλεύει, Μπόργκ.

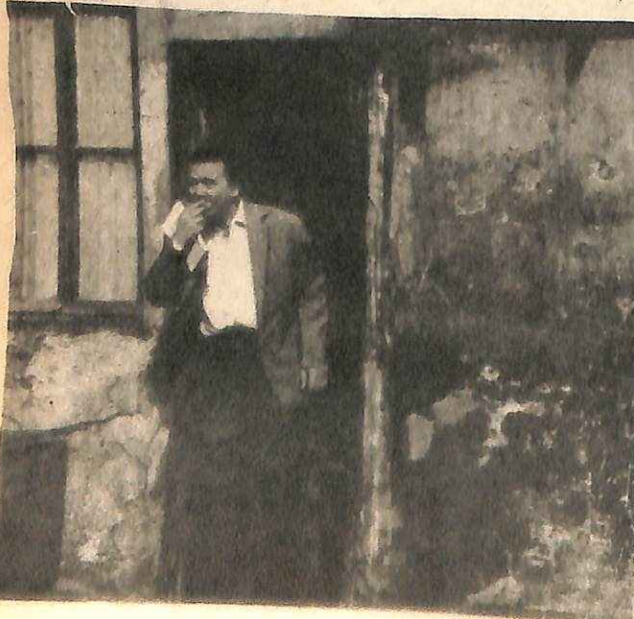
— Μή με άνακατεύετε σ' αυτή τήν ιστορία.

— Καί ότι με έπισκέφθηκε αυτός ό δικηγόρος.

— Θα μπορούσες όμως νά πής στην άστυνομία πώς ό Μπόργκ δέν τό κούνησε απ' έδώ όλη τή νύχτα.

Ό Μπόργκ άναγκάζεται νά εγκαταλείψη τό μπάρ, μιά και ό ιδιοκτήτης του δε δείχνει διάθεση νά τόν βοηθήσει.

— Αυτός άσφαλώς θα μιλήσει. Θα πή για τά γράμματα και για τίς φωτογραφίες, για τά λεφτά πού του ζήτησα, και θα μου φορτώσουν έμένα τό πτώμα!...

— Καλά, καλά... Ό Μπόργκ θα σου άκριβοπληρώσει όσα θα πής, για νά έλαφρώσεις τή θέση του.

— Έγώ πάντως ούτε είδα, ούτε άκουσα τίποτα.

— Έσύ νά μήν άνησυχής καθόλου, κοίτα μου... Θα πάμε νά ζήσουμε, οι δύο μας, σε μιά ήσυχη γωνιά!...

— Δυστυχώς πολύ, πού χάσαμε μιά τόσο σπουδαία ευκαιρία. Άναρωτιέμαι ποιός μας χάλασε τή δουλειά;

Ό έπιθεωρητής Μίλλερ πηγαίνει νά υποδεχθή ό ίδιος στό άεροδρόμιο τόν κ. Χερνάντο Τσιέλο, σύζυγο του θύματος, πού γυρίζει από τό Λονδίνο, όπου είχε μεταβή για ύποθέσεις...

— Η καμένη ή Λάουρα, ήταν ή προσωποποίηση τής καλωσύνης. Οι δουλιές μου με άναγκαζαν νά τήν άφήνω συχνά μόνη, αλλά πάντα άνυπομονούσα νά ξαναγυρίσω κοντά της. Ήταν τόσο ώραια!

— Τό τραίνο όμως τήν παραμόρφωσε φρικτά!...

Ό Μίλλερ κάνει με τρόπο διάφορες έρωτήσεις στον Τσιέλο, πού φαίνεται συντετριμμένος. Προσπαθεί νά μάθι άν είχε έχθρους.

— Άσφαλώς, του άπαντά ό μεγαλοεπιχειρηματίας. Όπως όλοι οι άσολογούμενοι με ύποθέσεις επί διεθνούς έπιπέδου, είχα παντού άντιπάλους, πού δε μ' έβλεπαν με καλό μάτι. Η γυναίκα μου είχε δική της περιουσία, αλλά ήταν φοβερά σπάταλη... Ξέρω ότι πολλοί τήν πολιορκούσαν, λόγω τής όμορφιάς της. Φαίνεται πώς ή καμένη ή Λάουρα, σαν νά διασθανόταν, πώς θα πέθαινε νέα, ήθελε νά έπωφεληθή όσο τό δυνατόν περισσότερο από τή ζωή.

Ό Τσιέλο άποκαλύπτει ύστερα πώς κάποιος Μπόργκ τήν έξεβίαζε με κάτι έρωτικά γράμματά της, πού είχε στην κατοχή του. Προσθέτει όμως πώς εκείνη δέν θα έπρεπε νά τόν φοβάται, γιατί ήξερε πώς ή άγάπη του συζύγου της γι' αυτήν θα τόν έκανε νά τής συγχωρήσει τά πάντα.

Τό άυτοκίνητο σταματά μπροστά στό διαμέρισμα, όπου έμενε ή Λάουρα.

— Έρχομαι για πρώτη φορά στό σπίτι της αυτό, πού ή Λάουρα άγόρασε προσφάτως. Κύριε έπιθεωρητά, θέλω νά με βοηθήσετε νά εκδικηθώ τήν καμένη τή γυναίκα μου!...

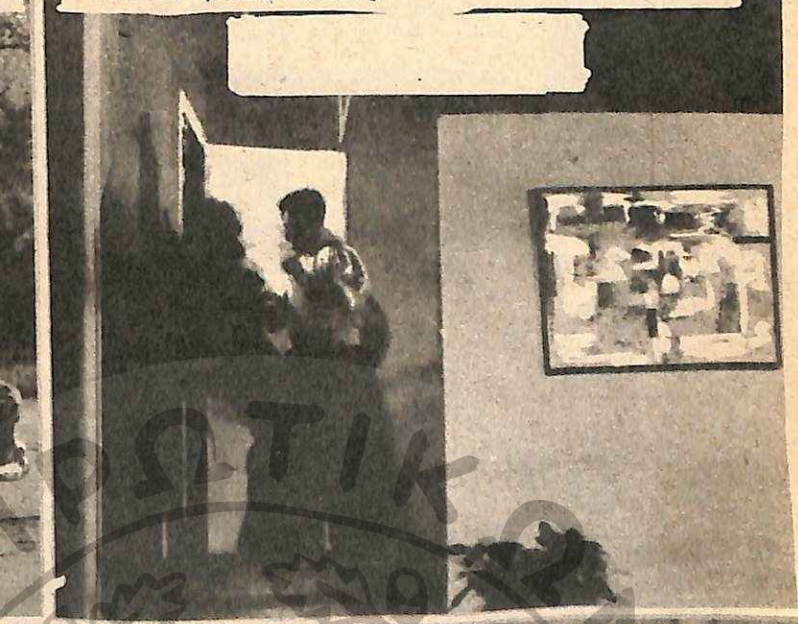
— Νά είσθε σίγουρος γι' αυτό.

Η πρώτη έπαφή των δυό άνδρων στερείται άβρότητας. Συμπεριφέρονται σαν πρωταγωνιστά του μπός και τής πάλης.

— Μιά και θέλεις άγώνα πάλης, θα τόν έχης.

Τό ίδιο βράδυ, ό Τόμ Σαβιέ πηγαίνει και πάλι στό σπίτι του ήθοποιού Μωλιέρ.

— Καί τώρα, Ψηλά τά χέρια... Καίρός είναι νά μάθω επί τέλους ποιός είσαι.

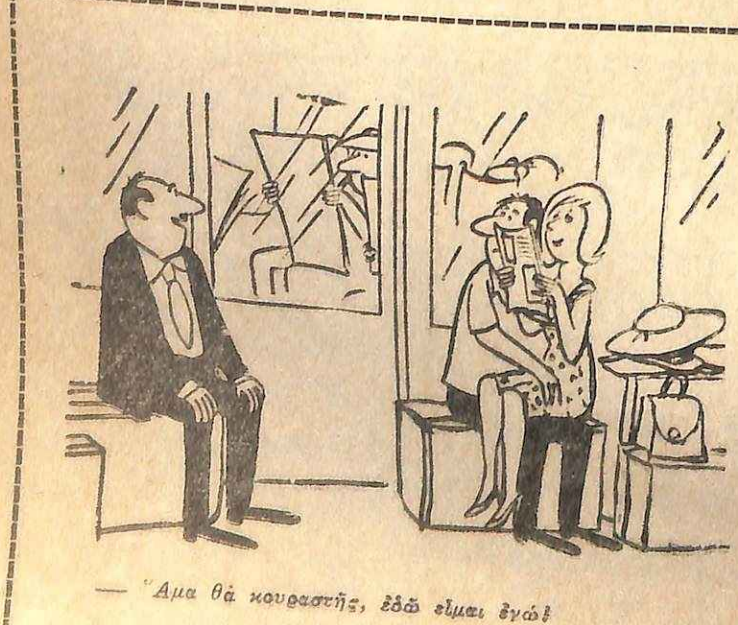
— Είμαι ό δικηγόρος Τόμ Σαβιέ. Θέλω τά γράμματα και τίς φωτογραφίες τής Λάουρας Τσιέλο. Όύτε έσύ ούτε ό Μπόργκ μπορείτε πιά νά με κοροϊδέψετε.

— Άσπρος σαν το πανί, όταν πρό-
φερα το όνομα του "Εντι Μάρς."
Το ταίριαστρο κρεμόταν χαλαρά α-
πό τα μισάνοιχτα χείλη του.
—Με στέλνει η "Ανιές, άρχισε
να μου έξηγη. Τη νύχτα που σκο-
τώσανε το Τζόν, είχατε πη καί,
μπροστά της... ότι ο Μπρόντυ
έπρεπε να ήξερε διάφορα πράγμα-
τα για τους Στέρνγουντ, γιά να
ριψοκινούνε, στέλνοντας εκείνη
τη φωτογραφία.
— "Α, ώστε ήξερε λοιπόν;...
Σαν τί;
— Αυτό είναι που άξίζει 200
δολάρια.
— Άναβα άλλο ταίγιο και ρώ-
τησα:
— Τί ακριβώς μου προτείνεις να
μου πουλήσεις; Πρέπει να ξέρω.
— Θά τα πληρώσετε;
— Εξαρτάται. Σε τί μπορεί να
μ' εξυπηρετήση;
— Αν σάς βοηθήση να βρήτε
το Ρούντυ Ρέγκαν;
— Ποιός σου είπε πως τον γυ-
ρεύω;
— Τελος πάντων, θέλετε να τ'
ακούσετε ή όχι;
— Καλά, μιλήσε! Κι' αν άξίζει
τον κόπο η πληροφορία σου, θά
πληρώσω. Διακόσια δολάρια εί-
ναι πολλά λεφτά.
— Ο "Εντι Μάρς σκότωσε το
Ρέγκαν, είπε ήσυχά ο κοντούλης.
Κι' έγερσε πίσω στο κάθισμά
του, γεμάτος ίκανοποίησι. Του έ-
δειξα την πόρτα...
— Δεν έχω όρεξι για φλυαρίες,
του είπα. "Αρκετά έχασα την ώ-
ρα μου με σένα... "Εμπρός,
δρόμο!
— Έσκυψε πάνω από το γραφείο.
Δυό ρυτίδες είχαν σχηματισθή
στις γωνίες των χειλιών του. "Ε-
σθψε μ' επιμέλεια το ταίγιο
του μέσα στο τσάκι, χωρίς να
το κυτάξω.
— Δεν άστεινέομαι, δήλωσε.
— Εφορτάσου με, σου λέω. "Ε
χω δουλειά.
— "Ηρθα εδώ, γιά να σάς πώ
όσα ξέρω, επέμεινε. Ποτέι να μ'
ακούσετε... Γνώριζα προσωπι-
κά το Ρέγκαν. "Οχι πολύ. Πάν-
τως, μ' άρεσε, τον συμπαθούσα...
Είχε βάλει στο μάτι μιά τραγου-
δίστρια, που τη λέγανε Μόνα
Κράντ. Μά εκείνη προτίμησε να
γίνη κυρία Μάρς. Ο Ρούντυ στε-
νωρόβηκε όσο δε λέγεται και
παντοφύτηκε κι' αυτός μιά κοπέ-
λα από καλό σπίτι, αλλά άμυαλη
κι' επιτόλαιη, που ξενυχτούσε στα
κα πόρτα καί στα νάιτ κλάμπ...
Την ξέρετε, είναι ψηλή, μελαχρο-
νή... σωστό ήφιστιο!

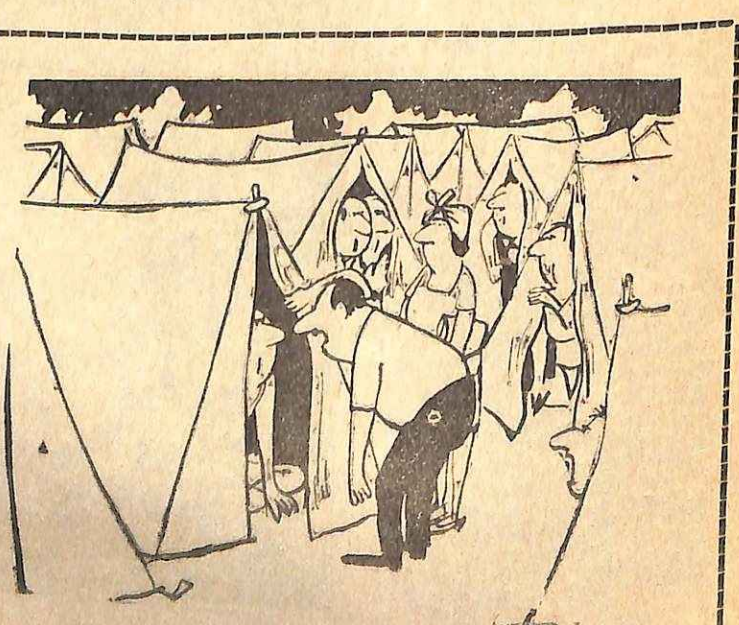
— "Ο Ρούντυ δεν μπορούσε να
συνεννοηθή μαζί της, τον κρατού-
σαν όμως τα λεφτά του, πατέρα
της. Είχε το σκοπό του. "Εβλεπε
μακριά...
— Κι' ύστερα τσάκασε;
— Ναί. Μαζί με την Μόνα. Αύ-
τη δεν συζούσε πιά με το Μάρς.
Δεν της άρεσαν οι κομπίνες του...
Λένε πως ο Ρέγκαν φοβότανε μιá
μέρα τον "Εντι, μπροστά σ' όλο
τον κόσμο, πως θά του μαύριζε
τά πλευρά, αν τυχόν άνακατενε
τη Μόνα σε καμιά από τις βρω
μοδουλειές του.
— Τά ξέρω, όλ' αυτά, Χάρρυ,
δήλωσα. Δεν βλέπω ακόμη γιά
ποίο λόγο να σου πληρώσω τά
200 δολάρια...
— Μά περιμένετε λοιπόν! "Ο-
πως είπαμε, ο Ρέγκαν τσάκασε
από το σπίτι του. Τον συναντού-
σα κάθε μέρα στο μπαρ του Βόρν-
ντι, να πίνη Ιρλανδέζικο ούϊσκι
σαν σφυγγάρι... Κατά τά μέσα
Σεπτεμβρίου, έπαψα ξαφνικά να
τον βλέπω. Δεν το πρόσδεα στην
άρχη. "Υστερα άκουσα κάποιον
να διηγείται πως ή γυναίκα του
Μάρς το είχε σκάσει μαζί με τον
Ρέγκαν και πως ο σύζυγος δεν
φαινόταν να δινη πεντάρα. Τό εί-
πα τότε στο Τζόν Μπρόντυ, κι'
αυτός ο ποιηρός σκέφτηκε πως
θά μπορούσε να κερδίση λεφτά α-
πό δύο μεριές: απ' τον "Εντι
Μάρς κι' απ' την γυναίκα του Ρέγ-
καν, λέγοντάς τους πως είχε πλη-
ροφορίες γιά το ζευγαράκι... "Ο
Τζόν ήξερε μερικά πράγματα γιά
την οικογένεια Στέρνγουντ.
— Τό πιστεύω, άφου τους εί-
παρε πριν από λίγο καιρό 5 χι-
λιάδες δολάρια.
— "Οχι δά! Δεν τόξερα αυτό...
Θάπρεπε να μου τόξε πει ή "Ανιές.
Μά αυτή ή κοπέλλα συνήθιζε πάν-
τα να κρύβη κάτι... Λοιπόν, ο
Τζόν κι' εγώ παρακολουθούσαμε
τις εφημερίδες, αλλά δεν είδαμε
να γράφουν τίποτα. Σκεφτήκαμε
πως ο γέρο Στέρνγουντ είχε
φροντίσει να σκεπαστή ή υπό-
θεσι.
— "Επειτα, μιá μέρα, συνάντησα
τον Λας Κανίνο στο μπαρ του
Βόρντι. Τον γνωρίζετε;
— "Εγώ όχι.
— Είναι ένας ζορικός τύπος...
Δουλεύει γιά τον "Εντι Μάρς, ό-
ταν χρειάζεται λίγο πιστολίδι...
Σκοτώνει άνθρωπο γιά ψέλλου
πλήρημα. "Όταν ο Μάρς δεν τον
έχει ανάγκη, εξαφανίζεται. Δεν
κατοικεί άλλωστε στο Λας "Αν-
τζελες.
— Τελος πάντων, αυτό μπορεί να

σημαίνει κάτι, ή να μη σημαίνει
απολύτως τίποτα. Πάντως, τό εί-
πα στο Τζόν, κι' εκείνος παρακο-
λούθησε τον Κανίνο, Ξέρει καλά
αυτή τη δουλειά, ενώ εγώ δεν τά
καταφέρνω. Λοιπόν, ο Κανίνο πη-
γε ως το σπίτι των Στέρνγουντ,
και περιμένε απ' έξω. Σε λίγο έ-
φτασε ένα άλλο αυτοκίνητο με
μιá κοπέλλα. Κουβέντισαν λίγο
οι δύο τους. Κι' ο Τζόν που τους
παρακολουθούσε από μακριά, εί-
χε την εντύπωση πως ή κοπέλλα έ-
δωσε κάτι στον Κανίνο... Ίσως
λεφτά. "Ηταν ή γυναίκα του Ρέγ-
καν. Γνωριζόταν λοιπόν με τον
Κανίνο, τον άνθρωπο του Μάρς.
— "Ετσι, ο Τζόν έδωσε τό συμ-
πέρασμα πως ο Κανίνο ήξερε κάτι
γιά τον Ρέγκαν και δοκίμασε να
τον πείση γιά να μάθω... "Αλλ'
ο Κανίνο τσάκασε κι' ο Τζόν τον
έχασε. Τέλος της πρώτης πρό-
ξεως.
— Πώς είναι ο Κανίνο;
— Κοντός, γεροδεμένος, με
μαλλιά και μάτια καστανά. Φο-
ράει πάντα καφετιά κοστούμια και
καπέλλα. "Ακόμα και αδιόδροχο
καφετί. "Οδηγεί ένα αυτοκίνητο κα-
φετί. "Όλα είναι καφετιά γιά τον
Κανίνο.
— Προχώρει στη δεύτερα πράξι.
— Δίχως λεφτά, δεν γίνεται τί
ποτα.
— Δε βλέπω γι'ατί όλ' αυτά
μπορεί ν' αξίζουν 200 δολάρια.
— Η κ. Ρέγκαν παντρεύτηκε ένα
πρώην λαθρεμπόρο. Πρέπει να ξέ-
ρη κι' άλλους τέτοιους. "Ανάμεσα
σ' αυτούς και τον "Εντι Μάρς.
— "Αν πίστευε πως συνέβη κάτι στο
Ρέγκαν, ήταν φυσικό να πάη να
βρή τον "Εντι, να τον ρωτήση.
Κι' εκείνος μπορεί να άνάθεσε
τις έρευνες στον Κανίνο... Αυτά
μονάχα έχεις να μου πής;
— Θά δινате 200 δολάρια, γιά
να μάθετε που είναι ή γυναίκα
του "Εντι; ρώτησε ήσυχά ο άν-
θρωπάκος.
— Αυτή τη φορά κινήθηκε αληθι-
νά τό ένδιαφέρον μου.
— "Ακόμα κι' αν ήταν μόνη;
πρόσθεσε ο Χάρρυ Τζόνς. "Ακό-
μα κι' αν δεν είχε φύγει ποτέ μα-
ζί με το Ρέγκαν, αλλά την είχαν
κρύψει κάπου, 70 χιλιόμετρα μα-
κριά απ' τό Λας "Αντζελες, γιά
να ξεγελάσουν την άστυνομία; Θά
πληρώνατε 200 δολάρια γι' αυτή
την πληροφορία;
— "Εβρεξα με τη γλώσσα μου τά
στεγνωμένα χείλη μου.
— Πιστεύω ναι, άπάντησα. Πού
είναι, λοιπόν;
— Την ξετρύπωσε ή "Ανιές. "Ε-

τυχε να τη δή έξω και την παρα-
κολούθησε ως τό σπίτι της. Αυτή
μπορεί να σάς πη που είναι, όταν
θάχη τά λεφτά της τσέπης της.
— Δε σκέπτεσαι; Χάρρυ, πως
μπορώ να τά πώ όλα στην άστυ-
νομία; Αυτοί ξέρουν να κάνουνε
τους ανθρώπους να μιλάνε... "Αν
σας παραλάβουν, έμένα και την
"Ανιές...
— Δεν πιστεύω να καταφέρω
νε τίποτα. Είμαστε κι' οι δύο
σκληρόπετσι. Τό μόνο μέσον γιά
να λυθ ή γλώσσα μας είναι τά
200 δολάρια.
— Πήρε ένα άλλο από τά ταίγιο-
ρα μου, τόβαλε άνάμεσα στά χεί-
λη του και τ' άναψε, τρίβοντας τά
σπέρτα δυό φορές στό νύχι του και
στό τακούνη του. "Ανάσανε βαθιά
τον καπνό και με κυτάξε στα
μάτια.
— Είωθα τον πειρασμό να τον
άχρσω στις κλωστές, αλλά κρα-
τήθηκα.
— "Εγώ φέρθα με είλικρίνεια,
μου είπε ήρεμα. Σάς έκανα μιá
πρόταση. Μπορούσατε να τη δε-
χθήτε ή όχι. Μά έσείς με φοβέρι-
ζετε τώρα με την άστυνομία. "Ε-
πρεπε να ντρέπεστε!
— Καλά λοιπόν, άν πάρησ τά
200 δολάρια γι' αυτή την πλη-
ροφορία. Μά δεν τάχω τώρα μαζί
μου.
— Σηκώθηκε και τυλίχτηκε με τό
σκατόνικο παλτό του.
— "Εν τάξει, είπε. "Ελατε από-
ψε στο Φουλγούντερ Μπίλντιγκ,
αριθμός γραφείου 428. Θά φέρε-
τε μαζί σας τά λεφτά; Κι' εγώ θά
σας πάω στην "Ανιές.
— Τί να την κάνω; "Αρκετά την
είδα... Δε μπορείς να μου δώσης
έσθ την πληροφορία;
— Της τό υποσχέθηκα, άπάντη-
σε κοφτά.
— Με χαίρησε κι' έφυγε. Τά βή-
ματά του ακούστηκαν καθώς άπο-
μακρυνόταν στο διάδρομο.
— Πήγα στην Τράπεζα, κατέθεσα
τό τσέκ και πήρα 200 δολάρια
σε μετρητά. Ξαναγύρισα στο σπι-
τί μου, κάθισα στην πολυθόνα
μου και συλλογίστηκα την ιστο-
ρία του Χάρρυ Τζόνς. "Ηταν φα-
νερό πως μου έλεγε ψέματα. "Ο
νέρο πως μου έλεγε ψέματα. "Ο
άστυνόμος Γκρέγκορ θα κατá-
φερνε να ξετρυπώσει την Μόνα
Μάρς, αν βρισκόταν τόσο κοντά
— κι' αν, βέβαια, είχε δοκιμάσει
να τη βρή.
— Αυτά σκεπτόμουν, τις περισ-
σότερες ώρες της ημέρας. Δεν ήρ-
θε κανείς στο γραφείο μου, ούτε
και μου τηλεφώνησε. Κι' ή βροχή
εξακολουθούσε...

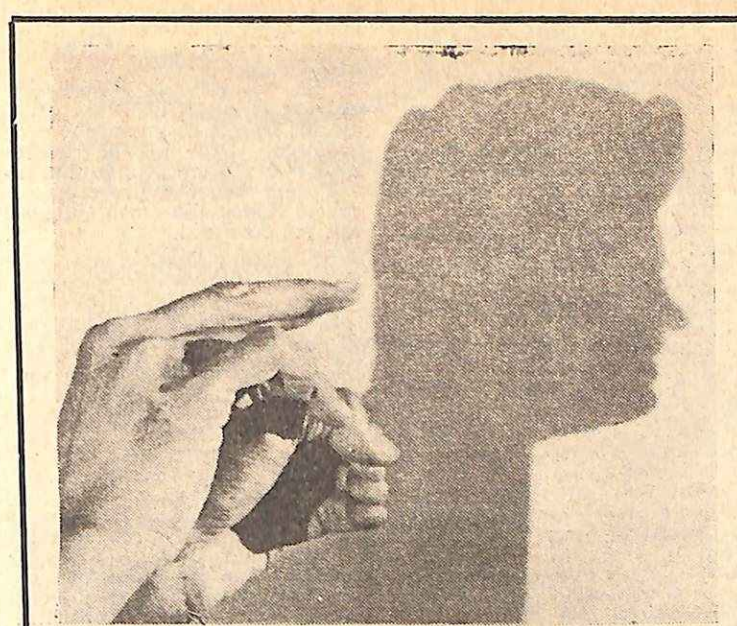
— "Αμα θά κουρασής, έδώ είμαι εγώ!

— Νομίζετε πως είναι εύκολο να βρή κανείς τη σκηνή
του, μέσα στη νύχτα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'

Στις 7, σταμάτησε γιά λίγο ή
βροχή, αλλά τά ρείθρα των δρό-
μων ήταν ακόμα ξεχειλιμένα.
— Τά καουτσουκένια τακούνια
γλιστρήσαν στο πεζοδρόμιο, κα-
θώς έστρίβα γιά να μπώ στο
Φουλγούντερ Μπίλντιγκ. Τίνα-
ξα τό καπέλό μου, γιά να πέση
από πάνω τό νερό της βροχής,
και συμβουλευτήκα τά πολυκατοι-
κών ένοικιαστών της πολυκατοι-
κίας. "Ενα σωρό διαμερίσματα ή-
σαν άδειανά — έκτός αν οι ένοί-
κοι τους θέλανε να μείνουν άνώ
νυμοι.
— "Υπήρχαν άνάμεσα στους ένοί-
κιαστές, μερικοί οδοντογιατροί, ή-
διωτικοί ντετέκτιβς άποτυχημένοι,
σχολες δι' άλληλογραφίας...
— "Ενας γέρος μισκοιμώταν μέ-
σα στο άνοιχτό άσαντέο, πάνω
σε μιá ξεχαρβαλωμένη καρέκλα.
Πέρασα μπροστά του, προσέ-
χοντας να μη κάνω θόρυβο, βρή
κα την έξοδο κινδύνου και την ά-
νοιξα. "Η σιδερένια άνεμόσκαλα,
ήταν άσκούπιστη από ένα μήνα,
γεμάτη σκουπίδια, ξεροκόμματα,
παλιές εφημερίδες, σπρίστα...
— "Ανέβηκα στο τέταρτο πάτωμα,
προχώρησα στο διάδρομο και βρή-
κα τον αριθμό 428. Πάνω σε μιá
τσάμπορτα έγγραφε: "Α. Βόλ-
γκρην — "Ασφάλεια". Δίπλα ύ-
πήρχε δεύτερη τσάμπορτα, σκα-
τεινή κι' αυτή, κι' ύστερα μιá τρί-
τη, φωτισμένη από μέσα.
— Πάνω απ' τη φωτισμένη πόρτα,
ήταν ένας μικρός φεγγίτης, άνοι-
χτός. Κι' ακουγόταν απ' αυτόν ή
διαπραστική φωνή του Χάρρυ
Τζόνς:
— "Κανίνο;... Ναί, κάπου σάς
έχω δή... Βέβαια...
— "Ακολουθήσε μιá άλλη φωνή,
Βαρεία, άπειλητική.
— Κλείσε τό φεγγίτη.
— "Ο Χάρρυ υπάκουσε.
— "Επιχείρησα τότε ν' άνοίξω ή
πρώτη από τις τρεις πόρτες. "Η-
ταν κλειδωμένη.
— "Εβγαλα από την τσέπη μου
μιá τσελατίνα γιά ταυτότητα,
χοντρή και σκληρή. "Ενα διαρ-
ρηκτικό εργαλείο, που έχει ξεχά-
σει ο νόμος να τό άπαγορεύση.
— Φόρεσα τά γάντια μου, έσκυ-
ψα, έπιασα την πόρτα από τό
πομολό και την τσάκωσα όσο μπο-
ρούσα. "Εχωσα την πλάκα της
τσελατίνας στη φαρδεία χαρμα-
δα που σχηματίστηκε έτσι, και,
σε λίγες στιγμές, ή κλειδαριά ά-
νοιξε μ' ένα ξερό κρότο.
— "Εμεινα ακίνητος γιά λίγο, με
τ' αυτή τεταμένο, μά δεν άκού-
σα τίποτε από τό έσωτερικό του
γραφείου. "Ανοιξα την πόρτα,
μπήκα και ξανάκλεισα πίσω μου.
— Στο λιγιστό φως που έμπαινε
από τό παράθυρο, διέκρινα μιá
γραφουιχανή πάνω στο τραπέζι,
κι' ύστερα τό μετάλλιο πομολό
μιάς μεσοπόρτας. "Η πόρτα αυτή
ήταν άνοιχτή. Μπήκα στο δεύτε-
ρο γραφείο. Διέσχισα τό δωμάτιο
πατώντας στα νύχια και πλησία-
σα τη μισάνοιχτη πόρτα του φω-
τισμένου τρίτου γραφείου.
— Στάθηκε δίπλα της και κρυ-
φοκύνταξα από τό άνοιγμα. Είδα
μονάχα την ξύλινη επιφάνεια ενός
επιπόλου.
— "Η βαριά φωνή είχε πάρει τό-
ρα μαλακό τόνο:
— "Ότε λοιπόν πήγες και εί-
δες τον ντετέκτιβ. Αυτό ήταν τό
λάθος σου. Δεν άρεσε καθόλου
στον "Εντι. "Ο ντετέκτιβ του εί-
πε πως τον παρακολουθούσε κάποιος
με μιá γκρίζα Πλάιμουθ. Φυσικά,
ο "Εντι θέλησε να μάθω ποιός εί-
ναι αυτός και τί σκοπούς έχει.
— "Ο Χάρρυ Τζόνς γέλασε έλα-
φρά.
— Τί τον ένδιαφέρει; είπε.
— Γιά τό καλό σου, μην κάνης
τέτοιες έρωτήσεις!
— Θέλετε να μάθετε, γι'ατί πη-

ΣΚΙΕΣ : ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

"Ο Πραζάνα Ράο, που έφτασε στο Παρίσι από τη μακρινή Κεϋλάνη,
έχει καταπλήξει τους Γάλλους με μιá πραγματικά πρωτότυπη χρησιμο-
ποίηση των χειρών του. Είναι γνωστές οι "κινεζικές σκιές", που έπι-
τρέπουν στον καθένα να σχηματίση διάφορα άντικείμενα, ζώα ή πτη-
νά, έκμεταλλευόμενος τη σκιά των χειρών και των δαχτύλων του πάνω
σ' έναν τοίχο. "Ο Πραζάνα, όμως, κάνει κάτι άλλο: Σκιασάει με τά
δαχτύλα του, και με έκπληκτική δεξιότητα, τά πορτραίτα διάφορων
προσωπικότητων της εποχής μας. Στις φωτογραφίες μας, τό επιτυχη-
μένο προφίλ του Τζόν Φ. Κένεντυ, "Αβραάμσας είναι επίσης οι
"σκιές" του Ντέ Γκωλ, του Τσάρτσιλ κ. ά.

γα να βρώ τον ντετέκτιβ; Μά σάς
τό είπα: Γιά τή φιλένδα του
Μπρόντυ. "Εχει μείνει άπέντορη
και πιστεύει πως μπορεί ο άστυ-
νομικός να της στείλη λίγα λε-
φτά. Αυτό είν' όλο.
— Γιάτί να της στείλη λεφτά;
Τί έχει να του προσφέρει σ' αν
τάλλαγμα;
— Μά δεν θάνα καθόλου δύσ-
κολο γι' αυτόν να της δώση ένα
ποσό. Ξέρει τόσους πλούσιους...
— "Ακου δά, φίλε! Μί μου κά-
νης τον έξυπνο! είπε άπειλητικά
ή Βαριά φωνή. Λέγε άμέσως τί
ακριβώς έγινε!
— Ξέρετε την Ιστορία της δο-
λοφονίας του Μπρόντυ. "Εκείνη
την ώρα, βρισκόταν εκεί ο Μάρ-
λου.
— Αυτό τό ξέρουμε. Τό είπε ο
ίδιος στην "Αστυνομία.
— Δεν είπα όμως πως ο Μπρόν-
τυ είχε στα χείρα του μιá φωτο-
γραφία, που παρίστανε την Κά-
μεν Στέρνγουντ, ολόγυμνη, κι' εί-
χε ζητήσει λεφτά από τους δι-
κούς της γιά να τους την παρα-
δώση. "Ο Μάρλου τόμαθε και
πήγε να τον βρή. Την ώρα που
κουβεντιάζανε, έφτασε ή ίδια ή
Κάμεν μ' ένα πιστόλι στο χέρι.
Πυροβόλησε τό Μπρόντυ, αλλά
δεν τον πέτυχε. "Εσπασε μονά-
χα ένα τζάμι. Αυτό δεν τό είπε ο
ντετέκτιβ στην άστυνομία. Μά κι'
ή "Ανιές σάπασε. Και σκέφτηκε
πως θά μπορούσε να ζητήσει γιά
πληρωμή της τό αντίτιμο ενός εί-
σιτηρίου του τράινου.
— Δεν έχει λοιπόν καμιά σχέ-
σι με τον "Εντι, αυτή ή Ιστορία;
— Βλέπετε σεις νάχη...
— Πού είναι τώρα αυτή ή "Α-
νιές;
— Δεν μπορώ να σάς τό πώ.
— Θά μου τό πής, με τό κα-
λό ή με τό ζόρι!
— Μά είναι δική μου φίλενδα,
τώρα, Κανίνο. Δεν ένωσα να τη
μπλέξω σε φασαρίες!
— "Απλώθηκε σιωπή γιά λίγο...
— "Ακουγα τη βροχή να δέρνη τά
τζάμια. "Από τη μισάνοιχτη πόρ-
τα περνούσε μιá μυρωδιά πού-
ρου. Μου ήρθε να βήω, αλλά

— Τί έπαθες, φίλε; πρόφερε μα-
λακά ή Βαριά φωνή.
— "Ο Χάρρυ Τζόνς δεν άπάντη-
σε. "Ακουσα μιá λαχνοισμένη ά-
νάσα γιά μερικές στιγμές, κι' ύ-
στερα τίποτα πιά...
— Καλό ταξίδι στον άλλο κό-
σμο! είπε ειρωνικά ο Κανίνο.
— Έσθψε τό φως και βγήκε από
τό δωμάτιο, κλείνοντας πίσω του
την πόρτα. Τά βήματά του άπο-
μακρύνθηκαν στο διάδρομο.
— "Ανοιξα τότε έντελώς τη μεσό-
πορτα και έόριξα μιá ματιά μέ-
σα στο σχεδόν σκοτεινό γραφείο.
Ξεχώρισα τη γωνία ενός τραπέ-
ζιου και πίσω απ' αυτό μιá σι-
λουέτα σωριασμένη σε μιá πολυ-
θόνα.
— Μιá χαρακτηριστική μυρωδιά
πικραμύγδαλου ήταν χυμένη στην
ατμόσφαιρα.
— Πήγα ως την πόρτα του διαδρό-
μου και άφουγκράστηκα. "Ακου-
σα τό μακρινό θόρυβο του άσαν-
τέρ που κατέβαινε.
— Βρήκα τό διακόπτη κι' άναψα
τό φως. "Ο Χάρρυ Τζόνς με κύ-
ταξε, από την άλλη άκρη του τρα-
πέζιου, με μάτια ορθάνοιχτα, γυ-
άλινα. Τό πρόσωπό του είχε μιá
φριχτή έκφρασι κι' ένα χρώμα
μελανό. Τό κεφάλι του έγερνε στον
ώμο του.
— Μιá πλάκουση μπουτίλια με ού-
ισκο βρισκόταν πάνω στο γρα-
φείο, και χάμω τό ποτήρι του
Χάρρυ Τζόνς. Τό άλλο είχε χαθή.
— Έσκυψα καί πλησίασα τη μύ-
τη μου στην μπουτίλια. Μύριζε έ-
λαφρά πικραμύγδαλο.
— "Ο Χάρρυ Τζόνς είχε δηλητη-
ριασθή με κυανούχο.
— Πήρα στο τηλέφωνο τις "Πλη-
ροφορίες".
— Μπορείτε να μου δώσετε ένα
αριθμό; είπα. Κόρτ Στρήτ 28,
διαμέρισμα 301.
— Μιá στιγμή παρακαλώ.
— "Επειτα από μιá σύντομη σι-
ωπή, πήρα την άπάντησι:
— Γουέντγουορθ 2528. Τό έχει
ο κατάλογος στα "Διαμερίσματα
"Ολεντίνουερ".
— Ευχαρίστησα γιά την πληροφο-
ρία και πήρα τον αριθμό. Τό τη-
λέφωνο κουδούνισε τρεις φορές...
— "Υστερα σηκώσαν τό ακουστικό
και κλείσανε ένα ραδιόφωνο που
έπαιζε στο διαμέρισμα. Μιá χον-
τρή άνταρική φωνή πρόφερε:
— "Αλλό!
— Είναι εκεί ή "Ανιές; ρώτησα.
— Δεν υπάρχει εδώ "Ανιές...
— Ποιον αριθμό πατάτε;
— Γουέντγουορθ 2528.
— Σωστά. Μά δεν έχετε καμ-
μιá "Ανιές. "Αφάτε μας ήσυχους.
— "Εκείνα τό τηλέφωνο. Κυττά-
ξα τον κατάλογο, στα Διαμερί-
σματα "Ολεντίνουερ. Πήρα τον ά-
ριθμό του διαχειριστού.
— Μου φαινόταν πως έβλεπα τον
Κανίνο να τρέχη μέσα στη βροχή,
γιά ένα άλλο θανάσιμο ραντεβού.
— Διαμερίσματα "Ολεντίνουερ,
είπε μιá φωνή. Στο τηλέφωνο ο
κ. Σκίφ.
— "Εδώ Ουάλλις, Γραφείον "Α-
ναζητήσεων. "Εχετε καμιά ένοί-
κιάστρια "Ανιές "Λοξέ;
— Ποιός είσαστε, είπατε;
— Του τό ξαναείπα.
— Δώστε μου τον αριθμό σας
και...
— Βιάζομαι! τον διέκοψα από-
τομα. Είν' εκεί ή όχι;
— "Οχι.
— "Η φωνή ήταν ξερή, τσαχειά.
— Είναι μιá ψηλή, ξαυτιά, με
πράσινα μάτια, επέμεινε.
— Εφορτάχτε με, λοιπόν!...
— Υκρίνιασε ο Σκίφ.
— "Ακούσατε εδώ! γαύγισα. Θέ-
λετε να σάς στείλω τό Τμήμα "Η-
θών; Ξέρω καλά τί γίνεται στα
σπίτια σας! Προπάντων σ' αυτά
που έχουν τηλεόφωνο σε κάθε δια-
μέρισμα!
— Καλά, καλά, μη θυμώνετε...
Θά σάς βοηθήσω... "Εχωμε εδώ

μιά - δυό ξανθιές. Μά δεν έχω προσέξει τα μάτια τους... Αυτή που σας ενδιαφέρει, μένει μονάχη της;

— Μονάχη... ή ίσως μ' ένα κοντούλη, ως 1.55, με μαύρα μάτια, γκριζό κοστούμι σταυρωτό, σκωτσέζικο παλτό και γκριζό καπέλλο. Έχω την πληροφορία πως κρατάει το διαμνημόνιο 301, μα μπορεί να κάνω και λάθος.

— Στο 301 μένουνε δυό μερίτες αυτοκινήτων.

— Εύχαριστώ. Θά περάσω ο ίδιος από εκεί.

— Όταν θέλετε! Έλατε γραμμή στο γραφείο μου.

— Εύχαριστώ πολύ, κύριε Σκίφ. Κι' εκλείσα το τηλέφωνο.

Σκούπισα το ιδρωμένο πρόσωπό μου. Κύτταξα το Χάρρυ Τζόνς, που εξακολουθούσε να κάνει μια φοιτητική κριμιά.

— Τα θέλεις και τάπαδες, Χάρρυ, είπα δυνατά. Τού φουρνισες ένα ψέμμα κι' εκείνος σε πόντισε δηλητήριο! Σε λυπάμαι, φουκαρά μου...

— Έπρεπε να τον ψάξω. Δεν μπορούσα να το αποφύγω.

Δεν υπήρχε όμως στις τσέπες του τίποτα που να μ' ενδιαφέρει, τίποτα σχετικό με την Άνιες. Το πρόβλημα, και έπρεπε να βεβαιωθεί.

Ο Κανίνο μπορούσε να ξανάρθη, από ώρα σε ώρα. Δεν ήταν από τους τύπους που διάταζαν να ξαναπάρνε στον τόπο του εγκληματίας των.

Εόθησα το φως κι' έτοιμαζόμουν ν' ανοίξω την πόρτα. Όταν χτύπησε ξαφνικά το τηλέφωνο...

— Έσφιξα τα δόντια μου, διάτασα λίγο κι' ύστερα ξαναπαύω το φως και σήκωσα το ακουστικό.

— Εμπρός! είπα.

— Απάντησε μια φωνή γυναικεία, που την αναγνώρισα αμέσως:

— Είπ' εκεί ο Χάρρυ:

— Για την ώρα, όχι, Άνιες.

Σώπασε ένα λεπτό κι' έπειτα

ρώτησε άδωγ:

— Ποιος είναι στο τηλέφωνο;

— Ο Μάρλοου. Με θυμάστε;

— Πού είν' ο Χάρρυ;

— Είχα έρθει να του δώσω 200 δολάρια, για κάποιες πληροφορίες.

— Η προσφορά μου ισχύει...

— Έχω τα λεφτά. Μπορώ να τα δώσω σε σάς. Πού είσαστε τώρα;

— Δε σας το είπα; Ρωτήστε τον ίδιο... Πού βρίσκεται;

— Δεν μπορώ να τον ρωτήσω...

— Ξέρετε ένα κάποιο Κανίνο;

— Μάντεψα πως είχε ανασκίρτησει απότομα.

— Θέλετε τα 200 δολάρια ή όχι; ρώτησα.

— Δεν ξέρετε πόσο τα χρειάζομαι!

— Πέστε μου λοιπόν πού να σας τα φέρω.

— Θά... Πρέπει... Μά πού είναι λοιπόν ο Χάρρυ; με ρώτησε πάλι, ξετρελλιαμένη.

— Φοβήθηκε και τ'όσκαρε. Δώστε μου ραντεβού κάπου, όπου θέλετε. Έχω τα λεφτά.

— Δεν σας πιστεύω, γιά το Χάρρυ. Έπεσε σε παγίδα...

— Κουταμάρες! Για ποιο λόγο να του στήσω παγίδα; Θά μπορούσα να τον έχω πιάσει από καιρό... Φοβήθηκε τον Κανίνο κι' εξαφανίστηκε...

Δεν πιστεύω να φαντάζεστε πως είμαι κι' εγώ άνθρωπος του Έντι Μάρς!

— Μιμμί... υποθέτω όχι! Λοιπόν, ραντεβού σε μισή ώρα κοντά στο Μπρούκλιν Ουίλσον, στην ανατολική είσοδο, προς το πάρκο των αυτοκινήτων.

— Ο κεύ! Σε μισή ώρα...

— Άφησα το ακουστικό και βγήκα από το γραφείο. Δεν υπήρχε κανείς στο βρώμικο διάδρομο...

Καμιά πόρτα δεν ήταν φωτισμένη από μέσα.

Κατέβηκα τη σκάλα, ως το δεύτερο πάτωμα, και πάτησα το κουμπι του ασανσέρ.

Η καμπίνα άρχισε να ανεβαίνει σιγά - σιγά. Συνέχισα τότε το

κατέβασμα της σκάλας. "Ετσι ήμουν σίγουρος πως δεν θα μ' έβλεπε να βγαίνω ο υπάλληλος του ασανσέρ.

Εξω έδρεχε γερά. Προχώρησα στο πεζοδρόμιο. Οι χοντρές στάλες της βροχής με χτυπούσαν στο πρόσωπο. Όταν μιά απ' αυτές άγγιξε τη γλώσσα μου, κατάλαβα πως είχα το στόμα μου ανοιχτό, σαν το Χάρρυ Τζόνς στη γκριμιά του του θανάτου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

— Δώστε μου τα λεφτά!

Η βροχή έδερνε τη σκεπή της γκριζας Πλάιμουθ. Η Άνιες απλά πηρε τα χαρτονομίσματα...

Εσκίψε για να τα μετοχή, στο αδύνατο φως του καντράν. Τα σύλαξε ύστερα στην τσάντα της, αναστέναξε με ανακούφιση και στράφηκε σε μένα.

— Φεύγω, δήλωσε. Τώρα πού έχω λεφτάκια μπορώ να το σκάσω. Μά τί έγινε ο Χάρρυ;

— Σας είπα ότι εξαφανίστηκε, γιά ν' αποφύγει τον Κανίνο. Μά άς αφήσουμε τώρα το Χάρρυ!...

Πληρώσα και θέλω τις πληροφορίες μου.

— Θά τις έχετε... Έδω και δυό βδομάδες, ο Τζόνς κι' εγώ περνούσαμε με τ' αυτοκίνητο από το Μπρούκλιν.

— Ήταν άδωγ. "Υπήρχε η συνθησισμένη κίνηση. Προσπεράσαμε ένα κουπέ και γύρισε να δει την ξανθιά που οδηγούσε. Την ήξερα: Ήταν η γυναίκα του Έντι Μάρς. Δίπλα της καθόταν ένας άντρας εύσωμος, μελαχρινός: ο Κανίνο. Δεν τους ξεχνάει κανείς, αυτούς τους δυό, όταν τους έχω δη μιά φορά.

» Ο Τζόνς βάλθηκε να παρακολουθώ το κουπέ, μένοντας μπροστά του. Ήξερε καλά αυτή τη δουλειά... Ο Κανίνο, το μαντρόκυκλο που φύλαγε την ξανθιά γυναίκα, την έβγαζε γιά να πάρη

τον αέρα της... Χίλια πεντακόσια μέτρα πιο πέρα από το Ρεαλίτο, υπάρχει ένας δρόμος που στρίβει προς τους λόφους. Νότια, είναι γεμάτο πορτοκαλιές. Βόρεια, απλώνεται μιά έκταση, ίσια και γυμνή, όπου υπάρχει μονάχα ένα εργοστάσιο κυανομίδης.

» Στην άκρη του δρόμου, είναι ένα μικρό γκαράζ κι' ένα συνεργείο βαφίματος αυτοκινήτων, όπου δουλεύει ένας κάποιος Άρτ Χούκ. Λίγο πιο πέρα υπάρχει μιά ξύλινη παράγκα, κι' ύστερα τίποτ' άλλο από πέτρες και το εργοστάσιο της κυανομίδης, τέσσερα χιλιόμετρα μακρύτερα. Εκεί την κρύβουνε. Το είδαμε... "Υστερα ο Τζόνς έκανε μισή στροφή και σταματήσαμε. Περιμέναμε μισή ώρα, αλλά δεν ξαναφάνηκε τ' αυτοκίνητο. Όταν σκοτεινιάσε, ο Τζόνς γλίστρησε ως εκεί, γιά να σιέη μιά ματιά. Είδη πως μέσα στο σπίτι κι' άκουσε να παίζει ένα ραδιόφωνο. Μπροστά στο κουπέ ήταν σταματημένο έν' άλλο αυτοκίνητο.

Η Άνιες σταμάτησε.

— Μπορεί να έχουν αλλάξει κρυφώνα από τότε, παρατήρησα. Είσαστε σίγουρη πως ήταν αυτή;

— Όταν τη δει κανείς μιά φορά, δεν μπορεί πιά να γελαστή!...

Λοιπόν, φεύγω τώρα!

— Στο καλό και καλή τύχη της ευχήθηκα.

Διέσχισα το δρόμο και ξαναγύρισα στ' αυτοκίνητό μου. Η γκριζά Πλάιμουθ ξεκίνησε κι' απομακρύνθηκε. Μαζί της, χάθηκε γιά πάντα και η ξανθιά Άνιες.

Κατέβηκα στην πόλη γιά φαγητό. "Υστερα πήρα το δρόμο γιά το Ρεαλίτο.

Πέρασα ανάμεσα στις πορτοκαλιές, που φεύγανε δεξιά κι' αριστερά μου σαν αμέτρητα φαντάσματα μέσα στη νύχτα.

Κοντά στο Ρεαλίτο, δυό χιλιόμετρα πιο πέρα, ο δρόμος έκανε μιά στροφή.

Η βροχή με ξεγέλασε και πλησίασα πολύ στην άκρη του. Τ' αυτοκίνητο χτύπησε κάπου, υπεράπαιρσε. Κατάφερα να σταματήσω, κατέβηκα και διαπιστώσα ότι είχαν σκάσει τα δυό δεξιά λάστιχα. Κι' είχα μόνο μιά ρεζέρβα.

Στάθηκα μέσα στη βροχή, κυττάζοντας ένα κίτρινο φως, λίγο μακρύτερα. Πρέπει να ήταν εκεί το γκαράζ του Άρτ Χούκ, και κοντά του θα βρισκόταν η παράγκα...

Ανασάκωσα το γιαντά μου και τράβηξα προς τα εκεί. "Υστερα ξαναγύρισα, γιά να πάρω τα χαρτιά που είχα στη θήκη του αυτοκινήτου, και να τα χύσω στη τσέπη μου.

Εσκίψα λίγο χαμηλότερα, κάτω απ' το βολάν. Στο δεξί μέρος, υπήρχε ένα κρυφό συρταράκι, και μέσα σ' αυτό δυό πιστόλια. Το ένα ανήκε στο Λάνου, τον άνθρωπο του Έντι Μάρς. Τ' άλλο ήταν το δικό μου.

Πήρα το πρώτο, τσέβαλα σε μιά εσωτερική τσέπη μου και τράβηξα πάλι πρό το κίτρινο φως.

Το γκαράζ άπείχε καμιά έκαστοση μέτρα από το δρόμο. Φώτισα τον τοίχο του με το ηλεκτρικό φανάρι που κρατούσα, και διάβασα: « Άρτ Χούκ. — Έπισκευάζει και βαφάζει αυτοκίνητα. »

Η πόρτα του γκαράζ ήταν κλειστή, γλιστρούσε όμως από κάτω λίγο φως, στο σημείο που ενώνονταν τα δυό φύλλα της.

Προχώρησα ακόμα λίγο και είδα το ξύλινο σπίτι. Δυό παράθυρά του ήταν φωτισμένα, με κλειρά τους τις γρίλλες. Βρισκόταν παρ'όλα αυτά από το δρόμο, πίσω από κάτι δέντρα. Μπροστά του στεκόταν ένα αυτοκίνητο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Το εργοστάσιο «Πινένφραϊν» της Ιταλίας, ανέλαβε μιά σημαντική προσπάθεια στον τομέα ασφαλείας των οδηγών και των επιβατών του αυτοκινήτου.

Το «Πινένφραϊν» δημιούργησε το μοντέλο «Σίγμα», που αποτελεί μιά πραγματική ιδέα, γιά το πως θά πρέπει να είναι μια ασφαλισμένη το εσωτερικό των αυτοκινήτων γιά να προσφέρει τη μεγαλύτερη ασφαλεία και άνεση.

Θάλαμος ασφαλείας: Έπειδή στις κατά μέτωπον συγκρούσεις ένας πολύ σοβαρός κίνδυνος προέχειται από την «προσθήκη» τόσο της μηχανής όσο και των αποσκευών στο χώρο των επιβατών, με αποτέλεσμα τη συνθλίψη τους, το μοντέλο «Σίγμα» αποτελείται από ένα θάλαμο ασφαλείας κατασκευασμένο με τέτοιο τρόπο ώστε σε περίπτωση συγκρούσεως, τόσο ο κινήτης όσο και το πορτοπαγκάκι, να κατευθύνονται κάτω από το δάχημα, χωρίς να θίγουν τους επιβάτες.

Τιμόνι φυσαρμόνικα: Μιά άλλη καινοτομία του «Σίγμα» είναι το τιμόνι του, που σε περίπτωση απότομης πτώσεως του οδηγού πάνω σ' αυτό, θά κλείνει σαν φυσαρμόνικα και δεν θά γίνεται φορικό άλλο.

Συρόμενες πόρτες: Έπειδή στις συγκρούσεις, οι πόρτες έχουν την τάση ν' ανοίγουν και οι επιβάτες να εκτοξευθούν έξω από το όχημα ή και αντίθετα να μπλοκαριστούν και να παγιδευθούν τα θύματα, στο μοντέλο «Σίγμα» υπάρχουν συρόμενες πόρτες, που αν έλθουν να κλείσουν και όχι ν' ανοίξουν σε περίπτωση συγκρούσεως, απ' έτερον σε καμιά περίπτωση δεν μπλοκαριστούν. Με τις συρόμενες πόρτες περιορίζεται επίσης ο κίνδυνος γιά τους πεζούς στο άνοιγμά τους εν στάση.

Εξοπλισμένο πάρο - μορξ: Ένας άλλος κίνδυνος που απειλεί τον οδηγό και τους επιβάτες είναι να χτυπήσουν τα κεφάλια τους πάνω στο πάρο - μορξ. Γι' αυτό το λόγο το κρυστάλλο, στο μοντέλο «Σίγμα» εκτείνεται από τη θέση του ο οδηγού, μέχρι τον οδηγό, ενώ συγκρούσεως όλο το εσωτερικό του οχήματος είναι απαλλαγμένο από οποιοδήποτε αιχμηρό αντικείμενο, που θά μπορούσε να προκαλέσει τραυματισμό.

Ζώνες ασφαλείας προεβλήσαντες: Είσιες γιά όλους τους επιβάτες καθίσ και καθίσματα ορθοπεδικού τύπου με ειδικά προσκεφάλια (ο οδηγός δεν έχει γιά να μην ύπαιζον κίνδυνος να κοιμηθώ ενώ θά οδηγώ).

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΙΚΡΑΣ — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΘΑ ΓΙΝΗ ΣΤΙΣ 19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

»Σ γνωστόν, ο αγώνας στη Μίκρα, θά γίνει λόγω αδυναμίας διεξαγωγής του αγώνος ταχύτητας Κερκίρας, έπειδή η Νομαρχία κατασκευάζει τους δρόμους της νήσου.

Ο αγώνας στο αεροδρόμιο της Μίκρας θά είναι μήκους 4,5 χιλιομέτρων και θά παρουσιάσει μεγάλο ενδιαφέρον. Ήτοιχίζεται ο αγώνας αυτός ταχύτητας να γίνει στις 19 Σεπτεμβρίου.

ΠΩΣ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΚΑΘΑΡΟ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΣΑΣ

Σας παραθέτουμε το δεκάλογο γιά όσους θέλουν να διατηρούν καθαρό και λαμπερό το αυτοκίνητό τους. Ο δεκάλογος αυτός αποτελεί τη συνισταμένη των συμβουλών και γνώμων πολλών ειδικών.

1) Να πλένν τακτικά τ' αυτοκίνητο μ' ένα σφονγγάρι και με πολύ νερό. Μετά να το σκουπίζετε.

2) Να καθαρίζετε καλά το μηχανισμό, εάν είναι από πετσί ή πλαστικό, μεταχειρισθίτε ένα ει- γόδ βερνίκι και κοινή σαπουνάδα. Μετά στεγνώστε μ' ένα καθαρό πανί.

3) Γιά να αποφύγετε τη σκουριά μέσα στις πόρτες, βγάλτε τα περιθώρια και περάστε τα με λάδι.

Το μοντέλο «Σίγμα».

μ' ένα πετσί από δέρμα καμύλας.

2) Από καιρό σε καιρό να το περνάς ένα χέρι κεριού σιλικόνης. Σε καμιά περίπτωση να μη χρησιμοποιήσεις λούστρο με χημικά κατά της σκουριάς.

3) Η λίσσα που ενδεχομένως λέρωσε τη μοτογιά του αυτοκινήτου, μπορεί ν' αφαιρεθώ μ' ένα πανί βουτυρωμένο στη βενζίνη.

4) Όταν σ' ένα σημείο φαγο- θή ή μοτογιά, το σημείο θά πρέπει να καθαρισθώ και μετά να βαφθώ με μοτογιά ακριβώς του ίδιου χρώματος.

5) Να καθαρίζετε καλά το μηχανισμό που βρίσκεται στη σκεπή του αυτοκινήτου, γιαντί σκουριάζει εύκολα, με την ύγρασία που μαζεύεται σ' αυτό.

6) Η προστασία του χρώματος, είναι κυρίως απαραίτητη το χειμώνα ή όταν δεν έχετε γκαράζ και το αυτοκίνητο μένει έξω. Μιά φορά την εβδομάδα, πρέπει να το περνάτε μ' ένα λαδομένο πανί που έχει την ιδιότητα να τραβά την ύγρασία. Επίσης μπορείτε να το περάσατε μ' ένα ειδικό λευκό βεν- νίκι.

7) Το κάτω μέρος του αυτοκινήτου μπορείτε να το προστατεύετε, ραντίζοντάς το με λάδι της μηχανής.

8) Γιά να καθαρίσετε την τα- πετασορία, εάν είναι από πετσί ή πλαστικό, μεταχειρισθίτε ένα ει- γόδ βερνίκι και κοινή σαπουνάδα. Μετά στεγνώστε μ' ένα καθαρό πανί.

9) Γιά να αποφύγετε τη σκου- ριά μέσα στις πόρτες, βγάλτε τα περιθώρια και περάστε τα με λά- δι.

10) Γιά την ταπετασορία της δ- ροφής, εάν είναι από ύφασμα, χρη- σιμοποιήστε ηλεκτρική σκούπα, αφού πρώτα καθαρίσετε τους λε- κές με ειδικό υγρό καθαρισμού.

Εάν είναι από πλαστικό θά την πλύνετε με σαπουνάδα.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Περισσότερα από 130 εκατομ- μύρια αυτοκινήτων, κυκλοφορούν σ' όλο τον κόσμο. Ο αριθμός τους αυξάνει κάθε χρόνο σε 6-7 εκα- τομμύρια.

Οι Ην. Πολιτείες κατέχουν την πρώτη θέση με 99 εκατομμύρια αυτοκίνητα, ενώ ολοκληρώ η Εύ- ρωπή έχει 51 εκατομμύρια αυτο- κίνητα.

Από τις υπόλοιπες Ήπειρους, πρώτη έρχεται η Άσία με 8.284. 222 αυτοκίνητα.

Ακολουθούν η Αυστραλία και Νέα Ζηλανδία με 4.737.606 και η Αφρική με 3.413.300.

Από τις χώρες της Εξωρής, πρώτη έρχεται η Αγγλία με 10. 404.000, δεύτερη η Γαλλία με 9. 748.000, τρίτη η Ομοσπονδιακή Γερμανία με 9.645.762 και τέτα- τη η Ιταλία με 4.631.823.

Ο αριθμός των αυτοκινήτων κατά χώρα της Ανατολικής Εύ- ρωπής είναι:

1) Άν. Γερμανία 393.000

2) Τσεχοσλοβακία 259.000

3) Πολωνία 340.000

4) Γιουγκοσλαβία 220.196

5) Ουγγαρία 81.000

6) Ρουμανία 59.200

7) Βουλγαρία 34.700

8) Αλβανία 7.800

Στην ετήσια παραγωγή αυτο- κινήτων την πρώτη θέση κατέχουν οι Ηνωμένες Πολιτείες με 9.907. 000 αυτοκίνητα και ακολουθούν:

Ομοσπ. Γερμανία: 2.909.000

Αγγλία: 2.332.376

Ταϊβανία: 1.702.475

Γαλλία: 1.615.896

Ιταλία: 1.090.078

Σοβιετική Ένωση: 597.000

Τσεχοσλοβακία: 55.468

Πολωνία: 50.700

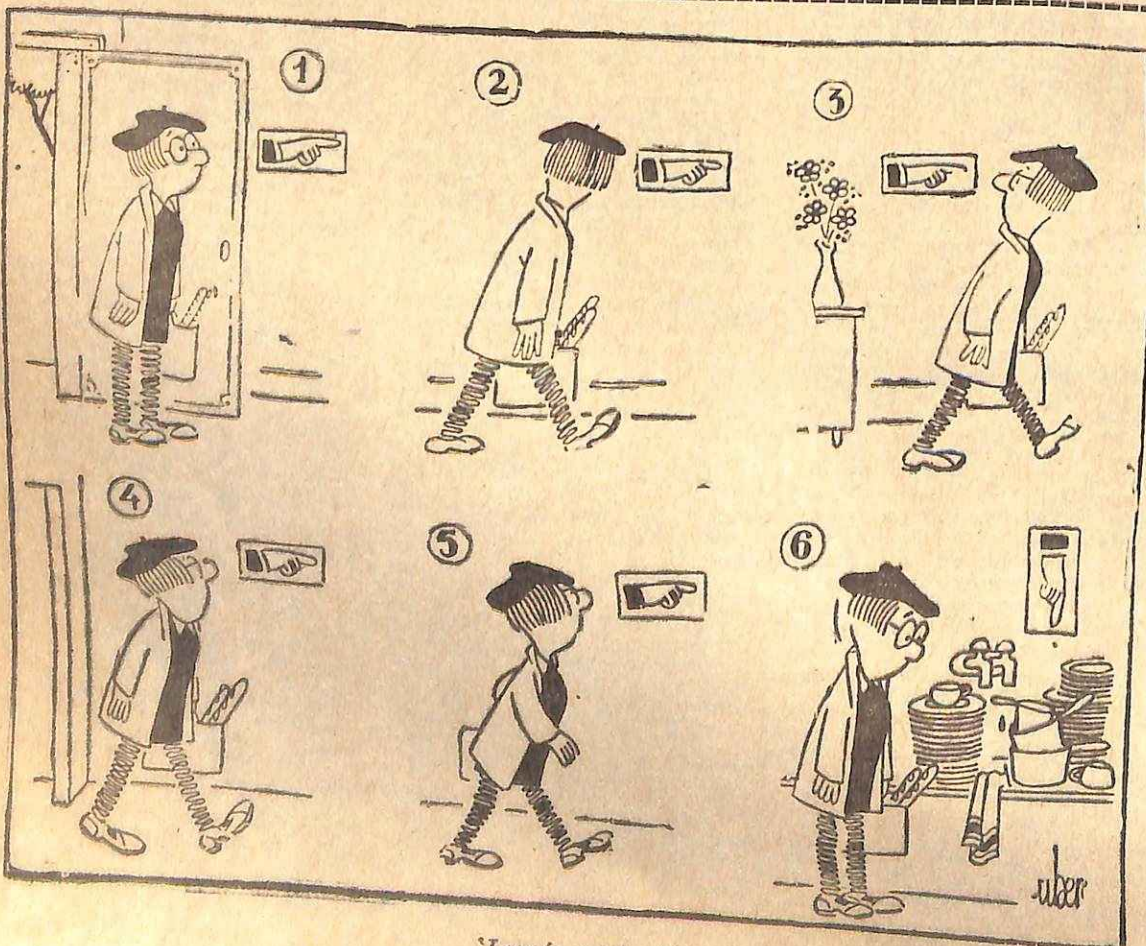
ΕΝΑ ΦΙΛΜ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΡΟΔΕΣΙΑΣ

Λίγες μέρες μετά το θάνατο της διάσημης εξερευνητήρας Φάν- νυ ντε λα Παγού, που ήταν η πρώτη λευκή γυναίκα, που όρμηξε το θάρος να εισχωρήσει στην ά- νοια Ροδεσία, ένας παραγωγός του Χόλλυγουντ πήρε την απόφα- σι να γυρίσει ένα φιλμ με θέμα τη ζωή της. Είναι σίγουρα δύσκολο να δοθεί μιά διαγραφή πιο πε- ρισσότερη και ρομαντική.

Το 1890 η Φάννυ Πήρσον, ήταν μιά όμορφη καλλονή 18 χρόνων, όταν γνώρισε στο Παρίσι τον κό- μμε Σάουλ ντε λα Παγού, έναν ισχυρό αριστοκρατικό του ναυτικού, χωρισμένο από τη σύζυγό του.

Ο Σάουλ μιά μέρα της είπε: «Θέλω να φύγω γιά τη Ροδεσία, είναι ένα μέρος θαυμάσιο, αλλά προσοχόνε. Κοίμη, θάθελα να σε πάω μαζί μου, μα εκείνο το μέ- ρος δεν είναι κατάλληλο γιά γυ- ναίκες».

Μιά ή Φάννυ ήταν μιά κοπέλλα εξαιρεμένη και θαρραλή και τού απάντησε πως ήταν έτοιμη να τον ακολουθήσει. Φόρεσε πανταλόνι σαν άντρας και γιά 30 χρόνια έζησε μιά απίστευτη περιπέτεια: αγώνες με τούς άγριους ιθαγενείς και με τα θηρία του δάσους, ένοπλες ε- πιθέσεις ληστών. Το 1918 έμεινε γύρω και εξαγοράστη στην Εύρω- πη με μιά μεγάλη περιουσία. Ε- χασε όμως αυτή την περιουσία στο διάστημα του δεύτερου Παγκοσμίου πολέμου και πάλι από μερικές δομαδες πέθανε στη Νίκαια σέ ηλικία 93 χρόνων, σχεδόν φτωχή.

Ιστορία χωρίς λόγια

Η βελίδα του παιδιού

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ Η ΡΟΔΙΑ

ΜΙΑ φορά κι ένα καιρό, στα χρόνια των πα-
ραμυθιών, ζούσαν σ' ένα καλυβάκι, που
ήταν χτισμένο κάτω από μια μεγάλη ροδιά,
ένα γερό ζευγάρι. Καλλιεργούσαν το χωρά-
φι όλογυρα πουλούσανε το χωρά-
φι κι έτσι ζούσανε φτωχικά, αλλά χωρίς να πα-
ραπονοιάζονται. Μονάχα ένα μεγάλο και πικρό
παράπονο είχαν. Πώς δεν αποκτούσαν κι' α-
υτό ένα παιδάκι να τωχουν χαρά στα γηρατειά
τους. Έτσι από τον πολύ της τόν καημό, η
γριά ξεκίνησε μία μέρα και πήγε σε μία μά-
γισσα, που καθότανε σε μία καλύβα μέσα στο
δάσος.

— Αν μπορέσης να με βοηθήσης της είπε,
θα σου φέρω τα μισά ροδιά, που θα κάνη φέ-
τος η ροδιά μας.

Η μάγισσα τὸ σκέφτηκε, τὸ ξανασκέφτη-
κε, έρριξε τὰ χαρτιά της και τὰ ξόρκια της
και ύστερα είπε στη γριά.

— Άκουσε τί πρέπει να κάνης. Μιά από
τούτες τις νύχτες, η νεράιδα των λουλουδιών
θα βῇ για να αγγίξη με τὸ μαγεμένο ραβδί
της τους κάμπους και τὰ δέντρα που έτσι θα
ανθίσουν. Έσύ, λοιπόν, πρέπει να τὴν περι-
μένης κι' όταν θα τὴν δῆς, θα τῆς ζητήσεις
αὐτὸ που θέλεις.

— Η γριούλα ξαναγύρισε χαρούμενη στὸ καλυ-
βάκι της και κάθε βράδι καθότανε στη ρίζα
της ροδιάς και περίμενε ὅλη τὴ νύχτα. Πέρα-
σε μία βδομάδα, δύο βδομάδες, μα εκείνη δεν
ἀπογοητευότανε. «Πρέπει να κάνω ὑπομονή»,
έλεγε με τὸ νου της. «Χωρίς ὑπομονή, τίποτα
δεν καταφέρνει να κερδίση κανείς σ' αὐτὸ
τὸν κόσμο».

— Ὄπου ἐπιτέλους μία νύχτα, μόλις είχανε
περάσει τὰ μεσάνυχτα, να και παρουσιάζεται
μπροστά της, πεντάμορφη, ντυμένη μ' ἕνα φο-
ρεμα πλεγμένο ἀπὸ λουλούδια, η νεράιδα των
λουλουδιών.

— Τώρα πὼς με περιμένεις, εἶπε στὴ γρι-
ούλα κι' ἀφῆσε νάρθηκα τελευταία σ' αὐτὴ τὴ
ροδιά, για να δοκιμάσω τὴν ὑπομονή σου. Και
ξέρω ἀκόμα αὐτὸ πούχης στὸ νου να μὴ ζη-
τήσης. Δύσκολο εἶναι, μα θα σου κάνω αὐτὴ
τὴ χαρὶ. Στὸ πρῶτο κλαδί που θ' αγγίξω με
τὸ ραβδί μου, θα γίνῃ ἕνα λουλούδι μεγαλύ-
τερο ἀπὸ τ' ἄλλα. Ὑστερα θα δῶς ἕνα ροδί
κι' ὅταν ὠρίμασε, ἕνα πρωί, «κράκα» ἀνοίξε
και πῆδησε ἀπὸ μέσα ἕνα χρυσόσκαι τοσοδου-
λικο, ἀλλὰ πεντάμορφο με χρυσαφένια μαλλά-
κια, γαλάζια ματάκια και μαγουλάκια κόκκι-
να σὰν τὰ ροδιά.

— Η γριούλα και ὁ γέρος τὸ δεχτήκανε με
χαρὰ και ἐπειδὴ εἶχε γεννηθῇ ἀπὸ ἕνα ροῖδο,
τοῦ δώσανε τὸ ὄνομα Ροδιά.

— Μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ γέρος και ἡ
γριά πεθάναν κι' ἔτσι ἡ Ροδιά ἔμεινε ὁλομό-
ναχη στὸ καλυβάκι.

— Μία μέρα, ἐκεῖ που γύρισε στὸν κάμπο μα-
ζεύοντας ἀγριολουλούδια, εἶδε ἕνα ὁμορφο χε-
λιδὸνι βαλπωμένο ἀνάμεσα στὰ χοιράκια με
τὴν φτερούγα του καταματωμένη. Τὸ πῆρε στὸ
κράτος και περιτομήθηκε τὴν πληγὴ του, τὸ
πῆρε τὸν αἵματός μερες να γίνῃ καλά κι' ἔ-
λευθερο. Μὰ τότε, ἀκούσε τὸ χελιδόνι να μι-
λῇ ἀνθρώπινα.

— Σας χρωστῶ μεγάλη εὐγνωμοσύνη μικρὴ
Ροδιά, τῆς εἶπε. Πρέπει να ξέρης πὼς ἐγὼ εἶ-
καίμια φορά, δὴ με χρειάστης δεν θάχης παρὰ
τὸ καλυβάκι».

— Αὐτὰ εἶπε τὸ χελιδόνι κι' ἔφυγε και ἡ ρο-
διά ἔμεινε καὶ πάλι μόνι. Πῆρε, λοιπόν, τὸ κέν-
τημά της και καθῆσε στὸ κατῶφλι τῆς καλύβας
της. Σὲ λίγο, ὅμως, ἀκούσε καλποσμο ὡλόγου
και εἶδε να παρουσιάζεται μπροστά της ἕνας
κατασκευασμένος καβαλάρης. Μόλις εἶδε τὴν
καλύβα σταμάτησε και ἐξεπῆρε. Μὰ μονάχα
ὅταν ἔγγυσε στὴν πόρτα της και πρόσεξε τὴ
μικρούλα τὴ Ροδιά και ξαφνιάστηκε.

— Πόσο μικρούλα, ἀλλὰ και πόσο ὁμορφη
εἶσαι! Φώναξε.

— Εἶμαι μικρούλα γιατί γεννήθηκα ἀπὸ ἕνα

— Θέλεις να τὰ βάλης με τὸ θηρίο τῆς
χαράδρας; Τότε σίγουρα θὰ χαθῇς! εἶπε ἡ
Ροδιά δακρυοσμένη.

ροῖδο, ἀπάντησε ἡ Ροδιά κυττάζοντας με θαύμα-
σμό τὸν ξένο που ἦταν νέος και ὁμορφος. Μὰ
πῶς μου, μήπως μπορῶ να σε βοηθῶ σε τίπο-
τα ξένη;

— Ἔλω μονάχα λίγο δροσερὸ νερὸ, γιατί ἔ-
χω να κάνω πολὺ δρόμο ἀκόμα.

— Η Ροδιά τοῦ πρόσφερε νερὸ και ὠροῖο γλυκὸ
ἀπὸ ροδιά και τὸν ρώτησε ἀπὸ πού ἔρχοταν
και πού πῆγαινε.

— Στὴ χαράδρα, που βρίσκεται ἀνάμεσα σε
δύο βουνὰ πέρα ἀπὸ τὸ δάσος, τῆς εἶπε ἐκεῖνος,
ζῇ ἕνα φοβερὸ θηρίο με πρόσωπο ἀνθρώπινο,
που τις νύχτες ρημάζει τὰ χωριά και τις πο-
λιτείες και τρώει πρόβατα και ἀνθρώπους. Ὁ
βασιλιάς τῆς χώρας, λοιπόν, εἶπε πὼς ὅποιος
καταφέρῃ να τὸ σκοτώσῃ θὰ γίνῃ ἄντρας τῆς
κόρης του και διάδοχός του στὸ θρόνο.

— Θέλεις να τὰ βάλης με τὸ θηρίο τῆς χα-
ράδρας; Μὰ τότε σίγουρα θὰ χαθῇς! εἶπε ἡ Ρο-
διά δακρυοσμένη.

— Θα παλαίψω μαζί του και θὰ τὸ νικήσω,
εἶπε περήφανα ὁ νέος.

— Δεν θὰ μπορέσης, εἶπε ἡ Ροδιά μελαγχολι-
κά. Καμία φορά ὁ πατέρας μου μίλουσε γι'
αὐτὸ τὸ θηρίο με τοὺς βοσκούς η τοὺς κυνηγούς,
που τύχαινε να περναῖ ἀπὸ ἐδῶ. Λέγανε γι'
αὐτὸ, πὼς μονάχα ὅταν νυχτώσῃ, βρίσκει δύναμι
μεγάλη και κανεὶς δεν μπορεῖ να τὸ νικήσῃ.
Μὰ τὴν ἡμέρα εἶναι ἀδύνατο και ἀνήμπορο.

— Μὰ τότε πρέπει να πάω να τὸ θῶ πρὶν
να βραδυώσῃ! φώναξε με χαρὰ ὁ νέος.

— Δεν μπορεῖς, ἀπάντησε λυπημένη ἡ Ροδιά.
Γιατί τὴν ἡμέρα τὸ θηρίο κρύβεται σε μία στε-
νὴ βαθειὰ τρύπα, που ἀνθρώπος δεν μπορεῖ να
περάσῃ.

— Ὅπως και νῶχη τὸ πράγμα ἐγὼ θὰ δοκιμά-
σω, εἶπε ὁ νέος. Γεῖα σου μικρούλα Ροδιά και
σ' εὐχαριστῶ για τὸ νερὸ και για ὅσα μου εἶπες.
Ὁ ξένος πῆδῃσε στὸ ὄλογο του κι' ἔφυγε, μα
ἡ Ροδιά ἔμεινε συλλογισμένη και θλιμμένη. Πολὺ
θῆκε να τὸ βοηθῇ τὸ ὁμορφο παλληκάρι, μα
τί μποροῦσε να κάνῃ αὐτὴ ἡ τοσοδούτικη Ρο-
διά;

— Μὰ ξάφνου τῆς ἦλθε μιά ἰδέα. Χτύπησε με
χαρὰ τὰ χερὰκια της και ὕστερα φώναξε.

— Γύρισε χελιδονάκι της Ροδιάς τὸ καλυβάκι.
Σὲ πᾶ στιγμή τὸ χελιδόνι, που ἡ Ροδιά εἶχε

γιατρέψει τὴν πληγωμένη φτερούγα του, ἔφτασε

— Τί θέλεις μικρὴ Ροδιά; τὴν ρώτησε.

— Ἀφού εἶσαι ἀρχηγός των χελιδονιών θέλω
να μοξέψης τὸσα χελιδονία που ὅταν θὰ πετοῦν
ὅλα μαζί να φαίνεται σὰν να βραδυάζῃ.

— Ἀμέως! εἶπε τὸ χελιδόνι.

— ἔφυγε γιὰ μιά στιγμή, ἔκανε ἕνα μεγάλο γύ-
ρω φτερουγίζοντας κι' ὅταν ξαναγύρισε τὸ ἀ-
κολουθούσαν χιλιάδες χελιδονία, τὸσα πολλὰ που
ὁ ἥλιος σκετίνιασε.

— Και τώρα θέλω να με πάρετε μαζί σας και
να πάμε στὴ χαράδρα που χωρίζῃ τὰ δύο βου-
να, εἶπε ἡ Ροδιά.

— Τόσο μικρὴ κι' ἐλαφριά που εἶσαι, μπορῶ
να σε σηκώσω μονάχος μου, εἶπε ὁ ἀρχηγός των
χελιδονιών.

— Η Ροδιά καθῆσε στὴ ράχη του και μπροστὰ
ἐκείνου, πῶς τὰλλα ἔφτασαν στὴ χαράδρα.

— Ὁ ξένος καβαλάρης εἶχε φτάσει και κυττάζε
να βρῇ ἕνα μονοπάτι για να κατέβῃ μέσα στὴ
χαράδρα. Ὅταν εἶδε τὸν οὐρανὸ να σκετίνιαζῃ
ἀπὸ χιλιάδες χελιδονία ξαφνιάστηκε, μα ξαφνια-
στηκε ἀκόμα περισσότερο ὅταν εἶδε ἕνα ἀπὸ τὰ
χελιδονία να κατεβαίνει και ἀπὸ τὴ ράχη του να
πῆδῃ ἡ μικρὴ Ροδιά.

— Σκέφτηκε κατὶ, τοῦ εἶπε, ἀφού τοῦ διη-
γήθηκε τὴν ἱστορία του πληγωμένου χελιδονίου.
Ὅλα μαζί τὰ χελιδονία θὰ φτερουγίζουν πάνω
ἀπὸ τὴ χαράδρα κι' ἔτσι τὸ θηρίο θὰ νομίσῃ
πὼς νυχτώσε. ἔτσι θὰ βῇ ἀπὸ τὴ σπηλι-
α του κι' ἐσύ θὰ μπορέσης να τὸ σκοτώσης.

— Περιφρημ ἰδέα! φώναξε ὁ νέος. Ἐγὼ τῶ-
ρα θὰ κατέβω στὴ χαράδρα και μόλις φτάσω
μπροστὰ στὴν τρύπα τοῦ θηρίου, ἐσύ θὰ πῆς
στὰ χελιδονία να μαζευτοῦν και να φτερουγίσουν
πυκνὰ πάνω ἀπὸ τὴν χαράδρα.

— Κι' ἔτσι ὅλα γίνανε ὅπως τὰ σκέφτηκε ἡ
μικρὴ Ροδιά. Τὸ θηρίο ξεγελασμένο ἀπὸ τὸ σκο-
τάδι, βῆκε ἀπὸ τὴν τρύπα του ἀνήμπορο και
ἀδύνατο ὅπως ἦταν πάντα τὴν ἡμέρα και τὸ
παλληκάρι ρίχτηκε και τὸ σκότωσε εύκολα.

— Και τώρα μικρὴ Ροδιά, εἶπε ὅταν ξαναέ-
θηκε ἀπὸ τὴ χαράδρα, μπορεῖς να πῆς στὰ χε-
λιδονία σου να φύγουν.

— Μαζί τους θὰ φύγω κι' ἐγὼ, εἶπε ἡ Ρο-
διά θλιμμένη. Κι' ἂν θέλῃς, να σου δείξω ἕνα
δρόμο για να γυρίσης γρηγορώτερα στὴν πολι-
τεία για να πῆς στὸ βασιλεῖ τὸ μεγάλο νεῶ
και να παντρευτῇς τὴν πεντάμορφη βασιλο-
πούλα.

— Τὸ παλληκάρι τὴν κυττάζε συλλογισμένος
και ὕστερα κούνησε τὸ κεφάλι.

— Στὸ καλυβάκι σου θὰ σε πᾶω ἐγὼ με τὸ
ἄλογο μου μικρὴ Ροδιά, ἀπάντησε. Καὶ νομι-
ζῶ πὼς δεν θὰ ξαναγύρισω πιά στὴν πολι-
τεία. Δεν θέλω να παντρευτῶ τὴ βασιλοπού-
λα, οὔτε να γίνω διάδοχος τοῦ βασιλιά, τώρα
που γινώρισα ἐμένα και τὴν καλὴ καρδιά σου.
Θὰ μείνω κοντὰ σου για πάντα για να μὴ
εἶσαι ὁλομόναχη στὸ καλυβάκι τοῦ κάμπου.

— Μὰ ἐγὼ εἶμαι τόσο μικρούλα - μικρούλα,
εἶπε ἡ Ροδιά, δακρυοσμένη. Κι' ἐπειδὴ ἐσύ
πρέπει να πάρῃς τὴν ἀνταμοιβή σου, γιατί ἔ-
κανες ἕνα μεγάλο καλὸ στὴ χώρα σκοτώνοντας
τὸ θηρίο.

— Ὁ ἀνθρώπος δεν πρέπει να ζητᾶ ἀντα-
μοιβὴς για τὸ καλὸ που κάνει κι' αὐτὸ μὲ
τὸ δίδαξες ἐσύ μικρὴ Ροδιά με τὴ μεγάλη
καρδιά. Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ τὴν κόρη τοῦ βασιλιά,
οὔτε τὴν ἔχω δὴ ποτέ μου, οὔτε τὴν ξέρω, μα
ἐμένα σε γινώρισα και σ' ἀγάπησα και για
πάντα κοντὰ σου θέλω να μείνω...

— Μὰ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, σταμάτησε
σασιτισμένος, γιατί εἶδε τὴ Ροδιά να μεγαλώ-
νῃ, να μεγαλώνῃ και να γίνεταί μιά πανώρια
κοπέλλα, πεντάμορφη σὰν νεράιδα.

— Τί ὁμορφὴ που εἶσαι... ψιθύρισε. Νομίζω
πὼς ὀνειρεύομαι.

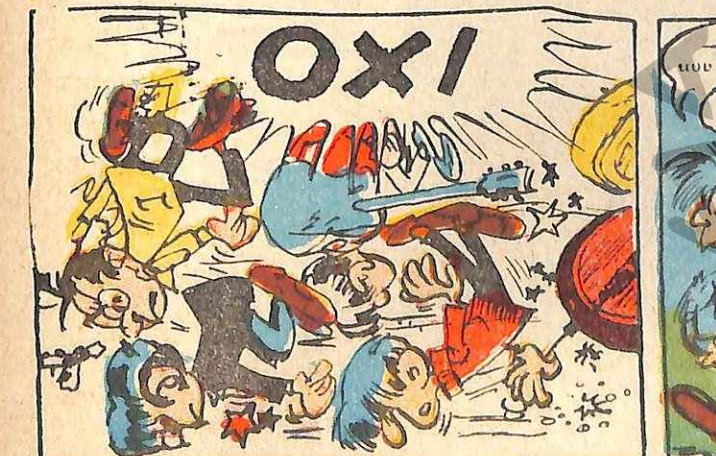
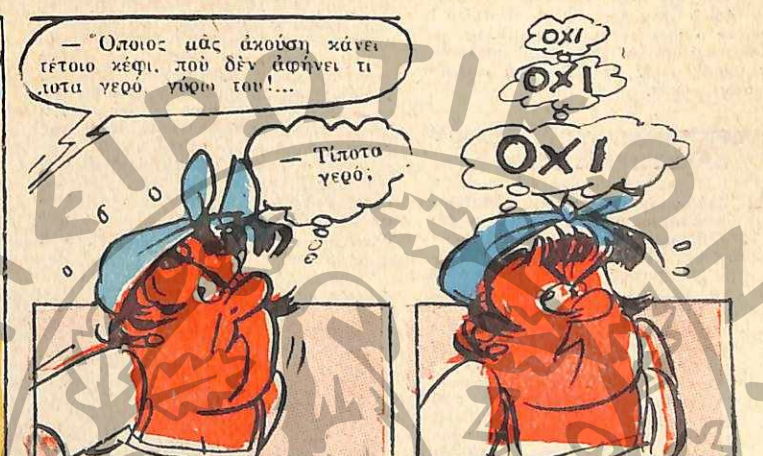
— Ὁχι, δεν ὀνειρεύομαι καλὲ μου! φώναξε
ἡ Ροδιά κλαίγοντας ἀπὸ χαρὰ. Εἶναι τὰ μα-
για που λυθῇκανε, ἀφού ἐσύ ἀπαρηγόρητες, μιά
βασιλοπούλα για χάρι μου. Τώρα ἐπὶ τέλους
εἶμαι κι' ἐγὼ μιά κοπέλλα σὰν τις ἄλλες.

— Ἐλα ἀγαπημένη μου Ροδιά, σήμερα κίδῃς
θα παντρευτοῦμε και θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι
στὸ καλυβάκι μας.

— Τὴν ἀνέβασε στὸ ἄλογο του και ξεκίνησαν,
ἐνῶ τὰ χελιδονία φτερουγίζουν και τοὺς ἀκο-
λουθούσαν. τιτιβίζοντας χαρούμενα.

Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Ριζής και η επιτογοικοκυρά

Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ ΤΙΝ ΤΙΝ

ΗΡΩΪΚΟΙ ΒΟΥΤΗΧΤΑΔΕΣ

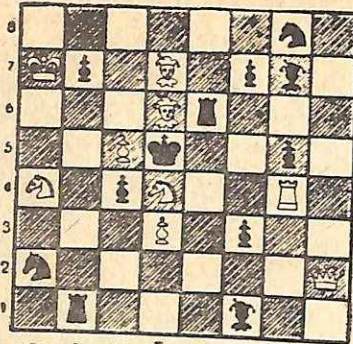
"Όρα 9 π.μ. 400 μ. Δεκάθλου.
 9.30 π.μ. 800 μ. γυναικών (κρο-
 κριμ.). 9.40 π.μ. "Άλμα εἰς ἤφκος
 δεκάθλου. 9.45 π.μ. 800 μ. ἀν-
 δρῶν (προκριμ.).
 "Όρα 17.30 400 μ. μετ' ἐμποδι-
 ῶν (προκριμ.). 17.30 "Άλμα εἰς
 ὕψος ἀνδρῶν (τελικός). 17.30
 Σφαίροβολία δεκάθλου. 17.30 Δι-
 σκοβολία γυναικῶν (τελικός). 17.
 "Εκκίνηση Β.Σ.Σ. 20.000 μ.

Ἡ ἔθνικὴ ομάδα νέων, πὺν πῆρς μέρως στὸ διεθγές τουονουὰ τῆς Σόφιας, σὲ μιὰ φωτογραφία τῆς στὸ γηπεδο τοῦ Ἀπόλλωνος, ποὺ ἀναχωρεῖ γιὰ τὴ βουλγαρικὴ πρωτεύουσα.

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 360N

Παίζουν τα λευκά και κάνουν
μιά σε δύο κινήσεις.

*

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 35 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Βασική κίνησης των λευκών:
Bc6—e7.

"Αν ο μαύρος βασιλιάς πάση
τόν Πύργο, 1b3—e5+ και μιά.
"Αν 1a7Xb6, 1b3—b4+ και
μιά.

"Αν 1e1Xf2, 1a7Xb2+ και
μιά.

85 NURNEBERG NERZ STR.
8 DEUTSCHLAND, ζητεί αλληλο-
γραφία με Έλληνες απ' όλον τον
κόσμο, στην ελληνική και γερμα-
νική γλώσσα, με σκοπό την φι-
λία και ό,τι άλλο ήθελε προσχέσει.

"Ο BATZIOS CHRISTOS, B.
P. 96 STAN REPUBL DU CON-
GO, ζητεί αλληλογραφία με νέες
ηλικίας 20 ετών, απ' όλον τον
κόσμο, με σκοπό την σύνταξη μιάς
καλής και σταθερής φιλίας.

"Ο VASILIOS PAPA-TOAN-
NOU, B.P. 1363 STANLEYVILLE
LE REPUBLIC DU CONGO, επιθυμεί
ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη
την Ελλάδα και απ' όλον τον
κόσμο, με σκοπό την σύνταξη μιάς
καλής και σταθερής φιλίας.

"Ο GIORGIO BELLIS, C/O
ROCCHI IRIDE VIA DEL LA-
VATOIO No 3 PISA ITALIA,
ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλη
την Ελλάδα και το εξωτερικό,
στην ελληνική και ιταλική γλώ-
σσα, με σκοπό την σύνταξη μιάς
καλής φιλίας.

"Ο PLEXOUSAKIS MICHA-
EL, 67 LUDWIGSHAFEN RHEIN-
LAND, B.A.S.F. 52718 DEUTS-
CHLAND, ζητεί αλληλογραφία με
νέες και νέους απ' όλη την
Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 19—30
ετών, με σκοπό την φιλία.

"Ο COSTAS KONSTANTINO-
POULOS STANHOPE GARDENS
LONDON N.4 U.K. ENGLAND,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέ-
ες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 16
—21 ετών, με σκοπό την σύνταξη
μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

"Ο RABADOLAMIS STAN-
GEN 6 DEUTSCHLAND, επιθυ-
μεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη
την Ελλάδα και το εξωτερικό, με
σκοπό την ανταλλαγή γλωσσικών
σημειών και λόγους—ποστάλ.

"Ο KIRK PAPADOPOULOS
και G. GRIGORIS PAPAPAN-
AGIOTOU BOX—202—PRINCE
RUPERT B.C. CANADA, επιθυ-
μούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες
απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17—23
ετών, με σκοπό ό,τι ήθελε προ-
σχέσει.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

"Ο NICOLAOS TSAKIRIS, S/S
S)S TRADER C/O GOULAN-
DRIS BROTHERS LTD 61 ST.
MARY AXE LONDON E. C. 3,
ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήσει με Έλληνες απ' όλη
την Ελλάδα και τον Πειραιά και να
τα προστήσει με Έλληνες της
Αιγύπτου που έχουν εγκατασταθή
στην Ελλάδα, με σκοπό την γνο-
σιμία και ό,τι ήθελε επακολουθή-
σει.

"Ο STELIOS AFENDAKIS, S/S
S)S RYTHME TRITON SHIP.
INC 26 BROADWAY NEW
YORK 4 N.Y. USA, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας
19—22 ετών, απ' όλη την Ελλάδα, με
σκοπό την σύνταξη μιάς καλής και
σταθερής φιλίας.

"Ο LAMBROS FIKARIS, M/V
MARINDA C/O MARGARONIS
NAVIGATION AGENCY LTD 5
BEVIS MARKS LONDON E.C.3,
ENGLAND, ζητεί αλληλο-
γραφία με νέες απ' όλη την
Ελλάδα, κάτω των 20 ετών, με
σκοπό την σύνταξη άγιων φιλικών
δεσμών.

"Ο JOHN SOFOPOULOS, S/S
LEROS C/O GLOBAL CVAR-
TERING AND BROKERAGE
CO INC USA, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες απ' όλη την
Ελλάδα, ηλικίας 17—22 ετών, με σκοπό
την ανταλλαγή σχέσεων, με σκοπό
την σύνταξη μιάς καλής και σταθε-
ρής φιλίας.

"Ο KOSTAS MARDAKIS, M/V
MARINDA C/O MARGARONIS
NAVIGATION AGENCY LTD 5
BEVIS MARKS LONDON E.
C. 3, ENGLAND, ζητεί αλληλο-
γραφία με νέες απ' όλη την
Ελλάδα, με σκοπό την σύνταξη άγιων
φιλικών δεσμών.

"Ο GEORGIOS R. NINI TRI-
TON SHIPPING INC, 26 BRO-
ADWAY NEW YORK 4, N. Y.
USA, ζητεί αλληλογραφία με υιο-
φωμένες νέες απ' όλη την
Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό
την ανταλλαγή σχέσεων, την γνο-
σιμία και την φιλία.

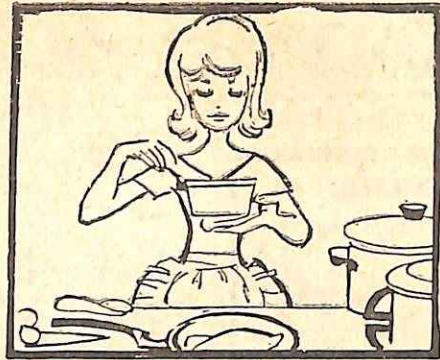
"Ο IOANNIS PETRAGO-
ANNIS (24 ετών), M/T MARI-
PRIMA C/O CHANDRIS EN-
GLAND LTD 5 STR. HEL-
LEWS PLACE LONDON E.C.
3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες απ' όλη την
Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό
την ανταλλαγή σχέσεων, με σκοπό
την σύνταξη μιάς καλής φιλίας.

"Ο SIOUSTRAS ATHANASI-
OS, S/S LOUDIAS ORION
SHIPPING CO 29 BROADWAY
ST. NEW YORK 6, N. Y. USA,
ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες
ηλικίας 18 — 38 ετών, με σκοπό
ό,τι ήθελε προσχέσει.

"Ο KALOGIANNIS THODO-
ROS, S/S LOUDIAS ORION
SHIPPING CO 29 BROADWAY
ST. NEW YORK 6, N.Y. USA,
ζητεί αλληλογραφία με Έλληνι-
δες που διαμένουν σε όλον τον
κόσμο, με σκοπό την σύνταξη
μιάς καλής φιλίας.

"Ο G. MANOS και G. E. KA-
TSAROS, M/V ANTONIOS
COULOUTHROS C/O COU-
DENHALL LTD 78—79 LEA-
DENHALL STR. LONDON E. C.
3, ENGLAND, ζητούν αλληλο-
γραφία με Έλληνες απ' όλη την
Ελλάδα και το εξωτερικό ως και
με σκοπό την σύνταξη άγιων φι-
λικών δεσμών.

"Ο Α. ΚΟΥΧΟΥΚΟΣ, M/V
GR. LIGHT, GOULANDRIS
BROS LTD, 61 ST. MARY AXE,
LONDON E. C. 3, EN-
GLAND, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες απ' όλη την
Ελλάδα, ηλικίας 17—23
ετών, με σκοπό ό,τι ήθελε προ-
σχέσει.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

Το ρύζι έχει χίλιες γεύσεις

Το ρύζι είναι ο μεγάλος σύμμα-
χος της νοικοκυράς, είναι ένα απρό-
σπευτο που δεν πρέπει να λείπει πο-
τέ, σε διάφορες μέγιστες ποιότητες
κατάλληλες για σούπες, πιάφα
κιτ., από το ντουλάπι της κουζίνας.
Γιατί το ρύζι προσφέρεται για μία
ανυπολόγιστη ποικιλία φαγητών αλ-
λότε σαν πολύτιμο συστατικό, όπως
π.χ. στα γεμιστά και άλλοτε σαν
αυτούσιο πιάτο όπως π.χ. στο πιά-
φι. Οι συνταγές παρασκευής είναι
πολλές. Εμείς δημοσιεύουμε ση-
μερα μερικές γνωστές—κι' έτσι θα
συμπληρώσετε τις γνώσεις σας πά-
νω σ' αυτές και μερικές πρωτότυ-
πες ακόμη για να σας δώσουμε την
ευκαιρία να παρουσιάσετε κάτι δια-
φορετικό στο τραπέζι σας.

ΡΥΖΙ ΚΑΙ ΣΥΚΩΤΑΚΙΑ

Χρειάζονται για έξη άτομα: 200
γραμμ. ρύζι, 150 γραμμ. συκωτάκια,
ένα κιλό ζουμί κρέατος (ή από κύ-
βους κρέατος, μία φουχτιά φιλο-
κομμένο μανιτάνι, αβγό, τριμμένο
τυρί.

Κόβετε σε μικρά κομματάκια τα
συκωτάκια του κοτόπουλου και τα
βάζετε να ζεματιστούν σε μερικές
κουταλιές ζουμί. Αφήνετε το ζου-
μι να βράσει, ρίχνετε το ρύζι κι ό-
ταν θα είναι σχεδόν έτοιμο προσθέ-
τετε τα συκωτάκια με τον φιλοκομ-
μένο μανιτάνι.

ΡΥΖΙ ΚΑΙ ΜΑ'ΙΝΤΑΝΟΣ

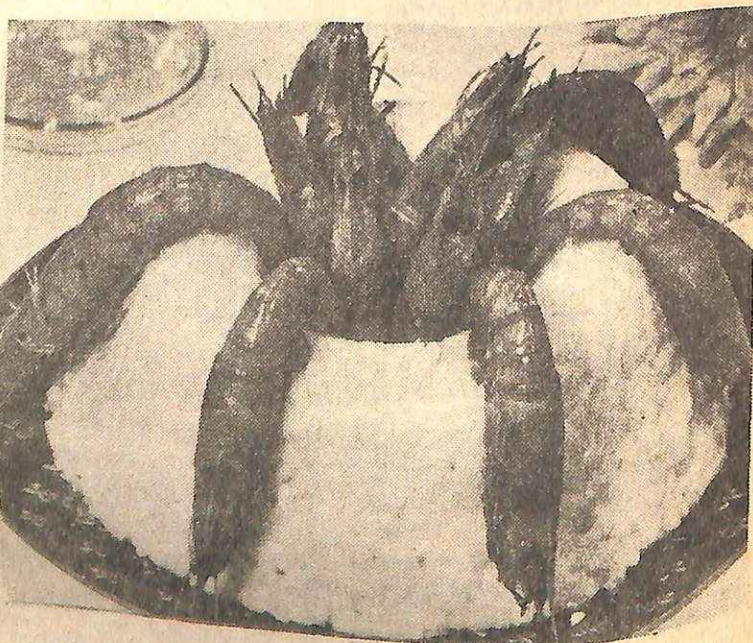
Χρειάζονται για έξη άτομα: 200
γραμμ. ρύζι, ένα φιλοκομμένο κρεμ-
νίδι, τρεις κουταλιές λάδι, ένα κι-
λό ζουμί κρέατος (ή από κύβο κρέα-
τος). Όταν το ρύζι θα είναι έτοιμο

το, 50 γραμμ. βούτυρο, 4 ή 5
τριμμένες πατάτες, 50 γραμμ. τριμ-
μένο τυρί, λίγος φιλοκομμένος
μανιτάνι.
Ζετανείτε το λάδι σε μία κατσα-
ρόλα και ρίχνετε το κρεμμύδι φιλο-
κομμένο. Όταν θα χρωματιστεί
προσθέτετε τις τριμμένες πατάτες,
αρκετό φιλοκομμένο μανιτάνι και
μερικές κουταλιές νερό. Τα αφήνε-
τε να βράσουν για μερικά λεπτά
ανάκατεύοντας, ύστερα ρίχνετε το
ζουμί. Το αφήνετε να βράσει και ρί-
χνετε το ρύζι ανάκατεύοντας κάθε
τόσο. Τραβάζετε την κατσαρόλα από
τη φωτιά ύστερα από είκοσι λεπτά
και συμπληρώνετε με βούτυρο, με
τριμμένο τυρί και αρκετό φιλοκομ-
μένο μανιτάνι.

ΠΙΑΦΙ ΜΕ ΣΥΚΩΤΑΚΙΑ

Χρειάζονται για τέσσερα άτομα:
400 γραμμ. ρύζι, 800 γραμμ. συκωτάκια,
100 γραμμ. βούτυρο, 50
κοτόπουλο, 100 γραμμ. τριμμένο
τυρί, τριμμένο τυρί, μισό ποτήρι
κρασί άρτεσινωτο, ένα κρεμμύδι,
αλάτι, πιπέρι.

Σε μία κατσαρόλα καθυστερείτε
με το βούτυρο το φιλοκομμένο κρεμ-
νίδι. Προσθέτετε τα συκωτάκια κα-
λά πλυμένα (έχετε αφαιρέσει τη
χολή) και κομμένα σε κομματάκια.
Το αλάτι και το πιπέρι. Τα αφήνε-
τε να μαγειρευτούν σε σιγανή φω-
τιά για 15 λεπτά, ύστερα προσθέ-
τετε το ρύζι και το βούτυρο. "Υστε-
ρα απόρροφηση το βούτυρο. "Υστε-
ρα προσθέτετε το κρασί, το
ρα βράξετε το ρύζι με το κρεμμύδι
αφήνετε να εξατμιστεί, ρίχνετε στη
κατσαρόλα όσο ζουμί χρειάζεται (80
κουταλιές) το ζουμί με κύβο κρέα-
τος). Όταν το ρύζι θα είναι έτοιμο

Πιάφι με γαρίδες.

θα προσθέσετε αβγό τριμμένο, τυ-
ρί και θα το σερβίρετε ύστερα από
πέντε λεπτά.

ΠΙΑΦΙ ΜΕ ΜΥΔΙΑ

Χρειάζονται για τέσσερα άτομα:
400 γραμμ. ρύζι, ένα ποτήρι άσπρο κρασί,
χίλιες ντομάτες, μία σκελίδα σκόρ-
δο, μία κόκκινη πιπεριά, μία κου-
ταλιά φιλοκομμένο μανιτάνι, α-
λάτι και πιπέρι.

Πλένετε τα μύδια και τα βάζετε
σε μία κατσαρόλα για να ανοίξουν.
Ύστερα αφαιρείτε τη σάρκα και πε-
τάτε τα σκάρκα. Σε ένα τηγάνι με
αβγό, καθυστερείτε το σκόρδο
φιλοκομμένο και το πιπέρι με
ένα ξύλινο κουτάλι. Ύστερα να λυ-
θεί άτελως. "Υστερα προσθέτετε τα
μύδια και το ρύζι το ανάκατεύετε
για να απορροφήσει τη σάλτσα. "Υ-
στερα τα περνάτε όλα σε μία κα-
τσαρόλα, προσθέτετε το κρασί, τη
ντομάτα, το γυρό που έχουν βγάλει
τα μύδια (περασμένο από τούλου-
πανί) το αλάτι, το πιπέρι, τη πι-
περιά φιλοκομμένη, το βρέχετε με
μερικές κουταλιές ζεστό ζουμί και
το αφήνετε να βράσει σε σιγανή φω-
τιά προσθέτοντας κι' άλλο ζουμί,
κάθε φορά που θα χρειάζεται. Στο
τέλος γαρνίρετε το πιάφι με φιλο-
κομμένο μανιτάνι και με τριμμένο
τυρί.

ΠΙΑΦΙ ΑΛΑ ΜΙΛΑΝΕΖΑ

Χρειάζονται για έξη άτομα: 600
γραμμ. ρύζι, 225 γραμμ. βούτυρο, 120
γραμμ. τυρί τριμμένο, μισό κρεμ-
νίδι φιλοκομμένο, ένα ποτήρι κρασί
άσπρο άρτεσινωτο, 750 γραμμ. ζου-
μι (από κύβο κρέατος). Προσμε-
τα: 30 γραμμ. μεδούλι βοδιού.

"Όλα τα παραπάνω υλικά τα βά-
ζετε σε μία κατσαρόλα, σε μέτρια
φωτιά, 100 γραμμ. βούτυρο, το με-
δούλι του βοδιού υμώ και το κρεμ-
νίδι. Μόλις το κρεμμύδι θα χρωμα-
τιστεί καλά, ρίχνετε το κρασί και
το αφήνετε να βράσει μέχρι να μεί-
νει το μισό. Τότε ρίχνετε το ρύζι, α-
λάτιζετε και εξακολουθείτε το μα-
γείρεμα για μερικά λεπτά. Προσθέ-
τετε ύστερα 600 γραμμ. ζουμί. Α-
νακατεύετε και σιγά-σιγά, όταν το
ρύζι στεγνώσει, το βρέχετε ακόμη
με μία κουταλιά ζουμί. Δυναμώνετε
τη φωτιά εξακολουθώντας να ανά-
κατεύετε. Βγάζετε την κατσαρόλα
από τη φωτιά, ένα το ρύζι είναι έ-
τοιμο σερβίρεται με το ζουμί και
με βούτυρο και το σερβίρετε με
τριμμένο τυρί. Το βάζετε σε φούρ-
νο χλιαρό για μερικά λεπτά και ύ-
στερα το σερβίρετε άμεσως.

ΠΙΑΦΙ ΜΕ ΒΟΥΤΥΡΟ ΚΑΙ ΠΑΡΜΕΖΑΝΑ

Χρειάζονται για έξη άτομα: 500
γραμμ. ρύζι, 200 γραμμ. βούτυρο, 300
γραμμ. μεδούλι βοδιού, ένα κρεμ-
νίδι μικρό, μισό ποτήρι άσπρο κρα-
σί άρτεσινωτο, το απαραίτητο ζου-
μι, 120 γραμμ. τυρί (παρμεζάνα)
τριμμένο, αλάτι και πιπέρι.

Βάζετε σε μία κατσαρόλα, σε μέ-
τρια φωτιά 75 γραμμ. βούτυρο, το
μεδούλι του βοδιού υμώ, το κρεμ-
νίδι φιλοκομμένο και αρκετό πιπέρι.
Όταν το κρεμμύδι θα ποσεί, χωρίς
να χρωματιστεί, προσθέτετε το κρα-
σί, το αφήνετε να βράσει μέχρι να
μείνει το μισό, προσθέτετε το ρύζι,
το αλάτιζετε, και συνεχίζετε το μα-
γείρεμα ανάκατεύοντας το ρύζι για
600 γραμμ. ζουμί και εξακολουθείτε
να το ανάκατεύετε. "Αν όηθε το ρύ-
ζι να στεγνώσει προσθέτετε κι' άλλο
ζουμί. "Υστερα δυναμώνετε τη φω-
τιά εξακολουθώντας πάντα να ανά-
κατεύετε. Βγάζετε από τη φωτιά το
ρύζι σπειρωτό, το συμπληρώνετε με
το υπόλοιπο βούτυρο και με τριμμέ-
νη παρμεζάνα. Το βάζετε για λίγες
στιγμές σε χλιαρό φούρνο και το
σερβίρετε προσθέτοντας κι' άλλο
τριμμένο τυρί.

ΡΥΖΙ ΜΕ ΓΑΛΑ

Χρειάζονται για τέσσερα άτομα:
400 γραμμ. ρύζι, 600 γραμμ. γάλα,
100 γραμμ. βούτυρο, δύο κρόκοι αυ-
γών, τέσσερις κουταλιές τριμμένο
τυρί, αλάτι, μοσχοκάρυδο.

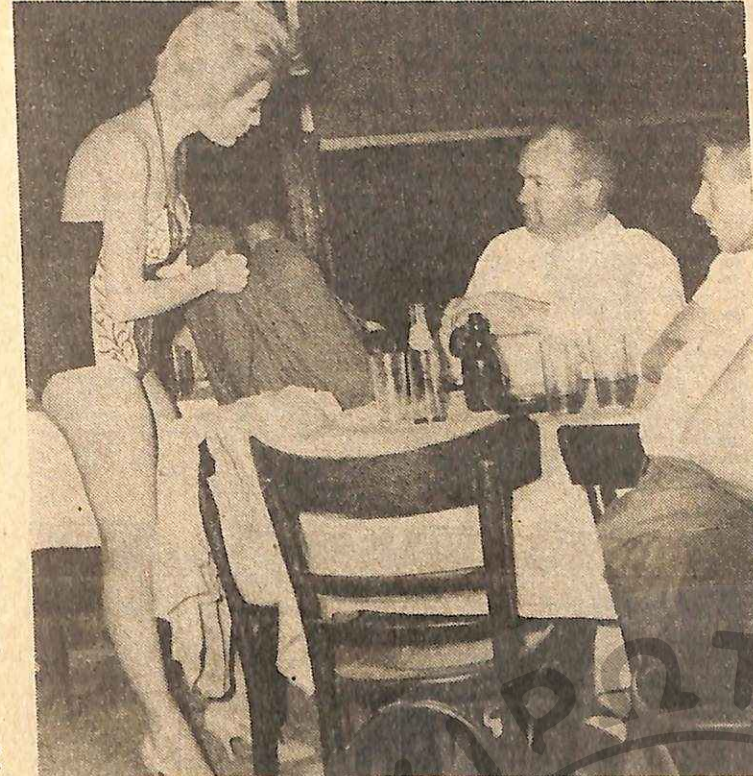
Σε μία κατσαρόλα βάζετε να
βράσει 400 γραμμ. γάλα και όταν θα
σταθεί στο βρασμό ρίχνετε το ρύζι.
"Υστερα από λίγο προσθέτετε το
βούτυρο. Βγάζετε το ρύζι από τη
φωτιά σπειρωτό και προσθέτετε τους

κρόκους των αυγών χτυπημένους, α-
φού τους έχετε ανακατέψει με αρκε-
τές κουταλιές χλιαρό γάλα, αλάτι
και μοσχοκάρυδο. Σερβίρετε το ρύ-
ζι πασπαλισμένο με τριμμένο τυρί.

ΠΙΑΦΙ ΧΑΒΑΝΕΖΙΚΟ

Χρειάζονται για τέσσερα άτομα:
300 γραμμ. ρύζι, ένα κρεμμύδι, ένα
κουτί τριφύρος άρακα, ένα κοτσάνι
σέλινο, δύο κύβοι κοτόπουλου, 159
γραμμ. μανιτάνι (του κουτιού) τέσ-
σερις φέτες άνανα, 150 γραμμ. κά-
στανα έρασμένα και ξεφλουδισμένα,
μία φουχτιά ξεφλουδισμένα αμύγδαλα
περισσυσμένα από κοτόπουλο ή γάλο
έραστο και ψητό, βούτυρο.

Κόβετε σε φετίτσες το κρεμμύδι
και το βάζετε σε μία κατσαρόλα με
δύο κουταλιές λάδι για να χρωματι-
στεί καλά. Διαλύετε τους κύβους του
κοτόπουλου σε χλιαρό νερό. Καθαρί-
ζετε το κοτσάνι του σέλινου, το κό-
βετε σε κομματάκια και το ρίχνετε
στο ζουμί μαζί με τον άρακα. Σκε-
πάζετε την κατσαρόλα, που έχετε το

"Εται σερβίρεται το χαβανέζικο πιάφι, το έξωτικό αυτό πιάτο, που
ή γλυκύτητα των φρούτων συνδυάζεται θαυμάσια με τα άλλα συστα-
τικά που είναι αλάτιζαμένα.

ζουμί και το αφήνετε να βράσει για
πέντε λεπτά. Καθαρίζετε τα καστα-
νάκια, τα κόβετε σε φετίτσες και τα
καθαρίζετε σ' ένα τηγάνι μ' ένα
μεγάλο καρύδι έσπαστο. Τα αφήνετε
να μαγειρευτούν για ένα τέταρτο της
ώρας. Κόβετε σε κομματάκια τις
φετίτσες του άνανα, τις προσθέτετε
στα μανιτάρια και τα αφήνετε να
μαγειρευτούν σε χαμηλή φωτιά για
μερικά λεπτά ακόμη. Σε αυτό το
σημείο προσθέτετε τα έρασμένα κά-
στανα κομμένα σε κομματάκια, τα
αμύγδαλα και αρκετή σάρκα από
γάλο ή κοτόπουλο κομμένη σε λω-
ρίδες (κρατάτε αρκετή κατά μέ-
ρος για να γαρνίρετε το πιάτο).

ΚΡΟΚΕΤΕΣ ΡΥΖΙΟΥ ΜΕ ΓΑΥΚΑΔΙΑ

Χρειάζονται για τέσσερα άτομα:
300 γραμμ. ρύζι, βούτυρο, τυρί τριμ-
μένο, τρία αυγά, αλάτι, πέντε ντο-
μάτες ή ώριμες ντομάτες, 250 γραμμ.
γλυκάδια, ένα κρεμμύδι, ζουμί.

Βάζετε στη φωτιά τα τρία τέταρ-
τα από το ρύζι με 50 γραμμ. βούτυ-
ρο και λίγο αλάτι. Όταν θα άρχι-
ση να βράζει ρίχνετε το ρύζι. Στο
μεταξύ βάζετε να χρωματιστεί σε
βούτυρο μισό φιλοκομμένο κρεμ-
νίδι. Όταν το κρεμμύδι θα καθυστερήσει
καλά προσθέτετε τα γλυκάδια
(ζώο) τα ανάκατεύετε για να νο-
στιμήσουν καλά και τα βρέχετε με
μισό ποτήρι άσπρο κρασί άρτεσινω-
το. Το αφήνετε να εξατμιστεί και
προσθέτετε μία κουταλιά σάλτσα
ντομάτας λυωμένη με μισό ποτήρι
ζουμί (ή ώριμες ντομάτες περασμέ-
νες από τριφύρο). Αλάτιζετε, πιπε-
ρώνετε και συνεχίζετε το μαγείρεμα
για είκοσι λεπτά σε σιγανή φωτιά,
ύστερα προσθέτετε μία κουταλιά α-
λεύρι και συνεχίζετε το μαγείρεμα,
ώσπου να απορροφήσει η σάλτσα.
Βγάζετε το ρύζι από τη φωτιά, το
ανάκατεύετε με τα άλλα πάντα ντο-
μάτες.

ΠΙΑΦΙ ΜΕ ΚΙΜΑ

Χρειάζονται για έξη άτομα: 640
γραμμ. ρύζι, 640 γραμμ. κίμας μο-
σαρίσιος, ένα κρεμμύδι, μισό πο-
τήρι άσπρο κρασί άρτεσινωτο, μία
κουταλιά πελάι ντομάτας ή 640
γραμμ. ώριμες ντομάτες, 160 γραμμ.
βούτυρο, αλάτι, πιπέρι, φιλοκομμέ-
νος μανιτάνι.

Βάζετε σ' ένα τηγάνι τον κίμα
με το μισό βούτυρο και το κρεμμύδι
φιλοκομμένο για να καθυστερήσει
καλά. Τον ανάκατεύετε για να χρω-
ματιστεί όλος και ύστερα τον σέ-
νετε με κρασί. Αλάτιζετε, πιπερώ-
νετε, προσθέτετε τις ντομάτες πε-
ρασμένες από τριφύρο ή τον πελάι δια-
λυμένο με λίγο νερό. Προσθέτετε
τον μανιτάνι φιλοκομμένο και συνε-
χίζετε το μαγείρεμα ώσπου να πι-
ο κίμας το ζουμί του. Στο μεταξύ
βράζετε το ρύζι σε αλάτιζομένο νε-
ρό, το στραγγίζετε και το κορική-
τε με το υπόλοιπο βούτυρο. "Υστερα
παίρνετε μία στρογγυλή φόρμα, ρί-
χνετε τον κίμα, ύστερα το ρύζι, το

μένα και με αρκετό τριμμένο τυρί.
Μόλις το ρύζι θα κρυώσει παίρνετε
μία κουταλιά, σχηματίζετε μία μπα-
λίτσα, ανοίγετε στη μέση μία τρύ-
πα, τη γεμίζετε με φιλοκομμένα γλυ-
κάδια και ύστερα την κλείνετε. "Ε-
τοιμάζετε έτσι όλες τις κροκέτες,
τις περνάτε από αλεύρι από αβγό
και από κοπανισμένη φρυγανιά και
τις τηγανίζετε.

ΠΙΑΦΙ ΜΕ ΕΚΑΤΟ ΓΕΥΣΕΙΣ

Χρειάζονται για τέσσερα άτομα:
500 γραμμ. ρύζι, 80 γραμμ. μπέκον,
50 γραμμ. μανιτάρια (του κουτιού),
50 γραμμ. λουκάνικο, 100 γραμμ. κι-
μας μοσαρίσιος, κάπαρες, άζου-
ρος, παρμεζάνα, ένα κρεμμύδι, σκόρ-
δο, λάδι, βούτυρο, πιπέρι, αλάτι, α-
σπρο κρασί άρτεσινωτο, ζουμί.

"Ετοιμάζετε ένα τριφύρο με το
μπέκον, το κρεμμύδι και το σκόρ-
δο. Το καθυστερείτε με τρεις κου-
ταλιές λάδι και 30 γραμμ. βούτυρο.
Προσθέτετε τα μανιτάρια (προσμε-
τα), το λουκάνικο ξεφλουδισμένο
και φιλοκομμένο, τον κίμα, μία φου-
χτιά κάπαρες και μερικά ψιλάκια α-
ζούρος λυωμένα με το πεύρο.
Βάζετε όλα αυτά τα υλικά να νο-
στιμήσουν σιγοβράζοντας για ένα
τέταρτο της ώρας, τα βρέχετε με
λίγο άσπρο κρασί, το αφήνετε να
εξατμιστεί και προσθέτετε το ρύζι
ανάκατεύοντας καλά. Το αφήνετε να
όσορροφήσει το καρίκεμα για μερι-
κά λεπτά ανάκατεύοντας, προσθέτε-
τε αλάτι και πιπέρι, βρέχετε το ρύ-
ζι με μία μεγάλη κουταλιά ζουμί
και προσθέτετε κι' άλλο ζουμί μέ-
χρι που να διαπιστώσετε πως το ρύ-
ζι είναι έτοιμο, σπειρωτό. Πέντε λε-
πτά πριν να βγάλετε την κατσαρόλα
από τη φωτιά ρίχνετε στο ρύζι δύο
φουχτίες τριμμένο τυρί.

ΠΙΑΦΙ ΧΩΡΙΤΙΚΟ

Χρειάζονται για τέσσερα άτομα:
400 γραμμ. ρύζι, 200 γραμμ. άρακα,
δύο κοκοκυθία, δύο καράτα, σέλι-
νο, λάδι, βούτυρο, βασιλικός, αλά-
τι, πιπέρι, μπράντο, ζουμί, ένα κρεμ-
νίδι, 50 γραμμ. μπέκον.

"Ετοιμάζετε ένα τριφύρο με το
κρεμμύδι, το μπέκον και το βασιλι-
κό. Το καθυστερείτε με τρεις κου-
ταλιές λάδι και 30 γραμμ. βούτυρο.
"Υστερα προσθέτετε τον άρακα (πο-
λύ τριφύρο) τα κοκοκυθία και τα
καράτα, πολύ φιλοκομμένα επίσης.
Τα αφήνετε να νοστιμίσουν όλα για
ένα τέταρτο σε μέτρια φωτιά βρέ-
χοντας τα με δύο κουταλιές ζουμί.
Προσθέτετε το ρύζι και ό-
ταν θα είναι καλά ανάκατεμένα με
τα χορταρικά το ραντίζετε με μισό
ποτήρι μπράντο. Αφήνετε το
μπράντο να εξατμιστεί, αλάτιζετε, πι-
περώνετε και συνεχίζετε το μαγείρε-
μα του ρυζιού προσθέτοντας σιγά-
σιγά ζεστό ζουμί. Όταν το ρύζι θα
είναι βρασμένο, σπειρωτό, το βγά-
ζετε από τη φωτιά, το αφήνετε για
πέντε λεπτά και το σερβίρετε.

ΠΙΑΦΙ ΜΕ ΓΑΡΙΔΕΣ

Χρειάζονται για τέσσερα άτομα:
"Ένα κιλό γαρίδες, 400 γραμμ. ρύζι,
ένα κρεμμύδι, λάδι, βούτυρο, ζουμί
κοτόπουλο (ή από κύβο κρέατος), ένα
ποτήρι άσπρο κρασί άρτεσινωτο, α-
λάτι και πιπέρι.

Πλένετε καλά τις γαρίδες και βρά-
ζετε τις μισές για δέκα λεπτά σε
αλάτιζομένο νερό στο οποίο έχετε
προσθέσει το κρεμμύδι, το σέλινο,
τη δαφνή και μία φέτσα λεμονιού.
Βγάζετε τις υπόλοιπες γαρίδες στο
συστήρι, τις αλάτιζετε και τις α-
φήνετε να στραγγίσουν. Όταν θα
βράσουν οι γαρίδες, τις στραγγίζε-
τε, τις καθαρίζετε, τις κόβετε σε
κομματάκια και τις βάζετε σε μία
κατσαρόλα όπου έχετε ρίξει να κα-
θυστερήσει αρκετό φιλοκομμένο κρεμ-
νίδι σε αβγό βούτυρο. Τις ανά-
κατεύετε για να νοστιμήσουν για με-
ρικά λεπτά. "Υστερα προσθέτετε το
ρύζι, ανάκατεύετε ώσπου να απορρο-
φήσει το καρίκεμα, ύστερα προσθέ-
τετε το κρασί και μόλις εξατμιστεί
αλάτιζετε, πιπερώνετε και βρέχετε
το ρύζι με μία κουταλιά ζουμί. Το
αφήνετε να βράσει προσθέτοντας κα-
θε τόσο κι' άλλο ζουμί. Τηγανίζετε
σε ζωστή φωτιά τις υπόλοιπες γα-
ρίδες. Όταν το ρύζι θα είναι σπει-
ρωτό, το κορικήτε με βούτυρο, ύ-
στερα το ρίχνετε σε μία στρογγυλή
φόρμα με τρύπα στη μέση, το βάζε-
τε για λίγο, σε χλιαρό φούρνο, το
ξεφορμάρετε και το γαρνίρετε με
τις τριμμένες γαρίδες.

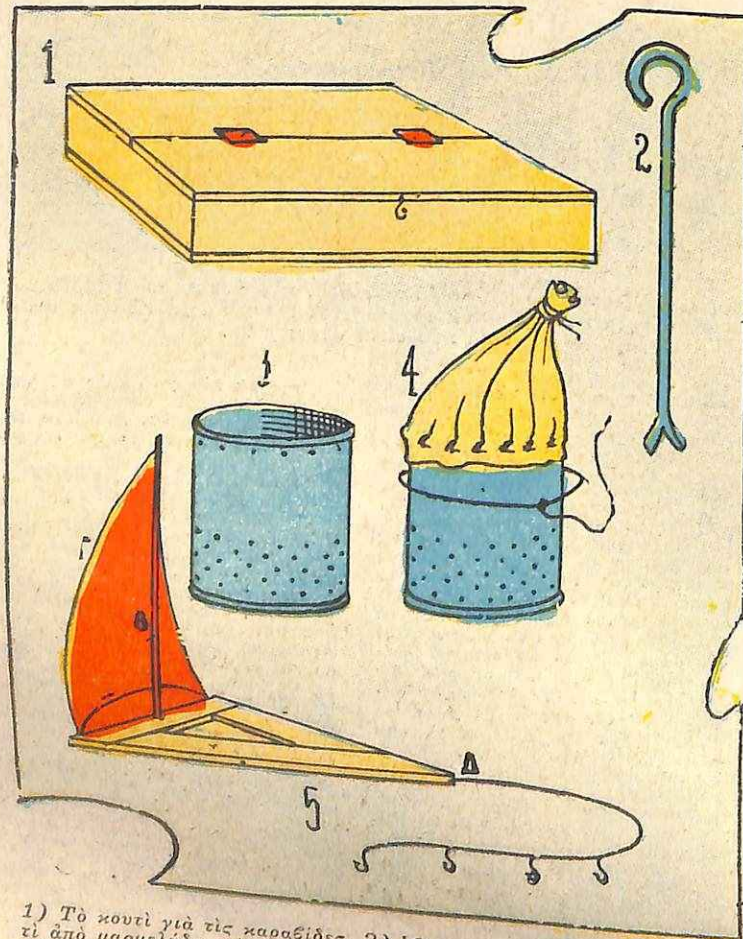
Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΨΑΡΕΜΑΤΟΣ

ΑΛΛΑ ΣΥΝΕΡΓΑ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

ΟΛΟΙ ξέρουμε αυτά τα λεγόμενα από πολλούς μαμούνια, που ψαρεύουν, ιδίως με την βάρκα, δηλαδή τις καραβίδες. Είναι ένα από τα καλύτερα δολώματα, ιδίως για τα λιθινά, τους σαργούς, τις τσιπούρες, τις συναγίδες και άλλα ψάρια. Δύσκολο όμως το ψάρεμά τους, ιδίως όταν δεν είναι βουρκότοπος και πρέπει οι καραβίδες να τις μαζεύουν σκάβοντας με την τσουγκράνα τους τον βυθό. Σε πολλά μέρη, κοντινά, υπάρχει ενδημική η καραβίδα, αλλά, όλο και λιγοστεύει, λόγω της έντασης αλιείας της, να πούμε εις τα εδώ γύρω παράλια μέρη. Γι' αυτό, την φέρνουν από αλλού, από το Καλαμάκι, την Χαλκίδα, το Μεσολόγγι. Αυτές οι καραβίδες, λόγω του ότι τις δένουν σε θαλάσσια μέρη, είναι μουρωμένες, ενώ οι του φελαρικού κόλπου είναι μεγάλες και ανοικτόχρωμες. Αυτές είναι καλές για ψάρεμα με τη ζόγκα όπου τις βάζουν δυο-δυο, για να καλύψουν όλο το αγκίστρι της.

Δεν πρόκειται να σας περιγράψω την τσουγκράνα που δένουν τις καραβίδες, γιατί είναι δύσκολη η χρήση της και μόνον όσοι ψαράδες έχουν ειδικευθεί να τις χρησιμοποιούν. Πρέπει να διατηρήσουμε τις καραβίδες όσο το δυνατόν ζωντανές και φρέσκες, διότι τότε έχουμε πολύ καλύτερη επιτυχία και δεν λυώνουν επάνω εις τα αγκίστρια της καθετής ή της ζόγκας. Υπάρχουν δυο τρόποι διατήρησής τους, ο ένας είναι να φτιάξουμε ένα κουτάκι ξύλινο, περίπου είκοσι επί τριάντα πάντους και ένα όκτω πάντους ύψος. Όταν πρόκειται να καρφώσουμε τον πάτο του κουτιού στα τοιχώματα, τον στρώνουμε με ένα κομμάτι λινάτσα και την κορφώνουμε μαζί κι' αυτήν, και τούτο διότι, όταν θα βάλουμε μέσα τις καραβίδες, θα βρέξουμε τον πάτο του κουτιού προηγουμένως, για να κρατά ύγρασία, το σκέπασμα του κουτιού θα το φτιάξουμε έτσι ώστε το ένα τρίτον του να είναι σταθερότατα του σκεπασματος να ανοίγουν, ώστε να μπορούμε εύκολα να διαλέγουμε τις καραβίδες που θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε. 'Επειδή το κουτί θα γίνει από λεπτό σκέπασμα, δεν πρέπει να χρησιμοποιήσουμε σιδερένιους συνδετήρες, αλλά δυο κομμάτια από ξύλο, με τα δύο τμήματα να συνδέονται και ένα ακόμη κομμάτι δερμάτινο για να κλείνει.

Μπορούμε επίσης, αν θέλουμε, να φτιάξουμε ένα άλλο είδος κουτιού, για να διατηρήσουμε ένα-δυο μέρες τις καραβίδες. 'Αλλά πρέπει να μενένο στο ξύλινο κουτί μπορούμε με λίγα φύκια, να βάλουμε 150 έως 200 καραβίδες και να τις διατηρήσουμε με ένα μέσο, με το άλλο σύστημα, το οποίο είναι ευκολότερο ή πιο ωριμότερο προϋποθέσεις, μπορούμε να τις διατηρήσουμε ζωντανές δυο μέρες ίσως και τρεις. Πρόκει-

- 1) Το κουτί για τις καραβίδες. 2) Ο ξαγκιστρωτής. 3) Το κουτί από μαρμελάδα, με ανοιχτές τις τρύπες. 4) Το «λιβάρι» έτοιμο. 5) Η τριγωνή σχεδία, με το πανί και τα αγκίστρια, για το ψά-

πάνω μέρος, προς τα χείλη του κουτιού, κάνουμε μία σειρά από τρύπες για να μπορούμε να ράψουμε επάνω ένα πανί. Το πανί αυτό το κάνουμε ένα κύλινδρο όσο είναι οι διαστάσεις και η περιφέρεια του κουτιού, στο επάνω δε μέρος το διπλώνουμε λίγο και το ράβουμε, έτσι ώστε να περνά από μέσα ο σπάγγος που θα το δένουμε στο στόμιο, για να μη μας φύγουν οι καραβίδες. 'Αν θέλουμε... πολυτέλεια, βάζουμε και ένα χερούλι, από σύρμα χονδρό, για να το δένουμε και να το κρεμάμε στη θάλασσα. Ρίχνουμε μέσα τις καραβίδες, δένουμε με προσοχή το στόμιο, αφού σουρώσουμε το πανί με το σπάγγο που του έχουμε περάσει, και από το χερούλι που είναι δεμένο το έτοιμο πλέον λιβάρι με ένα σχοινάκι λεπτό το άφηνουμε να γεμίσει θάλασσα και να βυθιστεί στον πάτο. Κατ' αυτόν τον τρόπον, μπορούμε να διατηρήσουμε ζωντανές τις καραβίδες τουλάχιστον δυο μέρες, όπως επίσης και τις γορίδες, όταν τις έχουμε πιάσει ζωντανές με τον γαρίδολο.

Τώρα θα μιλήσουμε για τον ξαγκιστρωτή, που είναι απαραίτητος για κάθε ψάρα. Όπως ξέρουμε, συμβαίνει πολλές φορές, ιδίως στα πετρόψαρα, να καταπίνουν το αγκίστρι με το δολώμα και να είναι μέσα υποκωσμένοι να το τραβήξουν με κίνδυνο να σπάσουμε το παρμαλό ή να κάνουμε έγκλημα στο ψάρι για να το δολώμα. Εύκολο πράγμα όμως είναι να φτιάξουμε ένα δυο ξαγκιστρωτές, και μάλιστα χωρίς έξοδα. Παίρνουμε ένα σύρμα κομμάτι είκοσι πόντους, λίγο χονδρό (3-4 χιλιοστά). 'Από τη μία μεριά το κάνουμε κουλούρα, τόσο όσο να χωράει το δακτύλο μας, και την άλλη άκρη τη κτυπούμε με ένα σφυρί, ώστε να γίνει πλακή και φαρδύ όσο μπορούμε. Με μία λίμα λιμάριζουμε στην μέση το πεπλατυσμένο μέρος, έτσι ώστε να σχηματισθεί ένα V. Και είναι

έτσι έτοιμος ο ξαγκιστρωτής. Τον χώνουμε στο στόμα του ψαριού και, με λίγο σπρώξιμο, ξεκολάμε εύκολα το αγκίστρι.

Όταν μιλήσαμε για το ψάρεμα με το καλαμί από το μώλο, που κάνουν ιδίως τα παιδιά, με την λεγομένη σαλαγκιά. Είναι όπως πολλοί ξέρουν, ένα αγκίστρι με τήσαρα δικάλια που έχει, στο κεφάλι μία τρύπα, από την οποίαν το δένουμε, χωρίς μολύβι ή άλλο αγκίστρι. Βάζουμε στο κεφάλι της σαλαγκιάς λίγο ψωμί ζυμωμένο καλά ώστε να στέκει, ή λίγο ζυμαρί. Δεν χρειάζεται φελλός, γιατί το κρατάμε μισόνερο και βλέπουμε. Μόλις πέσει στην θάλασσα, τρέχουμε λογής - λογής ψαράκια για να φάνε το δολώμα που βάλουμε, και μες με ένα απότομο τινάγμα προς τα επάνω, όταν δούμε πως έχουν μαζευτεί, τα κορφώνουμε, και πάλι δολώμα και τράβηγμα ίσαμε... να βαρεθούμε!

Αυτή την εποχή, έως και τα τέλη Σεπτεμβρίου, μαζί με τα άλλα αφοψάρα που ταξιδεύουν για να γεννήσουν, σαν τα αποδημητικά πουλιά, είναι και οι ζαργάνες που πολλές φορές τις λέει και βελόνη. Είναι ένα στενό και μακρύ νήμα, που το βάρος του φθάνει μερικές φορές το μισό κιλό, με μαρικές φορές το μισό κιλό, γεμάτη κρία και σουβλερή μύτη γεμάτη φιλά δοντάκια. 'Εχει χρώμα ασημί ή πράσινο αποχρώσεις και η ραμχοκοκκαλία του, όταν το καψούμε ή το τηγανίσουμε, είναι γαλαταπράσινη. Οι ζαργάνες όλων των πολλών φορές, (παρ' όλο που τις συναντάμε και στο πέλαγο) τις ψαρεύουμε τότε με το καλαμί τις ψαρεύουμε με μια αγκίστρι και το δολώμα με μια μικρή λουριδίτσα από ένα οϊόδη ποτε ψάρι ιδίως λευκό, που γαρίδου πιάσει, ή ξεφλουδισμένη, αυτό το λα, που είναι καλύτερη για να το ψάρεμα. 'Αρχίζουμε έπειτα να σέρνουμε με το καλαμί σιγά - σιγά επάνω κάτω, δεξιά και επάνω αριστερά. Μόλις δει η ζαργάνα τρέχει στη θάλασσα το δολώμα, κανένα και το αρπάζει, προχωρεί το φάσι. 'Εκείνη τη στιγμή, με μία κίνηση που αντίθετη προς την διεύθυνση που έχει την αγκιστρώσουμε και αποχωρίζουμε το θέαμα να κρεμάται ένα ψάρι έως μισό πήχυ από το καλαμί. 'Η ζαργάνα είναι πολύ νόστιμη τηγανητή και έχει γλυκό κρέας.

Τις ζαργάνες τις ψαρεύουν και με άλλο τρόπο, μέσα σε λιμάνια κλειστά όταν φυσά ελαφρός αέρας από την μία πλευρά προς την άλλη. Σχηματίζουν με ένα ξύλο μία τριγωνή σχεδία. Στη μία πλευρά της στερεώνουν ένα πανάκι με βέργα έως 25 πόντους. 'Επάνω στη βέργα δένουν το άκρο του τριγώνου, τις δυο άκρες του ενός άκρου δένουν στα άκρα του ενός άκρου του τριγώνου. Στην γωνία που αντιστοιχεί από το ξύλο που έχει το πανί, δένουν μία μεσινέζα έως σσάντατα νοούμερο, σε κάθε μέτρο της άνω ποίας δένουν από ένα παρμαλό 25-30 πόντους μακρός και από ένα φιλό αγκίστρι. Δένουν καμμία είκοσι αγκίστρια και κατ' αυτόν τον τρόπον έχουν ένα δολώμα που δάκι του αφορού το οποίο η με λουριά ξεφλουδισμένη, προσπαθούμε μικρές από ψάρι, αγκιστρωμένες να περνάνε με το δολώμα. Πακά το δολώμα του ψαριού, σιγά από το σύνορο αυτό στη θάλασσα, από το ραβύρεται τότε σιγά - σιγά το πανί και παίρνει μαζί του τα μεσινέζα με τα δολώματα. Εάν δεν όποια καθώς προχωρούν σιγά - σιγά έχουμε βάρος διαθέσιμη, πρέπει να γα ψαρεύουν τις ζαργάνες. Εάν έχουμε βάρος διαθέσιμη, τότε σιγά - σιγά μες των μέρες λάβουμε υπ' όψη μας τον σπινθηρίστη, να πιάσουμε την σχεδία και να την ξεφλουδίσουμε, διατάσσοντας την να βγει ή σχεδία έξω από το λιμάνι και να την χάσουμε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πεταχτόρια κλπ.

Η ΣΕΛΙΔΑ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΑΡΙΣΙ - ΩΡΑ ΔΩΔΕΚΑ ΠΑΡΑ ΠΕΝΤΕ

ΤΟ «Δώδεκα παρά πέντε» έχει φυσικά συμβολική αξία: Δεν έχει καμμία σχέση με την πραγματική ώρα, μα σημαίνει «τέλος της σαιζόν», οι τελευταίες ημέρες πριν μάρς φύγει το «μικρό καλοκαίρι» κι' όπου αξίζει ακόμη να φτιάξουμε γρήγορα κάτι το ειδικό για την εποχή αυτή, κάτι το δημοφιλές κι' όχι πολυέξοδο. Κάτι που να μας δίνει το ιδιαίτερο «νιού-λουκ» του... «δώδεκα παρά πέντε»!

Στα παρίσινα άπειρα μόντελς εργάζονται αυτή την εποχή πολύ έντονα, γιατί ετοιμάζουν όλα τα μόντελς «τέλος σαιζόν», για τις μπουτίκ, καθώς και τις τελευταίες συλλογές για το φθινόπωρο. Ο Καρντέν π.χ. λανσάρει για τις ημέρες αυτές μια ολόκληρη συλλογή, είτε για σύνολα από σαντούγκ, είτε για μαντώ από φιλό λαϊνάζ. 'Η Ρίτσι, επίσης, παρουσιάζει μαντώ και ταγιέρ από σαντούγκ ή «σέτα κρούντα», χωρίς γιακά και πέτα, με ανάλαφρες γραμμές, χωρίς σε βολάν, ραμμένα σε οριζόντιες γραμμές.

Ο Βενέ, που πάντα είχε την «αδυναμία» του άσπρου, θέλει τη γυναίκα και στην εποχή αυτή ντυμένη σε όλες τις «αποχρώσεις» του άσπρου, δηλαδή από το άσπρο - χιονιού μέχρι το ανοιχτό κρέμ. Τα νέα μόντελς του έχουν ακόμη μεγάλα ντεκολτέ, όπως τα καλοκαιρινά, μα συμπληρώνονται με ξεχειλωτούς και ορθίους, τις περισσότερες φορές διπλούς (γυριστούς) γιακάδες. 'Η ρούστα από ταγιέρ και τα σύνολα του είναι γαρνιρισμένα με βαθιές κοιφότητες, τέσσερις ή έξη, μα μόνο μπροστά, στα πλαϊνά τμήματα. Το μεσαίο τμήμα, δηλαδή, καθώς και η πλάτη αποτελούνται από σκέτα πανά.

ΣΕΜΙΖΙΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα σεμιζιέ της εποχής αυτής έχουν σχεδόν πάντα πιέττες. Γίνονται, δέ, από ένα χοντρό σκωτσέζικο μεταξωτό ή από πολύ φιλό λαϊνάζ. Οι πιέττες ξεκινούν από το σκέτο ναιμίτη του φορέματος και γαζώνονται μέχρι τους γοφούς, από όπου συνεχίζονται σε ελεύθερη γραμμή ή ακόμη και ασιδεράτες (αν είστε λεπτή).

Τα νέα αυτά σεμιζιέ φοριούνται με ζώνη, που είναι μονόχρωμη σ' ένα από τα βασικά χρώματα του σκωτσέζικου υφάσματος και πάντα άσορτι με μονόχρωμο ύφασμα του μαντώ, που αποτελεί. Έτσι με το σεμιζιέ ένα πρωτότυπο σύνολο. Οι εξωτερικές ραφές του μαντώ, που θα μείνι αφοδράριστο, ρελιάζονται με το σκωτσέζικο ύφασμα του φορέματος: Είναι ο μεγάλος νεωτερισμός της καινούργιας σαιζόν.

Ο ΝΤΙΟΡ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Το να μιλήσει κανείς για την παριζιάνικη μόδα και, να μην αναφέρει το όνομα «Ντιόρ», διακρίνεται, όπως πάντα, για την πρωτοτυπία του, ακόμη κι' αν παραμείνει κάπως κλασικός. Τα φορέματά του είναι τώρα μάλλον ισια, φαρδύα, όπως, αίσθητά προς τα κάτω κι' αυτό σε απότομη γραμμή, από τους γοφούς μέχρι το στρίψωμα. Το φάρδος αυτό επιτυγχάνεται επίσης με πρόσθετα πλισέ. Δείχνει, δέ, την προτίμησή για τα κρυφά κομψάματα, κυρίως στις ζακέτες του.

Τα νέα ταγιέρ του έχουν, άλλωστε, πάντα κοντές ζακέτες, πιο φαρδιές στη μέση από τον κλασικό τύπο, ράβονται, όμως, χωρίς γιακά.

'Ρεαριστικά σιμ θραυρή τουαλέτα του Καρντέν, από μιλέ - γκρι τουίλλ Νυλφράνς, κεντητό με λουλούδια, χρώματος ρόζ, μωβ και πορτοκαλί. Το σχέδιο μπρός και πίσω φράσσεται με τουίλλ, χρώματος «σαίρ».

Δύο μοντέρνα ταγιέρ της εποχής, σε δύο διαφορετικές χρήσεις του καρό: α) λοξή φούστα, λοξά μανίκια και ίσιο κορσάκι, β) σχέδιο σε ίσια κομψ, μα παντού, ακόμη και σαν φινιρίσμα στις πιέττες, με μπορντούρα από ένα σκουρόχρωμο γαλόνι.

ΤΑΓΙΕΡ ΤΗΣ «ΩΤ-ΚΟΥΤΥΡ»

Ας μιλήσουμε πρώτα ειδικά για τα ταγιέρ, ένα αγαπημένο θέμα σ' όλα τα εργαστήρια της «ΩΤ - Κουτύρ» — ένα ρούχο, άλλωστε, που ενδιαφέρει πάντα κάθε γυναίκα, γιατί αποτελεί τις περισσότερες φορές την πιο πρα- δέν έδω κανείς τί να φορέσει σε μια ώριμη προτίμηση.

Το πιο νεανικό και πιο καινούργιο στυλ ένα μικρό ταγιέρ από τσίλι, σε πολλές πένες στη μέση της φούστας και υποσώ- μια βαθιά ασπιδωτή και υποσώ- κουφάρι. Έτσι, η φούστα έχει το μοντέρ- νο τοιςμμένο φάρδος.

Η ζακέττα είναι μάλλον κοντή, συμπληρώ- κλείνει με πολύ πρωτότυπο τρόπο. Κοιμώ- νει κορσάκι, όπως όλα τα ζακέττα, κι' έχει σαν φινιρίσμα έναν μεγάλο φλόγο από στρουγγυλό κορδόνι - σωλήνα. Η μπλάσ, που κόβεται ξε- χωριστά, έχει σχετικό φάρδος, χάρις στις ε- λαφριές σούρες στην ένωση της με το κορσάκι της ζακέττας. Τα 5/6 μανίκια έχουν κλασική μανικοκόλληση κι' ο γιοκάς είναι ξεχειλωτός, ενώμένος με τα μικρά πέτα στο μοντέρνο ντε- κολτέ.

Ο Ντιόρ, πάλι λανσάρει δυο νέα ταγιέρ,

με κοντή ζακέττα. Αυτή κλείνει με μια σειρά από κοιμπιά μέχρι το ντεκολτέ, που είναι χα- ρίς γιοκά. Συμπληρώνει, δε, το σύνολο με πολύ μοντέρνες μεταξωτές μπλουζες από λο- ξά κοιμμένο ριγανό ύφασμα: Έχουν για φινιρίσμα ένα ψηλό γυριστό γιοκά. Ο Λανδέν, θέλει τα ταγιέρ την εποχή αυτή όχι μόνο χα- ρίς γιοκά και πέτα μα και με ένα καινούργιο σύνθετο ντεκολτέ, μεγάλο και στρουγγυλό και μπροστά επί πλέον μυτερό. Έχει ολόγυρά του φαρδιά χοντρά γαζιά, για να συγκρατιέ- ται στη θέση του το ύφασμα. Και αυτού του είδους οι ζακέττες συμπληρώνονται με μετα- γιοκά, που έχουν γυριστό ή ντροπέ

ΤΟ «ΑΛΛΟΙΟ» ΣΜΟΚ

Τα πραγματικά «σμοκ» γίνονται με πολυ- ποικίλο τρόπο. Υπάρχουν οι ακόλουθες κύ- ριες βελονιές: Βελονιά «επίπ», «πλαϊνή» βε- λονιά και βελονιά «πρόστ». Το στυλ «επίπ» για φαστάνια γίνεται με κατόν περλέ σε δυο χρώματα, π.χ. πράσινο και μαρόν. Η εργα- σία γίνεται σε έξη σειρές (μια πράσινο νήμα, μια μαρόν, δυο πράσινο, δυο μαρόν, μια πρά- σινο) με τριπλές βελονιές, προς τα πάνω και προς τα κάτω, σε λοξή γραμμή. Για να σχη- ματίζονται τα «δόντια». Όταν καταβείνετε, κρατήστε το νήμα αριστερά. Το ίδιο θα κά- νετε επίσης για την πρώτη βελονιά, όταν ανεβείτε.

Η πλαϊνή βελονιά (για να επιτυγχάνεται το σχήμα «σεδρόν»), γίνεται με τον έξη τρό- πο: Θα πάρετε τρία χρώματα (π.χ. κόκκινο, πράσινο, κίτρινο) και θα σχηματίσετε πρώτα 7 βελονιές, καταβαίνοντας λοξά. Η βελονιά βγαίνει κάθε φορά κάτω από την προηγούμενη βελονιά, για να σχηματίσει το επόμενο σχέ- διο. Έπειτα θα φτιάξετε πάλι 7 βελονιές, α- νεδείνοντας λοξά. Αυτή τη φορά η βελονιά βγαίνει πάνω από τη βελονιά. Έτσι θα κεν- τήσετε 4 σειρές (δυο κόκκινες, μια πράσινη, μια κίτρινη) και θα συμπληρώσετε την έση- τερική κίτρινη σειρά με 4 σφιχτές βελονιές, φτιαγμένες στις ίδιες δυο «πιέττες». Έτσι σχηματίζονται τα «σεδρόν».

Για τη βελονιά «πρόστ», που τη χρησιμο- ποιούμε για μπορντούρες, σε έσάπια ή κο- ράκια, θα πάρετε δυο χρώματα (κόκκινο, πράσινο) και θα εργάζεστε με τον έξη τρό- πο: 4 πλαϊνές βελονιές (2 σειρές κόκκινο νή- μα, 2 σειρές πράσινο). Σε 4 χιλιοστά από- στασι από κάθε μπορντούρα θα φτιάξετε α- κόμη 3 σειρές με κόκκινο νήμα και στο κέν- τρο θα κεντρήσετε μια φάσα με φάρδος 1 π.. φτιαγμένη από σφιχτές «πλαϊνές» βελονιές από πράσινο νήμα. Η φάσα αυτή θα ξανα- κεντηθεί από πάνω με κόκκινα «πυρά» (σε α- σύμμετρη απόστασι, το ένα από το άλλο «πυρά»).

α) Παριζιάνικο ταγιέρ με πρωτότυπο ντε- κολτέ στην κοντή ζακέττα.
β) Το νέο ταγιέρ πλι-καρό, με μονόχρω- μη μπλούζα και άσπρο γκλασέ γιοκά.

- 1) Βραδυνό μαντώ της τελευταίας μόδας, από ρός - χενσό λαμὲ Κουλόρ, με πρωτότυπο ντεκολτέ και μεγάλο μυτερό γιακά.
- 2) Ένα μοντέρνο σύνολο από εμπριμέ μεταξωτό: φόρεμα με άσπρο πλαστών και άσορτι ζακέττα.
- 3) Άμπιγιέ ντε - πιές της παρισινής μόδας: καζάκα με γυριστό γιακά.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕ «ΣΜΟΚ»

Τώρα που ξέρετε να φτιάξετε το κέντημα «σμοκ», που είναι, ό,τι καινούργιο προσφέρει η μόδα, την εποχή αυτή — πρόκειται για το κέντημα που το χρησιμοποιούσαμε μέχρι τώρα μόνο για τα μαρουδίστικα ρούχα! — θα σας περιγράψουμε μερικά νέα παριζιάνικα μοντέλα, γαρνιρισμένα με «σμοκ».

Ένα πράσινο φόρεμα από μουσελίνα, με κιμονό μανίκια και σχετικό φάρδος (που το έχει από το άπαιτούμενο φάρδος του ύφασματος, προϋπόθεσι για το κέντημα «σμοκ»), έχει στο όβελ ντεκολτέ και στα 7/8 μανίκια μία μονοκόμματη φαρδιά φάσα από πλισσέ και κεντητό ύφασμα.

Σ' ένα φόρεμα χωρίς μανίκια και σε στυλ άμπιρ, ή γαρνιτούρα αποτελείται από «σμοκ» ζώ-ωμους και μία επίσης κεντητή με «σμοκ» μνή. Πολύ όμορφο είναι επίσης ένα μοντέλο, με κουμπωτό κορσάκι και μακριά μανίκια, που ό μεγάλος γυριστός γιακάς, καθώς και τα φαρδιά μονικέττια του γίνονται με «σμοκ».

ΦΟΡΕΜΑΤΑ «ΤΕΛΟΣ-ΣΑΙΖΟΝ»

Στα φορέματα «τέλος σαιζόν» βλέπουμε χαριτωμένους νεωτερισμούς: Συνδυάζονται π.χ. ρίγες με φιλό καρό ύφασμα, ή καρό, σε 1-1-1, γραμμή και κοιμένα λοξά. Ένα κομμένο της Ιταλικής μόδας γίνεται από λοξά ντεκολτέ ντε - καρό για το κορσάκι, με όβελ ντεκολτέ χωρίς γιακά και με κιμονό κοντά μανίκια, κα-

Χαρακτηριστικό ταγιέρ «έλος της σαιζόν», από ριγωτό κρέμ Κουλόρ, με φινιρίσμα μία «γκάνς», στο χρώμα από τις ρίγες.

Άριστερά: Το μοντέρνο φινιρίσμα με εμπριμέ μεταξωτό αφορά ακόμη και τα εσωτερικά γαζιά της ζακέττας, που ρελιάζονται με το μεταξωτό εμπριμέ της μπλούζας. Δεξιά: Φόρεμα - μαντώ της τελευταίας μόδας, από το λοξό κοιμένο λαϊνάς και με λοξή ντεκούπ στο κορσάκι. Η φούστα είναι σε κλός γραμμή.

θώς και με μία ριγωτή φούστα με πλατιές α-γάλατες πιέττες, τοποθετημένες σε μεγάλα διαστήματα, ολόγυρα στη φούστα. Κορσάκι και φούστα είναι, φυσικά, έναμμένα. Το ίδιο μπορεί να γίνει με λοξά κοιμένο και ίσιο πτι-καρό.

Τα φορέματα «τέλος σαιζόν» από φανέλλα ή χοντρό βαμβάκερο ύφασμα, έχουν τώρα συχνά μία ρομαντική διψι: Γαρνίρονται, ειδικά τα σκούρα μονόχρωμα μοντέλα, με μεγάλους δαντελλένιους γισακάδες και με άσορτι μαν-σέττες. Αυτές μπορεί να γίνουν φαρδιές και άρθιες, ή ραμμένες πάνω στο 7/8 μανίκι προς τα κάτω, σαν φινιρίσμα του στρίφωματος.

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΗΣ ΝΕΛΣ

Η νέα θα προτιμήσει, την εποχή αυτή, τις καινούργιες παραλλαγές του καλοκαιρινού «πουκάμισου», τα άμπιρ φορέματα από ψιλό λαϊνάς και τις φθινοπωρινές «ποδιές». Αυτές έχουν ιδιαίτερη κομψότητα, χωρίς στο συνδυασμό στο σχέδιό τους: Γίνονται, δηλαδή, από καρό φανέλλα, με ή χωρίς μανίκια, κι' έχουν το μπροστινό μέρος από το ίσιο πτι - καρό και την έδαζε πλάτη από το λοξά κοιμένο ύ-φασμα. Μία λοξή φάσα τοποθετείται, άλλωστε, μπροστά, αντί για ζώνη, σε γραμμή «Λ».

Πολύ κομψό είναι ένα νέο στυλ του σεμιζιέ, με κορσάκι, που φτάνει μέχρι τους γαφούς και «πρόσθετη» φούστα, με πιέττες στις πλάινες

ραφές. Το σεμιζιέ αυτό κλείνει με μεγάλα γυ-αλιστερά κουμπιά.

ΝΕΑΝΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

Δύο νεανικά παριζιάνικα ταγιέρ αξίζουν την ειδική προσοχή μας, γιατί κολακεύουν με τους νεωτερισμούς τους κάθε σιλουέττα. Το ένα έχει μία πολύ ιδιότροπη ζακέττα: Έχει φαρ-δύ ντεκολτέ, μικρό γιακά, όμοια πέτα και ά-νοιγμα μέχρι τη μέση. Από εκεί μέχρι το στρίφωμα, κλείνει με πέντε μεγάλα ντυμένα κουμπιά. Η φούστα είναι έδαζε.

Το δεύτερο μοντέλο, με μαύρη έδαζε φού-στα με πολλές πλατιές πιέττες, συμπληρώνει-ται με μία άσπρη ή μπλε κοντή ζακέττα, με διπλό φινιρίσμα στο στρίφωμα: Τελειώνει μία φορά στο ύψος της μέσης και κουμπώνει επί-σης μέχρι εκεί. Από τη μέση και κάτω, έχει ραμμένη από μέσα, πέντε πάντους μακριά ά-πό το στρίφωμα, μία φάσα, που είναι άνοιχτη και με δύο μύτες μπροστά, σε φάρδος δέκα περίπου πόντων.

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΝΙΑ ΜΕ ΡΙΓΕΣ

Οι ρίγες συνηθίζονται πολύ, πολύ. Στα φο-ρέματα, ταγιέρ ή ντε - πιές συνδυάζονται, ό-μως την εποχή αυτή, με πολύ πρωτότυπο τρό-πο και ποτέ σε κλασική, δηλαδή απλή γραμ-μή. Οι ρίγες σε όριζόντια γραμμή γαρνιρόν-ται με ένα πλαστρον σε σχήμα «V», φτιαγμέ-νο από λοξά κοιμένες ρίγες. Τα φορέματα

με κάθετες τις ρίγες συμπληρώνονται με πλα-ινα τεμάχια, κοιμένα από τις ρίγες με όρι-ζόντια γραμμή κ.ά. Πολύ όμορφα είναι τα ντε-πιές, που έχουν λοξές ρίγες σε δύο διευθύν-σεις, και τα σεμιζιέ, με πάνω μπροστά, κοι-μένα από τις ρίγες σε αντίθετη γραμμή άπ-ό,τι είναι το υπόλοιπο φόρεμα.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Τα μοντέρνα ντε - πιές, που λανσάρονται στο Παρίσι για το άπλόγυμα και το βράδι, έχουν πολλές φορές φαρδιές φάσες με βαρύ κέντημα από πέρες σε δύο ή τρία χρώματα. Ένα μυτερό ντραπέ ντεκολτέ συμπληρώνεται π.χ. με μία φάσα σε σχήμα «V», από ροζ και περές. Το ίδιο κέντημα γαρνίρει επίσης τα κοντά κιμονό μανίκια της καζάκας, που συμ-πληρώνεται με μία στρογγυλή, δεμένη ζώνη. Η φούστα έχει, μπροστά, δύο άνοιχτες και ά-σιδερωτες κουφοπιέττες, σε κάθε πλευρά από μία.

Ένα δεύτερο μοντέλο, χωρίς κέντημα, μα με πολύ μεγάλο, λοξά κοιμένο γυριστό για-κά στο όβελ ντεκολτέ, που φτάνει μέχρι σχε-δόν τους ώμους, γίνεται χωρίς μανίκια και συμπληρώνεται στο γιακά μ' ένα μοντέρνο λουλούδι, φτιαγμένο από δίχρωμη δαντέλλα. Η φούστα έχει σχετικό φάρδος, χωρίς στίς α-γάλατες πέννες γύρω στη μέση.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ, Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Ποδιές για κάθε ηλικία και σε όλα τα στυλ.

Κάθε μητέρα έχει την εποχή αυτή μια μεγάλη έννοια: να φτιάξει τα καλύτερα ρούχα για τα παιδιά της, που να ταιριάζουν για τις ώρες της εργασίας τους, να τους εξασφαλίσουν άνετες κινήσεις, μα και να είναι πρακτικά και η συντήρησής τους να μην την κουράζει πολύ.

Οι φορεσιές, οι ποδιές και τα μικρά φορέματα που σας παρουσιάζουμε σήμερα, είναι ειδικά μελετημένα για το σκοπό αυτό και προορίζονται, το κάθε μοντέλο, για μία ώριμη ηλικία. Όπως βλέπετε, υπάρχουν μοντέλα για μικρά και με-

γάλα παιδιά, για αγόρια και για κορίτσια.

Για τα πολύ μικρά παιδιά, τα ρούχα για τις ώρες της «εργασίας» τους (ληπταγωγείο κ.ά.) πρέπει να είναι λίγο «φантаζι», διχρώμα ή με χαριτωμένες γαρνιτούρες (ρέλιασμα σε άλλο χρώμα, τσέπες με εμβυσμα κεντήματα κ.ά.). Για τα λίγο μεγαλύτερα παιδιά, η «φαντασία» θα αφορά μάλλον την κόμπ, παρά τη γαρνιτούρα

του ρούχου. Έτσι θα συνδυάσετε ίσια και λοξά καρδιά, σκέτη κόμπ με πρόσθετα πανώ, με σούρες κ.ά.

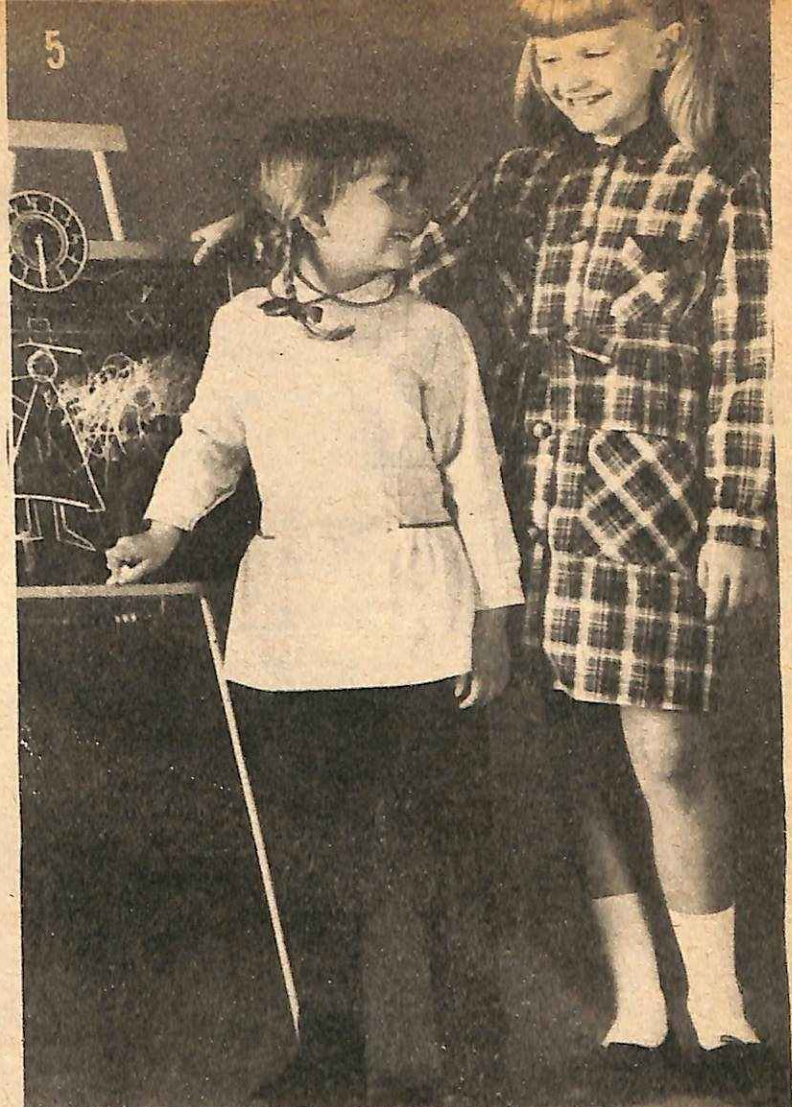
Το ντύσιμο για τα μεγάλα παιδιά πρέπει να έχει κάποια... σοβαρότητα. Θα διαλέξετε σκουρόχρωμα καρδιά ή ριγωτά υφάσματα ή ακόμη (για τα κορίτσια μόνο) αλλά με «πουά», και θα τους ράψετε ποδιές σε στυλ «μπλουζόν» ή τυνίκ. Και τώρα, καλή επιτυχία!

1. Ποδιά τύπου «σασύμπλ», χρώματος μαρέν, με πλαστρόν, μανίκια και «βελαν» από μικρά κόκκινα — άσπρα ή μπλε — άσπρα καρδιά, για το μικρό κορίτσι. Το «άσορτι» — αγόρακι φοράει μία ποδιά, τύπου μπλεϊζερ, από καντριγιέ υφάσμα, χρώματος μπλε — άσπρου, με μπλε ρελιασμά.
2. Το αγόρακι των έξι χρόνων θα φορέσει ένα μπλεϊζερ — ποδιά από πτί — καρδιά. Το κορίτσακι, πάλι, ένα μπλουζόν — ποδιά, κόκκινο για το κορσάκι και κόκκινο — μαύρο — μπλε για τη «φρύστα».
3. Χαριτωμένη ποδιά, χρώματος μπλε — άσπρου — ροζ — πράσινου, με σκουρόχρωμο ρελιασμά (άριστερά), ποδιά — φόρεμα, με «πουά», με δεμένο γιακά (μέση) και φόρεμα — ποδιά από σιέλ — μαρέν — γκρι σκωτσέζικο υφάσμα, (δεξιά).
4. Δύο παραλλαγές πάνω στο θέμα «ή ποδιά — φόρεμα»: μοντέλλο, με δεμένη στην πλάτη ζώνη και σκουρόχρωμο ρελιασμά στην τσέπη και στο γιακά, και σκωτσέζικη ποδιά, με μεγάλες λοξές εξωτερικές τσέπες, κούμπωμα «φρόμπας» και μαύρο γιακά.
5. Ποδιά, τύπου «κάρντιγκαν», από μπλε — άσπρο «πεκινέ», με μαρέν γιακά και τσέπες. Το κορίτσι φοράει μία άσορτι ποδιά, με άσπρο γιακά και με μαρέν ζώνη και φιογκό.
6. Το μεγάλο αγόρι θα ένθουσιασθή με μία μπλούζα — ποδιά, με μικρά μαύρα καρδιά, πάνω σε κόκκινο φόντο, με μαρτενγκάλ και με μεγάλο φερμουάρ. Το κορίτσι φοράει ένα άσορτι μπλουζόν — ποδιά, από σκωτσέζικο υφάσμα, με μαύρο μυτερό γιακά και λοξή φάσα στο στρίφωμα.

ΟΛΑ ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΝΥΛΦΡΑΝΣ.

ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Ζεβείς και...

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Μια νέα σελίδα του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», με την οποία ο συνεργάτης μας κ. Α. ΔΕΠΟΛΔΑΣ καθοδηγεί και ενημερώνει τους φιλοτελιστάς αναγνώστες μας.

ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ ΟΥ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΥΣΤΕΡΑ από μία θερμή περίοδο άδρανειας στον τομέα των εκδόσεων γραμματοσήμων, μία νέα μεγάλη έκδοση έτοιμάζεται για τον Σεπτέμβριο, σε παγκόσμιο επίπεδο. Στην Ελλάδα δεν κυκλοφόρησε ούτε ένα γραμματόσημο τον Ιούλιο, και τον Αύγουστο. Ούτε ένα γραμματόσημο δεν κυκλοφόρησε και στη Γαλλία κατά τη διάρκεια του Αυγούστου. Η περίοδος των διακοπών και της διαρκούς ζέσης είναι για τον φιλοτελιστή μία νύκτα περιόδου. Ο Σεπτέμβριος όμως έρχεται τέρμα σ' αυτή την άδρανη και όλα τα κράτη έτοιμάζουν, για τον μήνα αυτό, πολλές και πλούσιες σειρές. Μεταξύ των πρώτων, θα είναι για τα

ευρωπαϊκά κράτη, η σειρά «Ευρώπης 1965». Τα δύο γαλλικά γραμματόσημα της «Ευρώπης 1965», αξίας 0,30 και 0,60 φρ., θα είναι για πρώτη φορά χαραγμένα όχι από Γάλλο αλλά από τον Ισπανό χαρακτή Χένρι του Κόρλσον. Την ίδια μέρα (25 Σεπτεμβρίου 1965) θα κυκλοφορήσει και ένα γραμματόσημο του Γ. Φράγκου, αφιερωμένο στο κυνήγι με γράκι, που θα είναι μία μικρογραφία του γνωστού πίνακα «Οι πλούσιες δρες του Δουκός ντε Μπερρύ».

Το Μαρόκο έτοιμάζει μία σειρά 3 γραμματοσήμων με διάφορα μαλακά στοιχεία, που ζουν στα παράλια του: καβούρια, γαρίδες κλπ. Εν συνεχεία θα θέσει σε κυκλοφορία και μία σειρά τριών γραμματοσήμων, με διάφορα όρχεοειδή φυτά

του Μαρόκου. Έτοιμάζονται έξ' άλλου και τέσσερις σειρές για το 1966: Α) Μία για την 4η επέτειο της στέψης του βασιλέως Χασσάν ΙΙ. Πιθανόν η σειρά αυτή ν' αποτελείται από ένα μόνο γραμματόσημο μεγάλου σχήματος. Β) Μία σειρά αφιερωμένη στις συγκοινωνίες: Πλοία, αυτοκίνητα, αεροπλάνα, καραβάνια κλπ. Η σειρά αυτή θα υπερυψωθεί και γραμματόσημα αεροπορικού ταχυδρομείου. Γ) Μία σειρά για την 10η επέτειο της ανεξαρτησίας του Μαρόκου και Δ) Μία σειρά κοινής χρήσεως, με θέμα τα προϊόντα του Μαρόκου, την κτηνοτροφία, το δασικό πλούτο κ.ά.

Η Άλβανία θέτει σε κυκλοφορία δύο νέες σειρές: Α) Μία σειρά 5 αξιών με διάφορα αρχαιολογικά ερείσματα που έφεραν στο φως προ-

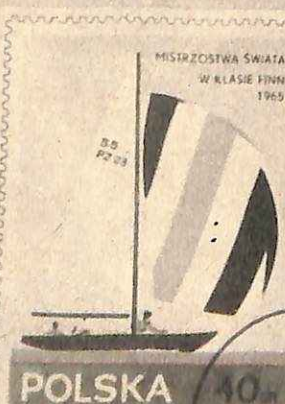
σφατες ανασκαφές σε άλβανικό έδαφος. Τα γραμματόσημα αυτά είναι αξίας 1,2,3,4 και 15 λέκ. Β) Μία σειρά ανθέων των ακόλουθων 8 αξιών: 1,2,3, 3½, 4, 4½, 5 και 7 λέκ.

Η Κύπρος θα θέσει σε κυκλοφορία στις 27 Σεπτεμβρίου τρία γραμματόσημα της σειράς «Ευρώπη 1965». Δέν προβλέπεται η έκδοσις άλλης σειράς κατά το 1965. Στις αρχές όμως του 1966 θα κυκλοφορήσει μία νέα πλούσια σειρά κοινής χρήσεως. Το Ισραήλ θα θέσει σε κυκλοφορία στις 7 Σεπτεμβρίου, με την ευκαιρία του νέου Εβραϊκού έτους 5726, μία σειρά έξι γραμματοσήμων, με θέμα την γένεσι του κόσμου. Οι αξίες τους θα είναι 1,6,8, 12,25,35 και 70 άγκορο (έκατοστά της Ισραηλινής λίρας).

Το Σουρινάμ, η πρώην Ολλανδική Γουάνα (τά Β.Α. της Ν. Αμερικής), θέτει σε κυκλοφορία μία νέα αεροπορική σειρά 12 αξιών, με διάφορα θέματα, γύρω από τη διουμχανική ανάπτυξη της χώρας. Ο αρχάγγελος Γαβριήλ, με τη σάλπιγγά του, θα ειδοποιείται στο έφετερό, τέταρτο κατά σειράν χριστουγεννιάτικου γραμματοσήμου των ΗΠΑ. Αξίας 5 σέντς, το γραμματόσημο αυτό θα κυκλοφορήσει το Νοέμβριο σε 1 δισεκατομμύριο 200 εκατομμύρια αντίτυπα. Θα είναι τριχρώμο, θα γράφει δε στο επάνω μέρος την αξία (5 σέντς) και «ΗΠΑ» και κάτω με κεφαλαία γράμματα τη λέξη ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΣ.

Από τις 22 μέχρι τις 29 Ιουλίου διεξήχθησαν στη Γδόνια της Πολωνίας παγκόσμιοι αγώνες Ιστιοδρομίας κατηγορίας «Φίνν». Με την ευκαιρία αυτή, τα ταχυδρομεία της Πολωνίας έθεσαν σε κυκλοφορία μία σειρά 8 γραμματοσήμων και ένα μπλόκ. Α-ν-ω: το μπλόκ των 15 φύλλων, με μερικά γιγώτ Φίνν. Ακολουθούν τα γραμματόσημα των 30 γ.ρ.: Δύο γιγώτ τύπου «Ντραγκόν», 50 γ.ρ.: Μερικά γιγώτ «Φίνν», 40 γ.ρ.: "Ένα γιγώτ «5,5». 1 ζλότ 35 γ.ρ.: Μερικά γιγώτ, τύπου «Κάντετ». Κάτω σειρά: 4 ζλότ «Ν». Μερικά γιγώτ, τύπου «Στάρ». 60 γ.ρ.: "Ένα γιγώτ «Αν». 6 ζλότ 50 γ.ρ.: Δύο γιγώτ του τύπου «Αμέβυστος» και 5 ζλότ 60 γ.ρ.: Δύο γιγώτ του τύπου «Πιτάμενος» Ολλανδός.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

για το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 2-8 Σεπτεμβρίου 1965

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Μην αφήσετε τις μικροανωμαλίες, που παρουσιάστηκαν, να σας παρασύρουν στην αποθάρρυνση και την απασιοδοσία. ★ Γρήγορα η κατάσταση θα αλλάξει και ένα απόρροιο έσοδο θα σας δώσει από το οικονομικό αδιέξοδο.	★ Προσέξτε τη συμπεριφορά σας και αποφύγετε να προκαλέσετε τη ζηλία αγαπημένου προσώπου. ★ Μία ανίερη διαμάχη που διέκλυσε την κατάσταση θα διευκολυνθεί από την α-ετοροφύλου προσωπική ιδίωσ αν την α-ποτελούσαν αγαπημένα του άνθη.	★ "Αν αισθάνεστε τον οργανισμό κάπως εξασθενημένο, πάρτε κανένα δυναμωτικό φάρμακο, όχι όμως χωρίς προηγούμενη συμβουλευτική του γιατρού ηγουμένου να συμβουλευτείτε το γιατρό. ★ Αποφύγετε κάθε υπερκόπωση, άσας και πνευματική. ★ Τυχρό το 11. κόμα
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Έπιτυχία που ξεπερνά και τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες σας. ★ Μην διασκορπίζετε τις προσπάθειές σας προς διάφορες κατευθύνσεις, αλλά στρέψτε τις όλες προς ένα και μόνο σκοπό. ★ Σας δίνουν πολύτιμη πληροφορία.	★ Εύνοϊκή για τον έρωτα η 'Αφρο-δίτη σας επιτρέπει να περάσετε κοντά σας αγαπημένο πρόσωπο, που θα σας αφήσουν εξαιρετικά ευχάριστη έκ-ναμνησι. ★ Και το ταχυδρομείο σας επιφυλάσσει μεγάλη χαρά.	★ Το στομάχι είναι κατά τις ημέρες αυτές, το πιο ευαίσθητο ο-μείο. Προσέ-ξτε πολύ την τροφή σας και φροντίστε να γευματίζετε σε ώριμους ώρες και μέσα σ' ένα ήμερο περιβάλλον. ★ Αλ-λαγή αέρος θα σας ωφέληση.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Η εργασία περνά από μία δύσκο-λη καμπή, την οποία ο "Άρης σας θο-νεί να διασπείρετε χωρίς μεγάλες δυσχέ-ρεις. ★ Φροντίστε να βλέπετε τα πάν-τα όπως πραγματικά είναι, και να μη τα μεγαλοποιείτε. ★ Απαιτείται τάξις.	★ Προσέξτε στα νεύρα. Υπάρχει κίν-δυνος σε στιγμή έντασης να πείτε λόγια ή να προβείτε σε ενέργειες, για-τίς οποίες γρήγορα θα μετανοήσετε. ★ Δύσκολα θα ξανακερδίσετε τη συμ-πάθεια προσώπου, που πληγώσατε.	★ Αποφύγετε κάθε σπατάλη δυνά-μεων. Έξασθενήσι του οργανισμού θα σας εξέθετε σε διαφόρων κινδύνους και ιδιαιτέρως σ' ένα σοβαρό κρυολόγημα με δυσάρεστες επιπλοκές. ★ Κίνδυνος βηλητηριάσεως από τροφές ή φάρμακα.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Απρόδωκτη αλλαγή στον επαγ-γελματικό τομέα θα σας υποχρεώσει να μεταλλάξετε κάποια διασκέδασι. ★ Πριν προβείτε σε οποιαδήποτε ενέργεια, ζυ-γίστε με προσοχή τα υπέρ και τα κα-τά. ★ Φόβοι αδικαιολόγητοι.	★ Απροσδόκητο έμφοδο θα βάλει σε ά-διδέοδο ένα αισθηματικό δεσμό. Με-λετήστε προσεκτικά και ενεργήστε τάλημι την κατάσταση και μη δώσετε άναλόγως, φροντίζοντας να μη βλάτε σε δύσκολο θέσι αγαπητό πρόσωπο.	★ Οι γυναίκες πρέπει να προσέξουν πολύ το στήθος τους, ιδίως ύστερα α-πό τοκετό. Μόλις παρατηρήσουν την ρα-σμηκή ανωμαλία, ως συμβουλευτούν το γιατρό τους. ★ Καρδιά και λαιμός απαιτούν μεγάλη προσοχή.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Μερικά έμφοδα, που παρουσιάστη-καν, δεν πρέπει ν' ανακόψουν τις προ-σπάθειες. Μόνον έτσι θα επιτύχετε κα-ρί, που από καιρό επιδιώκετε. ★ Φανή-τε διαλλακτικός, ακόμη και αν το δικό είναι με το μέρος σας.	★ Ο υπερβολικός εγωϊσμός σας α-πειλεί να θάψει τις αισθηματικές σας σχέσεις. Φροντίστε να συμμορφωθείτε με τις έπιθυμιες αγαπημένου προσώπου, με τις φυσικές θα παρουσιάζουν τύπο-εφ' όσον φυσικά δεν παρουσιάζουν τύπο-τα το παράλογο. ★ Νέα κατάκτησις.	★ Πόνος σε διάφορα σημεία θα σας κάνουν ν' ανησυχήσετε. ★ Πρέπει να προσέξετε τη διατροφή σας και ν' απο-φύγετε τα τηγανητά και τα άλμυρα. ★ Έξαιρετικά έντονη αναισθησία των αιμορροϊδών. ★ Τυχρό το 6.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Μην σπαταλάτε τις δυνάμεις σας και μη διασκορπίζετε τις προσπάθειες προς διάφορες κατευθύνσεις. Μην στρα-φείτε προς νέες έπιδιώξεις, πριν πρα-γματοποιήσετε τις παλιές. ★ Μην πιστέ-ψετε τις υποσχέσεις, που σας δίνουν.	★ Πριν αναλάβετε υποχρεώσεις και έ-δώσετε υποσχέσεις για το μέλλον, δε-διώχτε ότι το πρόσωπο που κίνησε θαιώθηκε αν δε φέρετε κάποια εούθυη για την εαυτική αλλαγή της συμπερι-φοράς του. ★ Εύχριστο γράμμα.	★ Κανένας σοβαρός κίνδυνος δεν α-πειλεί την υγεία. ★ Αισιόδοξος και ά-ριστο ήθικ θα συμβάλουν στην ταχεία ά-νάρρωσι των ασθενών. ★ Η καρδιά παρουσιάζει μία παροδική ευαίσθησις. Αποφύγετε τις συγκινήσεις.
 ΖΥΓΟΙ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Αναπτύξτε δραστηριότητα. Μόνο αυτή θα σας ανοίξει το δρόμο προς την έπιτυχία. ★ Θα βρήςτε εύκολα τη βοή-θεια, που σας χρειάζεται, για να πρα-γματοποιήσετε πολλές φιλοδοξίες σας. ★ Έχετε έμπιστοσύνη στις Ικανότητές.	★ Μην δώσετε καμία σημασία σε δ-τις διαβιδοίτες σε άσους, αγαπημένους ή φίλους. Πρόκειται περί συκοφαντι-κών, που όφειλονται σε θήθεν φίλο, ο ό-ν, που όφειλονται να εντυχία σας. ★ Κατα-πολεμήστε μία άπαισιόδοξις.	★ Ο Κρόνος επηρεάζει δυσμενώς την υγεία. Δε σας απειλεί κανένας σο-βαρός κίνδυνος, πρέπει όμως να προ-σέξετε το φαγητό σας. ★ Γεύματα σε άκατάστατες ώρες θα προκαλέσουν στο-μαχικές διαταραχές. Τυχρό το 3.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Δε θα φτάσετε ποτέ σε μία θετική έπιτυχία, αν δεν αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα. Δεν πρέπει να σταματά-τε μπροστά στο πρώτο έμφοδο. Προω-θήστε με αλγυριά, και τότε η έπιτυ-χία είναι εξασφαλισμένη.	★ Κάνετε αυτό, που σας διαγορεύει η καρδιά σας. Διαταγμοί και αμφοί-βες θα σας κάνουν να χάσετε μία πολύτιμη ευκαιρία. ★ Αγαπημένο πρό-σωπο θα εκτιμήσει πολύ την τρυφερότη-τά και την στοργή σας. ★ Μεταβολές.	★ Προκειμένου να υποβλήθηκε σε κά-ποια χειρουργική επέμβασι, προτιμήστε την περίοδο αυτή, ως τα τέλη Σεπτε-μβρίου, που είναι η πιο ευνοϊκή. Τα ά-στρο θα σας βοηθήσουν ν' αναρρώσετε πολύ σύντομα.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Θα απαιτηθούν κατά την περίοδο αυτή μεγάλες προσπάθειες και ακόμα μεγαλύτερη προσοχή εκ μέρους σας, γιατί η εύνοια της τύχης είναι πολύ περιορισμένη. ★ Μην ζητάτε να έχετε διαρκώς την άπόλυτη πρωτοβουλις.	★ Θα συμβή κάτι, που θα κλονίση την έμπιστοσύνη σας σε αγαπημένο πρό-σωπο. Πριν δώσετε την απόφασί σας, εξετάστε αν δε φέρετε κάποια εούθυη για την εαυτική αλλαγή της συμπερι-φοράς του. ★ Εύχριστο γράμμα.	★ Προφυλάξτε το δέρμα σας από τον άέρα, τον ήλιο και τα πρώτα κρύα. Παρουσιάζει τις ημέρες αυτές, στις γυ-ναίκες ιδίως, μία μεγάλη ευαίσθησις. Αδήςαι των ώρων ύπνου θα διώξη όλες τις μικροδιαθεσίες.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Με λίγη διπλωματία θα επιτύχετε περίεργους, που θα ξεπερνούν και τα αποτελέσματα, που θα έπεριμένον-τες. ★ Η τύχη είναι με το μέρος σας και θα βοηθήσει να παραμερίσετε πολλές δυσχέριες. ★ Απαιτείται ειλικρίνεια.	★ Ο' ανακαλύψετε ότι πρόσωπο του περιβάλλοντος σας άναγν' από καιρό κρυφά, χωρίς να το λημ' να μιλήσει. Βο-νήστε το να εκδηλωθή και αποκαλύψ-τε του με ειλικρίνεια τα δικά σας αίσθηματά. Αποφύγετε να το πληγώστε.	★ Τα άστρο προστατεύουν την υγεία από πολλούς κινδύνους και σας εξασφα-λίζουν δυναμισμό και ζωτικότητα, που δεν πρέπει όμως να κατασπαταλάτε ά-σκοπα. ★ Αγοράστε την Τρίτη 7 λα-χείο, που να λήγει σε 7.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ανωμαλίες οικονομικής φύσεως, που όφειλονται σε μία άπερισκέπη έ-νέργεια του προσφάτου παρελθόντος, θα συμβή πάντως κάτι σημαντικό, που θα κάνει την εργασία να παρουσιάση ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον.	★ Τα άστρο ευνοούν τις ημέρες αυ-τές τις αισθηματικές συναντήσεις, διευ-κολύνουν την εξομάλυνση παρεξηγήσε-ων και οδηγούν σε θεαματικές συμφιλι-ώσεις. ★ Κάτι εύχριστο θα συμβή, τη στιγμή που δεν το περιμένετε.	★ Τα άστρο και ιδίως η Σελήνη έ-πηρεάζουν ευνοϊκά την υγεία και σας επιτρέπουν να αναπτύξετε μεγάλη δρα-στηριότητα. ★ Προσέξτε πολύ τα δόν-τια, γιατί η παραμέλησι τους σας έπι-φυλάσσει δυσάρεστες εκπλήξεις.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Σας περιμένουν εκπλήξεις επαγ-γελματικής φύσεως. ★ Θα σας γίνη μια φαινομενικά ενδιαφέρουσα πρότασι, την οποία όμως δεν πρέπει να αποδεχθήτε, αν δεν κατοχυρωθήτε από πάσης πλευ-ράς. ★ Έξοδο, που δεν προβλέπατε.	★ Οι γυναίκες δε προσέξουν πολύ την στάσι, που θα κρατήσουν σε συνάν-τησι με πρόσωπο, που γνώρισαν προ-φάτως. ★ Ας φανούν έπιπορευτικές, χω-ρίς όμως να το δείξουν και να το προ-σβάλουν. ★ Εύχριστο νέα.	★ Η γενική παθολογική κατάσταση φαίνεται ικανοποιητική. Τα νεφρά παρουσιάζουν ευαίσθησις και απαιτούν δλ την προσοχή. ★ Φροντίστε να μοι-ράσετε τις προσπάθειες, μη άφήνοντας την εργασία να συσσωρεύεται.

υπέροχα
σεντόνια
μὲ 200 R

χνουδάτες
πετσέτες
μὲ 50 R

δωρεάν

ΧΩΡΙΣ ΧΡΗΜΑΤΑ

μόνον μὲ κουπόνια. Ζητήστε
τα ἀπὸ τὸν παντοπώλη σας

ROL ME 07

πρωτότυπα
βιβλία
μὲ 25 R

